

Pr. Serafim Rose Pr.
Gherman Podmoșenski

100 de minuni
ale Fericitului
Ioan Maximovici

Traducere și note de Dana Cocargeanu
Tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului
București, 2003

Prefață la ediția întâi

*Întru pomenire veșnică va fi dreptul** (Psalmul 111, 6)

Unul dintre lucrurile cele mai impresionante din viața Bisericii Ortodoxe din ultimii ani este reacția extraordinară pe care au avut-o credincioșii ortodocși din multe Biserici și eparhii locale față de viața aleasă a răposatului ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse, Arhiepiscopul Ioan Maximovici, care a slujit Bisericii ca episcop, mai întâi al orașului Shanghai, în Orientul Extrem, apoi al Europei Apusene, iar în cele din urmă al Americii Apusene și al orașului San Francisco. Acest drept al lui Dumnezeu, care chiar și în secolul nostru rece și laș era asemenea marilor ierarhi ortodocși de demult, a trezit atâta dragoste și venerație în rândul creștinilor ortodocși, dintre care mulți nici nu l-au cunoscut în timpul vieții sale, încât se poate spune că în 1966, când a răposat, s-a deschis, de fapt, un nou capitol din „viața” sa: cel al cinstirii lui de către credincioșii ortodocși.

Volumul de față este o culegere preliminară de materiale scrise în limba engleză despre Arhiepiscopul Ioan, de felul celor care au fost publicate în revista *The Orthodox Word*** începând cu anul 1966. Materialele

*Citatele din Sfânta Scriptură au fost preluate în parte din traducerea sinodală din 1912, pentru a fi în concordanță cu versiunea din originalul englez al cărții, care urmează textul din Septuaginta. - *Nota editorului român.*

** *Cuvântul ortodox* (în lb. engleză) - *Nota trad.*

cuprind o scurtă biografie, cu doar câteva capitole mai detaliate despre viața sa; însă ele constau în primul rând într-o prezentare a cinstirii Arhiepiscopului Ioan, care s-a răspândit în lumea întreagă în cursul ultimilor ani, ca și a felului în care Arhiepiscopul Ioan a răspuns acestei cinstiri: minunile și arătările sale către cei care îl cheamă cu credință să se roage pentru ei și știu că nu este nicidecum „mort”, ci viu întru Dumnezeu și că poate răspunde rugămintelor noastre fierbinți, venite din adâncul inimii. Inspirat din *Cronica* Episcopului Sava de Edmonton, scrisă în limba rusă (Frăția Sfântul Gherman din Alaska, Platina, 1976), volumul conține și traduceri ale câtorva capitole ale cărții menționate, dar și multe materiale care nu sunt incluse în ea (respectiv, noi mărturii și minuni care s-au petrecut după anul 1976).

În secolele de început ale creștinismului erau multe cărți care descriau faptele dreptilor lui Dumnezeu și cinstirea lor de către credincioși: *Istoria Lamiacă* a lui Paladie, *Limonariul* lui Ioan Moshu, *Dialogurile* Sfântului Grigorie cel Mare, multe *Patericuri* și vieți ale sfinților luați separat, în săracele noastre zile dreptii s-au împușinat și nu există multe cărți despre ei. Fie ca această *Cronică* să-i inspire pe creștinii ortodocși din vremurile noastre de pe urmă, ale căror străduințe cucernice s-ar putea să fi slăbit; fie ca ea să le arate că, în ciuda slăbiciunilor și neajunsurilor noastre, *Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este același* (Evrei 13, 8) și că nu este lucru mai plăcut lui Dumnezeu și mai roditor pentru mântuirea oamenilor decât viața dreaptă în Hristos, al cărei exemplu strălucitor este Arhiepiscopul Ioan.

*Părintele Gherman
Mănăstirea Sf. Gherman din Alaska
Platina, California
Crăciun, 1979*

Prefață **la ediția a treia, revăzută**

În cei douăzeci de ani de la trecerea la odihna cea veșnică a iubitului nostru întemeietor, a celui care ne-a inspirat, Fericitul Ioan Maximovici, Frăția noastră Sfântul Gherman s-a străduit să răspândească vestea cea bună a sfințeniei sale. Credincioșii care îl cinstesc sunt acum mai numeroși ca niciodată, ca și minunile pe care nu încetează să le săvârșească pentru cei care îl roagă fierbinte să mijlocească pentru ei. De curând am publicat amintirile uneia dintre fiicele sale duhovnicești (în *The Orthodox Word*, nr. 123-124), iar reacțiile minunate pe care le-am primit aveau un lucru în comun: cititorii spuneau că nu se puteau stăpâni să nu plângă când citeau despre viața Fericitului Ioan. Și, într-adevăr, oare nu așa reacționau oamenii la acest minunat rugător pe când încă era călător în lume? Când intra în închisori, criminali înrăiți care nu-l văzuseră sau nu auziseră niciodată de el izbucneau în plâns, în chip inexplicabil. Din el ieșea o putere prin care îi atrăgea pe oameni cu mult mai mult decât prin nenumăratele minuni pe care le săvârșea. Aceasta era puterea dragostei creștine, acea taină înfricoșată pe care lumea nu o poate înțelege dar căreia nici nu îi poate rezista. Nimic nu o poate birui, căci izvorul ei este chiar Cel ce a făcut toate. Fiindcă Fericitul Ioan era cu Dumnezeu în comuniune mistică, această dragoste se revărsa din el. Iar dragostea pe care a dăruit-o este încă împărtășită, după douăzeci de ani, curgând îmbelșugat din inimile credincioșilor din toată lumea.

Orice om care admite chiar și numai ideea de sfințenie nu poate nega faptul de neocolit că Arhiepiscopul Ioan este un Sfânt. El a fost deja, într-un fel, „canonizat” de evlavia credincioșilor, care în Biserica ortodoxă este criteriul fundamental pentru sfințenie. Unul dintre cei mai apropiați fii duhovnicești ai săi, Arhimandritul Mitrofan, a răspândit cu râvnă ideea proslăvirii fericitului Ioan ca sfânt adevărat al vremurilor recente, înainte de trecerea sa la cele veșnice, în ianuarie 1986, părintele Mitrofan și-a repetat rugămintea către Frăția noastră, ce-rându-ne să continuăm să răspândim cinstirea părintelui său duhovnicesc. Și astfel, cu ajutorul neîndoielnic al lui Dumnezeu, am tipărit pentru a treia oară cartea noastră, *Fericitul Ioan: o prezentare preliminară a vieții și minunilor Arhiepiscopului Ioan*. O oferim creștinilor din timpul nostru pentru a le întări credința pentru vremurile grele ce au să vină. Și le suntem recunoscători tuturor sufletelor smerite, iubitoare de Dumnezeu, care sunt prea multe pentru a putea fi pomenite fiecare, dar fără sprijinul cărora nu am fi putut să facem această lucrare, în ultimul rând, îi rugăm pe toți cei care citesc acest mic volum să-și înalțe inimile în rugăciune pentru nevrednicii editori.

Fie ca Dumnezeuul nostru, Care este atât de proslăvit întru Sfinții Lui, să ne binecuvânteze pe toți și pe fiecare în parte.

Starețul Gherman
Frăția Sf. Gherman, New Valaam
Buna Vestire, 1986

Partea I

Materiale despre viata Fericitului Ioan

Capitolul I

Episcopul Sava - primul cronicar al vieții și minunilor Fericitului Ioan

Viața ortodoxă, în parohii, în mănăstiri sau în pustie, își urmează cursul normal, liniștit, în cea mai mare parte discret, fiind alcătuită din lupta zilnică a păcătoșilor care nădăjduiesc totuși în mântuirea lor. Însă, prin harul lui Dumnezeu, o parte din această viață tainică în Hristos se revelează în exemplele extraordinare ale lucrării lui Dumnezeu printre oameni și în faptele sfinte săvârșite în numele Său. Scopul acestor cronici, fie ele despre un singur sfânt sau despre un întreg popor, este să zidească sufletește și să inspire generația nouă de luptători creștini, care adesea slăbesc și sunt ispitiți să se mai destindă în lupta pentru patria lor cerească.

Ispita de a te destinde sau chiar de a renunța cu totul la lupta pentru mântuire este mare îndeosebi în vremurile noastre de slabă credință, și, pentru creștinii ortodocși, secolul acesta pare uneori mai mult o istorie a înfrângerilor, subiect de vorbă deșartă mai degrabă decât ceva vrednic de așternut pe hârtie. Unde sunt evenimentele din timpul nostru demne de un cronicar ca marele Sfânt Nes-tor din Peșterile de la Kiev*?

Și totuși și secolul nostru lipsit de slavă dă locuitori ai împărăției Cerurilor și chiar eroi ai credinței. Ei nu se arată în slavă și în măreție exterioară și trebuie să te uiți cu mai multă atenție decât în secolele dinainte ca să-i găsești; însă există cu adevărat și își așteaptă și ei cronicarul.

Un astfel de cronicar al vremurilor noastre a fost răposatul Episcop Sava de Edmonton (1973), care a fost atât de impresionat de viața Episcopului Ioan, încât și-a petrecut ultimii ani adunând materiale pentru o carte închinată în întregime acestuia. Multe dintre ele au apărut în publicația bisericească periodică *Orthodox Russia**, însă la moartea sa multe au rămas nepublicate și nu a avut posibilitatea să așeze tot ceea ce avea în ordinea potrivită, după cum ar fi voit. Înainte de a muri, el a lăsat aceste materiale și cartea neterminată Frăției Sfântul Gherman din Alaska. Aceasta și-a asumat drept îndatorire sfântă să continue și să sfârșească lucrarea dom-niei-sale, folosindu-și toată priceperea. Cartea care a ieșit nu este o *Viață* a Arhiepiscopului Ioan, ci mai degrabă o *cronică* a cinstirii sale, a vieții sale sfinte și a minunilor săvârșite față de creștinii ortodocși din vremurile noastre. Primul volum al lucrării a fost publicat (în limba rusă) cu ocazia celei de-a zecea sărbătoriri a trecerii Arhiepiscopului Ioan la cele veșnice, cu titlul: *Cronica cinstirii Arhiepiscopului Ioan Maximovici*.

Cronica este de prețuit nu atât pentru materialul în sine pe care îl oferă, cât mai ales pentru *evaluarea* pe care o face Arhiepiscopului Ioan. Se întâmplă adesea în vremurile noastre ca adevărații drepti să-și sfârșească viața în asemenea smerenie și lipsă de slavă lumească, încât amintirea lor trece cu repeziciune în uitare, iar folosul vieților sfinte ale acestora este în

* Cuviosul Nestor cronicarul (1050-1114), monah al Lavrei Peșterilor de la Kiev, a consemnat condițiile în care s-a întemeiat viața monahală în Rusia; în 1080 a scris o cronică despre pătımirea mucenicilor Boris și Gleb, iar în 1113, celebra sa cronică privind istoria Rusiei între anii 850 și 1110-*Nota trad.*

* *Rusia ortodoxă* (în lb. engleză) - *Nota trad.*

mare parte pierdut pentru cei care le urmează.

De aceea, un cronicar vrednic ca Episcopul Sava îi poate aduce un mare folos Bisericii prin chiar evaluarea făcută cum se cuvine Arhiepiscopului Ioan. El nu își întemeiază această evaluare numai pe propriile păreri sau sentimente, ci și pe mărturia multor oameni vrednici de cinste. Astfel, capitole întregi sau părți din capitole sunt închinatăe mărturiilor despre viața sfântă a lui Vlădica Ioan aduse de Mitropolitul Filaret (cap. 20), Mitropolitul Antonie Khrapovițki (cap. 20-21), Arhiepiscopul Averchie (cap. 1), Arhiepiscopul Nikon (cap. 29), Arhimandritul Constantin (cap. 7), Episcopul Nicolae Velimirovici (cap. 13), Protoiereul Valeriu Lukianov (cap. 22), cronicarul bisericesc Nicolae Talberg (cap. 23) și (cea mai mare parte a cărții) de simpli credincioși care i-au simțit dragostea și minunile săvârșite prin rugăciunile sale. O altă parte foarte valoroasă a cărții este închinatăe cuvintelor din Sfinții Părinți și paralelismelor cu *Viețile Sfinților* care arată limpede sfințenia lui Vlădica Ioan.

Însă cea mai înduioșătoare parte a *Cronicii* este însăși mărturia lui Vlădica Sava. În fiecare cuvânt al său și îndeosebi în predicile despre Vlădica Ioan (cap. 2, 3, 11) se simt dragostea și venerația nemăsurate ale ierarhului mai tânăr pentru cel mai bătrân, râvna de a vesti valoarea acestuia credincioșilor, care nu-și pot permite să piardă o asemenea comoară, dar și mâhnirea că în vremurile noastre, când credința și dragostea s-au răcit, nu vor fi mulți cei care îl vor înțelege sau care vor pricepe rostul unei asemenea râvne, în zelul lui pentru amintirea unui om care a fost un adevărat nebun pentru Hristos în mijlocul vieții noastre din secolul al XX-lea, o viață a calculelor și a logicii meschine (chiar și viața bisericească), Episcopul Sava a devenit și el nebun pentru Hristos, nepăsându-i de părerile lumii acesteia atâta vreme cât putea spune adevărul despre cineva care trăise după regulile complet diferite ale vieții duhovnicești ortodoxe.

I

Necrologul Episcopului Sava*

de Arhiepiscopul Atanasie de Argentina

Am primit trista veste că pe 30 ianuarie 1973 Episcopul Sava (Saracevici) a murit în orașul Edmonton, în Canada. Slujind ca Episcop de Edmonton din 1958, domnia sa se retrăsese din luna septembrie a anului 1971.

Episcopul Sava s-a născut pe 22 februarie 1902, în orașul Liutavici din Iugoslavia (regiunea Belgradului), în 1923 a absolvit liceul din orașul Ceaceak-Kragujevac, apoi a intrat la Facultatea de Drept din cadrul Universității din Belgrad, ocupând după terminarea acesteia funcțiile de avocat și judecător în orașele Trelog, Cea-ceak, Gnila și Belgrad, în timpul liber dintre îndatoririle sale de judecător a urmat Facultatea de Teologie din Universitatea belgrădeană, pe care a absolvit-o în 1943.

Episcopul Sava era un om foarte învățat și drept. Nu se temea și nu șovăia să acuze nedreptatea și fățarnicia.

Emigrând după Al Doilea Război Mondial, a venit în Buenos Aires la începutul anului 1948 și a ajuns în curând la Episcopul Leontie din

* *Nașa Strana*, Buenos Aires, nr. 1198, 6 feb. 1973.

Paraguay, la mănăstirea pe care acesta o întemeiase acolo.

Episcopul Leontie l-a tuns în monahism și l-a hirotonit diacon în același an, la sărbătoarea Bunei Vestiri.

Din Paraguay s-a întors în Buenos Aires, unde Arhiepiscopul Pantelimon de Argentina și Buenos Aires l-a hirotonit preot pe 15 august 1949 (stil vechi), de Adormirea Maicii Domnului. A fost trimis la catedrala Sfintei învieri din Buenos Aires.

În decembrie 1956 Episcopul Atanasie de Argentina l-a rânduit preot al Bisericii Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului din Temperley, unde a slujit până la plecarea sa la New York, în august 1958.

Prin hotărârea Sinodului episcopal al Bisericii ruse din afara Rusiei a fost rânduit Episcop de Edmonton, vicar al eparhiei Canadei. Slujba de hirotonire a avut loc în catedrala din New York, la data de 15/28 septembrie 1958.

Răposatul Episcop Sava îl venera pe Arhiepiscopul Ioan Maximovici de San Francisco și a scris câteva articole despre acesta în *Orthodox Russia*. El era, printre ierarhii Bisericii ortodoxe ruse din afara Rusiei, un arhi-păstor remarcabil prin învățătură, elocvență și prin râvna cu care a slujit Biserica.

Cu două săptămâni înainte de a muri, Episcopul Sava a scris o scrisoare unui prieten din Buenos Aires în care, printre altele, spunea: „Cât mă privește, slavă lui Dumnezeu, trăiesc liniștit. Nu aș vrea să-mi schimb rostul. Sfântul Grigorie Teologul a scris: «Căci cei care lasă tronuri nu îl pierd pe Dumnezeu, ci vor avea un Scaun în cele de sus, mai înalt și mai sigur decât aceste scaune de aici de jos.»”

Veșnică pomenire răposatului ierarh.

II

Episcopul Sava, sprijinitorul înflăcărat al renașterii duhovnicești

Cu aproximativ treizeci de ani în urmă Episcopul Sava, pe vremea aceea judecător în Iugoslavia, și-a părăsit cariera lumească și a luat calea slujirii Bisericii lui Hristos pe deplin conștient de ceea ce făcea. Găsindu-se în străinătate după Al Doilea Război Mondial, a intrat în Biserica ortodoxă rusă din afara Rusiei și până în clipa morții a slujit acestei Biserici cu o rară dăruire și râvnă, arătându-se a fi nu numai un păstor iubitor și mult-iubit, ci și un deșteptător al conștiinței ortodoxe.

O dată devenit episcop, grija lui s-a întins spre toată acea Rusie din afara granițelor și prin paginile publicației *Orthodox Russia* a încercat să deștepte ortodocșii ruși la conștiința naturii apocaliptice a vremurilor și la cea a chemării și responsabilității lor de a fi credincioși ortodocși *conștienți*, în primii ani ai episcopatului său a îndemnat la formarea unor „Frății ale renașterii duhovnicești”, iar mai târziu a insistat în mod deosebit asupra nevoii de rugăciune sporită pentru Rusia pătimitoare. Chemările sale fierbinți au trezit câteva reacții, însă până la urmă rezultatul nu a fost prea însemnat, fără îndoială din cauza condițiilor extrem de neprielnice pentru emigranții ruși, copleșiți de grijile și ispitele lumești.

Grija Episcopului Sava s-a extins și la noii convertiți la ortodoxie și în mod deosebit a intrat în legătură și a însuflețit mulți convertiți vorbitori de limba engleză din America și Canada.

În ultimii ani ai vieții sale, Episcopul Sava a început o altă nevoită de dragoste și râvnă și foarte probabil pentru aceasta și-1 vor aminti cel

mai mult oamenii. El a înțeles printre primii ce calități duhovnicești înalte avea Arhiepiscopul Ioan Maximovici și a fost unul dintre ierarhii care s-au adunat în jurul său și l-au recunoscut drept căpetenie duhovnicească; iar când a fost nevoie l-a apărat, socotind că datorită Proniei își poate folosi cunoștințele de drept pentru a-l ajuta atunci când a fost dat în judecată pe nedrept în San Francisco.

În primele luni după ce Arhiepiscopul Ioan a trecut la cele veșnice, în 1966, au apărut în presa rusească din exil multe mărturii personale despre sfințenia și viața sa ascetică și despre ceea ce însemna el pentru diferiți membri ai turmei sale. Curând însă acestea au început să nu mai apară atât de des și era limpede că semnificația lor era limitată și în mare parte individuală și că numai ele nu ar fi putut să păstreze vie amintirea sfântului ierarh și după dispariția celor cărora le era deja cunoscut, în acel moment Episcopul Sava a început să-și publice propriul studiu despre Arhiepiscopul Ioan. El a apărut sub forma a cincisprezece articole în *Orthodox Russia*, în 1967 și 1968, și a devenit repede limpede că avea o dimensiune și un scop aparte, în locul unor amintiri separate limitate, episcopul oferea o colecție de mărturii personale, alese și verificate cu grijă, rânduite în așa fel încât să evidențieze diferite trăsături și aspecte al vieții și sfințeniei lui Vlădica Ioan. Mai mult, Episcopul Sava, care avea mare dragoste pentru Sfinții Părinți și îi cunoștea foarte bine (la moartea sa a lăsat o colecție de texte patristice întocmită de el însuși), a presărat printre aceste mărturii citate din viețile și scrierile Sfinților Părinți, pentru a arăta lămurit întreaga tradiție ortodoxă de sfințenie, în care Vlădica Ioan își avea locul său anume.

În aceste articole Episcopul Sava analizează și fixează în contextul patristic aspecte ale sfințeniei lui Vlădica Ioan, ca vindecările și exorcizările lui minunate; asceza sa aspră și puținătatea somnului; arătările sale în vise după moarte; înainte-vederea; întâmplări impresionante, ca cea cu focul care s-a făcut văzut odată, pe când slujea Sfânta Liturghie; prigoana aprigă pe care a suferit-o; și chiar și acel lucru pe care încă foarte puțini i-l prețuiesc, poate fiindcă aproape niciodată până la el acest fel de sfințenie nu a aparținut unui asemenea rang ierarhic: nebunia pentru Hristos. În articolele sale, Episcopul Sava le-a oferit de fapt ortodocșilor un curs de educație patristică și prin aceasta poate a semănat semințe care până la urmă vor aduce roade mult mai bogate decât toate celelalte vrednice de laudă străduințe ale sale pentru renaștere duhovnicească.

Comentariile Episcopului Sava despre Vlădica Ioan sunt revelatoare și semnificative. El consemnează într-unul dintre articole: „Scriu despre Vlădica Ioan și cumva în sufletul meu totul devine plăcut. Nu aș vrea să se piardă nici o informație însemnată despre el.” (*Orthodox Russia*, 1967, nr. 16). Era tot timpul uluit de minunea unei asemenea sfințenii în lumea de astăzi: „Ce mare putere se arăta în acest trup mic, subțire ! Ce râvnă și duh arzător apostolice ! Și, în general, ce minune a lumii contemporane era !” (*O.R.*, 1967, nr. 6). Uneori muștră împietrirea simțurilor și indiferența ortodocșilor: „O, ce mare drept și rugător am avut și nu am știut să-l prețuim !” (*O.R.*, 1967, nr. 7)

Pentru el Vlădica Ioan este mai viu și mai accesibil după moarte decât înainte: „O minune nemaivăzută: Vlădica, chiar și după moarte, își mângâie turma, pe cei ce îl cinstesc și pe toți cei ce vin la mormântul său.” (*O.R.*, 1967, nr. 14). Episcopul Sava îl compară fățiș pe Vlădica Ioan cu marii sfinți din trecut și îl așază în mijlocul lor: „Și așa, în acea vreme era Sfântul Simeon Stâlpnicul [care scotea demonii], iar acum Vlădica Ioan. Acea era

în vremurile vechi, dar acum este în vremea noastră. Puterea lui Dumnezeu, ca prin sfântul Stâlpcnic, așa și acum prin Vlădica Ioan, a lucrat și a scos afară duhul rău al chinitorului. *Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel.*" (O.R., 1967, nr. 17).

S-ar putea ca Episcopul Sava să fi văzut în Vlădica Ioan cheia renașterii duhovnicești, pentru care se trudea el; fără îndoială vedea în proslăvirea lui un izvor de mare putere duhovnicească pentru credincioși, într-unul dintre articolele sale din *Orthodox Russia* (O.R., 1967, nr. 19), Episcopul Sava a atras atenția asupra faptului puțin cunoscut că cel care în mare măsură a pornit canonizarea Sfântului Ioan din Kronstadt de către Biserica rusă din afara granițelor Rusiei a fost un ierarh sârb, Episcopul Nicolae Velimirovici, care s-a gândit că după Primul Război Mondial venise deja vremea pentru acest lucru, astfel încât în anii 1930 erau scrise și publicate pentru folosința personală a credincioșilor o slujbă și un acatist închinat Sfântului Ioan; însă formarea comisiei de canonizare (condusă de Arhiepiscopul Ioan) și, în cele din urmă, chiar canonizarea din 1964 s-au datorat mai ales scrisorii sale adresate Mitropolitului Anastasie în 1952. Iar acum tot un ierarh sârb, Episcopul Sava -care însă a avut o dăruire pentru Biserica rusă și pentru poporul rus neîntrecută nici măcar de ierarhii ruși! -, a dat primul impuls pentru canonizarea, la vremea hotărâtă de Dumnezeu, a Arhiepiscopului Ioan, un eveniment căruia îi pune temelie și pentru care îi pregătea pe ortodocși. Astfel a devenit el însuși un capitol din viața și proslăvirea Arhiepiscopului Ioan !

La moartea sa, care s-a petrecut de sărbătoarea unuia dintre iubii săi Sfinți Părinți din care cita tot timpul, Sfântul Antonie cel Mare, Episcopului Sava i-au rămas nepublicate materiale despre Arhiepiscopul Ioan; el sperase să publice cândva chiar o carte despre acesta. Episcopul a lăsat materialele sale Frăției Sfântul Gherman din Alaska, dându-ne astfel binecuvântarea să continuăm în locul său lucrarea.

Următoarea predică arată lămurit marea dragoste și râvnă pe care le avea Episcopul Sava pentru sfântul ierarh, ca și priceperea sa de a le exprima (din *Orthodox Russia*, 1966, nr. 16):

III

**Predica Episcopului Sava
Rostită la împlinirea a 40 de zile
de la trecerea la odihna veșnică
a Arhiepiscopului Ioan**

Părinți, prieteni, frați și surori, ascultați-mă! Am venit să-1 cinstesc pe robul lui Dumnezeu Vlădica Ioan, care a răposat de curând. Am venit să mă rog împreună cu voi pentru odihna sufletului său în această zi semnificativă și hotărâtoare, a patruzecea, ziua în care se hotărăște locul unde va sta sufletul său până la judecata generală și înfricoșătoare a lui Dumnezeu, la care soarta fiecăruia dintre noi va fi decisă pentru veșnicie. Am venit să mai privesc o dată acest oraș în care a trăit, sfântul locaș unde se ruga, spitalele în care îi vizita pe bolnavi. Am venit să mai văd o dată turma sa pe care o iubea atât de mult, tinerii pe care îi atrăgea în chip atât de minunat spre Biserica lui Dumnezeu. Am venit, nu fără tristețe, în acest loc unde a pătimit sufletul său, unde și-a purtat cununa

de spini, crucea sa grea.

Am fost cu el de la începutul suferințelor sale de aici și l-am ajutat în timpul vieții sale cât de bine am putut și m-am priceput; și ar fi oare lucru de cinste să-1 las acum fără cinstire, fără să mă rog împreună cu voi pentru sufletul său care a pătit atâtea, în această zi atât de mare pentru el ?! A fost prietenul și părintele meu și - ierta-ți-mă - inima mea este acolo, între pereții criptei, în mormânt cu Vlădica ! Inima mea plânge după părintele meu ! însă lacrimile acestea nu sunt decât tributul acordat firii noastre omenești. Nu este bine să te lași pradă unei tristeți prea mari pentru cei răposați, căci *pomenirea dreptilor cu laude* (Pild. 10, 7). Să ne minunăm de măreția lui Dumnezeu: cât de minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui!

Într-adevăr, moartea dreptului este sfârșitul luptei cu patimile trupești; după moarte luptătorii sunt proslăviți și primesc cununi de biruință.

Dacă nici Vlădica Ioan nu și-a înfrânat trupul, atunci cine a făcut-o ? După cum știți, nu i-a îngăduit odihnă zi și noapte. Nu mai rămăsese decât o umbră de trup. Mădularele sale trupești erau topite cu post și strădania privegherii. Dăruiește-i, Doamne, împărăția veșnică și du-1 în lumina Ta nepieritoare!

Având nădejdea sfinților de demult, s-a străduit cu râvnă să-i odihnească pe cei ce erau în supărări și în nevoi. Odihnește-1 sub acoperământul Tău, Doamne!

Ne încercă durerea: cel care avea grijă de noi ne-a fost luat. Am primit de la el o scrisoare în care își exprima grija sa pentru mine. Poate că a fost ultima pe care a scris-o - pe 1 iulie, iar ștampila poștei din Seattle are data de 2 iulie, după-amiaza, ziua în care a murit.

Însă trebuie să știm că ceasul plecării sale a fost hotărât de Domnul; de aceea, opriți-vă lacrimile și înălțați-vă glasul spre lauda acestui luptător!

O, iubitul nostru Vlădica ! Biserica își amintește râvna ta, căci i-ai fost arhipăstor adevărat și ți-ai salvat turma prin rugăciuni!

Ai fost preot asemenea lui Aaron; ai fost arhiereu asemenea lui Moise; i-ai urmat lui Iosif în înfrânare și lui Ilie în râvnă.

Întotdeauna aveai înaintea ochilor chipul Domnului tău; cu râvnă neobosită te-ai trudit spre țelul arătat ție de Domnul; de aceea ca pe o slugă credincioasă Domnul te-a chemat la El și te-a despărțit de noi.

Ziua lucrului tău nu se încheia la venirea nopții; noaptea era ogorul nevoițelor tale în rugăciune. Prin urmare, s-ar putea ca prin Pronia lui Dumnezeu să-ți fi cântat slujba de înmormântare și să te fi îngropat noaptea.

Acum nu mai porți povara trupului tău. De acum încolo ai partea ta în Rai.

Cine nu plânge plecarea ta ? Cine nu se bucură de cununa pe care ai câștigat-o ? Slavă Celui Care te-a ales !

Nu mai putem auzi vocea ta, dar fie ca binecuvântările tale să se reverse din belșug asupra noastră ! Suntem lipsiți de vederea chipului tău, dar fie ca numele tău să strălucească între noi!

Ne-ai lăsat orfani, părinte al nostru, dar fie ca rugăciunea ta să ne fie mamă și ca pentru ea Preaslăvita Treime să ne apere sufletele ! De la altarul acela sfânt unde ai slujit cu sfințenie și evlavie, fie ca proslăvirea pomenirii tale să treacă din veac în veac !

Fie ca rugăciunea ta să-ți umbrească turma ! Roagă-te pentru

mântuirea ei. Fie ca toți cei care s-au adunat acum să-ți cinstească amintirea să primească binecuvântarea rugăciunilor tale; fie ca într-o zi să se bucure împreună cu tine în camera cerească de nuntă și să-L mărească și slăvească pe Cel Care te-a ales !

O, Dumnezeule drept! Cu sfinții odihnește sufletul mult-încercat al robului Tău, iubitul nostru Arhiepiscop Ioan! Amin !

IV Din Cronica Episcopului Sava Rugătorul

Odată, în vremea când Vlădica Ioan trăia încă, o femeie din San Francisco mi-a povestit multe lucruri interesante despre el. Am rugat-o să scrie câte ceva din ceea ce îmi povestise. Iată o parte din ce mi-a trimis:

„Comuniștii chinezi nu i-au permis soțului meu, Grigorie Popov, să părăsească China acum trei ani [în jurul anului 1958], când urma să vină la mine. I s-au făcut injecții antitetanos în loc de injecții pentru vărsat de vânt și a murit de septicemie în Tientsin. Am plâns amarnic și am căzut pradă deznădejzii, în acea perioadă Vlădica Ioan era în San Francisco. După privegherea de toată noaptea a venit la mine și mi-a spus:

- Am auzit de durerea ta.

Am izbucnit în lacrimi amare. Vlădica s-a dus, a luat o lumânare, s-a rugat, a așezat-o pe masa pentru parastase, apoi a venit la mine și a făcut cu hotărâre semnul Crucii asupra mea. În momentul acela am simțit ca și cum mi s-ar fi luat o greutate uriașă de pe cap și din tot corpul, totul a devenit foarte ușor pentru mine, m-am oprit din plâns și chiar mi-am uitat durerea.

O altă întâmplare, în San Francisco: doamna Pribi-lovskaia era foarte supărată și plângea din cauza soțului ei, care urma să fie operat, în noaptea dinaintea operației s-a dus la Vlădica. Acesta a mers imediat cu ea la spital și s-a rugat mult timp la căpătâiul soțului ei. Dimineața doctorul a ordonat ca pacientul să fie adus în sala de operații, unde a fost examinat de chirurg, care a declarat că starea lui este bună, tumoarea a dispărut și operația nu mai este necesară. Doctorii au spus că Dumnezeu l-a vindecat. Doamna Pribilovskaia și soțul ei sunt amândoi bine și muncesc.

Dr. Bill mi-a povestit următoarele: la Spitalul Rus din Shanghai era o bolnavă în stare critică; ea îi implora pe toți să îl cheme pe Vlădica Ioan pentru ca acesta să îi dea Sfânta împărtășanie și să se roage pentru ea. Doctorii le-au spus asistentelor să nu îl deranjeze pe Vlădica, fiindcă bolnava era pe moarte. A doua zi, spre uimirea tuturor, Vlădica a venit la spital și s-a dus drept în salonul bolnavei.

- De ce mă ții de la rugăciune ? i-a spus el acesteia. Acum trebuie să slujesc Liturgia.

I-a dat Sfintele Taine, a binecuvântat-o și a plecat. Femeia a adormit și după aceea a început să își revină cu repeziciune."

G. Baranova-Popova

Ce poți să spui, citind asemenea lucruri ? Ele îți lasă o impresie foarte puternică și de aceea spun cu mare tristețe: O, ce mare drept și rugător am avut și nu am știut să-l prețuim !

Redăm aici povestirea vindecării unui demonizat din Shanghai, de către rugătorul nostru, Vlădica Ioan, din vremea când era Episcop de Shanghai (1934-1949).

„Odată m-am dus la cimitir ca să mă rog la mormântul mamei mele. Stăteam acolo, cugetând: ce e mai bine, să trăiești sau să mori ? Deodată am auzit vocea unui bărbat:

- Bună dimineața!

Am tresărit, surprinsă. Omul acela m-a întrebat pe cine am îngropat acolo. I-am răspuns că pe mama mea. A continuat discuția:

- Nu e un lucru neobișnuit ca să vii la mormântul mamei tale; însă, în ceea ce mă privește, eu îl am aici pe fiul meu. Era tânăr, avea sub treizeci de ani, și mă bucur că a murit.

Am rămas ca trăsniță auzind acestea și bineînțeles că l-am întrebat:

- Dar de ce vă bucurați ?

Mi-a răspuns că este bucuros pentru că înainte de moarte fiul lui a fost vindecat de posedare diavolească și, datorită lui Vlădica Ioan, era creștin adevărat atunci când a murit.

L-am întrebat:

- Vreți să spuneți că fiul dumneavoastră avea o boală nervoasă ?

- Nu, fiul meu era demonizat. Ura tot ceea ce e sfânt, sfărâma în bucățele mici orice sfântă icoană sau cruce și se bucura foarte mult când făcea acest lucru, îl aduceam la Vlădica Ioan, care îl puneă să stea în genunchi și îi puneă pe cap Crucea, uneori Evanghelia. După aceea fiul meu era foarte trist, uneori fugea din Catedrală. Dar Vlădica mi-a spus să nu deznădăjduiesc. Că o să continue să se roage pentru el și cu timpul o să-și revină; dar deocamdată să urmeze tratamentul medicilor.

- Și nu lăsați asta să vă afecteze așa de tare, mi-a spus, Domnul nu este nemilostiv.

Și astfel a continuat mai mulți ani, povestea el. Fiul său a fost dus la Minchon (un azil pentru bolnavii psihici) și uneori i se permitea să vină acasă și atunci tatăl lui îl ducea iarăși la Catedrală.

Uneori se împărtășea, când tatăl lui vedea că are o stare în care nu ar fi alergat afară din Catedrală imediat după primirea Sfintei împărtășanii, ca să o scuipe. La fel ca înainte, rupea cruci și icoane, însă devenise ceva mai liniștit și începuse să citească Sfânta Evanghelie. Tatăl lui a înțeles că rugăciunile lui Vlădica Ioan ajunseseră la Dumnezeu.

- Odată era acasă, stătea în pat și citea din Evanghelia. Avea fața atât de luminoasă și de bucuroasă. Și mi-a spus: «Știi, tați, trebuie să mergem la Minchon; trebuie să mă duc acolo; acolo Duhul lui Dumnezeu mă va curăța de duhul răului și întunericului și apoi voi pleca la Domnul. Hai repede să facem aranjamentele.»

Tatăl a mers imediat la toate birourile și a insistat ca fiul lui să fie primit, pentru că mai înainte i se spusese că băiatul nu este periculos pentru cei din jur și că poate fi ținut acasă. El a fost ajutat în toate de către comitetul de emigranți și de un doctor chinez, a cărui soție îi ajutase foarte mult pe ruși și chiar adoptase un copil rus.

L-au dus, în sfârșit, la Minchon (la 25 sau 30 de mile depărtare de Shanghai). Peste două zile tatăl său a venit să-l viziteze și a văzut că fiul său era absolut imposibil: era agitat, se mișca fără încetare în pat; și apoi, dintr-o dată, a început să strige:

- Nu face asta; nu te apropia de mine, nu te vreau ! Tatăl s-a uitat într-o parte și în alta, apoi s-a dus pe coridor să se uite și acolo, ca să vadă cine și de unde vine, cine tulburase duhul rău din fiul său. Coridorul era lung și ferestrele dădeau spre o alee. Acolo a văzut o mașină din care ieșise Vlădica Ioan, care se îndrepta spre spital. Tatăl a intrat iar în salon și și-a văzut fiul zvârcolindu-se în pat și strigând:

- Nu te apropia. Nu te vreau. Pleacă, pleacă !

Apoi s-a liniștit și a început să se roage încetisor, șoptind rugăciunile. A început și tatăl să se roage, în acel moment a auzit undeva o ușă deschizându-se și închizându-se și zgomot de pași pe coridor.

Bolnavul a sărit din pat și a alergat pe coridor în pijama. Ajungând la Vlădica, a căzut în genunchi în fața lui și a plâns, implorându-l să alunge din el duhul rău.

Vlădica i-a pus mâinile pe cap și i-a citit rugăciuni, apoi l-a luat pe după umeri și l-a dus în salon, unde l-a așezat pe pat și iarăși s-a rugat lângă el. Apoi i-a dat Sfânta împărtășanie.

După ce a plecat Vlădica, bolnavul a spus:

- Acum în sfârșit m-am vindecat și Domnul mă va lua la El. Tați, ia-mă repede; trebuie să mor acasă.

Când tatăl lui l-a adus acasă, era foarte fericit să vadă toate lucrurile din camera lui, mai ales icoanele, a început să se roage și a luat Evanghelia.

A doua zi a început să-și zorească tatăl să cheme repede un preot ca să-i mai dea o dată Sfânta împărtășanie.

Tatăl i-a spus că de-abia se împărtășise cu o zi înainte, dar fiul s-a împotrivit și i-a spus:

- Repede, tati, repede, sau o să fie prea târziu.

Tatăl a chemat un preot. Acesta a venit și l-a mai împărtășit o dată pe fiu. Și până ce tatăl l-a condus la scară pe preot, părintele Serghie Borodin, și s-a întors, deja fața fiului său se schimbase și îmbătrânise cumva. l-a zâmbit din nou, dar deja fără să se mai miște. Și numai ochii spuneau: «Tați, rămas-bun, ce bine e !»

Am întrebat cine a construit un monument atât de minunat pentru fiul său. Mi-a răspuns că familia Chan, niște chinezi care îi erau prieteni foarte apropiați, oameni foarte buni. Mai târziu i-am cunoscut și mi-au întărit toate cele povestite."

Maria Y.

Această istorisire este foarte interesantă. Se întâmplă uneori ca duhurile rele să fie instrumente ale mâniei lui Dumnezeu, Care le lasă să provoace durere oamenilor pentru păcatele lor, pentru ca măcar prin suferință să devină conștienți de ei înșiși, să se căiască de păcate și să se îndrepte.

În *Prologue* (Viețile și învățăturile Sfinților), la 1 septembrie citim următoarea povestire:

Odată, un preot oarecare stătea în porticul bisericii, citind din Sfânta Evanghelie. În timp ce citea, deodată s-a simțit ca înconjurat de un fel de nor întunecat și amenințător și în același timp i s-a stins lumina ochilor, i s-a întunecat mintea, i-au paralizat toate mădulele și a amuțit.

A rămas nouă ani în acest chin înfricoșător și suferea atât de mult încât, stând în pat, nu se putea nici întoarce de pe o parte pe alta fără ajutor. În cele din urmă, rudele sale, care auziseră de minunile pe care le

săvârșea Sfântul Simeon Stâlpnicul, 1-au dus pe preot la acesta. Și pe când nu ajunseseră încă la mănăstirea unde trăia Sfântul Simeon și se așezaseră ca să se odihnească, i s-a descoperit de sus Sfântului, care stătea la rugăciune, despre suferința preotului care venea la el. Atunci Sfântul a chemat pe unul dintre ucenicii săi, i-a dat agheasmă și i-a spus:

- la apa aceasta și ieși repede din mănăstire, în apropiere vei afla un preot bolnav purtat pe pat; stropește-l cu apă sfințită și spune-i așa: Simeon păcătosul îți spune: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, ridică-te, lasă-ți patul și vino singur la Simeon.”

Ucenicul a mers și a făcut după cum îi spusese Sfântul. Preotul s-a făcut imediat bine, a venit la Sfânt și i-a căzut la picioare. Simeon i-a spus:

- Ridică-te și nu te teme. Chiar dacă diavolul ți-a făcut supărare nouă ani, totuși dragostea de oameni a lui Dumnezeu nu te-a uitat și nu te-a lăsat să pieri cu totul. Să mai știi și că i-a fost îngăduit diavolului să-ți facă rău fiindcă ai stat fără frică și evlavie în Sfântul Altar, fiindcă ai ascultat pe grăitorii de rău și i-ai lipsit de Sfânta împărtășanie pe cei defăimați fără să cauți adevărul. De aceea L-ai întristat pe Dumnezeu și L-ai bucurat foarte pe diavol, în a cărei putere întunecată ai căzut astfel, însă acum, văzând că dragostea lui Dumnezeu pentru oameni și milele Lui s-au înmulțit în tine, eliberează-i pe cei pe care i-ai mâhnit prin afurisenie și, după cum Dumnezeu a avut milă de tine; fă și tu la fel cu aceștia.

După aceste cuvinte preotul a plecat de la Sfânt cu mare bucurie și a împlinit tot ce îi poruncise.

Și astfel, atunci era Sfântul Simeon Stâlpnicul, iar acum Vlădica Ioan. Aceea s-a întâmplat în timpurile străvechi, dar acum se întâmplă în vremurile noastre, întocmai ca atunci prin Sfântul Stâlpnic, puterea lui Dumnezeu a lucrat acum prin Vlădica Ioan și a scos afară duhul rău al chinătorului.

Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel!

CAPITOLUL 2

Viața Fericitului Ioan

1896-1966

De numai șase luni* a răposat în Domnul un ierarh al Bisericii lui Hristos a cărui viață a strălucit atât de nemaivăzut cu virtuți creștinești și cu harul Sfântului Duh, încât a devenit un stâlp al Ortodoxiei adevărate și o pildă de viață creștinească de însemnătate universală, în Arhiepiscopul Ioan se uneau trei feluri de virtuți creștinești din cele mai înalte, pe care rareori le poți întâlni laolaltă: cea a unui îndrăzneț și prețuit conducător al Bisericii; un ascet din tradiția sfinților-stâlpnici, luând asupra sa cea mai aspră jertfă de sine; și un nebun pentru Hristos, învățând oamenii printr-o „nebulie” care se înălța deasupra înțelepciunii acestei lumi.

Ceea ce urmează nu se poate numi o viață completă a Arhiepiscopului Ioan; este numai o selecție a materialelor deja disponibile, prezentate în forma unei schițe preliminare a vieții acestui om sfânt. Ea a fost alcătuită de Frăția Sfântul Gherman, întemeiată cu binecuvântarea Arhiepiscopului Ioan (care dorea să-l vadă canonizat pe părintele Gherman, după

* Această *Viață* a fost scrisă în 1966

părintele Ioan din Kronstadt) pentru misiunea cuvântului tipărit. Acum, pentru a îndeplini această misiune, este datoria noastră să spunem adevărul despre acel om care a fost, în vremurile noastre întunecate, în care adevărul creștinism aproape a dispărut, o întruchipare a vieții în Hristos.

Lucrarea se sprijină în general pe experiențe personale și pe mărturiile ale unor oameni pe care cei care au alcătuit-o i-au cunoscut, în cuprinsul ei, referirile la Arhiepiscopul Ioan se fac cu termenul pe care îl folosesc rușii când vorbesc despre episcopi și când li se adresează: *Vlădica*, în engleză, acesta s-ar traduce prin „Master”*, dar cuvântul rusesc, folosit de sine-stătător, implică o familiaritate și o dragoste care lipsesc din cel mai apropiat echivalent englezesc. Pentru cei care l-au cunoscut, Arhiepiscopul Ioan va fi pururea pur și simplu *Vlădica*.

I

Arhiepiscopul Ioan s-a născut la 4 iunie 1896, în satul Adamovka din gubernia Harkov, în sudul Rusiei. A fost membru al familiei de nobili ucraineni Maximovici, din care a făcut parte și Sfântul Ioan din Tobolsk. Tatăl său, Boris, era căpetenia nobilimii dintr-o parte a guberniei Harkov, iar unchiul său era rector al Universității din Kiev. A primit la botez numele Mihail, ocrotitorul său ceresc fiind Arhanghelul Mihail. A fost un copil bolnăvicios și mânca puțin.

Gimnaziul l-a făcut la Școala Militară Poltava, pe care a frecventat-o din 1907 până în 1914. Iubea acea școală, de care mai târziu își amintea cu drag. La terminarea ei a intrat la Universitatea Imperială Harkov, la Facultatea de Drept, pe care a absolvit-o în 1918, înainte ca Sovietele să o ia în stăpânire. A fost repartizat la Curtea districtuală din Harkov, unde a lucrat în vremea când Ucraina era condusă de Hatmanul Skoropadski și pe când acolo era Armata Voluntarilor.

Harkov, locul unde Vlădica și-a petrecut anii de formare, era un adevărat oraș al Sfintei Rusii, iar tânărul Mihail, sensibil la revelațiile sfințeniei, a dobândit acolo modelul vieții sale viitoare. Existau două icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, *Oxerianskaia* și *Eletskaia*, care erau purtate de două ori pe an, într-o procesiune religioasă, de la mănăstirile unde erau păstrate cu sfințenie la Catedrala Adormirii Maicii Domnului. La Mănăstirea Acoperământul Maicii Domnului, într-o grotă cu fresce de sub altar, se află moaștele Sfântului Arhiepiscop Meletie Leontovici, care, după moartea sa din 1841, i-a ajutat în chip minunat pe cei care i-au slujit la racla sa un parastas, încă din timpul vieții Arhiepiscopul era cinstit pentru asceza sa aspră, îndeosebi pentru fapta ascetică a lipirii de somn. Se știa că petrecea nopți întregi nemișcat, cu brațele ridicate, adâncit în rugăciune. A cunoscut mai dinainte ziua și ora când avea să moară. Tânărul Mihail îl venera pe acest sfânt ierarh.

Astăzi se poate observa că Arhiepiscopul Ioan îi seamănă cel puțin în trei privințe sfântului din Harkov: nu a dormit în pat vreme de 40 de ani; și-a cunoscut dinainte timpul morții; iar acum se odihnește sub o catedrală, într-o capelă specială, unde aproape zilnic cei care îi cer ajutorul fac parastase și citesc Psaltirea la racla sa. Este un caz unic de strămutare, cum s-ar spune, a unei părți din Sfânta Rusie în America contemporană.

La Universitatea din Kiev, Vlădica își petrecea mai mult timp citind *Viețile Sfinților* decât mergând la cursuri; cu toate acestea era un student

* Stăpân, domn - *Nota trad.*

foarte bun. Este limpede că se vedea încă de la acea vârstă faptul că îi imita pe Sfinți, de vreme ce Arhiepiscopul Antonie de Harkov, una dintre marile personalități ale Bisericii din acele vremuri (mai târziu Mitropolit, cel dintâi candidat la Scaunul Patriarhal al Moscovei și primul Ierarh al Bisericii ruse din afara Rusiei) a făcut eforturi deosebite ca să îl cunoască și apoi l-a ținut pe tânăr aproape de el și i-a îndrumat formarea duhovnicească.

În 1921, în timpul Războiului Civil Rus, Vlădica, împreună cu părinții, frații și sora sa, a fost evacuat în Belgrad, unde și el, și frații săi s-au înscris la Universitatea din oraș. Unul dintre frați a absolvit Facultatea Tehnică și a devenit inginer, celălalt a terminat Dreptul și lucra în poliția iugoslavă. Vlădica a terminat în 1925 Facultatea de Teologie, în anii studenției și-a câștigat pâinea vânzând ziare.

În 1924 Vlădica a fost hirotesit citeț* în biserica rusă din Belgrad de către Mitropolitul Antonie, care a continuat să aibă o influență foarte însemnată asupra lui; iar Vlădica, la rândul său, avea cel mai profund respect și devotament pentru mai-marele său. În 1926 Mitropolitul Antonie l-a tuns în monahism și l-a hirotonit ierodia-con în Mănăstirea Milkov, dându-i numele Ioan, după ruda îndepărtată a lui Vlădica, Sfântul Ioan Maximovici din Tobolsk. În același an, pe 21 noiembrie, Vlădica a fost hirotonit ieromonah de către Episcopul Gavriil de Celeabinsk.

Din 1925 până în 1927 Vlădica a predat religia la Școala Sârbă de Stat, iar din 1929 până în 1934 a fost profesor și îndrumător la Seminarul Sârb Sfântul Ioan Teologul din Bitolia. Aici slujea Sfânta Liturghie în limba greacă pentru comunitatea greacă și cea macedoneană, care îl prețuiau foarte mult.

Orașul Bitolia se afla în eparhia Ochrida, al cărei episcop din acele vremuri era Nicolae Velimirovici - un Gură de Aur al sârbilor, cunoscut predicator, poet, scriitor, organizator și întemeietor al mișcării religioase populare. Acesta, la fel ca și Mitropolitul Antonie, l-a prețuit și l-a iubit pe tânărul ieromonah Ioan și a avut o înrâurire bună asupra lui. Nu o dată a fost auzit spunând:

- Dacă vreți să vedeți un sfânt în viață, mergeți la Bitolia la părintele Ioan.

Căci, într-adevăr, începuse să devină limpede că acesta era un om cu totul extraordinar. Studenții lui au fost primii care au descoperit ceea ce a fost poate cea mai mare faptă de asceză a lui Vlădica. Mai întâi au observat că rămânea treaz mult timp după ce toți ceilalți se culcau; mergea noaptea prin dormitoare, ridica păturile care alunecaseră și îi acoperea pe cei ce dormeau și nu bănuiau nimic, făcând Semnul Crucii deasupra lor. În cele din urmă s-a descoperit că nu dormea aproape deloc, niciodată în pat, îngăduindu-și în fiecare noapte numai o oră sau două de odihnă incomodă, stând jos sau încovoiat pe podea, rugându-se în fața icoanelor. După mulți ani chiar el a recunoscut că nu mai dormise în pat de când intrase în monahism. O astfel de practică ascetică este foarte rară, însă nu neîntâlnită în tradiția ortodoxă. Marele întemeietor al monahismului cenobit din secolul al IV-lea, Sfântul Pahomie cel Mare, când a primit Regula vieții monahale de obște de la un înger, a auzit cu privire la somn cele ce urmează: „Iar ei (călugării) nu vor dormi culcați, ci le vei face scaune așa încât atunci când stau jos să își poată sprijini capul.” (Regula 4)

Arhiepiscopul Averchie de la Mănăstirea Sfânta Treime din Jordanville, pe atunci tânăr ieromonah, a fost martor al impresiei puternice

* Slujitor bisericesc însărcinat cu citirile la slujbe și cu păstrarea cărților bisericii — *Nota trad.*

pe care o făcuse Ieromonahul Ioan asupra studenților seminariști. Când se întorceau acasă în vacanță, aceștia vorbeau de îndrumătorul lor extraordinar care se ruga neîncetat, slujea Sfânta Liturghie sau cel puțin primea Sfânta împărtășanie zilnic, ținea posturi aspre, nu dormea niciodată culcat și a cărui adevărată dragoste părintească le insufla idealurile înalte ale creștinismului și ale Sfintei Rusii (*Orthodox Russia*, nr. 14 din 1966).

În 1934 s-a hotărât ca Ieromonahul Ioan să fie înălțat la rangul de episcop, în ceea ce-l privește, nimic nu îi era mai străin. O doamnă care îl cunoștea povestește cum l-a întâlnit atunci în tramvai în Belgrad. El i-a spus că este în oraș din cauza unei greșeli, fiind chemat în locul unui alt Ieromonah Ioan care urma să fie hirotonit episcop ! Când s-au întâlnit a doua zi a informat-o că situația era și mai gravă decât crezuse el: chiar pe el voiau să-l facă episcop ! Când se împotrivi, spunând că nici nu se pune problema, fiindcă are un defect de vorbire și nu poate pronunța limpede, i se spusese doar că și pro-rocul Moise avusese aceleași greutateți. Hirotonirea a avut loc pe 28 mai 1934. Vlădica a fost ultimul dintre nenumărații episcopi hirotoniți de Mitropolitul Antonie, și prețuirea extraordinară de care se bucura din partea venerabilului ierarh poate fi văzută și într-o scrisoare pe care acesta a trimis-o Arhiepiscopului Dimitrie din Extremul Orient. Refuzând invitația de a se retrage în China, mitropolitul scrie: „... însă în locul meu, ca pe sufletul, ca pe inima mea, vi-l trimit pe Vlădica Episcopul Ioan. Acest om mic, firav, care arată aproape ca un copil, este de fapt o minune de tărie și asprime ascetică în vremurile noastre de slăbire duhovnicească totală.” (*Orthodox Russia*, nr. 13 din 1966.)

Lui Vlădica i-a fost încredințată eparhia Shanghai.

II

Vlădica a sosit în Shanghai la sfârșitul lui noiembrie, la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, și a găsit aici o catedrală enormă neterminată și un conflict de jurisdicție care trebuia rezolvat. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să refacă unitatea Bisericii. A stabilit legături cu sârbi, cu greci, cu ucraineni. A acordat o atenție deosebită educației religioase și și-a făcut o lege din a fi prezent la examenele orale de la orele de catehism din toate școlile ortodoxe din Shanghai. A devenit imediat ocrotitorul a diferite societăți de caritate și binefacere și a luat parte în mod activ la munca acestora, cu deosebire după ce a văzut cât de strâmtorați erau cei mai mulți dintre păstoriții săi, refugiați din Uniunea Sovietică. Nu s-a dus niciodată la ceai la cei bogați, dar putea fi văzut oriunde erau oameni în nevoie, indiferent de oră sau de vreme. A întemeiat o casă pentru orfani și pentru copiii cu părinți nevoiași, încredințând-o ocrotirii cerești a unui sfânt pe care îl prețuia foarte mult, Sfântul Tihon din Zadonsk, care iubea copiii. Vlădica însuși aduna copiii bolnavi și înfometați de pe străzile și aleile întunecoase ale mahalalelor din Shanghai. Cu opt copii la început, orfelinatul a adăpostit mai târziu până la o sută de copii o dată și în total cam trei mii cinci sute. Când au venit comuniștii, Vlădica a evacuat întregul orfelinat, mai întâi pe o insulă din Filipine, apoi în America.

Curând noua sa turmă și-a dat seama că Vlădica era un mare ascet. Miezul ascezei sale erau rugăciunea și postul. Mânca o dată pe zi, la ora 11 noaptea, în prima și ultima săptămână din Postul Mare nu mânca deloc, iar în restul acestui post și în cel al Crăciunului mânca numai pâine de la altar.

Noaptea și le petrecea de obicei în rugăciune, iar când, în cele din urmă, era epuizat își apleca capul pe podea și fura câteva ore de somn înainte de răsărit. Când venea vremea să slujească Utrenia, cineva bătea la ușă, dar zadarnic; deschideau ușa și îl găseau pe Vlădica ghemuit pe podea în colțul cu icoane, biruit de somn. Atins ușor pe umăr, sărea în sus, și în câteva minute era în biserică la slujbă - cu apa rece scurgându-se din barbă, dar pe deplin treaz.

Vlădica slujea în catedrală în fiecare dimineață și seară, chiar și când era bolnav. Săvârșea zilnic Sfânta Liturghie, așa cum avea să facă tot restul zilelor sale, și, dacă dintr-un motiv oarecare nu putea, tot primea Sfânta împărtășanie. Oriunde ar fi fost, nu pierdea nici o slujbă. „Odată, după cum mărturisește cineva, piciorul lui Vlădica era îngrozitor de umflat și consiliul de medici, temându-se de o cangrenă, i-a prescris spitalizare imediată, ceea ce Vlădica a refuzat categoric. Apoi medicii ruși au informat Consiliul parohial că nu-și mai asumă nici o răspundere pentru sănătatea și chiar pentru viața pacientului. Membrii Consiliului parohial, după ce l-au rugat îndelung să aibă milă și l-au amenințat că-l iau cu forța, l-au silit pe Vlădica să accepte și a fost trimis la Spitalul Rusc în dimineața zilei dinaintea Praznicului înălțării Sfintei Cruci. La ora șase însă Vlădica a venit la catedrală pe jos, șchiopătând, și a slujit, într-o zi umflătura i-a dispărut în întregime”^{*}.

Atenția neîntreruptă pe care Vlădica o acorda jertfei de sine izvora din *frica lui Dumnezeu*, pe care o avea în tradiția Bisericii primare și a Sfintei Rusii. Următoarea întâmplare, istorisită de O. Skopichenko și adevărată de mulți oameni din Shanghai, ilustrează grăitor credința sa cutezătoare, neclintită în Hristos.

„O doamnă, Menșikova, fusese mușcată de un câine turbat. Injecțiile antirabice ori le refuzase, ori le făcuse neglijent... Și apoi a fost doborâtă de groaznică boală. Episcopul Ioan a aflat și a venit la muribundă. I-a dat Sfânta împărtășanie, însă tocmai atunci ea a început să aibă o criză; a făcut spume la gură și în același timp a scuipat Sfintele Daruri pe care tocmai le primise. Iar Vlădica a cules de pe jos și a înghițit Sfintele Daruri vomitate de bolnavă. Cei care erau cu el au strigat:

- Ce faci, Vlădica ! Turbarea este foarte contagioasă ! Dar Vlădica a răspuns liniștit:

- N-o să se întâmple nimic; sunt Sfintele Daruri. Și, într-adevăr, nu s-a întâmplat nimic.”

Vlădica purta haine făcute din cel mai ieftin material chinezesc și papuci sau sandale moi, totdeauna fără șosete, indiferent de vreme. Adeseori mergea desculț, uneori după ce își dăduse sandalele vreunui sărac. Chiar și slujea desculț, lucru pentru care era criticat cu asprime.

Se știa deja că Vlădica era nu numai un drept și un ascet, ci era și atât de aproape de Dumnezeu, încât fusese înzestrat cu darul înaintevererii și rugăciunile lui săvârșeau vindecări. O povestire impresionantă, spusă de un martor ocular, Lidia Liu, aduce mărturie despre înălțimea duhovnicească a lui Vlădica.

„Vlădica a venit în Hong Kong de două ori. E ciudat, dar eu, pe când nu-l cunoșteam încă, i-am scris, rugându-l să ajute o văduvă cu copii și întrebându-l și în legătură cu niște probleme duhovnicești, dar el nu mi-a răspuns. A trecut un an. Vlădica a venit la Hong Kong și eu eram într-un grup mare care s-a dus să-l întâlnească la biserică. Vlădica s-a întors spre mine și mi-a spus:

^{*} G. Larin, în *Amintiri despre Arhiepiscopul Ioan*, de Arhimandritul Veniamin, Strathfield, Australia, 1966, p. 10.

- Tu mi-ai scris scrisoarea aceea !

Am rămas uluită, căci Vlădica nu mă mai văzuse niciodată.

S-a cântat o rugăciune, după care Vlădica, stând în picioare în fața pupitrului, a ținut o predică. Eu stăteam lângă mama și amândouă am văzut o lumină care îl înconjura pe Vlădica până la pupitru - o strălucire cam de treizeci de cm în jurul lui. Acest lucru a durat destul de mult. Când s-a terminat predica, uimită de un asemenea fenomen neobișnuit, i-am povestit ceea ce văzusem lui R.V. S., care ne-a spus:

- Da, mulți credincioși au văzut-o.

Și soțul meu, care stătea puțin mai departe de noi, a văzut această lumină."

Lui Vlădica îi plăcea foarte mult să cerceteze pe cei bolnavi, lucru pe care îl făcea în fiecare zi, spovedind și împărtășind oamenii. Dacă starea vreunui pacient devenea critică, Vlădica se ducea la el la orice oră din zi și din noapte, ca să se roage la căpătâiul lui. În cele ce urmează redăm una dintre minunile neîndoielnice săvârșite prin rugăciunile lui Vlădica; aceasta a fost înscrisă în arhiva Spitalului Regional din Shanghai (sursă: N. Makovaia).

„L. D. Sadkovskaia era foarte pasionată de sportul curselor de cai. Odată a fost aruncată jos de pe cal; s-a lovit cu capul de o piatră și și-a pierdut cunoștința. A fost adusă la spital în stare de inconștiență. Un consiliu de medici a declarat în unanimitate că nu mai are nici o speranță și că este puțin probabil să mai trăiască până dimineață. Aproape nu mai avea puls; craniul era fracturat în mai multe locuri, astfel încât bucățele din el apăsau pe creier, într-o astfel de stare ar fi murit pe masa de operație. Chiar dacă inima ei ar fi rezistat unei operații și dacă aceasta ar fi reușit, tot ar fi rămas surdă, mută și oarbă.

Sora ei, după ce a auzit toate acestea, a alergat la episcopul Ioan disperată, implorându-l să o salveze. Vlădica a ascultat-o: a venit la spital și le-a poruncit tuturor să iasă din cameră, unde s-a rugat timp de vreo două ore. Apoi l-a chemat pe medicul-șef și i-a cerut să o examineze din nou. Ce uimit a fost doctorul să descopere că pulsul era normal! El a fost de acord să o opereze imediat, însă numai în prezența Episcopului Ioan. Operația a reușit și doctorii au fost uluiți când pacienta și-a recăpătat cunoștința și a cerut ceva de băut. Acum vede și aude foarte bine. Încă trăiește și poate vorbi, poate vedea și auzi. O cunosc de treizeci de ani."

Vlădica cerceta și închisoarea și săvârșea Sfânta Liturghie pentru condamnați pe o masă mică, grosolană, însă cea mai grea îndatorire a unui păstor este să-i cerceteze pe bolnavii mintal și pe îndrăciți - iar Vlădica îi deosebea limpede pe unii de ceilalți, în afara orașului Shanghai se găsea un spital de boli mintale și numai Vlădica avea puterea spirituală de a-i vizita pe acești oameni îngrozitor de bolnavi. Le dădea Sfânta împărtășanie, iar ei, uimitor, o primeau liniștiți și îl ascultau, întotdeauna așteptau cu nerăbdare vizitele sale și îl întâmpinau cu bucurie.

Vlădica era foarte curajos, în timpul ocupației japoneze autoritățile japoneze au încercat în toate chipurile posibile să plece voinței lor colonia rusească. Se făceau presiuni prin căpeteniile Comitetului Emigranților Ruși. Doi dintre președinții acestui Comitet s-au luptat să-i păstreze independența, și drept urmare amândoi au fost omorâți. Colonia rusească a fost cuprinsă de confuzie și de teroare și în acel moment Vlădica Ioan, deși prevenit de rușii care colaborau cu japonezii, s-a declarat căpetenia vremelnică a coloniei rusești.

În timpul ocupației japoneze era foarte primejdios să mergi pe stradă

noaptea și cei mai mulți aveau grijă să fie acasă înainte de a se întuneca. Vlădica însă, neluând în seamă primejdia, a continuat să îi cerceteze pe bolnavi și pe nevoiași la orice oră din noapte, și nu l-a atins niciodată nimic.

La sfârșitul războiului s-au făcut presiuni și încercări de a-i convinge pe preoții ruși de pretutindeni să se supună „Patriarhului” nou-ales al Bisericii Sovietice. Cinci dintre cei șase ierarhi din Extremul Orient s-au supus; numai Episcopul Ioan, rezistând oricărei încercări de convingere și oricărei amenințări, a rămas credincios Bisericii Ruse de peste hotare. Iar în 1946 a fost înălțat la rangul de Arhiepiscop al tuturor credincioșilor ruși din China.

O dată cu venirea comuniștilor, rușii din China au fost siliți iarăși să fugă, cei mai mulți prin Insulele Filipine. În 1949 aproximativ cinci mii de refugiați din China continentală trăiau într-o tabără a Organizației Internaționale pentru Refugiați, pe insula Tubabao din Filipine, așezată în calea taifunurilor sezoniere, care se abat asupra acelei părți a Pacificului, în timpul celor 27 de luni, cât a fost ocupată tabăra, insula a fost amenințată numai o dată de un taifun, care în cele din urmă și-a schimbat cursul și a ocolit-o.

Când un rus le-a spus filipinezilor că se teme de taifunuri, aceștia au replicat că nu trebuie să-și facă griji, fiindcă „bărbatul vostru sfânt vă binecuvântează tabăra din patru direcții în fiecare noapte”. Era vorba despre Vlădica Ioan, căci nici un taifun nu s-a abătut asupra insulei câtă vreme a fost el acolo. După ce tabăra a fost evacuată aproape în întregime, oamenii s-au stabilit prin alte locuri (mai ales în SUA și Australia) și nu mai rămăseseră decât vreo 200 de persoane pe insulă, aceasta a fost măturată de un taifun îngrozitor, care a distrus în întregime tabăra.

Vlădica s-a dus chiar el la Washington, D.C., pentru a-și aduce oamenii în America. Și aproape toată tabăra a venit în Lumea Nouă - din nou mulțumită lui Vlădica.

III

O dată încheiată ieșirea turmei sale din China, în 1951 Arhiepiscopului Ioan i s-a încredințat un nou câmp pentru străduințele sale de păstor: Sinodul de episcopi l-a trimis în Arhiepiscopia Europei Apusene, scaunul episcopal fiind la Paris și apoi la Bruxelles. El era acum unul dintre ierarhii de frunte ai Bisericii Ruse din afara Rusiei și i se cerea adesea să participe la întrunirile Sinodului din New York.

În Europa Apuseană, Vlădica s-a interesat foarte mult nu numai de rușii din diaspora, pentru care s-a străduit neobosit, cu nevoie asemănătoare celor din Shanghai, ci și de localnici. A primit în jurisdicția sa Biserici ortodoxe locale, cea olandeză și cea franceză, ocrotindu-le și încurajând creșterea lor ortodoxă. A săvârșit Sfânta Liturghie în limba olandeză și în franceză, așa cum mai înainte slujise în greacă și chineză și cum avea să o facă mai târziu în engleză.

Interesul și dăruirea lui Vlădica pentru sfinții Bisericii, despre care se părea că are deja cunoștințe nesfârșite, s-au și asupra sfinților Europei Apusene dinaintea schismei Bisericii Romano-Catolice, dintre care mulți, cinstiți numai local, nu erau cuprinși în nici un calendar ortodox cu sfinți. El

a adunat *Viețile* lor și imagini cu ei și apoi i-a prezentat Sinodului o listă lungă cu numele lor.

În Europa Apuseană, la fel ca în China, oamenii au învățat să se aștepte la orice lucru neprevăzut din partea lui Vlădica, căci el a continuat și aici să-și întemeieze viața pe legea lui Dumnezeu, negândindu-se la stânjeneala sau uimirea pe care acest lucru l-ar putea stârni uneori în cei călăuziți mai mult de legile omenești. Odată Vlădica era în Marsilia și a hotărât să slujească un parastas la locul uciderii nemiloase a regelui Serbiei, Alexandru. Nici unul dintre preoții săi, dintr-o jenă neîntemeiată, nu a vrut să slujească alături de Vlădica. Chiar așa, ce idee - să slujești în mijlocul străzii! Așa că Vlădica s-a dus singur. Locuitorii Marsiliei au fost uimiți să vadă un preot cu veșminte neobișnuite, cu părul și barba lungi, mergând în mijlocul străzii cu o valiză și o mătură. Fotografii de la știri l-au văzut și l-au fotografiat, în cele din urmă s-a oprit, a măturat o bucată de trotuar, și-a deschis valiza și a început să scoată afară conținutul acesteia. A pus un vultur* pe locul măturat, a ars tămâie și a început să slujească un parastas.

Vlădica a devenit cunoscut pentru sfințenia lui nu numai ortodocșilor, ci și neortodocșilor. Într-una dintre bisericile catolice din Paris, un preot a încercat să-i inspire pe tineri cu aceste cuvinte:

- Cereți dovezi, spuneți că în zilele noastre nu mai sunt nici minuni, nici sfinți. De ce v-aș da dovezi teoretice, când astăzi umblă pe străzile Parisului un sfânt - *Saint Jean Nus Pieds* (Sfântul Ioan cel Desculț) ?

Mulți oameni mărturisesc despre minunile săvârșite de Arhiepiscopul Ioan în Europa Apuseană.

IV

În San Francisco, orașul cu cea mai mare catedrală din Biserica Rusă din afara Rusiei, un prieten de-o viață al lui Vlădica, Arhiepiscopul Tihon, s-a retras din cauza problemelor de sănătate și în lipsa lui construirea unei noi mari catedrale s-a oprit, o ceartă aprigă paralizând comunitatea rusească. La cererea stăruitoare a mii de ruși din San Francisco care îl cunoscuseră în Shanghai, în 1962 Sinodul l-a trimis acolo pe Arhiepiscopul Ioan, ca pe singurul ierarh capabil să readucă pacea în comunitatea dezbinată. El a ajuns la locul ultimei sale misiuni ca episcop la exact douăzeci și opt de ani după ce venise pentru prima dată în Shanghai: la sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului, pe 21 noiembrie (4 decembrie) 1962.

Sub îndrumarea lui Vlădica pacea a fost restabilită într-o oarecare măsură, paralizația comunității a încetat, iar catedrala a fost terminată, însă chiar și în rolul de făcător de pace Vlădica a fost atacat și asupra sa s-au îngrămădit acuzații și defăimări. A fost silit să apară în fața unui tribunal - încălcarea bătătoare la ochi a canoanelor bisericești -, pentru a răspunde unor acuzații fără noimă, că ar fi ascuns înșelăciuni financiare ale Consiliului parohial. Toți cei implicați au fost achitați; însă astfel ultimii ani ai lui Vlădica au fost plini de amarul defăimării și prigonirii, cărora el le-a răspuns mereu fără a se plânge, fără să judece pe nimeni, cu o pace netulburată.

Vlădica a rămas până la sfârșit credincios căii slujirii statornice a

* Sau *potnoja*: un covor mic, rotund, pe care este brodată silueta unui vultur cu aripile întinse, folosit la slujbele arhieresti - *Nota trad.*

Bisericii. Pentru cei care l-au cunoscut în ultimii săi ani două aspecte ale personalității sale ieșeau poate cel mai mult în evidență. Primul dintre acestea era severitatea pe care o avea cu privire la tot ceea ce ținea de Biserică și de legea lui Dumnezeu. Stăruia asupra comportării cuviincioase a slujitorilor Bisericii, neîngăduind nici o frivolitate sau nici măcar vorbitul în altar. Expert în sfintele slujbe, corecta imediat greșelile și scăpările din desfășurarea lor. Era sever și cu enoriașii, neîngăduin-du-le femeilor să sărute crucile sau icoanele dacă aveau ruj pe buze și cerând ca anafura împărțită după Liturghie să fie luată pe nemâncate. Vorbea împotriva spurcării ajunurilor zilelor de Duminică sau de sărbătoare prin organizarea de baluri și alte distracții. Le-a interzis preoților săi să ia parte la slujbe „panortodoxe”, din pricina canonicității îndoielnice a unora dintre participanți; iar activitățile „ecumeniștilor” ortodocși îl făceau să dea din cap cu îndoială. Cel mai sever era cu privire la sfânta învățătură ortodoxă; pe când era încă tânăr episcop în Shanghai eseul său critic despre „Sofiologia” Protoiereului S. N. Bulgakov a ajutat la condamnarea de către Sinod a ereziei acestuia în 1936. Nimeni din cei care l-au văzut nu va uita curând privirea sa înfricoșătoare din momentul aplecării sfeșnicilor arhieresti la pronunțarea *Anatemelor* împotriva ereticilor în Duminica Ortodoxiei - aici era una cu Biserica, îndepărtând de la sânul ei pe toți cei care nu primesc credința ortodoxă curată și mântuitoare. Aceasta nu venea dintr-un îngust spirit al literei legii sau „fanatism”, ci din aceeași/ncă a lui Dumnezeu pe care a ținut-o toată viața și care nu îi îngăduie nimănui să încalce legea lui Dumnezeu, primejduindu-și mântuirea.

O pildă recentă a asprimii sale drepte cheamă la o comparație cu o întâmplare din viața iubitului său Sfântul Tihon din Zadonsk, care a intrat călare în mijlocul unei sărbători păgâne ținute în timpul Postului Sfinților Apostoli și a ținut o înflăcărată predică de învinuire a participanților (vezi *The Orthodox Word*, voi. 2, nr. 3, p. 87). În seara din ajunul lui 19 noiembrie (2 noiembrie) 1964, Biserica Rusă din afara Rusiei a săvârșit canonizarea oficială a părintelui Ioan din Kronstadt, pentru care Vlădica avea o venerație profundă, participând activ la alcătuirea slujbei și acatistului acestuia. Catolicii au în aceeași zi sărbătoarea Tuturor Sfinților și există o tradiție conform căreia în noaptea de dinainte spiritele întunericului aveau propria sărbătoare a neorânduiei. În America această „Halloween” a devenit o ocazie în care copiii fac răutăți îmbrăcați ca vrăjitoare, diavoli, stafii, ca și cum ar invoca puterile întunericului - o batjocură drăcească a creștinismului.

Un grup de ruși organizase în acea noapte (care era și în ajunul Duminicii) un bal de Halloween. Spre marea durere a lui Vlădica Ioan, din Catedrala din San Francisco au lipsit unii oameni de la prima Priveghere de toată noaptea ținută pentru Sfântul Ioan din Kronstadt. După slujbă Vlădica s-a dus la locul unde balul încă mai continua. A urcat treptele și a intrat în sală, spre uluirea totală a participanților. Muzica s-a oprit și Vlădica, în tăcere desăvârșită, s-a uitat fix, cu asprime, la oamenii zăpăciți, făcând înconjurul întregii săli încet, dinadins, cu cârja episcopală în mână. Nu a spus nici un cuvânt și nici nu trebuia să o facă; numai vederea lui a stârnit muștrări de conștiință tuturor, lucru vizibil din încremenirea generală. Vlădica a plecat în tăcere; iar a doua zi la biserică a tunat cu indignare sfântă și cu râvnă înflăcărată, chemându-i pe toți la viața creștină cucernică.

Și totuși păstoriții lui Vlădica nu și-l aduc cel mai bine aminte pentru asprimea sa, ci mai degrabă pentru blândețea, veselia sa, chiar pentru

cea ce este cunoscut ca „nebie pentru Hristos”. Cea mai populară fotografie a lui prinde ceva din acest aspect al personalității sale, care putea fi observat îndeosebi în felul cum se purta cu copiii. După slujbă surâdea și glumea cu băieții care îl ajutau să slujească, lovindu-i ușor, în joacă, pe cei neascultători cu cârja în cap. Uneori preoții de la catedrală rămâneau descumpăniți, văzându-l pe Vlădica, în mijlocul slujbei (însă niciodată când era în altar), aplecându-se să se joace cu vreun copil ! Iar în zilele de sărbătoare când trebuia să binecuvânteze cu apă sfințită, nu stropea credincioșii cum se face de obicei, pe cap, ci drept în față (lucru care a făcut-o odată pe o fetiță să exclame: „te împrășcă”), cu o sclipire vizibilă în ochi și fără să-i pese deloc de neplăcerea manifestată de cei mai trufași. Copiii îi erau cu desăvârșire devotați, în ciuda faptului că de obicei era foarte strict cu ei.

Vlădica era criticat uneori pentru că răsturna rânduiala obișnuită a lucrurilor. Adesea întârzia la slujbă (nu din cauza lui, ci pentru că vizitase vreun bolnav sau muribund) și nu îngăduia să se înceapă fără el; iar când slujea el, slujbele durau destul de mult, căci nu îngăduia decât puține dintre prescurtările obișnuite. Apărea neanunțat în diferite locuri și la ore neașteptate; adeseori vizita spitalele noaptea târziu - și întotdeauna i se îngăduia să intre. Uneori judecățile sale păreau că intră în contradicție cu bunul simț, iar acțiunile sale păreau nefirești; și adesea nu le explica.

Nu există nici un om care să fie perfect; Vlădica greșea (și nu șovăia să recunoască acest lucru când își dădea seama), însă de obicei avea dreptate și mai târziu se vedea cum ciudățenia părelnică a unora dintre acțiunile sale era cuprinsă într-o altă rânduială a lucrurilor. Viața lui Vlădica era stăpânită de legile vieții duhovnicești și dacă acest lucru răsturna ordinea obișnuită a lucrurilor era pentru a-i zgudui pe oameni din inerția lor duhovnicească și pentru a le aminti că există o judecată mai înaltă decât cea lumească.

O întâmplare remarcabilă din anii petrecuți în San Francisco de Vlădica ilustrează mai multe aspecte ale sfințeniei sale: îndrăzneala sa duhovnicească izvorâtă dintr-o credință totală; puterea de a cunoaște viitorul și de a învinge hotarele spațiului prin vederea sa duhovnicească; puterea rugăciunii sale, prin care, fără urmă de îndoială, se săvârșeau minuni, întâmplarea respectivă este povestită de femeia care i-a fost martoră, doamna L. Liu; cuvintele exacte ale lui Vlădica au fost confirmate de domnul T., care este pomenit în cursul povestirii.

„Soțul meu a fost implicat într-un accident de mașină în San Francisco, fiind foarte grav rănit; și-a pierdut simțul echilibrului și a suferit groaznic, în acea perioadă Vlădica avea multe necazuri. Cunoscând puterea rugăciunilor sale, m-am gândit: dacă 1-aș chema pe Vlădica la soțul meu, acesta și-ar reveni; dar mi-era teamă să fac aceasta, pentru că Vlădica era foarte ocupat atunci. Au trecut două zile și deodată Vlădica a venit la noi, însoțit de domnul B.T., care îl adusese cu mașina. Vlădica a stat cu noi cam cinci minute, dar eram încredințată că soțul meu își va reveni. Starea lui era atunci critică, iar după vizita lui Vlădica a avut o criză puternică și apoi a început să-și revină și a mai trăit încă patru ani. Era destul de înaintat în vârstă. După aceea, la o întâlnire la Biserică, am vorbit cu domnul T., care mi-a povestit că atunci îl ducea pe Vlădica la aeroport. Brusc, Vlădica i-a spus:

- Hai să mergem acum la soții Liu.

Domnul T. i-a spus că ar întârzia la aeroport și că nu poate întoarce în acel loc. Apoi Vlădica i-a replicat:

- Poți să iei asupra ta viața unui om ?

N-a putut face altceva decât să-l aducă pe Vlădica la noi. Vlădica, după cum s-a dovedit, nu a întârziat la avion, fiindcă îl reținuseră pentru el."

Din momentul în care Mitropolitul Anastasie și-a anunțat retragerea, în 1964, Arhiepiscopul Ioan a devenit cel mai important candidat care să-i urmeze ca Mitropolit și căpetenie a Ierarhilor Bisericii Ruse din afara Rusiei. La al doilea scrutin el a fost unul dintre cei doi candidați, diferența dintre ei fiind de un vot. Pentru a rezolva împărțirea egală a episcopilor, în noaptea aceea Vlădica l-a chemat pe cel mai tânăr dintre ierarhi, Episcopul Filaret, în camera sa, unde l-a convins pe acest candidat neașteptat să primească responsabilitatea înfricoșătoare a acestei slujiri. A doua zi și-a retras candidatura și a recomandat alegerea Episcopului Filaret, pe care episcopii l-au ales în unanimitate, văzând în această răsturnare de situație harul Duhului Sfânt. La o asemenea înălțime a fost ridicat Vlădica în rândurile Ierarhilor Bisericii Ruse înaintea sfârșitului vieții sale pământești. Era o poziție care nu se sprijinea pe calități exterioare, căci Vlădica era firav, încovoiat, fără ambiție sau viclenie, nu putea nici măcar să vorbească deslușit. Era o înălțime datorată doar acelor calități interioare, duhovnicești, care l-au făcut neîndoielnic unul dintre marii ierarhi ortodocși ai acestui veac, un om sfânt, în el strălucea dreptatea.

V

În rândul celor care îl cunoșteau și îl iubeau pe Vlădica, prima reacție la vestea morții sale bruște a fost: nu se poate ! Și aceasta era mai mult decât o reacție la cât de neașteptată fusese moartea; fiindcă, fără să poată fi justificată, printre cei care îi erau apropiați se întărise ideea că acest stâlp al Bisericii, acest Sfânt la care se putea ajunge întotdeauna, nu va înceta niciodată să fie ! Că nu va veni niciodată vremea când nu vom mai putea merge la el pentru sfaturi și mângâiere ! Într-un anumit sens, unul duhovnicesc, acest lucru s-a dovedit adevărat de atunci, însă este una dintre realitățile acestei lumi că orice om care trăiește trebuie să moară.

Vlădica era pregătit pentru această realitate, în vreme ce alții așteptau de la el la încă mulți ani de slujire rodnică a Bisericii lui Hristos - căci era un ierarh relativ tânăr - el se pregătea pentru un sfârșit pe care îl prevăzuse cu cel puțin câteva luni înainte, cunoscând, pare-se, chiar și ziua acestuia.

Astfel, îi spusese directoarei orfelinatului unde stătea, care vorbea în primăvara lui 1966 de o întrunire a eparhiilor care urma să fie ținută acolo trei ani mai târziu:

- Nu voi fi aici atunci.

În mai 1966 o femeie care îl cunoștea de doisprezece ani - și a cărei mărturie, potrivit Mitropolitului Filaret, este „vrednică de toată încrederea” - a fost uimită să îl audă spunând:

- Voi muri curând, la sfârșitul lui iunie... nu în San Francisco, ci în Seattle.

Însuși Mitropolitul Filaret a mărturisit despre extraordinarul ultim rămas-bun pe care Vlădica și l-a luat de la el înainte de a se întoarce în

San Francisco de la ultima sesiune a Sinodului la care a participat în New York. După ce Mitropolitul a rostit rugăciunea obișnuită de călătorie, Vlădica, în loc să se stropească singur cu apă sfințită, cum fac totdeauna ierarhii, s-a plecat adânc și i-a cerut Mitropolitului să-1 stropească; și după aceasta, în loc de obișnuita sărutare reciprocă a mâinilor, Vlădica a luat cu hotărâre mâna Mitropolitului și a sărutat-o, retră-gând-o pe a sa (vezi *Orthodox Russia*, nr. 18, 1966).

Și iarăși, în seara dinaintea plecării spre Seattle, cu patru zile înaintea morții sale, Vlădica l-a uimit pe un om căruia tocmai îi făcuse o rugăciune, cu cuvintele:

- Nu o să-mi mai săruți altă dată mâna.

Iar în ziua morții sale, după ce a săvârșit Sfânta Liturghie, a petrecut trei ore rugându-se în altar, de unde a ieșit nu cu multă vreme înainte de moarte, care s-a petrecut la ora 3,50 după-amiază, pe 2 iulie (19 iulie, stil vechi). A murit în camera sa din casa parohială de lângă biserică, fără semne premergătoare de boală sau de suferință. S-a auzit că a căzut și, fiind așezat într-un scaun de cei care au alergat să-1 ajute, și-a dat ultima suflare cu pace și foarte puțină durere vizibilă, în prezența Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, Semnul din Kursk. Astfel a fost aflat Vlădica vrednic să imite moartea fericită a ocrotitorului său, Sfântul Ioan din Tobolsk.

Astăzi Arhiepiscopul Ioan se odihnește într-o capelă de sub catedrala din San Francisco, și aici începe un nou capitol din povestea acestui om sfânt. Așa cum Sfântul Serafim din Sarov le-a spus fiilor săi duhovnicești să-1 socotească viu după moarte și să vină la mormântul său să-i spună ce au pe inimă, s-a dovedit că Vlădica îi ascultă pe cei care îi cinstesc pomenirea. La puțină vreme după moartea sa un student de-al său de odinioară, părintele Ambrozie R, a avut într-o noapte un vis (sau o vedenie, nu a putut spune ce a fost): Vlădica, purtând veșmintele de Paște, plin de lumină, strălucind, tămâia catedrala și i-a spus cu bucurie doar un cuvânt în timp ce îl binecuvânta: „fericit”.

Apoi, înainte de sfârșitul celor patruzeci de zile, părintele Constantin Z., multă vreme diaconul lui Vlădica și acum preot, care în ultimul timp fusese supărat pe Vlădica și începuse să se îndoiască de faptul că acesta a fost un drept, l-a văzut în vis învăluit de lumină, cu raze atât de strălucitoare în jurul capului, încât era cu neputință să te uiți la ele. Astfel s-au risipit îndoielile părintelui Constantin cu privire la sfințenia lui Vlădica.

Multe alte persoane l-au văzut pe Vlădica în vise neobișnuite, care au o semnificație sau un mesaj deosebit. Unii spun că li s-a dat ajutor supranatural. Modesta capelă, care va fi în curând împodobită cu icoane de Pimen Sofronov în amintirea lui Vlădica, este deja martorul atâtor lacrimi, mărturisiri, rugăminți pornite din inimă...

Directoarea Căminului Sfântul Tihon din Zadonsk, de mult timp o slujitoare credincioasă a lui Vlădica, M. A. Șahmatova, a avut un vis vrednic de luat în seamă. O mulțime de oameni îl purtau pe Vlădica în coșciug la Biserica Sfântul Tihon; Vlădica a înviat, însă și s-a așezat în fața ușilor împărătești, miruind oamenii și cerându-i:

- Spune-le oamenilor: deși am murit, sunt viu !

Este încă prea devreme chiar și numai să înțelegem puțin că noi, reci și păcătoși cum suntem, trăind în aceste vremuri ale răului, am fost martori la un asemenea fenomen minunat - viața și moartea unui sfânt! Este ca și cum s-au întors pe pământ vremurile Sfintei Rusii, ca pentru a dovedi faptul că *Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este același* (Evrei 13, 8).

Amin !

Eugene Rose
1966

CAPITOLUL 3

Copilăria 1891-1911

Ținutul natal al Arhiepiscopului Ioan a fost pământul cald, înflorit al regiunii Harkov, din sudul Rusiei. Aici, pe moșia Adamovka, în vestita familie nobilă Maximovici, pe 4 iunie 1896, părinților Boris și Glafira li s-a născut un fiu. Acesta a fost botezat Mihail, în cinstea Sfântului Arhanghel al lui Dumnezeu. Din vechi timpuri familia Maximovici era vestită în toată Rusia pentru cucernicia și patriotismul său. Cel mai vestit membru al acestei familii era un sfânt proslăvit de Biserică, Sfântul Ierarh Ioan, Mitropolit de Tobolsk, un binecunoscut scriitor și poet duhovnicesc, traducător al cărții *Heliotropion sau Coordonarea voii omenești cu voia lui Dumnezeu*, misionar în Siberia, care a trimis prima Misiune ortodoxă în China și care, îndeosebi după trecerea sa la cele veșnice, a revărsat o mulțime de minuni asupra credincioșilor. A fost canonizat în 1916, iar rămășițele sale nestricate se păstrează până în ziua de azi în Tobolsk. Deși Sfântul Ierarh Ioan a murit la începutul veacului al optsprezecelea, duhul său s-a așezat asupra nepotului îndepărtat, care avea să-i poarte numele în monahism, și tânărul Mihail (sau Misa, așa cum i se spunea pe scurt) a fost un băiat deosebit din fragedă pruncie.

Bunicul lui Misa din partea tatălui era un moșier însemnat în acel ținut, iar cel din partea mamei era doctor în Harkov. Tatăl său avea un loc de frunte în rândul nobililor, iar unchiul său (fratele tatălui), care a publicat *Heliotropion-ul* Sfântului Ioan din Tobolsk, era rector al Universității din Kiev; se părea că și pe băiatul Mihail îl așteaptă tot o asemenea carieră lumească. El a avut întotdeauna o relație foarte bună cu părinții săi și pe tot timpul vieții a ținut seama foarte serios de părerea lor. Ei au murit în Venezuela, mama în 1952, iar tatăl în 1954.

Copilul Misa Maximovici era bolnăvicios și mânca puțin. Era foarte tăcut și blând. Se străduia să fie împăcat cu toată lumea, dar nu avea nici un prieten apropiat. Iubea animalele, îndeosebi câinii. Nu îi plăceau jocurile zgomotoase ale copiilor și adesea era gânditor.

Trăsătura cea mai însemnată a copilăriei sale a fost o cucernicie adâncă, pe care o arăta în moduri care îi depășeau vârsta. Chiar el a spus, în predica de la hirotonirea sa ca episcop, în 1934:

- Din primele zile în care am început să fiu conștient de mine, am dorit să slujesc adevărului și dreptății. Părinții au aprins în mine dorința de

a apăra neclintit adevărul și sufletul meu a fost fermecat de pilda celor care își dăduseră viața pentru el.

Băiatului îi plăcea foarte mult să se joace „de-a mănăstirea”, înveșmântându-și soldățeii în straie călugărești și făcând mănăstiri din forturile de jucărie. Pe măsură ce a crescut, ardoarea sa religioasă s-a adâncit. Aduna icoane și cărți religioase și istorice, alcătuiindu-și o bibliotecă mare, și îi plăcea mai presus de toate să citească *Viețile Sfinților*. Noaptea stătea îndelung la rugăciune. Fiind cel mai mare dintre copiii, a avut o înrâurire foarte însemnată asupra celor patru frați și asupra surorii sale, care au cunoscut prin el *Viețile Sfinților* și istoria Rusiei. Cerea foarte mult de la el însuși și de la ceilalți cu privire la ținerea legilor Bisericii și a obiceiurilor naționale. Din primii săi ani a fost un patriot rus înflăcărat și le-a insuflat și celorlalți un respect adânc pentru Rusia și pentru istoria ei. Dragostea lui s-a întins în același chip la toate popoarele ortodoxe și slave și în 1912, când sârbii au fost trădați de bulgari, cu dreaptă indignare a scos din albumele cu tăieturi din ziare ale copiilor mai mici fotografiile cu regele Bulgariei și a sigilat înregistrarea de fonograf a familiei cu imnul național al Bulgariei, ca să nu mai poată fi ascultat.

Copilăria sfântă și dreaptă a lui Misa a impresionat-o foarte puternic pe guvernanta sa catolică franceză și, datorită influenței sale, aceasta a trecut la Ortodoxie când băiatul avea cincisprezece ani. El a ajutat la pregătirea ei pentru botez și a învățat-o să se roage. Se implica activ în viața bisericească și în fiecare an lua parte la procesiunea icoanei făcătoare de minuni din Ozeriansk a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, din Harkov până la mănăstirea Ozeriansk.

Moșia familiei Maximovici din Valea Stearpă se găsea la numai opt mile de vestita mănăstire Sviatogorsk. Familia își petrecea toate verile la moșie, iar tânărul Misa dormea afară, într-un cort. Familia prețuia foarte mult mănăstirea și își petrecea mult timp acolo. Ne putem închipui ce respect temător și ce ardoare s-au iscat în inima înflăcărată a lui Misa când a venit în pelerinaj la această mănăstire deosebită, așezată pe un mal împădurit al Donețului de Nord. Mănăstirea avea tipic atonit, biserici mărețe, un „Munte Tabor” înalt, multe peșteri, schimonahi, schituri și o obște mare de 600 de monahi -îndeajuns de multe lucruri ca să înflăcăreze râvna oricărui tânăr iubitor al *Vieților Sfinților*. Misa, „monah din copilărie”, a fost adânc mișcat și a început să vină adesea singur la mănăstire.

La unsprezece ani Misa a fost trimis la Școala de cădeți din Poltava (Academia Militară), unde învățase și tatăl său. Aici a continuat să fie liniștit și cucernic, și întru totul deosebit de cum sunt soldații. Era bun la toate materiile și îi plăceau toate, în afară de educația fizică, de care a fost scutit în ultimii ani.

În acești ani în care a stat departe de casă, care de obicei sunt atât de hotărâtori pentru sufletele tinere impresionabile, nu a putut să nu-l cunoască pe noul Episcop de Poltava, care a impresionat întregul oraș cu ascetismul său aspru. Episcopul Teofan Bâstrov era scund, foarte slab, „transparent”, cum îl descriau oamenii. Slujea cu ochii închiși, cu o liniște aproape fără mișcare și evoca un sentiment adânc de spiritualitate. Parcă se coborâse și mergea printre credincioși icoana unui sfânt de pe pereții pictați ai catedralei. Vorbea cu o voce foarte slabă, liniștită, întotdeauna adâncit în rugăciune, însă foarte accesibil, mai ales tinerilor. Este interesant că Episcopul Ioan i-a semănat foarte mult în ultimii săi ani de viață, ca și cum Ierarhul Teofan a fost modelul de arhieru ascetic care l-a impresionat atât de profund în copilărie.

În vremea când era la Corpul de cădeți, la 13 ani, Misa s-a făcut vinovat de o serioasă „abatere disciplinară”, care este foarte grăitoare pentru cum era el în adolescență. Adesea cadeții mășăluiau prin orașul Poltava, iar în anul 1909 a fost o ocazie deosebit de solemnă, datorită celei de-a 200-a aniversări a victoriei rusești din bătălia de la Poltava. Pe când treceau prin fața Catedralei din Poltava, cadetul Mihail s-a întors spre ea și și-a făcut semnul Crucii! Băieții au râs și după aceea și-au bătut joc de el; iar autoritățile l-au sancționat pentru acest lucru, în cele din urmă marele prinț Constantin Constantinovici, ocrotitorul corpurilor, al cărui fiu era coleg cu Misa, a dat ordin să nu fie pedepsit cadetul Mihail Maxi-movici pentru o faptă care, departe de a fi condamnată și vrednică de muștrare, era demnă de laudă și arăta o adâncă simțire religioasă. Din obiect de batjocură, Misa a devenit erou.

În 1914 Mihail a absolvit Școala de cădeți și apoi, urmând dorința adâncă a inimii sale, a voit să meargă la Academia de Teologie din Kiev. Însă părinții săi au stăruit să meargă la Facultatea de Drept din Harkov și ca să-i asculte și-a lăsat deoparte propria dorință și a început să se pregătească pentru o carieră în Drept.

În timpul anilor de facultate educația și concepțiile ortodoxe pe care le primise în copilărie s-au maturizat în tânărul Mihail. La o vârstă când unii băieți crescuți *inconștient* ortodocși sunt „rebeli” sau chiar se leapădă de „poveștile cu zâne” ale educației lor religioase, tânărul Mihail a înțeles sensul unei astfel de educații; el și-a dat seama că îndeosebi *Viețile Sfinților* cuprind o înțelepciune adâncă nebănuită de cei care le citesc cu ușurătate și că o bună înțelegere a acestora este mai însemnată decât orice curs la universitate. Și așa s-a făcut că, după cum au observat colegii săi, Mihail petrecea mai mult timp citind *Viețile Sfinților* decât venind la prelegerile academice, deși era și un student foarte bun. El studia sfinții ortodocși exact „la nivel universitar”: și-a însușit viziunea lor despre lume și perspectiva lor asupra vieții, a pătruns în psihologia lor, a cercetat mulțimea faptelor, a străduințelor lor ascetice, felul cum se rugau. A ajuns să-i iubească din toată inima, era pătruns în întregime de spiritul lor și a început să trăiască întocmai ca ei. „În vreme ce studiam științele lumesti, spunea el într-una din predici, m-am adâncit și mai mult în cercetarea științei științelor, în cercetarea vieții duhovnicești.” Toate strădaniile sale s-au îndreptat spre acest lucru și ochii săi duhovnicești s-au deschis în întregime, iar sufletul îi era rănit de setea de a dobândi adevăratul înțeles și adevărata cale a vieții în Hristos.

Băiatul Mihail a ajuns la vârsta bărbăției și și-a terminat studiile chiar când începea înfricoșata Revoluție, al cărei țel era să supună întreaga lume anticreștinismului. Familia sa îi era credincioasă cu înflăcărare țarului ortodox, primele zile ale Revoluției din februarie 1917 fiind zile de jale pentru ei. Mihail, pe deplin pătruns acum de legile vieții ortodoxe, după pilda Sfinților lui Dumnezeu, a fost deosebit de cutezător, continuând să trăiască după modelul sfințeniei ortodoxe chiar și în noile împrejurări. Astfel, la o adunare a Bisericii din Harkov s-a vorbit despre coborârea și topirea unui clopot de argint din clopotnița catedralei. Cei mai mulți, cuprinși de spiritul revoluționar sau temându-se să i se împotrivescă, încuviințau acest sacrilegiu și numai Mihail împreună cu alții, puțini la număr, au cutezat să se opună cu îndrăzneală acestui lucru. Pe măsură ce se răspândea spiritul revoluționar și au început arestările, îndrăzneala sa a devenit foarte primejdioasă și familia a încercat să-l înduplece să plece de acasă și să se ascundă. El a răspuns numai că nu te poți ascunde nicăieri

de voia lui Dumnezeu; că fără voia lui Dumnezeu nu se întâmplă nimic, nu ți se clintește nici un fir de păr din cap. A fost arestat, apoi, după o lună, eliberat, în scurtă vreme a fost din nou arestat, dar când s-a văzut că nu părea să-i pese dacă era liber sau în închisoare, a fost din nou repede eliberat. El trăia deja pur și simplu în altă lume și refuza să se supună „realității” care stăpânește viețile celor mai mulți oameni; se hotărâse să urmeze neclintit calea legii lui Dumnezeu.

Astfel, sămânța ortodoxiei adevărate, semănată în copilărie, a trimis rădăcini adânci în pământul inimii acestui ales al lui Dumnezeu, iar cunoștința și dragostea sa pentru sfinți i-au pregătit sufletul pentru a deveni un fel de nouă plantă minunată, cu roade multe și felurite, care rar pot fi găsite într-un singur om. După cum a descoperit viața sa de mai apoi, el a fost în același timp ascet aspru și păstor iubitor; hrănitor al orfanilor, doctor fără arginți, misionar și apostol; teolog adânc și nebun pentru Hristos; păstor adevărat al turmei ruse surghiunite și ierarh de însemnătate universală*.

Părintele Gherman 1979

CAPITOLUL 4

**Profesor
la Seminarul din Bitolia, Iugoslavia
1929-1934**

Amintirile unui seminarist

*Aduceți-vă aminte de învățătorii
voștri, care v-au propovăduit
cuvântul lui Dumnezeu, și,
privind cum le-a fost sfârșitul
vieții, să le urmați credința.*

* Documentarea pentru acest capitol provine în cea mai mare parte de la Arhimandritul Spiridon (Efimov, 1984), ca și din scrisorile fratelui Vlădicăi, Constantin, și ale surorii sale, Maria, din Venezuela.

S-au scurs aproape cincizeci de ani* de când la Seminarul din Bitolia a venit un monah foarte modest. Acesta era tânărul Ieromonah Ioan Maximovici, de origine rusă. Înfățișarea sa exterioară nu era izbitoare, cu toate acestea avea ceva deosebit. Era un om de statură potrivită, cu păr negru, des, care îi acoperea umerii. Fața era fără nici un rid, cu ochi mari care păreau că se ivesc de sub claia de păr. Încă nu prea avea barbă. Nasul era drept, dar maxilarul de jos avea un defect care nu-l lăsa să vorbească lămurit. Piciorul drept era mai scurt decât celălalt și purta un pantof ortopedic care făcea zgomot când mergea, mai ales pe coridoare sau în clase. Adesea folosea un baston. Astfel a apărut printre noi în anul de școală 1929.

Nimeni nu și-a dat seama cu câtă prisosință sălășluia în el Duhul Sfânt. Neîndoielnic prin pronia lui Dumnezeu, Seminarul din Bitolia, al cărui internat avea între patru și cinci sute de studenți, a avut absolută nevoie de el la acea vreme. Mulți studenți bursieri trăiau în internat până în anul al patrulea, până li se dădea posibilitatea să aleagă între a termina seminarul sau a merge la alte școli, păstrându-și bursele. Drept urmare, erau acolo mulți studenți din felurite școli, cei mai mulți dintre ei fiind seminariști. Erau mulți albanezi, mai puțini ruși și cehi. De dimineață până seara locul forfotea ca un stup de albine. Printre acești adolescenți studenți a început să lucreze un om sfânt care, prin luptă, rugăciune și dragoste caldă creștină, a făcut oameni noi.

Luptător ascetic

Întotdeauna când vine un profesor nou apar întrebările: „Cum o să fie ? O să fie aspru sau blând etc. ?” Probabil aceste întrebări au fost puse și în legătură cu părintele Ioan. Însă el, prin pildă personală, a răspuns foarte curând că cel mai aspru era cu el însuși. Numai Dumnezeu știe câtă era străduința sa zilnică la rugăciune și metanii, dar noi puteam să vedem și să simțim aceste lucruri numai în parte. Episcopul de Ochrida, Ni-colae Velimirovici, vizita adesea seminarul și stătea de vorbă cu profesorii și cu studenții. Pentru noi întâlnirea sa cu părintele Ioan avea ceva deosebit. După ce se închinau metanie unul în fața celuilalt, urma o discuție neobișnuit de plină de sinceritate, de dragoste. Odată, înainte de plecare, Episcopul s-a întors către un grup mic de studenți (din care făceam și eu parte) cu aceste cuvinte:

- Copii, să ascultați de părintele Ioan; e un înger al lui Dumnezeu cu chip omenesc.

Și noi ne-am convins singuri că aceste cuvinte îl descriau cel mai bine. Viața sa era o viață de înger. Se poate spune cu dreptate că locul său era mai mult în ceruri decât pe pământ. Blândețea și smerenia sa erau asemenea celor din viețile celor mai mari asceți și trăitori în pustie. Mânca numai atât cât îi era absolut necesar ca să își întrețină trupul. Purta haine simple și nu avea nevoie de pat. Camera sa era la parter; avea o fereastră fără perdele, care dădea spre fundul curții, înăuntru avea o masă obișnuită cu un scaun și un pat pe care nu se întindea niciodată. Pe masă stătea întotdeauna Sfânta Scriptură, iar pe o etajeră, cărțile de slujbă. Atât. La

* Aceste memorii au fost publicate prima dată în 1975, în ziarul sârbesc *Pravoslavie* (1 sept.). Traducerea în limba engleză a apărut în *Orthodox Life (Viața ortodoxă)*, iulie-august 1986.

orice ceas al nopții putea fi văzut citind din Biblie, fiindcă *în legea Domnului e voia lui și la legea Lui va cugeta ziua și noaptea* (Psalmi 1, 2).

Este cu neputință de redat în cuvinte felul cum trăia toate slujbele și rugăciunile bisericești. Pregătirea sa pentru Sfânta Liturghie era ceva nemaipomenit, începând de joi mânca mai puțin. Vineri și sâmbătă nu mânca aproape deloc până când, Duminică, slujea Liturghia.

În prima săptămână din Postul Mare nu mânca, însă slujea o dată la două zile, asemenea și în săptămâna Patimilor. Când venea Sâmbăta Mare, trupul său era pe deplin istovit. Dar în ziua învierii lui Hristos se reînsuflețea. După Sfânta Liturghie îi reveneau puterile. O bucurie îngerească îi lumina fața. Astfel își urma cursul viața lui ascetică, înaintea ochilor noștri.

Un rugător cu o memorie nemaîntâlnită

Părintele Ioan era un rugător cura nu a mai fost altul. Era atât de adâncit în înțelesul cuvintelor rugăciunilor, încât părea că vorbește cu Dumnezeu, cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu*, cu îngerii și sfinții. Ei erau prezenți înaintea ochilor săi duhovnicești. Se prea poate că le spunea cu glas tare pentru folosul nostru, ca să ne învețe cum să ne rugăm. Orice rugăciune de-a sa era vibrantă; le știa pe de rost și le spunea cu o intonație deosebită. Nu se știa câte rugăciuni cunoștea. Acest lucru nu era ceva extraordinar pentru el, căci primise de la Dumnezeu un mare dar, o memorie neobișnuită. Noi, toți studenții, ca și profesorii, am descoperit acest lucru. Cunoștea întâmplările din Sfânta Evanghelie de parcă le-ar fi avut înaintea ochilor și știa la ce capitole se găseau acestea; la nevoie, putea chiar și să citeze versetul. Cunoștea personalitatea și trăsăturile fiecărui student, așa încât putea spune fără întârziere când și cum a răspuns, ce a știut și ce nu a știut. Și toate acestea fără să-și scrie nimic. După multe confirmări, nimeni nu se mai îndoia de memoria sa nemaîntâlnită.

Dragoste reciprocă

Părintele Ioan ne iubea și noi îl iubeam pe el. Pentru noi el era întruchiparea tuturor virtuților creștine: tăcut, liniștit, blând. Strălucea în ochii noștri. Nu vedeam nici un neajuns la el, nici măcar în felul cum vorbea; ne-am obișnuit repede cu acest lucru. Ne-a devenit atât de apropiat, încât îl socoteam un frate mai mare, iubit și prețuit. Nu era nici o sfadă, personală sau publică, pe care să nu o poată rezolva. Nu era întrebare căreia să nu-i poată da răspuns. Era de ajuns să-i pună cineva o întrebare pe stradă și el răspundea neîntârziat. Dacă întrebarea era importantă, îi dădea răspuns în fața unei adunări mari, în biserică după slujbă, la ore sau la bufet. Răspunsul era totdeauna concentrat, limpede, complet și bine documentat, căci el era un om foarte învățat, cu două diplome universitare, una în Teologie și cealaltă în Drept. Zi și noapte se ruga pentru noi. În fiecare noapte avea grijă de noi, ca un înger păzitor. Unuia îi aranja perna; altuia, pătura, întotdeauna, la intrarea și la ieșirea din cameră, ne binecuvânta făcând semnul Crucii.

Profesor

* Pe parcursul întregii cărți, expresia în limba engleză *Mother of God* alternează uneori cu grecescul *Theotokos* (Născătoarea de Dumnezeu) - *Nota trad.*

În fine, să vedem ce fel de profesor era. Preda după un plan, avea o metodă specială. Era teoretician și în același timp puneă în practică lucrurile teoretice, împreună cu măiestrie teoria și practica; datorită acestui lucru lucrurile pe care le predă se puteau reține fără foarte multă lectură. Să luăm, de exemplu, liturgica cu regulile bisericesti. Avea un program după care studenții citeau la strană. Două grupuri de câte patru studenți (opt studenți cu totul) trebuiau să vină la timpul stabilit în camera părintelui Ioan, unde puteai găsi toate cărțile cu slujbe. Primii patru studenți trebuiau să găsească tot ceea ce se citea sau se cânta în acea zi sau la acea sărbătoare. Ceilalți patru studenți ascultau, în acel moment erau explicate teoria și simbolismul acțiunilor etc. Astfel lucra tot anul. În clasă avea întâietate teoria. Părintele cerea atenție trează oriunde, mai ales în timpul slujbelor. Voia să-i atragă pe studenți, ca aceștia să dea atenție în mod deosebit Sfintei Scripturi ca izvor a toată cunoștința teologică. De aceea, la începutul fiecărei lecții îi întreba ce se citise în acea zi din Sfânta Scriptură și din Apostol. Toți trebuia să știm căci nu puteam bănuși pe cine avea să întrebe. După aceasta ne dădea explicații scurte. Ce explicații minunate avea când vorbea despre teologia pastorală și istoria Bisericii creștine ! Ne scria unele dintre cursurile de teologie pastorală în niște caiete speciale, în toate se exprima foarte bine. Spunea că preotul pentru Apostolul Pavel este un păstor ideal, care trebuie să *fie pildă credincioșilor cu cuvântul și cu purtarea, cu dragostea, cu duhul și cu curăția* (I Tim. 4, 12).

Preotul este părintele duhovnicesc al parohiei sale; el trebuie să se poarte astfel, căci parohia este o familie mare, care nu poate exista fără dragoste păstorească și rugăciune zilnică. Oriunde este posibil, el trebuie să le vină în ajutor credincioșilor pentru a lua parte la bucuria și la tristețea lor. Acestea sunt cele mai însemnate cugetări ale părintelui Ioan cu care ne învăța.

Și lecțiile de istorie a Bisericii creștine se întipăreau temeinic în minte, fiindcă părintele Ioan știa să aleagă cele mai însemnate lucruri, adeseori repetându-le până când toți le țineau minte, în 1931, când am dat examen pentru diploma de absolvire, profesorul Dimitri Stefanovici, venit ca reprezentant al ministerului, a fost uimit de răspunsurile excelente ale studenților. Cred că mai mult de jumătate dintre noi au răspuns excelent, iar restul au fost foarte buni. Nu s-a dat nici o notă mică. Profesorii i-au explicat reprezentantului ministerului că părintele Ioan era nedespărțit de studenții săi și că de-a lungul anului le explica amănunțit totul.

Și astfel părintele Ioan, prin personalitatea sa excepțională, a pătruns adânc în sufletele studenților. Era ca un trimis al lui Dumnezeu printre noi, căruia i se dăduse poruncă să lucreze pe ogorul Său întins. Iar el a îndeplinit această misiune din toată inima cu generația mea.

Aceste memorii fac referire la perioada de timp dintre 1928 și 1931. Părintele a stat la seminar până când a fost ales Episcop de Shanghai; de aceea socotesc că aceste memorii nu sunt complete.

Protopop Uroș Maximovici

Făcător de minuni în Shanghai 1934-1951 –

În 1934 Ieromonahul Ioan de la mănăstirea Milkovo din Iugoslavia a fost hirotonit episcop și trimis să conducă turma rușilor din Shanghai. Aici s-a făcut repede cunoscut ca un păstor iubitor care se dăruia în întregime turmei sale, ajutându-i pe toți, și ca un om sfânt a cărui rugăciune săvârșea minuni. Mai apoi, când s-au apropiat comuniștii, prin mijlocirile sale la felurite guverne și prin rugăciunile sale neîncetate, ș-a salvat aproape întreaga turmă, ducând-o prin Filipine spre America și spre libertate. Până în ziua de astăzi cei mai mulți dintre rușii care l-au cunoscut și-l amintesc ca „ Vlădica Ioan din Shanghai". Urmează numai câteva dintre multele povestiri privitoare la această perioadă din viața sa, care arată neîndoielnic puterea rugăciunii sale înaintea lui Dumnezeu.

I

O dată ajuns în Shanghai, Vlădica Ioan a fost chemat la patul unui copil care era pe moarte și care fusese declarat fără speranță de către medici. Cum a intrat în apartament, Vlădica Ioan s-a îndreptat direct spre camera unde zăcea băiatul bolnav, deși nimeni nu îi arătase încă unde se găsea acesta. Fără să cerceteze copilul, Vlădica „a căzut" îndată în fața icoanei din colț, lucru tipic pentru el, și s-a rugat mult timp. Apoi, asigurând familia că băiatul își va reveni, a plecat repede. Și într-adevăr starea copilului s-a îmbunătățit spre dimineață și curând acesta și-a revenit, astfel că nu a mai fost nevoie de medic. Un martor ocular, colonelul N. N. Nicolaev, adevărește această întâmplare cu toate amănunțele ei.

Dr. A. F. Baranov Erie, Pennsylvania

II

Arhiepiscopul Ioan a plecat la Biserica biruitoare. Rugându-ne acum pentru odihna sufletului său drept, ne amintim fără să vrem de cuvintele Scripturii, *Omul bun din vistieria cea bună a inimii sale scoate lucruri bune* (Luca 6, 45). Oricine a putut fi aproape de ierarhul Ioan va spune cu toată sinceritatea că el a purtat aceste cuvinte pururea în inimă.

Odată mi-a spus:

- Pe rugăciune se întemeiază reușita păstoririi. Într-o zi trebuie să petrecem șase ore săvârșind slujbe bisericești, șase ore în contemplarea lui Dumnezeu, șase făcând fapte bune și șase odihnindu-ne. Săvârșea exact așa, ceea ce îi dădea o tărie neobișnuită, o adâncă smerenie și putere de pătrundere.

Ierarhul își cheltuia foarte mult puterile cu copiii și cu tinerii. Astfel, el a întemeiat Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk, vizita cu regularitate toate instituțiile rusești de învățământ, participa constant la orele de religie și îi examina personal pe copii la această materie în toate școlile. O sarcină deosebit de grea era creșterea copiilor orfani de la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk.

Obişnuia să spună mereu că orfanii au cele mai grele dificultăţi emoţionale înainte de marile sărbători, de pildă în Ajunul Crăciunului şi înainte de Paşti, când văd cum familiile creştine se pregătesc pentru zilele de sărbătoare, cum taţii şi mamele au grijă de copiii lor, şi că ei nu au aceste lucruri. Arhiepiscopul s-a străduit mereu să le fie şi tată, şi mamă.

Bunul Ierarh, deşi creştea copiii într-un mod strict religios, organiza, pe de altă parte, petreceri în jurul bradului de Crăciun, piese de teatru şi chiar a făcut rost de corni şi de instrumente de suflat, alcătuiind o orcheastră bună de alămuri. Avea însă o bucurie deosebită atunci când tinerii se adunau în Frăţia Sfântul Ioasaf din Belgorod*, unde se ţineau cursuri pe subiecte religioase şi filozofice şi de studii biblice.

Tinerii şi tinerele, membri ai Orfelinatlui Sfântul Tihon din Zadonsk, îl iubeau atât de mult pe Arhiepiscopul Ioan, încât nu simţeau niciodată că sunt orfani. Ştiau că au un ocrotitor puternic, părintele lor duhovnicesc, care nu ar îngădui nimănui să le facă rău câtă vreme trăiesc pe pământ.

Este, într-adevăr, greu să înfăţişezi în întregime viaţa interioară a ascetului rugător şi lucrarea de păstorire a Arhiepiscopului Ioan. Putem mărturisi numai în parte despre acestea. Amintindu-ne totuşi de faptele sale arhipastorale pe care le-a săvârşit ca un rugător ortodox şi ca un ascet, vedem în realitate puterea cuvintelor sfântului Apostol Iacov, *mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului*.

Arhimandritul Veniamin (Garşin)

Australia, 1966

III

Sfinţia voastră,

Am citit broşura publicată în California privind viaţa şi activitatea pururea-pomenitului Arhiepiscop Ioan (Maximovici), fost Arhiepiscop de Shanghai*. Eu mă numesc Maria Petrovna Prigorovskaia (acum Radionova), fostă profesoară la Colegiul comercial din Shanghai şi cunosc două cazuri de boli vindecate de rugăciunile lui Vlădica Ioan.

1. Din păcate, nu-mi amintesc anul, luna sau ziua când, la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk, întemeiat de Vlădica Ioan, o fetiţă de şase-şapte ani s-a îmbolnăvit pe neaşteptate. La căderea nopţii avea febră mare şi ţipa de durere. Pe la miezul nopţii a fost trimisă la spitalul Frăţiei Ortodoxe Ruse. Doctorul D.I. Kazakov, acum răposat, i-a găsit o ocluzie intestinală (*volvulus*). Au mai fost chemaţi şi alţi medici, ca şi mama fetei. După ce au examinat-o şi s-au consultat, medicii au anunţat-o pe mamă că starea fiicei sale este fără speranţă şi chiar şi o operaţie ar putea să-i fie fatală. Cu toate acestea mama le-a cerut să salveze fata şi să o opereze, iar ea, fiind o femeie credincioasă, s-a dus imediat, noaptea, la Vlădica Ioan, care trăia într-o casă de lângă Catedrală, nu departe de spital.

Vlădica Ioan, care nu se întindea în pat noaptea, a primit-o imediat şi i-a ascultat rugăciunea fierbinte de a se ruga pentru singura ei fiică şi de a o salva. Vlădica a chemat-o pe mamă în Catedrală, a deschis uşile împără-

* Autorul acestor memorii a fost primul preşedinte al acestei societăţi şi foarte iubit de Fericitul Ioan.

* *Fericitul Ioan Maximovici* (în limba rusă), Frăţia Sf. Gher-man din Alaska, Platina, California, 1971

tești și a început să se roage în fața mesei din Sfântul Altar, în vreme ce mama, îngenuncheată în fața iconostasului, se ruga și ea fierbinte pentru fiica ei. Au stat așa

*

70

multă vreme și se făcuse deja dimineață când Vlădica Ioan, terminând rugăciunea, s-a îndreptat spre mamă, a binecuvântat-o și i-a spus să meargă acasă, căci fiica ei va trăi și va fi bine.

Mama, încurajată, s-a grăbit, dar nu spre casă, ci spre spital. Acolo l-a întâlnit pe dr. D. I. Kazakov, care i-a spus că operația a reușit și a adăugat că nu a mai văzut un astfel de caz de când practică el. Era un om foarte credincios și a mai spus că numai Dumnezeu ar fi putut s-o ajute prin rugăciunea ei fierbinte. Atunci mama fetei i-a mărturisit că tocmai venea de la Vlădica Ioan, care se rugase cu ea în Catedrală, în câteva zile fetei i s-a permis să părăsească spitalul, întreg orașul Shanghai a aflat despre această vindecare minunată.

2. De asemenea nu-mi amintesc data. Un fost profesor al Colegiului nostru comercial s-a îmbolnăvit. A fost dus la spitalul Frăției Ortodoxe Rusești, unde doctorii au diagnosticat o apendicită periculoasă și i-au spus soției sale că ar putea să moară în orice moment. Dr. Ogilvy a declarat că nici măcar o operație nu ar fi de ajutor și că ar putea să moară în cursul ei. Soția sa era disperată. Și-a adus aminte de Vlădica Ioan, care salvase fetița prin rugăciunile sale, și s-a dus la el. Vlădica îl cunoștea bine pe bolnav. Femeia i-a povestit despre starea soțului ei și l-a rugat să se roage pentru el. Vlădica, după ce a ascultat-o, a liniștit-o și i-a spus că va merge imediat la spital, adăugând că viața omului nu se află în mâinile doctorilor, ci în ale lui Dumnezeu; și a trimis-o acasă. (Ea era profesoară la liceul de fete din Shanghai.)

Vlădica Ioan s-a dus la spital. S-a îndreptat spre patul bolnavului, și-a pus mâinile pe capul lui, s-a rugat îndelung, apoi l-a binecuvântat și a plecat. Când soția a venit la spital ca să-l vadă pe bolnav, s-a întâlnit cu sora Kornilova, care i-a spus că s-a întâmplat ceva extraordinar. Spre dimineață, trecând prin saloane, ajunsese la soțul ei și a văzut că acesta stătea în pat în capul oaselor. Pentru a-l așeza la loc în pat a ridicat cearșaful și a văzut că cel pe care stătea era plin de puroi și de sânge. Apendicele explodase în afară și îmbibase cearșaful. Aceasta era un lucru nemaivăzut. Doctorii au afirmat că de când practică nu au mai întâlnit un astfel de caz și când au aflat despre vizita lui Vlădica și despre rugăciunea acestuia pentru bolnav au înțeles că s-a petrecut o minune prin rugăciunile iubitului nostru Vlădica, care a fost totdeauna un rugător pentru noi.

Bolnavul nici nu-și amintea măcar că Vlădica fusese la el și că se rugase pentru el. După ce a ieșit din spital, împreună cu soția sa au dat să se săvârșească o slujbă de mulțumire și i-au mulțumit lui Vlădica pentru rugăciunile sale.

*Maria P. Radionova
5 octombrie 1971, Australia*

IV

În Filipine, fiind conducătorul regiunii bisericești în care se găsea biserica și unde trăiau preoții, monahiile și Vlădica, îl însoțeam uneori pe

Vlădica în orașul Guyan, unde într-un spital filipinez erau ruși foarte grav bolnavi pe care Vlădica îi vizita, dându-le Evangheliile de buzunar și iconițe, într-o astfel de călătorie, intrând în salonul în care erau rușii, am auzit niște țipete îngrozitoare venind de departe, întrebată de Vlădica despre cauza acestor țipete, asistenta i-a răspuns că era o femeie bolnavă, fără nădejde de vindecare, care, deoarece îi deranja pe ceilalți pacienți cu țipetele ei, fusese dusă în fostul spital militar american de lângă clădirea în care ne aflăm noi.

Vlădica s-a hotărât imediat să meargă la ea, dar asistenta rusă l-a sfătuit să nu facă acest lucru, căci femeia era înconjurată de un miros dezgustător.

- Asta n-are nici o însemnătate, a spus Vlădica, și cu pași mari și repezi s-a dus la femeia din clădirea alăturată.

Eu l-am urmat, într-adevăr, femeia emana un miros neplăcut, îndreptându-se spre ea, Vlădica i-a pus o cruce pe cap și a început să se roage. Am ieșit. Vlădica s-a rugat multă vreme, apoi a spovedit-o pe bolnavă și i-a dat Sfânta împărtășanie. Când am plecat, nu mai țipa, ci numai gemea încetisor. A trecut ceva timp după aceasta. Când am venit altă dată la spital, de-abia intrasem cu un jeep în curte, că din spital a ieșit alergând o femeie care s-a aruncat la picioarele lui Vlădica. Era femeia «fără nădejde de vindecare» pentru care se rugase Vlădica.

G. Larin Sydney, Australia

În 1968 a venit la Frăția noastră, a părintelui Gherman din San Francisco, o femeie care ne-a spus că se numește Ana Petrovna Lușnikova și, auzind că noi strângem informații despre Vlădica Ioan, a stăruit să scriem fără întârziere cele ce urmează. Ne-a povestit că este profesoară de canto și că odată îl ajutase foarte mult pe Arhiepiscopul Dimitri din China cu sfaturile ei despre cum să respire corect când vorbește, lucru pe care medicii acestuia nu-l putuseră face. Curând după ce Vlădica Ioan a venit în Extremul Orient toată lumea a observat dicția sa neclară. S-a spus că era bâlbâit din naștere, că fusese rănit în gură etc. Însă ea a ghicit imediat ce era în neregulă și a venit la el, oferindu-i ajutorul. După părerea ei, întregul organism al lui Vlădica era într-o stare de epuizare. Din pricina slăbiciunii, maxilarul de jos atârna și nu-i îngăduia să pronunțe bine cuvintele. Ea i-a arătat cum să respire corect, cum să articuleze și așa mai departe. El a început să vină pentru exerciții în mod regulat, stând smerit și pronunțând „ooo”, „aaa” etc. Din recunoștință îi plătea, lăsându-i întotdeauna o bancnotă de 20 de dolari. Modul său de a vorbi s-a îmbunătățit, însă de fiecare dată când venea un post defectul apărea iarăși și Vlădica se întorcea din nou la ea. Ea încerca să-l ajute cât de mult putea și, văzând în el un om al lui Dumnezeu, l-a îndrăgit foarte mult și i-a devenit fiică duhovnicească.

- În 1945, în Shanghai, ne-a povestit Ana Petrovna, am fost rănită în război și eram pe moarte într-un spital francez. Știam că eram pe moarte și i-am implorat pe toți să-i spună lui Vlădica să vină și să-mi dea Sfânta împărtășanie. Era cam 10 sau 11 noaptea și afară era o furtună cu vânt și ploaie. Eram în chinuri, sufeream groaznic. Auzind cum țipam, cerându-l pe Vlădica, doctorii și asistentele au venit și mi-au spus că nici nu se pune problema, fiindcă este război și spitalul este încuiat noaptea, trebuia să aștept până dimineața. N-am ascultat nimic din ce mi-au spus, ci am strigat în continuare: „Vlădica, vino ! Vlădica, vino !” și nu era nimeni care

să-i poată spune ce voiam. Deodată, în toiul acelei furtuni, am văzut prin ușa deschisă a salonului că apăruse Vlădica, ud learcă, și că se îndrepta spre mine. Fiindcă apariția lui semăna cu o minune, am început să-l pipăi, ca să văd dacă este adevărat, și l-am întrebat: „Sau e duhul tău ?” El a zâmbit liniștit și a răspuns: „Eu sunt”, și mi-a dat Sfânta împărtășanie, în acel moment am adormit și somnul meu a durat 18 ore. În salon cu mine mai era o pacientă, care l-a văzut pe Vlădica împărtășindu-mă.

După ce m-am trezit din somnul meu de 18 ore, mă simțeam bine și am spus că era datorită faptului că venise Vlădica și mă împărtășise, însă nu m-a crezut nimeni și au spus că era imposibil ca Vlădica să fi intrat în spitalul încuiat într-o asemenea noapte. Am întrebat-o pe vecina mea din salon, și aceasta mi-a întărit cuvintele, dar tot nu ne-au crezut. Era însă limpede că eram în viață și mă simțeam bine. În acel moment asistenta care nu mă credea îmi făcea patul și a descoperit, ca pentru a-mi adevăra spusele, că sub perna mea era o bancnotă de 20 de dolari, pe care o lăsase Vlădica ! El știa că aveam datorii foarte mari către spital și că eram deja strâmtora-tă dinainte, așa că a lăsat acolo bancnota. Mai târziu a confirmat că o pusese acolo. Din acel moment starea mea s-a îmbunătățit. Mai pe urmă, în 1961, după un accident groaznic de mașină, iarăși mi-a dat Sfânta împărtășanie în spital și m-a vindecat.

Cu acestea, Ana Petrovna și-a încheiat povestirea și a plecat, spunând ce mult își dorea să poată fi înmormântată alături de Vlădica Ioan când avea să moară. Iar dorința ei, chiar după moartea lui Vlădica, a fost într-ade-văr îndeplinită. La ceva vreme după întâlnirea noastră, întorcându-se acasă după Privegherea de toată noaptea pentru Schimbarea la Față a Domnului, Ana Petrovna a murit noaptea din cauza fumului de gaze din apartamentul ei. În aceeași noapte a Schimbării la Față, Olga I. Se-meniuk, care îi fusese apropiată lui Vlădica în Shanghai, a văzut-o în vis pe Ana Petrovna, moartă, într-un coșciug ridicat la înălțime în noua catedrală din San Francisco, și pe Vlădica Ioan, mergând de jur împrejurul ei înveșmântat cu mantia sa, cădelnițând și săvârșind slujba de înmormântare, în cântecele de slavă ale corului. Dimineața toată lumea a aflat despre moartea ei neașteptată. Și atunci am înțeles de ce îi dăduse Domnul ideea să vină la noi și să stăruiască fierbinte să scriem mărturia ei despre darul înainte-vederii și al facerii de minuni al lui Vlădica Ioan, care deja, în cealaltă lume preschimbată, în ziua Schimbării la Față, slujea înmormântarea ei.

*Citețul Gleb Podmosenski
decembrie 1968*

Pătimirile Fericitului Ioan în Shanghai

Vă trimit vești triste: ieri noapte a murit în Los Angeles Olga Ivanova Semeniuk, care i-a fost foarte apropiată Arhiepiscopului Ioan în Shanghai. În ultimul timp locuia împreună cu fiul ei B. Pentru mine este o pierdere grea. Rugați-vă pentru ea. Obişnuia să-mi povestească amintirile ei despre vremurile trecute din Shanghai, unele lucruri despre Arhiepiscopul Ioan pe care nu ştiu dacă le ştiați: cum au încercat unii să-l otrăvească și aproape au reușit, căci îl pierdusem aproape de tot. Doctorii se îndoiau că va trăi mai mult de două luni și au hotărât să-l trimită într-o stațiune din Tsandau ca pe un caz fără speranță.

Fericitul Ioan avea obiceiul de a mânca numai o dată pe zi, noaptea târziu. Mâncarea îi era pregătită și adusă. Adesea era atât de ocupat în biroul său, că uita de ea, și se răcea. Odată doamna Olga Semeniuk, ai cărei fii erau paracliseri credincioși ai episcopului și îl însoțeau adeseori, a observat că nu se atinsese de mâncare. Ea a luat farfuria, a încălzit mâncarea și i-a amintit episcopului că a venit vremea să mănânce. El a lăsat-o neatinsă, de parcă ar fi știut ceva. Apoi ea a mai încălzit mâncarea de câteva ori, până când a observat că începuse să aibă o culoare ciudată, nefirească, așa că a aruncat-o și i-a adus ce mai rămăsese din cina lor, iar el a mâncat imediat, cu bucurie. Ea și-a adus aminte de această întâmplare după ce a fost otrăvit cu adevărat, (întâmplarea aceasta i-a fost povestită personal editorului de către Olga Semeniuk în 1969.)

Episcopul Ioan nu a vrut să meargă la Tsandau și a spus:

- De-acum încolo să-mi pregătească Olga Ivanova mâncarea.

Ea a primit cu bucurie și de atunci i-a adus-o mereu și chiar stătea în fața lui până când termina. Nimeni nu se atingea de mâncarea lui. În două luni s-a însănătoșit.

Însă odată, după Liturghia de Paști, a rămas mult timp în altar. Iar când în sfârșit a ieșit, era alb ca varul și a început să verse. Președintele comitetului de femei al Catedralei a adus repede o farfurie și i-a dat-o. Vărsătura era ciudată, de culoare roz. Era din vinul cu care clătea potirul după slujbă. Au săpat o groapă în grădină și au îngropat-o acolo. Episcopul fusese otrăvit de un preot care mai târziu, în vremea noastră, a locuit în Los Angeles și a scris articole foarte josnice în ziarele rusești. Părintele Peter T. obișnuia să vorbească mult de el. Mai apoi, când era pe moarte, de cancer, Arhiepiscopul Ioan s-a dus la el la spital, ca să-i dea dezlegare de păcate, iar el s-a pocăit înainte să moară. Era un fost învățător din Rusia, demonizat poate, cred eu.

Arhiepiscopul Ioan vizita noaptea spitalele, însoțit de fiii familiei Semeniuk. În toate spitalele îl cunoștea toată lumea și i se deschideau ușile. Bolnavii îl chemau fără telefon sau telegraf. Am mai notat și alte amintiri ale Olgăi Semeniuk. Ea a murit pe când dormea, fericita.

Dumnezeu s-o odihnească pe credincioasa Sa roabă și pe Fericitul Ioan !

Helen Konțevici 1984

În 1951 Arhiepiscopul Ioan a fost numit căpetenie a ierarhilor din Arhiepiscopia vest-europeană a Bisericii Ruse din afara Rusiei. Aici râvna sa misionară, înrădăcinată temeinic în viața sa de rugăciune neîncetată și de învățatură ortodoxă curată, a dat roade îmbelșugate.

Rezumând ceea ce înseamnă diaspora rusă, Vlădica Ioan scria în 1938: „Pedepsind poporul rus, Domnul i-a arătat în același timp calea spre mântuire, făcându-l propovăduitor al ortodoxiei în întreaga lume.” (Raportul către Soborul din 1938, Iugoslavia), însă el a depășit cu mult „propovăduirea inconștientă a Ortodoxiei” care caracterizează cea mai mare parte a diasporei ruse, devenind apostol conștient al ținuturilor apusene care, luminate odinioară prin Credința Creștină, zăceau de secole în întunericul ereziei și al odraslelor și mai întunecate ale acesteia.

Vlădica s-a preocupat în mod deosebit de cele câteva mișcări tinere de întoarcere din rătăcirea apuseană la ortodoxie, roadele acestei lucrări fiind prea devreme de socotit. Deocamdată se poate spune că singura Biserică apuseană care are proprii ei episcopi și propriile ei mănăstiri (Biserica Ortodoxă Olandeză) îl socotește pe Arhiepiscopul Ioan a fi întemeietorul său; adevărata Biserică Ortodoxă Franceză din zilele noastre are propria ei ierarhie datorită ocrotirii sale; singurul preot ortodox spaniol (Misiunea din Madrid) a fost hirotonit de dom-nia-sa; iar în ceea ce privește America - singură o poveste întregă -, oamenii îl conștientizează din ce în ce mai mult pe Arhiepiscopul Ioan ca pe un adevărat sfânt ocrotitor al ortodoxiei americane autentice.

Unul dintre cele mai însemnate servicii pe care Arhiepiscopul Ioan le-a făcut ortodoxiei apusene privește cinstirea acelor sfinți apuseni de la începuturile creștinismului ale căror nume nu fuseseră niciodată cuprinse în calendarele ortodoxe din pricina apostaziei de mai târziu a Bisericii Romei. Datorită dragostei sale pentru toți sfinții Bisericii, Vlădica a adunat și viețile, icoanele sau portretele sfinților apuseni; iar când prin Pronia lui Dumnezeu a fost numit Arhiepiscop al Europei Apusene, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut a fost să pună cuvenita temelie eclesiastică pentru cinstirea acestor sfinți în Biserica Ortodoxă. Lista din anul 1952, pe care o reproducem mai jos, trebuie să fie socotită de început și cu foarte multe lipsuri.

I

Cinstirea Sfinților locali

Aceasta este Hotărârea privitoare la problema cinstirii sfinților apuseni luată de Episcopii din Arhiepiscopia Europei Apusene a Bisericii Ruse din afara Rusiei, prezidați de Arhiepiscopul Ioan Maximovici:

Problema cinstirii sfinților locali a fost cercetată la conferința episcopilor care s-a ținut în Geneva pe 16-17 septembrie (stil vechi) 1952, prezidată de Arhiepiscopul Ioan.

La ultimul Sobor Episcopal (al întregii Biserici Ruse din afara Rusiei) din 1950, cu privire la problema cinstirii Sfântului Ansgar, Luminătorul Danemarcei și al Suediei, Soborul a hotărât că situația fiecărui sfânt local în parte trebuie să fie lămurită de episcopii locali. Pornind de la această hotărâre, adunarea a început să cerceteze problema. Arhiepiscopul Ioan a expus pe scurt biografia Sfântului Ansgar, care a avut episcopie în Hamburg și Bremen; și din aceasta reiese că nu există nici un temei pentru

a ne îndoii de sfințenia vieții sale, de străduințele sale apostolice și de minunile săvârșite de moaștele sale. Dacă Domnul însuși l-a proslăvit, ar fi o nerușinare din partea noastră să nu-l cinstim ca pe un sfânt. Vlădica socotește drept un lucru de căpetenie să recunoaștem că Sfântul Ansgar este, de fapt, un sfânt bine-plăcut lui Dumnezeu, care a fost proslăvit de Biserica Ortodoxă din Apus înainte de despărțirea sa de Biserica Catolică și deci că el ar trebui să fie proslăvit laolaltă cu alți sfinți. Pomenirea sa se face pe 3 februarie (m. 865). Sfântul Ansgar ar trebui de acum înainte să fie cuprins în calendarele bisericești ca ierarh al Bisericii.

Mai sunt și alți sfinți din Apus care ar trebui să fie proslăviți laolaltă cu cei pe care îi proslăvește Biserica Ortodoxă de Răsărit, de vreme ce cinstirea lor a fost hotărâtă din cele mai îndepărtate vremuri. Printre ei se numără*:

1. Sfântul VICTOR, mucenic al Marsiliei, m. 304. (21 iulie. Sfântul Ioan Casian a construit în secolul al V-lea o mănăstire pe mormântul său.)

2. Sfântul POTIN, premergătorul Sfântului Irineu ca Episcop al orașului Lyon. (Mucenic, m. 177, 2 iunie)

3. Mucenicii din Lion: Sfinții ALEXANDRU (24 aprilie) și EPIPODIE (22 aprilie). (Tovarăși, martirizați la scurt timp după Sfântul Potin; moaștele lor au fost ținute mult timp laolaltă cu cele ale Sfântului Irineu); Sfânta BLANDINA și cei dimpreună cu dânsa (2 iunie, martirizați împreună cu Sfântul Potin în anul 177).

* 81

4. Sfântul FELICIAN (Episcop în Foligno, regiunea Umbria, Italia; martirizat în 252, 24 ianuarie).

5. Sfânta GENOVEVA, m. 512, 3 ianuarie. (Fecioară, închinată lui Hristos de Sfântul Gherman din Auxerre, vestit pentru minunile sale; ocrotitoarea Parisului.)

6. Sfântul GHERMAN din Auxerre, m. 488, 31 iulie. (Episcop, a murit în Ravena; a eliberat Insulele Britanice de erezia pelagiană.)

7. Sfântul LUP din Troyes, m. 479. (Episcop și mărturisitor; a venit în Insulele Britanice cu Sfântul Gherman, ca să lupte împotriva ereziei pelagiene; timp de 52 de ani a fost Episcop al orașului Troyes.)

8. Sfântul GHERMAN din Paris, m. 576, 28 mai. (Mai întâi stareț, apoi Episcop al Parisului.)

9. Sfântul CLOUD (Clodoald), m. 560, 7 septembrie. (Preot și mărturisitor; a întemeiat o mănăstire lângă Paris.)

10. Propovăduitori în Irlanda, apoi în Franța, Elveția, Italia etc.: Sfântul COLUMBAN (m. 615, 21 noiembrie; stareț, a întemeiat multe mănăstiri, inclusiv Luxeuil în Franța și Bobbio în Italia, unde a răposat); Sfântul FRIDOLIN (a devenit monah la Poitiers și a răspândit cinstirea Sfântului Ilarie; a fost mai apoi misionar în Elveția și în regiunea Rinului Superior; m. sec. VII, 6 martie); și Sfântul GALLECH (ucenic al Sfântului Co-lumban, pustnic în Elveția; m. 646, 16 octombrie).

11. Sfânta CLOTILDA, regină a Franței, m. 545. (3 iunie; prin rugăciunile sale soțul ei, Clovis, regele francilor, a primit credința în Hristos.)

12. Sfântul ILARIE de Poitiers. (Episcop și mărturisitor; a condus lupta împotriva învățăturii lui Arie în Apus; m. 368, 13 ianuarie.)

13. Sfântul ONORAT din Lerins. (Întemeietor al mănăstirii Lerins, apoi Arhiepiscop de Arles; m. 429, 16 ianuarie.)

14. Sfântul VICHENTIE de Lerins, învățător al Bisericii. (Preot, autorul lucrării *Commonitorium* m. cea. 450, 24 mai.)

* Informațiile dintre paranteze au fost date de traducători (cei din limba rusă în limba engleză - *Nota trad. român*).

15. Sfântul PATRICIE, Luminătorul Irlandei. (Episcop și mărturisitor, hirotonit Episcop de Sfântul Gherman din Auxerre; primul propovăduitor al lui Hristos în Irlanda; m. cea. 461, 17 martie.)

S-a luat următoarea Hotărâre privind cinstirea sfinților apuseni: Cinstind pomenirea sfinților bine-plăcuți lui Dumnezeu și găsind în diaspora noastră misionari și asceți din vechime ale căror nume nu ne erau cunoscute, îl proslăvim pe Domnul, minunat întru sfinții Lui, și îi cinstim pe cei care au bine-plăcut Lui, lăudând suferințele și nevoițele lor ascetice și rugându-i să ne fie mijlocitori pe lângă Dumnezeu. Ținând seama de acestea am hotărât ca dreptii de mai sus să fie cinstiți de întreaga Biserică Ortodoxă și îi îndemnăm pe păstori și turma lor să-i cinstească pe acești Sfinți și să grăbească spre mijlocirea rugăciunii lor.

II

Fericitul Ioan în Franța: amintirile fiicei sale duhovnicești

de Zinaida V. Julem

Prefața editorului

Viața Fericitului Ioan în Franța a fost necunoscută până acum, nu existau prea multe informații despre ea. O credincioasă fiică duhovnicească a sa, autoarea acestor memorii, Zinaida V. Julem, acoperă acest gol, oferindu-ne o privire „dinăuntru” și ne dezvăluie lumea mistică a celui care a fost poate cel mai sfânt om al secolului al XX-lea. Cu siguranță un proroc de o asemenea mărime nu putea trăi fără să trezească pizmă și ură, întocmai ca și prorocii din vechime, însă ar fi un păcat ca acest drept-măritor să fie ascuns de privirea tinerei generații însetate, căci slava lui Dumnezeu, arătată în viețile dreptilor, aprinde acel foc dumnezeiesc care vrea Domnul nostru Hristos să ardă pe pământul acesta (Lc. 12, 49).

Următorul portret sufletesc al Fericitului Ioan izvorăște dintr-o inimă simplă, iubitoare, păzită de înțelepciune, înțelegând că Fericitul Ioan era atins de Dumnezeu, că era în legătură cu mintea Făcătorului său, autoarea a putut să pătrundă cu privirea în taina sfințeniei sale. Deși ne oferă numai o privire fugară, observațiile ei dau mărturie limpede despre prezența aproape de noi a lumii de dincolo, pentru care Sfânta Biserică Ortodoxă își pregătește fiii, și despre puterea Sfinților lui Dumnezeu de a pătrunde în acea lume încă din vremea vieții lor pe pământ. Această taină, această descoperire care este mai presus de privirea noastră, rămâne ascunsă în Dumnezeu. Ea se deschide celor care, asemenea Fericitului Ioan, se înalță pe aripile dragostei cerești pentru Dumnezeu și aproapele lor. Iar cei dintre noi care îi privim de jos primim nădejde reînnoită și avânt, pentru a ne spori străduința spre cele de sus.

Părintele Gherman

1. Prima întâlnire

Îmi voi începe povestirea cu prima mea întâlnire cu Arhiepiscopul Ioan. Matuska* Helen Dimitrievna Solodovnikova obișnuia să-mi povestească multe lucruri despre „stareții” de la Optina și am început să

* Acest cuvânt se folosește în limba rusa cu sensul (învechit) de *maică, măicuță*; ca apelativ, înseamnă *mătușă, tanti*; în fine, un al treilea sens este cel de *preoteasă, soție de preot* - *Nota trad.*

* Cuvântul folosit pentru a face referire la „bătrânii” de la Optina, *gheron* în limba greacă, *stareț* în limba rusă, *elder* în engleză, desemnează un părinte duhovnicesc; un corespondent ar fi și *avva* - *Nota trad.*

doresc să pot întâlni un asemenea „stareț”. Pe atunci aveam multe greutăți de toate felurile și îl imploram pe Dumnezeu să-mi trimită un stareț ca aceia. Cam tot atunci am aflat de la cineva că părintele Teodor Bokaci se ducea la Muntele Athos și i-am cerut să-1 roage pe părintele Arhimandrit Nicolae, starețul schitului Sfântul Ilie de la Athos, să-mi îngăduie să-i scriu pentru îndrumare duhovnicească, însă, când s-a întors, părintele Teodor mi-a spus că starețul mi-a dat binecuvântare să-mi îndrept rugămintea către Arhiepiscopul Ioan Maximovici, adăugând: „Voi aveți propriul vostru sfânt, Fericitul Ioan.”

Soția Generalului Polovțev, Natalia Ivanova, mi-a spus că Arhiepiscopul slujește adesea în Medone și că peste câteva zile va sluji și va ține un cuvânt la Paris. Ne-am înțeles să mergem împreună acolo.

În timp ce-l așteptam, mama se gândea că o să vadă un ierarh falnic, asemenea celor de la lavra Sfântul Alexandru Nevski din Petersburg, Rusia, dar când a auzit că a sosit episcopul și a văzut un „stareț” scund, cu părul cărunt, cu reverendă albă și capul descoperit, a strigat uimită:

- Vai, e chiar dragul Serafim din Sarov ! Auzind-o, el s-a întors spre noi, și-a înclinat puțin capul într-o parte și a zâmbit cu blândețe. Dar Matuska Solodovnikova, când îl văzuse prima dată mai înainte, la Cannes, înveșmântat pentru Liturghie, în mijlocul bisericii, își spusese: „Ce ierarh extraordinar - și pe deasupra și nebun pentru Hristos.” Deodată, în acel moment, el își întorsese capul, o măsurase din cap până în picioare și îi zâmbise. Ea a fost șocată de înainte-vederea sa și se temuse să nu fi avut cumva vreun gând rău despre el.

La puțin timp după aceea am mers la Versailles cu Matuska Solodovnikova, la Corpul de cădeți, unde stătea el. Am stat la toată Liturghia, iar la sfârșit ne-am apropiat ca să ne închinăm Crucii. Episcopul împărțea chiar el anafura. Matuskăi i-a dat imediat o bucată mare, însă a început să șovăie când a venit rândul meu și a ales o bucată cu multă încetineală, încât începusem să mă tem și să mă gândesc că nu vrea să-mi dea anafura. Mă rugam în gând să nu mă lipsească de ea. În cele din urmă a ales o bucată și mi-a dat-o. Apoi ne-a binecuvântat, ne-a dat să bem agheasmă și am plecat.

2. Un sfânt „stareț” din vechea Tradiție

Curând l-am vizitat iarăși pe Episcop, de data aceasta singură. Atunci îmi fusese oferită o slujbă la o casă de copii din Mongeron, căci căutam de lucru și un loc unde să stau cu nepotul meu, a cărui tutelă îmi fusese încredințată. Nu îmi doream în mod deosebit să merg acolo, unde copiii erau ținuți sub o supraveghere foarte strictă, dar nu aveam nici o alternativă. Pe lângă acestea, doamna care lucrase acolo înaintea mea plecase deja. Așa că nu voiam de la episcop decât o binecuvântare ca să merg la Mongeron, dar de fapt inima mea mă trăgea spre el.

Ajungând unde stătea el, la Versailles, am fost condusă în chilia sa. Trăia într-o cămăruță ai cărei pereți erau acoperiți cu cutii mici de lemn, pline cu pachete de scrisori legate cu sfoară; și fiecare cutie avea un număr în partea de jos. La fereastră, lângă o măsuță, era un fotoliu adânc, în care stătea el, cu fața la fereastră, în colț, lângă ușă, era o pungă mare cu prescuri uscate. Când am intrat s-a ridicat, a venit la mine și m-a

binecuvântat, iar eu am început să-i vorbesc. I-am spus:

- Prea Sfinția voastră, dați-mi binecuvântare să primesc slujba de la Mongeron și să merg să trăiesc acolo.

Eram sigură că o să-mi dea binecuvântare, însă el s-a gândit puțin și mi-a răspuns:

- Nu, e mai bine să te duci la Chalifere.

Apoi a început să caute ceva în mica sa agendă. Eu stăteam acolo, gândindu-mă că nu am mai auzit de Chalifere și nu am fost deloc atentă la ce spunea. Cât am stat de vorbă, bietul om a rămas în picioare și nici nu m-am gândit măcar să-l rog să se așeze în fotoliu. Abia acum mi-am adus aminte. Mi-a dat multe sfaturi și după aceea îmi apărea de multe ori în vis, spunându-mi ce să fac. Și tot ce-mi spunea se împlinea, de parcă ar fi cunoscut totul dinainte. Pe vremea aceea nu-mi dădeam seama pe deplin că Dumnezeu îi dăduse darul înainte-vederii. Se pare că îl ascundea cu atâta smerenie și tăinuire, încât noi, cei care veneam la el, nu i-l puteam ghici, căci la acea vreme nu m-au uimit nici măcar următoarele:

Eu l-am cunoscut pe Fericitul Ioan în 1958, iar tatăl meu a murit pe 7 mai, în 1957, în Miercurea Luminată. Nu cu mult timp înainte de aceasta tata îmi spusese:

- Azi m-a vizitat un călugăr; era mic de statură, îmbrăcat în negru.

M-am gândit mult timp cine ar fi putut fi, însă, de vreme ce la acea vreme nu-l cunoșteam pe Fericitul Ioan, nu am putut răspunde acestei întrebări.

Acum, fiind la Fericitul Ioan, mă gândeam: ce păcat că nu îl cunoșteam când tata era bolnav; el l-ar fi însănoșit cu rugăciunea sa. În acea clipă el mi-a spus:

- Știi, l-am vizitat pe tatăl tău la spital.

Și în același timp și-a deschis agenda la o anumită pagină și a citit cu voce tare prenumele, patronomicul și numele tatălui meu, spunând:

- Uite, l-am găsit - Basil Maximovici Julem.

Dar nici măcar nu-mi știa numele de familie; cum ar fi putut să-l știe și să-mi citească gândurile dacă nu era înainte-văzător? Acest lucru însemna că tatălui meu îi fusese scris să nu se însănoșească.

Înainte de plecare, l-am rugat să-mi dea o prescură. El a început să caute în săculețul cu prescuri uscate și în cele din urmă a ales o prescură cu „cele nouă cete ale Sfinților”, pe care mi-a dat-o. M-a și binecuvântat cu o icoană de hârtie a Maicii Domnului de la Lesna. La vremea aceea încă nu știam de mănăstirea Lesna. Apoi m-a luat la biserică, mi-a dat să beau agheasmă și mi-a spus că trebuie să mergă la Paris. M-am bucurat foarte mult, gândindu-mă că o să merg cu el. Mergea foarte repede și am crezut că poate nu vrea să vin cu el. Am încercat totuși să nu rămân prea mult în urmă. Când am ajuns în stație mașina tot nu venise. Mi-a dat binecuvântare, însă când a ajuns mașina nu mai era decât un loc liber. M-a întrebat dacă mă grăbesc iar eu, bineînțeles, i-am spus că nu. Atunci s-a așezat și m-a tot binecuvântat mult timp, până ce mașina s-a pierdut din vedere.

A doua zi m-am dus la Matușka Solodovnikova, care mi-a arătat o fotografie, zicându-mi:

- De ce nu te duci tu la Chalifere?

Mi-a spus că era o casă de copii rusească așezată sub oblăduirea Arhiepiscopului Ioan. Mie mi-a plăcut imediat descrierea acestei case. Însă ce puteam face? Nu era drept să refuz slujba din Mongeron, când postul era liber și nu era cine să mă înlocuiască. Cu inima grea, m-am dus în acea

Duminică să mă întâlnesc cu doamna căreia trebuia să-i promit că o să merg la Mongeron.

Așa că am ajuns, am salutat-o, încercând să zâmbesc și am spus:

- Primesc propunerea dumneavoastră.

Am observat că doamna era nemulțumită, așa că am întrebat-o care este problema. Mi-a răspuns că doamna care lucra înainte acolo se răzgândise brusc și voia să se întoarcă.

- Slavă Domnului!

Cu câtă bucurie mi-am făcut cruce - de parcă mi s-ar fi ridicat o povară de pe umeri. Astfel m-am dus la Cha-lifere, după cuvintele Fericitului Ioan.

3. Sfântul Ioan din Kronstadt

Iată cum mi-a fost incredințat nepotul meu. Înainte de a-l cunoaște pe Fericitul Ioan, am avut un vis. Se făcea că stăteam într-o biserică mare și am văzut mormântul cuiva și în mintea mea știam că era al Dreptului Ioan din Kronstadt. Și deodată l-am văzut pe părintele Ioan ridicându-se din raclă. Apoi s-a dus repede și s-a ascuns după o coloană. Toată lumea de acolo a început să strige: Unde e părintele Ioan ? Nu știau că este viu. Iar eu am fugit în spatele coloanei și m-am uitat la el. M-a întrebat ce vreau, nu în mod deschis, ci parcă din priviri și i-am răspuns:

- Părinte Ioan, binecuvântează-mă ! M-a binecuvântat și m-am trezit.

Imediat mi-am adus aminte că voiam să-mi binecuvânteze și familia, căci cu mult timp în urmă părintele Ioan îi dăduse mamei binecuvântare să meargă la mănăstire. Ea dorea foarte mult să meargă la mănăstirea ctitorită de el pe malul râului Karpovka, însă apoi l-a cunoscut pe tatăl meu și curând s-au hotărât să se căsătorească. Tatăl meu s-a dus în Kronstadt să ia binecuvântare de la părintele Ioan și a stat acolo trei zile sperând să-l vadă, dar s-a întors fără să fi făcut acest lucru. Poate părintele Ioan nu voia să binecuvânteze această căsătorie, fiindcă tocmai îi dăduse mamei binecuvântare pentru intrarea în monahism. Mama chiar glumea adesea, spunând:

- Familia noastră este „binecuvântată”.

Acest lucru mă întrista deseori și doream ca părintele Ioan să-mi binecuvânteze familia. Și în curând am adormit iarăși și am văzut că era ca și cum părintele Ioan stătea pe canapea și eu lângă el. Și îl imploram:

- Batiușka Ioan, binecuvântează-ne familia.

El a zâmbit și și-a dat binecuvântarea. Atunci am hotărât să-l rog să mă binecuvânteze să merg la mănăstire, însă am văzut că nu voia să facă acest lucru și mi-a spus, nu în cuvinte, ci tot cu privirea,

- Pentru binele lui trebuie să rămâi aici.

Și mi-a arătat peretele. Și am văzut cum din perete ieșea încetul cu încetul un copil. Am început să plâng amar și m-am trezit. Peste puțină vreme soția fratelui meu a născut un băiețel, dar s-a îmbolnăvit de tuberculoză, și mie mi s-a dat copilul ca să-l cresc când nu avea nici măcar o lună. Am avut aceste vise înainte de canonizarea Dreptului Ioan.

Așa că m-am dus la Chalifere, unde am fost foarte fericită, trăind cu el acolo. A fost cea mai frumoasă perioadă a vieții mele. Însă apoi am avut o mare ispită. Dintr-un oarecare motiv necunoscut, mama a început să mă cheme tot timpul să mă întorc acasă. Tot stăruia: „întoarce-te, mi-e foarte greu fără tine.” Chiar mă suna, practic, în fiecare zi. L-am întrebat pe

Fericitul Ioan ce să fac și el a răspuns:

- Mai bine stai aici.

Pe atunci nu știam că trebuie să fii pe deplin atent la Fericitul Ioan, întocmai ca la unul dintre „stareții” de la Optina, care cunoșteau nemijlocit voia lui Dumnezeu. Și, fiindcă fusesem crescută să ascult în toate de părinții mei, m-am dus acasă. Cum am ajuns acolo, mama mi-a zis:

- De ce ai venit ?

Dar era prea târziu; nu mă puteam întoarce, postul meu se ocupase deja. Așa că a trebuit să mă supun voii lui Dumnezeu. Însă din acel moment am avut de înfruntat atâtea necazuri, încât, dacă n-ar fi fost rugăciunile Fericitului Ioan, cu siguranță nu aș fi putut îndura. Cam în aceeași perioadă Fericitul Ioan a început să ofere la biserică noastră mese gratis în trapeză, după slujbe, căroră, după aceea, mi-am închinat toată viața. Era un om sfânt, iar eu am păstrat ca pe un lucru prețios fiecare clipă petrecută împreună. Uneori cobora la ceai, și eu, fiind ocupată toată ziua, aș fi putut atunci să-i pun multe întrebări care mi se adunaseră în minte în timpul zilei, dar pe care le uitam. Atunci el, stând liniștit, cu capul adânc plecat, vorbea încetșor, parcă doar cu sine însuși, dar răspundea tuturor întrebărilor căroră eu nu le dădusem glas ! Stăteam în picioare în spatele său, pe deplin uimită, neîndrăznind să respir. Acelea au fost clipe de neuitat.

4. Înainte-vederea dăruită de Dumnezeu

După prima mea discuție cu Fericitul Ioan am încercat să-l văd mai des. Încercam totdeauna să ajung la mănăstirea Lesna când slujea el; m-am dus acolo să mă împărtășesc, în seara dinainte am citit canonul de rugăciune pentru Sfânta împărtășanie și m-am culcat liniștită, gândindu-mă că a doua zi o să mă împărtășească Fericitul Ioan. Dar dimineața, în timp ce terminam de citit rugăciunile, am auzit agitație jos. Am aflat că Fericitul Ioan trebuia să plece urgent la Paris. Dezamăgită, m-am întristat și totul s-a făcut amărăciune. M-am hotărât să îl rog fierbinte în gând pe Fericitul Ioan: „la-mă cu tine, ia-mă cu tine”, temându-mă chiar și numai să cobor, ca să nu izbucnesc în lacrimi în fața episcopului. Deodată am auzit că cineva o chema pe maica stareță și îi spunea: „Zina trebuie să se întoarcă urgent acasă, la Paris. Dar cum, că e așa de dimineață și nu e nici un tren ?” Stând acolo, în cameră, în picioare, în fața ușii închise și auzind aceasta, am crezut că o să-mi plesnească inima de fericire. Eram încă sus, încă așteptând să fiu chemată, prefăcându-mă că nu știu nimic. Și, ce ciudat!, nici o clipă nu m-am gândit că poate se întâmplase ceva acasă. Curând au venit să mă cheme. M-am prefăcut că sunt foarte îngrijorată și că mă pregătesc. Am coborât, în jurul mașinii se adunase întreaga mănăstire și toată lumea părea puțin tulburată. Am ajuns la mașină; mai era doar un loc liber, numai pentru mine. M-am așezat și, petrecuți de rugăciunea de călătorie, *inger păzitor*, cântată de toți, am pornit la drum.

Gândiți-vă doar, Fericitul Ioan nici măcar nu m-a întrebat unde trebuie să cobor ca să ajung acasă ! Iar în ceea ce mă privește, nu mă gândeam la nimic altceva decât că sunt fericită și călătoresc împreună cu acest om binecuvântat. Am ajuns la biserică: aici a fost înveșmântat, apoi a început slujba, am primit Sfânta împărtășanie, apoi slujba s-a sfârșit și în cele din urmă i s-au scos veșmintele în care slujise. Oamenii s-au îmbulzit în jurul lui, el s-a urcat în mașină, ne-a binecuvântat pe toți și s-a dus... M-

am întors acasă pe deplin fericită, împlinită, ca și cum aș fi fost puțin beată. I se spune acestei stări *preaplin de har*. Nimeni nu mă aștepta acasă. S-au mirat chiar că m-am întors atât de repede. Ce-o fi fost cu plecarea mea „grabnică” de la Lesna ? Dar nici nu m-am ostenit să aflu. Am înțeles mistic, dacă se poate numi înțelegere acest lucru:

El mi-a auzit ruga și a făcut o minune.

5. Trezvie duhovnicească

În vremea când eram în preajma unui om ca Fericitul Ioan, am început să simt, încetul cu încetul, realitatea spirituală a faptului că lumea de dincolo este aproape de noi. Am început să fiu atrasă mai înăuntrul tărâmului harului, numai ca să simt, din ce în ce mai intens, durerea suferinței și a mâhnirii.

Odată m-am dus la mănăstire când Fericitul Ioan nu era acolo și am rămas peste noapte. În vremea aceea aveam o mulțime de ispите. Noaptea am avut un vis. Stăteam în ușa casei de oaspeți a mănăstirii și mă uitam în stradă, prin porțile deschise. Fericitul Ioan intra pe acolo în mănăstire. Intrând, s-a întors spre mine și mi-a spus:

- Ai grijă ! Priveghează !

Am tresărit și m-am uitat imediat spre partea cealaltă a străzii și am văzut acolo trei duhuri necurate - negre toate trei, purtând pantaloni strâmți; unul era înalt și corpulent, celălalt înalt și foarte slab, iar al treilea de înălțime medie și puțin gras. Toți trei își țineau mâinile în buzunare și se prefăceau că nu mă bagă în seamă. M-am trezit.

După acest vis ispитеle au început să sporească și de fiecare dată când aveam o ispită mare auzeam vocea Fericitului Ioan: „Ai grijă ! Priveghează !” Și de fiecare dată în acele clipe groaznice el mă salva.

6. Izbăvire de moarte

A mai fost o întâmplare demnă de luat în seamă, cu privire la care se poate spune că Fericitul Ioan m-a scăpat de la moarte sigură. În ziua aceea, fiindcă trebuia să ies, m-am uitat pe fereastră și am văzut în fața intrării, între două mașini, un obiect necunoscut, ciudat, care semăna cu o bucată de țeava, lung cam de un picior și cu un diametru de patru țoli* - mi-e greu să spun chiar cu exactitate. „Ce lucru ciudat!”, mi-am zis, și m-a cuprins curiozitatea, „Ce-ar fi să mă duc jos și doar să-1 ating cu piciorul, ca să văd ce este ?” Așa că am început să mă îmbrac, când deodată a sunat cineva la ușă, am deschis și era dragul nostru episcop ! Ce-o să aducă oare această vizită neașteptată, m-am întrebat eu.

Fericitul Ioan a intrat și a străbătut coridorul, mergând spre cameră, fără să spună o vorbă. Apoi s-a așezat în fotoliu. Am început să-mi fac de lucru pe lângă el, neștiind ce să fac sau să spun. El tăcea și tăceam și eu. A stat astfel cam cinci minute și apoi s-a ridicat, m-a binecuvântat și a plecat. Am rămas fără grai - ce voia să însemne asta ? Apoi atenția mi-a fost din nou atrasă spre fereastra care dădea în fața casei; între timp afară, în fața ușii, sosise un camion și niște polițiști se agitau pe acolo. Niște oameni au ridicat cu foarte multă băgare de seamă acel obiect ciudat pe care voisem să-1 ating, l-au pus în mașină și au plecat încet. Am ieșit să văd ce se întâmplă.

Pe atunci în Paris aveau loc multe atentate teroriste cu bombe, iar obiectul

* 1 picior = 30,5 cm; 1 țol = 2,54 cm - Nota trad.

era una dintre acele bombe ! Ce mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi ieşit şi 1-aş fi atins cu piciorul, aşa cum voisem să fac, dar fusesem împiedicată de vizita inexplicabilă a dragului nostru Fericit Ioan, căruia i se descoperise intenţia mea ? Fără îndoială, în ziua aceea el mi-a salvat viaţa.

7. „Varenniki”

Acum Fericitul Ioan trăia într-o casă din Paris, nu departe de locul unde locuiam noi. În fiecare zi mă duceam acolo cu mâncare pregătită de mama. -îi plăceau foarte mult găluştile de brânză, căroră li se spune *varenniki* în limba ucraineană. Odată mama a făcut *varenniki* pentru el şi le-a pus pe masă, ca să i le duc. Atunci a intrat unchiul meu Alex şi s-a uitat în aşa fel la *varenniki*, încât era limpede că voia să le mănânce. Desigur că îşi spunea: „Pentru mine nu fac, dar pentru Episcop fac.” Şi este adevărat că pe vremea aceea eram strâmtoraţi cu banii şi mama folosea pentru Episcop orice lucru foarte bun de mâncare de care făceam rost.

Deci atunci i-am duc cu mare bucurie aceste *varenniki*, gândindu-mă că îi va face cu siguranţă mare plăcere să le mănânce. Şi ce credeţi că a făcut ?

Sfântul episcop s-a aşezat la masă, a mâncat parcă împotriva voinţei sale puţin din alte mâncăruri, dar n-a vrut nici măcar să se atingă de *varenniki*. Şi, oricât am încercat să îl îmbiez cu ele, oricât am încercat să-l conving să guste, în ziua aceea nu s-a atins deloc de ele. Desigur că simţise cât de mult voia unchiul meu Alex să le mănânce.

8. Valiza

În aceeaşi casă cu Fericitul Ioan locuia şi preotul său principal, Arhimandritul Mitrofan, care era de loc din oraşul Voronej şi pe care Fericitul Ioan îl tunsese în monahism, dându-i numele nou de monah al ocrotitorului oraşului său, Sfântul Mitrofan. Acest bun părinte îi era cu totul credincios Fericitului Ioan şi înţelegea că ierarhul său era un sfânt adevărat în viaţă, pe care mulţi clerici nu-l înţelegeau pur şi simplu pentru că nu ştiau nimic despre adevăraţii sfinţi şi despre felul cum se comportă aceştia. De aceea sfântul era hărţuit foarte mult şi se isca multă agitaţie inutilă. El ştia intuitiv multe lucruri, dar de obicei nu vorbea despre ele, sprijinindu-se pe Pronia Dumneziască.

Odată, după slujbă, părintele Mitrofan şi cei care fuseserăm la slujbă am rămas ceva mai mult în biserică, şi părintele Mitrofan a început să ne spună că s-a pornit o întreagă campanie împotriva dragului nostru episcop, de fapt o adevărată prigoană, şi că vor să-l îndepărteze din Paris. Unii oameni scriseseră Sinodului, cerând ca Arhiepiscopul Ioan să fie mutat la Bruxelles. Noi ne-am întristat toţi foarte tare şi nu ştiam ce să facem, în cele din urmă ne-am hotărât să semnăm o petiţie, pe care s-o trimitem fără întârziere Sinodului, însă acest lucru nu a fost de ajutor, pentru că după câteva zile a venit decretul sinodal prin care era trimis la Bruxelles. Am fost foarte mâhniţi şi, ca de obicei, înspăimântaţi şi lipsiţi de posibilitatea de a face ceva.

Dar maica Magdalena era revoltată şi foarte afectată. S-a apucat de treabă şi mi-a trimis o valiză întreagă plină cu rasele şi reverendele Arhiepiscopului, căci ea avea în grijă aceste lucruri, îl iubea foarte mult pe Arhiepiscop şi mi-a spus cu foarte multă asprime să îi pun toate

veșmintele în ordine într-o valiză și negreșit să o trimit cu Arhiepiscopul. Mi-a dat instrucțiuni stricte, ca nu cumva valiza să rămână acolo, la Paris, orice ar fi. Eu am făcut ce mi-a spus. Dar când am adus valiza, înainte de plecarea Arhiepiscopului, acesta le-a luat pe toate celelalte, însă pe aceea nu voia să o ia. Am stăruit să o ia, fiindcă mă temeam că maica Magdalena o să se mânie pe mine. Arhiepiscopul a încercat să protesteze, dar, lovindu-se de împotrivirea mea de neclintit, a luat acea valiză împotriva voinței sale și a plecat.

Curând Arhiepiscopul a fost mutat înapoi la Paris și s-a întors. A adus înapoi cu el toate valizele, în afară de cea pe care i-o dădusem eu. Acea se rătăcise și nu a mai fost găsită niciodată.

9. O călătorie în Rusia

Matușka Solodovnikova și fiul ei Alioșa s-au hotărât să meargă în Rusia și au venit la Fericitul Ioan ca să le dea binecuvântare pentru călătorie. La început el nu prea voia să îi binecuvânteze, însă mai apoi a făcut-o. Dar, după ce au plecat, și-a petrecut toată noaptea în rugăciune. Am aflat despre acest lucru a doua zi de dimineață, căci atunci când am venit vecinii de jos s-au plâns că se plimbase toată noaptea prin cameră și că îl auziseră rugându-se. După câteva zile eram la biserică și l-am auzit pe Fericitul Ioan, la pomenirile de la proscomidie, rugându-se cu glas tare pentru „Helen și Alexis, care sunt în grele suferințe” ! M-a mirat acest lucru. A doua zi, sau chiar în aceeași zi, am primit o telegramă, din care am aflat că ea căzuse pe scara de la metrou în Moscova și era în spital, grav rănită, iar Alioșa era disperat și nu știa ce să facă. Dar Fericitul nostru știuse dinainte și se rugase și bineînțeles că rugăciunile sale au scos-o din necaz pe Matușka. Slavă Ție, Dumnezeuule !

10. Mesele de la miezul nopții

Când Fericitul Ioan și părintele Mitrofan s-au mutat în casa de lângă biserică, am început să mă duc în mod regulat acolo ca să le pregătesc de mâncare. Era lege că Fericitul Ioan mânca masa principală noaptea târziu, pe la miezul nopții, și eu încercam mereu să fiu acolo ca să îi încălzesc totul, ca să mănânce ceva cald. Rămâneam până când termina de mâncat. Adesea venea înghețat tot, tremurând de frig. îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri cum venea jos, întotdeauna desculț, iar podeaua noastră nu avea linoleum, ci doar ciment gol, rece. Eu încercam să-i pun un covoraș pentru picioare, însă el reușea de fiecare dată să se așeze alături, și niciodată pe acesta. Părintele Mitrofan făcuse rost de un radiator mic, portabil, pe care îl așezase chiar deasupra fotoliului Fericitului Ioan, așa încât să îi vină aer cald la spate.

Părintelui Mitrofan îi plăcea foarte mult peștele. Oricând era dezlegare la pește ori îl gătea, el ori o ruga pe mama să îl prăjească, îi plăcea îndeosebi un pește numit „sungary”, care era foarte greu și avea un miros puternic, în vreme ce mie nu mi-a plăcut niciodată peștele, mai ales acesta. Dar, cum slujba mea îmi cerea să pregătesc mâncarea, aveam și privilegiul de a împărți masa cu Arhiepiscopul și cu părintele Mitrofan.

Și așa ajungeam noi trei la masă în fața unei grămezi întregi cu pești de acest fel, care se holbau amenințător la mine. Mă uitam la ei cu groază și mă gândeam: „O, Dumnezeuule milostive, cum o să mănânc peștele

ăsta ?"

Între timp, părintele Mitrofan zâmbea și îi spunea ierarhului:

- Prea Sfinția voastră, dați-i o porție mai mare Zinei.

Iar Prea Sfinția sa, cu mâna lui generoasă, alegea cu grijă cel mai mare pește și mi-l pune în farfurie. Aproape că-mi dădeau lacrimile. Dar ce puteam face ? Trebuia să mănânc ! Cu chiu, cu vai, de-abia reușeam să-l mănânc, când din partea părintelui Mitrofan îmi cădea în farfurie o întreagă jumătate dintr-un alt pește. Rămâneam încurcată, neștiind ce să fac. Și totuși, aproape cu lacrimi în ochi, îl terminam și pe acela, spunându-mi: „O, Doamne, nu numai că n-o să pot să ajung acasă, dar nici măcar n-o să mă pot ridica de la masă !” însă niciodată nu s-a întâmplat așa ceva ! Mă ridicam fără nici o greutate de la masă, puteam face tot ce trebuia după aceea și mă duceam foarte frumos acasă, unde dormeam ca un prunc, fără să simt vreun pic de greutate. Asta înseamnă să ai binecuvântarea unui om binecuvântat.

11. Răspunsuri la întrebări nerostite

De foarte multe ori voiam să-i pun Fericitului Ioan mai multe întrebări, însă nu reușeam niciodată să fac acest lucru în timpul zilei, pentru că după Liturghie ori era ocupat cu câte ceva, cu parastase, ori îl suna cineva la telefon, ori pur și simplu urca în chilie și nu voiam să-l deranjez. Astfel se ducea toată ziua și noaptea, când venea el și era momentul potrivit să-i pun acele întrebări fără să-l deranjez, spre părerea mea de rău, uitam întrebările. Și gândiți-vă numai! în vreme ce mânca, aplecat deasupra farfuriei, bucurându-se de supă sau de altă mâncare care îi plăcea, pe nesimțite, ca și cum nu mi s-ar fi adresat mie, ci lui însuși, începea să vorbească. Iar eu ascultam și mă minunam: dragul nostru Fericit Ioan răspundea încetșor la toate întrebările mele, pe care voi-sem să i le pun și cărora nu le dădusem glas, ci doar mă gândisem la ele!

12. Apa sfințită

Fericitul Ioan iubea biserica noastră și, alături de părintele Mitrofan, îi acorda mult din strădania și grija sa. Această purtare de grijă era, desigur, mistică, „de nevăzut pentru ochiul liber” și părea ciudată și neobișnuită *învățașilor și înțelepților* lumii acesteia - chiar și clericilor ortodocși - dar *li se descoperea pruncilor* (Matei 11, 25). El credea cu tărie în puterea Apei Sfințite, în fiecare noapte binecuvânta biserica cu Apă Sfințită de sus până jos și de jos până sus. Îmi amintesc cum mergea împrejurul întregului nostru cvartal, în jurul caselor care se învecinau cu biserica sau se atingeau de ea. Eu căram apa, cântam împreună cu părintele Mitrofan, iar Fericitul Ioan stropea peste tot, de obicei din belșug. Odată a înconjurat de trei ori toate casele care erau legate de a noastră. Apoi am traversat și a binecuvântat cutia poștală unde își pune de obicei scrisorile, pecetluind-o cu semnul Crucii. Niciodată nu lăsa pe altcineva să-i pună scrisorile la cutie. Zi sau noapte, pe ploaie sau ninsoare, traversa strada, adesea desculț, ca să lase o scrisoare.

Când ne întorceam, o franțuzoaică bătrână s-a apropiat de noi și l-a rugat pe Fericitul Ioan să o stropească pe cap, ceea ce a și făcut. Au fost cazuri în care oameni pe care îi întâlneam așa au venit la noi, mulțumindu-i pentru ajutorul pe care îl primiseră. Atunci bineînțeles că el se purta ca și

cum nu ar fi știut despre ce este vorba.

Mai pe urmă, când Fericitul Ioan plecase deja la San Francisco, acea cutie poștală a fost înlocuită cu alta și m-a mâhnit foarte mult acest lucru. Dar când a venit în vizită la noi, mi-a spus imediat:

- Zina, adu-mi Apă Sfințită și pământul de stropit și vino după mine.

Am făcut ce mi-a poruncit. Și ce credeți că a făcut ? S-a dus imediat la noua cutie poștală, a binecuvântat-o și a stropit-o cu Apa Sfințită. Ce lucru minunat, că îmi citea toate gândurile!

13. Sfântul Gherasim de la Iordan

Ce mult îmi plăcea când slujea Fericitul Ioan și după fiecare Liturghie povestea întotdeauna viețile sfinților din ziua aceea ! Și ce expresivă era povestirea sa ! Când vorbea el, vedeai totul în fața ochilor, îi plăcea foarte mult să vorbească despre Sfântul Gherasim de la Iordan și leul. Era atât de înduioșător, de copilăresc și fără viclenie. Astfel am învățat să-l iubesc din toată inima pe acel sfânt. Și, mai mult, cuvintele sale despre acel sfânt s-au dovedit a fi și prorocști. După ce ne-a părăsit părintele Mitrofan, unul dintre preoții care i-au urmat a fost ieromonahul Gherasim, care la sosire a spus exact cuvintele pe care le profețise Fericitul Ioan despre întemeierea în biserică noastră a unei Frății a Tinerilor. Tânăr și energic, părintele Gherasim a adus la viață acea Frăție a Tinerilor, cu adevărat o lucrare bună, folositoare multora,, tineri și bătrâni. Vrajmașul mântuirii noastre a început să-l prigonească pe părintele Gherasim, care era un adevărat ascet (și chiar încerca să-i urmeze Fericitului Ioan în anumite lucruri), și prin oameni răi i-a fost distrusă sănătatea și oprită lucrarea lui bună. Iar acum biserică noastră este într-adevăr mică, din mai multe puncte de vedere, după cum a prorocit Fericitul Ioan. Însă voi vorbi despre aceasta mai târziu, când voi ajunge la momentul când Fericitul Ioan ne-a părăsit pentru ultima oară.

14. Unime sufletească

Când dragul nostru, Fericitul Ioan, ne părăsea pentru a conduce eparhia San Francisco, mi se părea că, deși rămânea cu noi iubitul părinte Mitrofan, eu tot o să pierd totul și o să rămân cu desăvârșire orfană. Nici acum nu pot să-mi aduc aminte de acel moment decât cu lacrimi în ochi. În clipa în care, după Liturghia din ziua plecării, Fericitul Ioan a ieșit cu cârja în mână din altar, pentru a ne rosti câteva cuvinte de mângâiere, mi-am spus: „O, Doamne, ce-o să mă fac, că n-o să-l mai pot vedea pe părintele meu, n-o să-i mai pot auzi vocea și nici simți prezența ? Unde se duce el... e așa de departe !” Și când și-a început predica am început să plâng amar; îmi curgeau lacrimile șuvoi. Fericitul Ioan și-a întors privirea înspre mine și a spus:

- Cei care au același țel și se străduiesc spre *singurul lucru de trebuință* au unimea sufletelor și nu simt niciodată distanța care îi desparte. Și oricât ar fi de mare acea distanță, nu poate împiedica niciodată apropierea duhovnicească ce îi unește pe acei oameni într-un singur suflet.

Și după cuvintele acelea lacrimile mi s-au oprit dintr-o dată, ca printr-o minune, și chiar mi-a trecut prin minte gândul: „Ce ciudat! Parcă a închis cineva robinetul.” Dintr-o dată am simțit atâta căldură în inimă, era așa de bine, o bucurie ca de Paști, încât am uitat chiar că Fericitul nostru

ne părăsea și, când ne-am dus să-l conducem la aeroport, simțeam bucurie în loc de întristare. Chiar nu simțeam că ne părăsea pentru totdeauna.

Ce anume a făcut ca mâhnirea mea să se prefacă în bucurie ? Rugăciunile sale.

De atunci și până acum îl simt aproape, lângă mine; și vorbesc cu el și îl întreb orice este nevoie.

În noaptea de după plecarea Fericitului Ioan am avut un vis: un monah bătrân, cu părul argintiu, lung până la umeri, a intrat la noi în biserică. A intrat, a binecuvântat-o și a plecat. M-am uitat bine la el. Imaginea era clară și îmi aminteam foarte bine trăsăturile lui. Mi se părea că-l cunosc, dar nu-l mai văzusem niciodată. Cine ar fi putut fi ? Numai cu mult după aceea i-am văzut portretul și mi-am dat seama că era Episcopul Teofan Zăvorâtul. Dar înainte de acel vis nu văzusem niciodată cum arată din vreun portret al său. Sunt sigură că faptul că l-am văzut în vis a fost un fel de deschidere în tărâmul nepământesc al vieții spirituale, de care Fericitul Ioan era atât de apropiat. Cine știe ce oaspeți a avut el în timpul lungilor sale privegheri de toată noaptea și când se ruga singur în biserică noastră rece ? Poate că acest oaspete întârziat a venit să-și ia rămas bun sau poate a venit la timp ca să îi țină locul ? Acestea erau *firimiturile de la masa Stăpânului* din Evanghelie care ne cad din întâmplare nouă, celor de jos. Am fost martori numai la o umbră de o clipă a ceea ce el vedea limpede ca lumina zilei.

Nici când era departe dragul nostru, Fericitul Ioan, nu ne uita și îi scria adesea părintelui Mitrofan, întrebând de noi și trimitându-ne binecuvântarea sa. Au venit și primele Paști fără el. După Liturghia de la miezul nopții, pe când coboram cu toții în trapeză să punem capăt postirii, am auzit deodată telefonul sunând. Am alergat să răspund și - O, Doamne ! - era el, dragul nostru, Fericitul Ioan!

- Hristos a înviat, dragul meu Arhiepiscop ! am strigat eu.

El ne saluta cu Praznicul luminos al învierii lui Hristos ! Apoi a venit părintele Mitrofan la telefon și a vorbit mult timp cu el. Ce sentiment de bucurie neobișnuită, imposibil de uitat ! Cu siguranță, aceasta trebuie să fie starea de a te afla în harul lui Dumnezeu, veselie duhului, care, după înțelepciunea patristică, este de obicei însoțită (și amenințată) de tristețe provocată de pizma diavolească. Este ca umbra - cu cât e mai mare lumina, cu atât mai întunecată e umbra. De aceea sunt atât de amestecate bucuriile și tristețile în viața duhovnicească.

La următoarea sa vizită, Fericitul Ioan mi-a arătat ceasul său cu lanțul prins de rasă și mi-a spus:

- Nu am schimbat ora și am știut întotdeauna când aveți slujbă aici, și a zâmbit.

Ce idee minunată, mângâietoare ! Se ruga împreună cu noi chiar dacă era atât de departe ! Cu adevărat - uni-me sufletească!

15. Icoana din Kazan

Atunci când Fericitul Ioan a venit la Paris pentru prima dată după plecarea sa la San Francisco, a stat, bineînțeles, în chilioara sa de la biserică noastră. Pe atunci părintele Mitrofan mai era cu noi. Seara Fericitul Ioan m-a rugat să urc în chilia sa și să-i dau ceva jos. Intrând în chilie am

văzut un ziar pe masă, cu fotografia Icoanei din Kazan a Maicii Domnului. Cu ceva vreme în urmă, cu mult înainte de a-1 cunoaște pe Arhiepiscopul Ioan, citisem cu mama în ziare că un colecționar de antichități din Anglia avea o icoană rusească veche și oamenii credeau că este Icoana originală din Kazan. Avea o ferecătură foarte scumpă și bineînțeles că ar fi costat foarte mult dacă cineva ar fi vrut să o cumpere pentru Biserica Rusă, ca apoi să o poată înapoia pământului natal. Această istorie mă preocupa și voisem dintotdeauna să știu dacă era sau nu icoana originală făcătoare de minuni.

Iar acum găsisem acest articol în chilia Fericitului Ioan și mă bucuram, gândindu-mă că o să-1 întreb despre ea. Însă după ce am coborât am fost atât de ocupată cu pregătirea mesei și cu alte treburi din acestea, încât am uitat de tot de ea. După masă Fericitul Ioan a urcat în chilie și eu m-am dus acasă.

Dimineața m-am întors la biserică și după ceai Fericitul Ioan m-a chemat, rugându-mă să-i calc vălul de la camilafcă. Am intrat în chilie și iar am văzut ziarul acela pe masă, dar de data aceasta era pus pe partea cealaltă, așa că articolul nu se vedea și iar am uitat să-1 întreb, după cum voisem să fac în seara dinainte. Tocmai când eram pe punctul de a părăsi chilie, m-am oprit în pragul ușii, fiindcă mi se păruse că îl aud spunând ceva. În acel moment a întors ziarul cu fața în sus și a spus așa, ca din întâmplare:

- Aceasta este o icoană pictată foarte frumos și ferecătura este foarte scumpă, însă nu este originalul, fiindcă măsurile nu se potrivesc cu prototipul.

Am amuțit în fața înainte-vederii sale și, în loc să-i cer o explicație despre icoană și de ce îmi spunea aceste lucruri, nu am putut să mă adun decât ca să zic:

- Ce păcat!

Am coborât, zguduită până în străfundurile ființei mele.

După câteva zile Fericitul Ioan a plecat cu avionul înapoi în California și la scurt timp a plecat și părintele nostru Mitrofan. Și am rămas singuri de tot, ca niște orfani, fără rugătorii noștri dragi.

16. Lacrimile unui sfânt

Vreau să vă spun că noi toți ne plângem de supărările noastre, dar Fericitul Ioan nu se plângea niciodată, deși, săracul, avea atâtea necazuri, adesea nici măcar ale sale ! Eu însămi l-am văzut odată, când s-a întâmplat să mă duc la biserică fără să fie slujbă și am auzit pe cineva plângând. Mirată, am urcat fără zgomot pe scări și am intrat în biserică. Acolo am văzut că zgomotul venea dinspre altar. Una dintre ușile diaconești era întredeschisă și m-am uitat înăuntru. Spre uluirea mea, am văzut călcâiele goale ale Fericitului Ioan ieșind din spatele Sfintei Mese. Stătea în genunchi, ținându-și capul în mâini și plângea foarte tare. M-am retras repede și m-am dus jos. Mi-era cu neputință să privesc așa ceva.

17. Lumina necreată

La începuturile bisericii noastre din Paris, când Fericitul Ioan mai era aici cu noi, a venit din Elveția un om numit Gregory. (Nu-mi amintesc nici

numele lui patronimic, nici cel de familie.) El voia ca Fericitul Ioan să-l hirotonească preot, însă Fericitul Ioan nu a fost de acord, spunând că Gregory mai are multe de învățat. Avea să se vadă mai târziu de ce nu a vrut să îl hirotonească.

Acest domn bătrân, Gregory, obișnuia adesea să citească la strană și îi plăcea să citească acatiste închinare Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Odată citea Ceasurile în timp ce Fericitul Ioan săvârșea proskomidia în altar și o ușă diaconească era deschisă. Eu nu eram atunci în biserică, era numai Gregory, care mai târziu mi-a povestit ce s-a întâmplat. Terminând de citit Ceasurile, a vrut să-l întrebe ceva pe Fericitul Ioan și s-a dus la altar. Când s-a apropiat de ușa deschisă a altarului, a înghețat pe loc ! L-a văzut pe Fericitul Ioan învăluit în lumină necreată strălucitoare, stând nu pe pământ, ci la un picior deasupra lui. S-a retras repede și nu a mai putut să-l întrebe nimic. Fericitul Ioan a continuat slujba și Gregory nu a vorbit mult timp despre întâmplarea aceea. Când mi-a povestit-o, m-a pus să jur înaintea Evangheliei că nu mai spun nimănui înainte de moartea Fericitului Ioan. Acest bătrân blând nu a devenit niciodată preot, fiindcă a murit la scurtă vreme după aceea.

Întocmai acest fel de întâmplare mi-a fost povestită de o monahie bătrână de la Lesna. Când ea și celelalte surori trăiau la Lesna, Fericitul Ioan obișnuia să vină la o icoană din biserică, cea a Maicii Domnului de la Ive-ron, care se pare că îi plăcea foarte mult și înaintea căreia se ruga. Odată, pe când se ruga astfel în fața acelei icoane, monahia a intrat și a văzut exact același lucru ca și Gregory. Fericitul Ioan era înconjurat de lumină strălucitoare și nu stătea pe pământ, ci deasupra lui !

18. Prigoana

Mai târziu am avut de îndurat multe dureri și neazuri grele. Totul a devenit trist și cenușiu, chiar și în biserică. Venise un preot nou, care era limpede că fusese învățat să nu se încreadă în Fericitul Ioan.

În cele din urmă, într-o bună zi am primit vești îmbucurătoare de la părintele Mitrofan. Acesta ne-a scris că dragul nostru, Fericitul Ioan, dorește să vină și că ar vrea să stea în chilia sa, care îi plăcea atât de mult. Am început să fac pregătiri și în curând totul era gata. Îl așteptam cu nerăbdare să se întoarcă la noi, chiar dacă nu avea să stea prea multă vreme, în cele din urmă a sosit și am alergat să iau binecuvântare de la el. Fericitul a intrat în altar, iar eu m-am grăbit să ajut la ducerea lucrurilor sale sus, în chilie. Când am coborât, el ieșea din altar, voind să meargă în chilie. L-am întrebat:

- Prea Sfinția voastră, fac imediat cafeaua. Să v-o aduc sus ?

- Nu, Zina, nu te mai obosi. O să cobor eu și o să o beau împreună cu voi toți. Cheamă-mă când e gata.

În zece minute totul era gata. Am urcat din bucătărie, trecând prin culoarul îngust dintre scară și biserică și l-am strigat pe episcop. Atunci noul preot a ieșit din camera sa de sus și a început să coboare scările, oprindu-se când mai avea trei trepte până jos. S-a uitat aspru la mine și mi-a spus:

- Prea Sfinția sa își va bea cafeaua în chilie.

Eu am răspuns imediat că Prea Sfinția sa își exprimase în mod expres dorința de a bea cafeaua jos. Dar el, cu și mai multă asprime, a exclamat:

- Îți spun că o să o bea în chilie. Eu sunt stăpânul aici. Eu poruncesc !

Aceste cuvinte m-au străpuns ca un cuțit, mi-am ascuns fața în mâini și am încremenit acolo, neputându-mă uita nici la Fericitul Ioan, nici la preot, în cele din urmă m-am uitat în sus, la dragul meu, Fericitul Ioan. Stătea cu brațele și capul plecate spre pământ. După câteva clipe a început să urce încet scările, a intrat în chilie și s-a încuiat acolo. Eu m-am dus la bucătărie, am pregătit totul, le-am pus pe tavă și am dus-o sus. De vreme ce nu puteam intra, am pus-o pe o masă dintr-o cameră alăturată. După aceea am fugit imediat acasă; nu mai puteam suporta. Peste vreo oră m-am întors la biserică, am deschis ușa și instinctiv m-am dat înapoi: culoarul și întreaga biserică erau întunecoase și reci, ca un mormânt. Mi s-a strâns inima și de îndată m-a străfulgerat un gând: ne-a părăsit harul!

Am alergat sus pe scări și fără să mai bat am deschis ușa chiliei. Chilia era goală ! Am căzut pe podea plângând și am început să mă rog, implorându-l pe Dumnezeu să se întoarcă Fericitul Ioan. Apoi am început să suspin cu voce tare:

- Of, mult-iubitul meu episcop ! De ce m-ai părăsit ? De ce m-ai părăsit ? De ce nu mi-ai lăsat nimic de-al tău, nici măcar cea mai mică valijoară ?

Am zăcut pe podea nu știu câtă vreme în starea aceasta, în cele din urmă m-am ridicat, împietrită, ca un automat, am ieșit din chilie și, ajungând la scară, m-am oprit. Deodată am auzit deschizându-se foarte încet ușa de jos. Și iată-l intrând pe Fericitul Ioan, tot cu capul plecat, de parcă ar fi fost vinovat, iar în mână ținând o valijoară. Urcă scările și intră în chilie. Eu îl urmez. Lasă valiza pe podea și spune:

- Uite, ți-am adus valiza !

Și în clipa aceea s-a făcut lumină în sufletul meu ! Totul s-a făcut cum era înainte de a ne părăsi. O, Doamne ! Este dragul meu. S-a întors, cunoscând cu duhul cum am plâns, și, cu o înfățișare atât de vinovată, ca să își ceară iertare că a rănit pe cineva.

Ce îngrozitor este să faci rău unui om al lui Dumnezeu. O dată cu el tot harul a părăsit biserica, însă când el a iertat totul, atunci harul s-a întors la biserică. Dar după aceea nu a mai stat niciodată cu noi. A stat la preotul francez din Biserica Ortodoxă Franceză, a cărui soție era pe atunci foarte grav bolnavă. Avea o tumoare malignă la cap și Fericitul Ioan a însănătoșit-o cu rugăciunile sale. Atunci a stat ceva mai mult timp în Paris, căci a fost ultima vizită pe care ne-a făcut-o, în 1965, iar în 1966 a plecat deja pe veșnicie dintre noi.

Cât despre preotul cel nou, acestuia i-a părut rău mai târziu și s-a căit public că la îndemnul vrăjmașului îl urase pe Fericitul Ioan. Dar era prea târziu.

19. Fratele meu George

În această vizită a Fericitului Ioan a fost adusă împreună cu el din America și Icoana din Kursk a Maicii Domnului, care a fost purtată la toate bisericile din Paris. A fost în Medon, la Biserica franceză (care era sub ocrotirea Fericitului Ioan) și chiar și în catedrala de pe Rue Daru.

Fratele meu George nu putuse să se închine la icoană, fiindcă fusese bolnav la pat, acasă. Știam că Icoana nu avea să mai vină din nou la biserică noastră, căci în câteva zile urma să se întoarcă în America și mai trebuiau să fie vizitate multe cămine de bătrâni, precum și casele celor care ceruseră acest lucru dinainte. Mă durea foarte tare faptul că fratele meu George nu va putea să sărute Icoana.

În acea zi preotul nostru nu era acolo - însoțea Icoana pe undeva -, și

Fericitul Ioan slujea Liturghia la noi la biserică, în timpul slujbei m-am gândit să-1 sun pe fratele meu și să-i spun să vină imediat să ia măcar binecuvântare de la Fericitul Ioan înainte ca acesta să plece. Și așa am și făcut. Fratele meu a fost de acord, dar a spus că nu poate să stea mult la biserică, fiindcă la ora unsprezece îl aștepta un client, cu care trebuia să se întâlnească. A venit și a rămas pe culoar, așteptându-1 pe episcop să iasă din altar, însă acesta nu mai ieșea, deși Liturghia se terminase. Eram foarte supărată văzând că și George începuse să fie nervos. Ușa laterală a altarului era deschisă și vedeam că Fericitul Ioan stătea înaintea mesei de la Proscomidie și consuma Sfintele Daruri. Am îngenuncheat în fața unei icoane a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și am început să mă rog ei în gând: „O, Preasfântă împărăteasă a Cerurilor ! Ajută-ne ca Fericitul Ioan să iasă din altar și să-1 binecuvânteze pe George, altfel s-ar putea să plece chiar acum. Ai văzut că nu a putut să i se închine Icoanei minunate din Kursk. Ajută-mă, lubită, ca dragul nostru, Fericitul Ioan, să iasă repede.” Și apoi, întorcându-mi gândul direct spre el, am început să îl rog să iasă repede, spunând: „Știi foarte bine că George nu a putut lua binecuvântare de la Icoană, și acum nici tu nu o să-1 binecuvântezi - apoi ce-o să se întâmple ? Știi cât de tare o să sufăr dacă nu o să aibă binecuvântare nici de la tine.”

Și ce credeți că s-a întâmplat ?

Chiar în momentul acela am auzit ușa de la intrare deschizându-se și câțiva oameni intrând, dar încă nu îi vedeam. Am văzut doar că George s-a dat la o parte ca să le facă loc. Apoi am văzut clar că intrase și preotul nostru împreună cu alți doi părinți și că unul dintre aceștia doi purta pe umeri Icoana făcătoare de minuni. Am strigat către Fericitul Ioan:

- A venit Maica Domnului!

Fericitul Ioan s-a întors repede, a ieșit din altar și s-a dus drept să întâmpine Icoana. Preotul a deschis cutia icoanei și i-a îngăduit primului om să i se închine -acesta era George ! Nu vă pot spune cu câtă recunoștință m-am umplut atunci.

L-am văzut pe Fericitul Ioan luând Icoana în brațe și ducând-o la Icoana noastră locală făcătoare de minuni, pe care a atins-o cu ea. Apoi a așezat-o pe tetrapodul principal din mijlocul bisericii, ca toată lumea să i se poată închina. S-a dus, în sfârșit, la George, l-a binecuvântat și George a plecat! Totul atât de repede, de neașteptat și atât de perfect cronometrat!

Sunt absolut sigură că Fericitul Ioan s-a rugat pentru toate acestea și că numai datorită sfintelor sale rugăciuni totul a ieșit atât de uimitor, de minunat de sincronizat!

Mai înainte Fericitul Ioan îl ajutase pe George să-și găsească o slujbă, căci nu reușea, din cauza bolii sale grave, încă mai lucrează acolo și este mulțumit.

20. Cadoul de ziua numelui

Fericitul Ioan urma să plece în curând în America. A trebuit să-1 însoțesc undeva. Eram pe o străduță îngustă, pe care mergeam de obicei când stăteam în Paris. (Acum umblu mereu pe această stradă strâmtă și dragă.). Cum mergeam noi, s-a oprit deodată și mi-a spus:

- Zina, vreau să-ți spun ceva.

De fapt, în acel moment eu mă gândeam ce norocoasă eram că reușisem să strâng 100 de franci și să pot cumpăra fără greutate toate

lucrurile necesare pentru venirea sa. (întotdeauna am vrut să fac eu totul. Știu că asta înseamnă egoism). Și apoi a continuat:

- Curând va fi ziua ta onomastică și, de vreme ce nu o să te pot felicita personal, vreau să-ți dau acum asta.

Și mi-a dat niște bancnote, care s-au dovedit a fi exact banii pe care îi cheltuisem pentru el - 100 de franci! M-am gândit îndată că probabil mi-a citit gândurile și a crezut că îmi părea rău după banii pe care îi cheltuisem pentru el. Am vrut să i-i dau înapoi, dar mi s-a părut mai bine să n-o fac, căci l-aș fi rănit pe dragul de el. Așa că am primit banii cu recunoștință.

21. Ultimul rămas-bun

În ziua plecării sale, Fericitul Ioan a fost la noi la biserică pentru a-și lua rămas-bun pentru ultima oară. Nu mai era nimeni în afară de el și de mine. Am mers jos, la parter. Am făcut cafea. A băut puțină și apoi, înainte de a urca, s-a uitat de jur împrejur și a spus:

- Primul lucru care ar trebui făcut este să aranjați aici, să-i adunați pe tineri, să întemeiați o Frăție și să țineți conferințe și întruniri aici.

Apoi am urcat la biserică. Fericitul Ioan a intrat în altar, a deschis ușile împărătești și s-a rugat mult timp în fața Sfintei Mese. Apoi a ieșit prin ușile împărătești, și-a îndreptat privirea către mine și cu gesturi criptice și-a luat cârja episcopală de lângă icoana Mântuitorului. Cu aceleași gesturi, privind drept spre mine, a așezat-o la icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de pe iconostas. Apoi s-a întors în altar și iar s-a rugat îndelung. Ce însemnau oare toate acestea, m-am întrebat eu, pentru că fără îndoială era ceva simbolic. Poate voia să spună că aici trebuie să fie o mănăstire de maici ? Apoi a ieșit iar din altar, a luat cârja, a pus-o departe în colț și a fixat-o acolo cu o bucățică de sârmă. Acolo a rămas până în ziua de astăzi. Apoi a închis ușile împărătești, a ieșit din altar și, stând în mijlocul bisericii, se tot uita împrejur, spunând:

- Nu, în biserică n-ar trebui să se schimbe nimic.

- Prea Sfinția voastră, am spus eu atunci, îmi place foarte mult biserica noastră, dar din păcate este prea mică.

- Curând chiar și așa va părea mare, mi-a răspuns Fericitul Ioan. Și, în general, Biserica noastră va rămâne așa de mică, și mi-a arătat vârful degetului mijlociu.

Și iarăși se uita în toate părțile, zicând:

- Nu, nimic n-ar trebui să se schimbe în biserică. Apoi s-a dus la un sfeșnic de lângă icoana Preasfintei

Născătoare de Dumnezeu și m-am apropiat și eu, voind să-i spun câteva lucruri.

- Prea Sfinția voastră, i-am spus, din cauza mea se iscă multe necazuri aici în biserică și chiar nu știu de ce. Cred că ar fi mult mai bine să las îndatoririle bisericesti și să vin aici numai ca să mă rog liniștită. Ar fi mai bine și pentru mine și mai puține ispite pentru ceilalți.

El a devenit brusc foarte serios, cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. A început să lovească cu pumnul în sfeșnic și să țipe la mine:

- Îți spun, rămâi la slujirea ta !

Și a repetat de trei ori aceste cuvinte. Eu împietrisem și nu știam ce să spun și așa s-a terminat discuția noastră, în curând au venit să-l ia la aeroport. Voiam și eu să-l conduc, cum obișnuiam în trecut. M-am apropiat să cer binecuvântare ca să fac aceasta, însă, fără să-mi răspundă, el s-a dus cu pași repezi către strană. L-am urmat. Acolo a căutat Ceaslovul, l-a

deschis și mi-a arătat cu degetul slujba Ceasului al nouălea. Am început să citesc Ceasul al nouălea și astfel n-am putut să-l conduc nu numai la aeroport, dar nici măcar până la ușă. Am rămas la slujirea mea. Și de atunci nu l-am mai văzut pe mult-iubitul meu Fericitul Ioan.

Unul din cei care au mers cu Fericitul Ioan la aeroport mi-a povestit scena de acolo:

- Cei dintre noi care l-au văzut în ultimul an din viață puteau vedea limpede cum se topea văzând cu ochii, cum îl părăseau puterile, cum toată energia îi era secătuită de prigoană. Era într-o stare atât de groaznică încât se vedea limpede ce efect avea prigoana asupra sa. În ultimul său an era de nerecunoscut. Adesea era foarte serios. Fiind înainte-văzător, el știa, desigur, că ne părăsește pe vecie, dar noi nu știam acest lucru. L-am condus la aeroport și mi s-a permis chiar să-l însoțesc în avion. Era deosebit de serios; nu putea nici să vorbească. Când i-am spus, înainte de a intra în avion: „Vă rog, uitați-vă înapoi, turma dumneavoastră vă privește cu dragoste”, s-a întors cu tristețe și ne-a binecuvântat de trei ori, pentru ultima dată. Și nu l-am mai văzut niciodată. La începutul verii aceleia unul dintre fiii săi duhovnicești a primit o scrisoare de la el, în care spunea: „Dacă auzi că am murit, să știi că am fost ucis.” Și la puțin timp după aceea am auzit trista veste că dragul nostru, Fericitul Ioan, a murit.

De obicei nu mă culcam niciodată când știam că Fericitul Ioan pleacă cu avionul, de vreme ce știam exact ora când trecea pe deasupra casei noastre și întotdeauna binecuvânta orașul de acolo. Și astfel, și în noaptea aceea am așteptat până la miezul nopții și tot l-am condus în acest fel, apoi m-am culcat și am adormit. Și am avut un vis frumos. Se făcea că Fericitul Ioan zbura într-adevăr, nu cu avionul, ci pur și simplu de unul singur; și în aer flutura mantia sa de monah, cu care ne acoperea biserica cu ocrotirea sa rugătoare. Aceasta a fost ultima vizită pe care ne-a făcut-o.

Cunoșteam o doamnă care avea probleme foarte serioase cu picioarele. După slujbe stătea mereu pe treptele cele mai de jos ale scării, așteptându-l pe Fericitul Ioan să iasă din biserică. Și odată i-a spus:

- O, Prea Sfinția voastră, o să mor în curând. La care el a zâmbit și a răspuns:

- Nu, o să mor eu înaintea dumitale.

Și exact așa s-a întâmplat. El a murit pe 19 iunie/2 iulie 1966, iar ea la numai câteva zile după aceea.

22. Fiul meu Vladimir

Cu puțin timp înainte de a pleca, Fericitul Ioan mi l-a încredințat pe orfanul său iubit, Vladimir, căruia îi era oficial tutore. Cu mult timp în urmă îmi spusese:

- Micul Vladimir ar putea fi salvat dacă ar avea o familie.

Atunci nu a mai adăugat nimic, dar am înțeles cu inima și intuiția că voia să spună, de fapt, că ar trebui să-l primesc ca fiu al meu. Și de atunci am păstrat acest lucru în inimă, ca pe cea mai de preț dorință. Și iată că ultima dată când a fost la noi mi-a spus să iau băiatul și să-i scriu când am greutăți sau când am nevoie de ceva, iar el mă va îndruma cu sfatul său. Însă după puțin timp Fericitul Ioan a răposat și pentru mine totul a devenit foarte greu, fiindcă nu aveam cui să-i cer ajutorul.

Micuțul Vladimir a fost primit fără tragere de inimă și prietenie la mine în familie, fiindcă și mama, și unchiul meu erau în vârstă și li se părea că este peste puterile lor. Acest lucru, bineînțeles, nu promitea nimic

bun și de la început au apărut tot felul de greutăți. Mama credea că era prea mult pentru ei și că și pentru mine era un motiv de prea multe griji, în general, bietul Vladimir se găsea într-o situație foarte grea, însă nici eu, din păcate, nu eram într-una mai bună. Eram prinsă între ciocan și nicovală și trebuia să am grijă să nu stârnesc pe nimeni. Situația aceasta a început să-mi facă probleme de sănătate, am devenit nervoasă și este puțin spus că îmi era foarte greu. Simțeam că acționez după inima și conștiința mea, inima fiindu-mi îmboldită de Fericitul Ioan. Dar toată lumea îmi dădea sfaturi care se băteau cap în cap, pe care nu le puteam urma. Și dacă nu făceam ca ei, atunci apăreau alte probleme, în cele din urmă, am ajuns într-o asemenea stare, încât mi se părea că, dacă nu o să mă ajute Fericitul Ioan, nu o să mai fiu în stare să continuu.

Și așa, odată mi-am petrecut toată noaptea plângând și rugându-mă la Fericitul Ioan. În cele din urmă i-am spus:

- Uite ce e, Fericite Ioan, dacă nu vii să mă binecuvântezi să continuu așa cum simt eu că este cel mai bine, ca să nu fiu zăpăcită de toți sfătuitoarii aceștia, neștiind ce hotărâre să iau, atunci o să trebuiască să abandonez această lucrare Dumnezeiască și nu știu ce o să se întâmple cu săracul Vladimir.

Spre dimineață am adormit și am avut un vis: cineva sună la ușă și eu alerg să deschid deoarece cred că este Fericitul Ioan. Deschid ușa și într-adevăr, chiar el este ! Intră pe hol. Ușa de la bucătărie se deschide și de acolo se uită mama, unchiul și Vladimir. Însă Fericitul Ioan nu îi bagă în seamă. Vine direct spre mine. Îi cad la picioare și mă binecuvântează. Apoi mă ridic, iar el pleacă.

M-am trezit când suna soneria de la ușă. Am sărit din pat și am deschis. Poștașul mi-a adus un colet, pe care l-am deschis, și am văzut o revistă în limba engleză, *The Orthodox Word* (nr. 11, 1966, închinat în întregime Arhiepiscopului Ioan). Pe copertă era o fotografie cu un cimitir acoperit de zăpadă și printre cruci umbla Fericitul nostru Ioan, întocmai așa cum îl văzusem în vis. Iar pe copertă era scris de mână, „Pentru Zina”.

Am fost atât de încântată de acest lucru și copleșită de o bucurie atât de mare în lucrarea mea grea ! Începând din acea zi am luat hotărârea să nu îmi mai pese de părerile oamenilor și să mă las îndrumată numai de ceea ce simte inima mea. Și Dumnezeu m-a ajutat prin rugăciunile Dreptului din ceruri.

Ca să fiu sinceră, trebuie să spun că nu i-am simțit niciodată lipsa, încă de la prima lui plecare, când ne-a spus în scurta sa predică, în biserică, că nu este depărtare între cei care își întemeiază viața pe *singurul lucru de trebuință* și au astfel unime sufletească. Și, chiar și după ce a murit, îi cer ajutorul Fericitului Ioan ca unui om viu, iar el îmi dă de știre mereu că este prin apropiere, că mă aude și că mă ajută.

23. Mesele gratuite din trapeză

Lucrând la biserică, a trebuit să îndur multe greutăți, dar Fericitul Ioan m-a ajutat întotdeauna, îmi amintesc clar o întâmplare dinaintea ultimei sale plecări. Plim-bându-ne împreună pe o străduță, mi-a dat niște bani de ziua numelui, pe care să-i cheltuiască pentru mine. În același timp mi-a spus:

- Zina, ar trebui să continui lucrul cu mesele gratis din trapeză.

Era vorba de lucrarea noastră de milostenie, de a pregăti la biserică mâncare, pe care o dădeam gratis celor care slujeau la altar, celor veniți

de departe, tuturor bătrânilor și celor care se împărtășiseră și, desigur, celor care nu-și puteau permite o masă. Atunci chiar mi-a dat zece franci pentru acest lucru. Am continuat să fac ce mă încurajase Fericitul Ioan să fac - am încercat, în orice caz. Însă se pare că am exagerat, fiindcă am cheltuit tot ceea ce aveam și mai mult de atât. Am început să împrumut bani și datoria s-a ridicat la mai mult decât crezusem eu că o să fie: șaptezeci de dolari.

În vremea aceea primeam în mod regulat douăzeci de dolari pe lună de la „Fondul Arhiepiscopul Ioan”, bani pe care i-aș fi putut folosi pentru această lucrare de binefacere, însă nu-mi ajungeau. E puțin spus că datoria mea începuse deja să se facă simțită, într-o seară, mă întorceam acasă de la biserică, gândindu-mă la povara datoriilor mele, și, trecând pe lângă o bancă unde mergea adesea Fericitul Ioan, i-am spus nu numai în gând, ci și cu voce tare:

- Fericite Ioane, de multă vreme fac cu credincioșie ce mi-ai spus să fac și uite în ce necaz sunt acum. Ajută-mă; scoate-mă din încurcătura asta !

Astfel i-am vorbit o vreme, apoi m-am dus acasă și m-am culcat. Dimineața m-am trezit când suna soneria de la ușă. Poștașul mi-a înmănat o scrisoare de la „Fondul Arhiepiscopul Ioan”.

„Slavă Domnului!, mi-am spus, o să-mi iau cei douăzeci de dolari îndată ce o să pot încasa cecul chiar la banca aceea și apoi mai rămân cincizeci de dolari. O să fac eu cumva rost de ei. O să pot să-mi ușurez datoria de șaptezeci de dolari. Am desfăcut scrisoarea și - o, ce surpriză am avut! Nu erau doar douăzeci de dolari, ci chiar șaptezeci! Îmi amintesc că această surpriză m-a făcut chiar să sar în sus de bucurie, apoi am fugit îndată să încasez cecul și mi-am plătit repede datoriile. Am scris și Fondului, mulțumindu-le celor de acolo pentru darul lor atât de mărinimos. Însă nu am primit niciodată de la ei vreo explicație privitoare la motivul trimiterii exact a acelei sume. Luna următoare am primit din nou cecul obișnuit de douăzeci de dolari.

Mai păstrez și acum chitanța aceea, ca pe o amintire a faptului că banii mi-au fost trimiși mie personal de către dragul meu, Fericitul Ioan.

24. Recunoștință postumă

Fericitul Ioan mă mângâia chiar și apărându-le altora în vise. Aveam multe greutăți la biserică, fiind nevoită să aud multe vorbe urâte despre Fericitul Ioan. Deși încercam să mulțumesc pe toată lumea, nu puteam tăcea la așa ceva și încercam să-l apăr. Sufeream foarte tare din cauza acestor lucruri, în plus, mai aveam o grămadă de probleme și acasă și în alte părți și eram complet epuizată.

Odată m-am dus la biserică și iarăși am auzit ceva foarte dureros despre sfântul nostru și niște insulte îndreptate către mine personal. Nemaiputând să îndur, am izbucnit în plâns. Stăteam pur și simplu acolo și plângeam. Mă simțeam atât de împovărată. Atunci a intrat fratele lui Alexei, Serioja, și a văzut că plângeam. Poate că auzise și el poveștile acelea și vorbele care se spuneau despre mine.

- Zina, mi-a spus el, nu plânge. Sunt numai prostii. Ia ascultă ce vis am avut azi! L-am văzut pe Fericitul Ioan plecându-se la picioarele tale.

Am împietrit auzind aceasta, fiindcă mi se părea incredibil. Dintr-o dată în inimă mi s-a născut o mare bucurie. Mi-am uitat toate necazurile, toate micile mele frământări, căci acestea sunt mărunțișuri și doar ne în-

chipuim noi că sunt uriașe. Și Fericitul Ioan, știind că sunt într-o asemenea stare prostească și inutilă, voise să mă mângâie, făcând să mi se povestească atunci visul acela neobișnuit.

25. Sfântul Serghie din Radonej

Adesea îl sâcâi pe Fericitul Ioan cu rugăminți de ajutor. Se întâmpla uneori să spun: „Fericite Ioan, ajută-mă să fac cumva rost de puțini bani, numai să fie pentru mine *personal*, ca să evit vorbele inutile.” Și vă vine să credeți ? De-abia trecea o zi, uneori nici atât, și imediat primeam o scrisoare în care era un cec, și, pe un bilețel sau chiar pe cec, scria limpede: „Zina, banii sunt pentru tine *personal*.” Ce lucru extraordinar ! Fericitul Ioan îmi trimitea prin oameni ceea ce îi cerusem și chiar le dădea gândul să scrie „pentru tine *personal*”. Acest lucru s-a întâmplat de multe ori.

Faptul că era aproape se vedea și în alte feluri, chiar și după moarte. Iată încă două întâmplări dintr-o singură zi:

1. Era în septembrie, în 1966, în ajunul pomenirii Sfântului Serghie din Radonej. La noi la biserică nu se făcea priveghere, fiindcă preotul nostru lipsea. Am vrut să aprind măcar candelile pentru Sfânt, însă din păcate nu mai aveam ulei. Din întâmplare m-am uitat la masa unde țineam portretul Fericitului Ioan și l-am privit rugător: „O, ce-aș fi vrut să aprind toate candelile din biserică de ziua sfântului!” Doar atât am spus și, fiindcă trebuia să plec, m-am îmbrăcat și am coborât. Ieșind, aproape că m-am izbit de o doamnă, o veche și dragă prietenă de-a mea, care venea cu un pachet în brațe. Văzându-mă, a strigat:

- Draga mea Zina, îți aduc niște ulei. Ce fericire ! I-am mulțumit și am alergat să aprind candelile din biserică.

2. După ce am aprins candelile din biserică, m-am întors, cu inima plină de mulțumire către Dumnezeu și sfinții Săi slăviți, în drumul meu spre casă treceam pe lângă un magazin unde, printre alte lucruri vechi, era de vânzare o icoană a Sfântului Serghie din Radonej. De trei ani voiam să o cumpăr, însă din păcate nu am putut niciodată să-mi permit. Voisem să i-o dăruiesc Fericitului Ioan de ziua numelui său. Îmi plăcea mult icoana și adesea mă opream să o admir și să mă rog în fața ei. Și am continuat așa, an după an. În tot acest timp am sperat ca proprietarul magazinului să-mi facă o reducere, însă el nu a vrut.

Și astfel, fiind în seara aceea ajunul sărbătorii Sfântului Serghie, m-am oprit iarăși în fața vitrinei aceluși magazin. Era închis. Mi-am făcut cruce și m-am gândit: „Ce icoană minunată, sfântul arată de parcă ar fi viu, de parcă m-ar binecuvânta.” Și instinctiv m-am plecat ca și cum aș fi luat în realitate binecuvântare. Am plecat cu părere de rău că nu am putut niciodată să i-o dăruiesc

Fericitului Ioan. Și, spontan, am început să-i strig în gând: „Mult-iubitul meu Fericite Ioan, fă o minune, să pot avea această icoană. O să o așez la tine în chilie.” Și am plecat apoi.

La zece minute după aceea a trebuit să mă întorc și, trecând pe aceeași stradă, am văzut că acum magazinul era deschis, deși era foarte târziu. Am traversat și am intrat înăuntru, sperând să mă pot închina la icoană,

când proprietarul, întâmpinându-mă cu un zâmbet, mi-a spus:

- Ei, v-ați hotărât să luați icoana aceea ?

- Nu cred, de vreme ce nu am banii necesari.

- Și cât vă puteți permite să dați ? m-a întrebat el, iar eu i-am răspuns că jumătate din preț.

Spre uluirea mea, a luat icoana și mi-a dat-o ! Mai mult, nu aveam la mine atunci nici măcar banii aceia, dar tot a avut încredere să mi-o dea. Am strâns la piept icoana și am fugit, slăvindu-1 pe Dumnezeu și pe sfinții Lui.

26. Consemnarea minunilor

Cam peste un an, într-o seară, târziu, pe când mă aflam în biserică, m-am uitat la chipul Fericitului Ioan și i-am spus: „Mă simt atât de vinovată față de tine. Am primit atât de multe minuni din partea ta și până acum nu am consemnat cum se cuvine nici o întâmplare din faptele tale minunate, să o trimit în California (la Frăția Sfântul Gherman din Alaska, prin părintele Mitrofan). Însă nu pentru că nu aș fi vrut, ci pentru că nu am niciodată ocazia să o fac - ori sunt grăbită, ori când am o clipă liberă nu sunt în stare să o fac. Va trebui pur și simplu să mă ierți pentru aceasta." Astfel am terminat plângerea păcatului meu și m-am dus acasă.

Dimineața devreme a trebuit să merg la mănăstirea Lesna. Pe când ajunsesem acolo și intram pe porțile mănăstirii, maica stareță Teodora tocmai ieșea în pridvor. Văzându-mă, a strigat cu bucurie:

- Zina, uite, povestea ta !

Și-a ridicat mâna, în care ținea o hârtie albă. Apropriindu-mă de iubita maică stareță, am primit binecuvântare de la ea și o revistă în limba rusă pe care o știam bine, *Pravoslavny Blagovestnik (Vestiri ortodoxe, nr. 6 din 1967)*, pe coperta căreia era o fotografie cu Arhiepiscopul Ioan, de pe vremea când era încă un tânăr episcop în Shanghai. M-am întrebat despre ce fel de „poveste” putea fi vorba ? Am deschis revista și la pagina 105 am găsit povestea despre icoana Sfântului Serghie, de care tocmai am vorbit. Ce surpriză ! Cu numai o zi înainte îl rugasem pe Fericitul Ioan să mă ierte că nu pot scrie despre minunile pe care le săvârșește el tot timpul. Iar în ziua următoare țin în mână dovada acestora. Nu a trecut nici măcar o zi până el să-mi răspundă atât de uimitor, și încă fără ca eu să fac nimic.

De fiecare dată când Fericitul Ioan îmi arată „faptele sale sfinte”, pentru a mă încredința că vin din partea lui, acestea sunt însoțite fie de o fotografie de-a lui, fie de altceva care amintește de el. Primeam această revistă de mulți ani, însă era singura dată după moartea lui când revista avea fotografia lui lângă povestea mea. Acum că sunt bolnavă în spital sunt eliberată de orice grijă și pot să consemnez toate faptele sale minunate. Slavă lui Dumnezeu pentru toate și pentru asemenea oameni sfinți ca Fericitul Ioan al nostru.

Nota editorului: Părintele Mitrofan s-a mutat la San Francisco chiar înainte de trecerea la cele veșnice a Fericitului Ioan. Noi, cei din Frăția Părintelui Gherman, întemeiată de dreptul Arhiepiscop Ioan, i-am tot cerut părintelui Mitrofan informații biografice despre întemeietorul nostru, informații pe care ne tot promitea că o să ni le dea îndată ce vor sosi de la Paris, însă nu ajungea nimic de acolo. Apoi, odată, a primit o scrisoare particulară de la Zinaida Julem, pe care ne-a dat-o să o publicăm, ceea ce am și făcut, în revista noastră

periodică în limba rusă *Vestiri Ortodoxe*. Am așezat fotografia Fericitului Ioan pe copertă, fiindcă numărul îi era închinat în întregime. În același număr am publicat niște materiale interesante dintr-o broșură australiană, scrisă de arhimandritul Veniamin Garșin, care oferă o imagine mai lămurită a prigonirii Fericitului Ioan.

27. Ajutor minunat

Odată eram bolnavă la pat. Pe atunci Fericitul Ioan nu locuia prea departe de noi. În ziua aceea știam că are să slujească dimineața, însă că a doua zi pleca la Bruxelles și că avea să lipsească vreme îndelungată. Voiam foarte mult să mă împărtășesc, dar mă simțeam atât de rău, încât nu eram în stare să mă ridic din pat. Am încercat de multe ori, fără să reușesc, eram pur și simplu țintuită la pat. M-am tot rugat și am tot nădăjduit și în cele din urmă mi-am adunat toate puterile și cu mare greutate am putut să mă ridic, să mă îmbrac și să ies. De-abia am reușit să ajung la biserică, să urc scările și să intru în camera de lângă altar, unde slujea Fericitul Ioan.

El stătea cu spatele la ușă și ținea deja potirul în mâini, pregătit pentru a-i împărtăși pe credincioși. Disperată, m-am gândit că este prea târziu să mă împărtășesc și am îngenuncheat în spatele analogului din mijlocul bisericii care mă ascundea de privirea episcopului. Fericitul Ioan nu m-a văzut - fizic nu avea cum. Am început să plâng încetisor, că o să fiu lipsită de Sfânta împărtășanie fiindcă este prea târziu. Deodată i-am auzit vocea:

- Zina, vrei să te împărtășești ?

Nu vă puteți închipui ce am simțit în acel moment! Iarăși știa cu duhul! Câtă recunoștință simțeam față de Dumnezeu și față de Fericitul Ioan că în duhul lui mi-a auzit dorința sufletului. M-a spovedit și m-a împărtășit și am părăsit biserica *absolut* sănătoasă ! Uimitor lucru, ținând seama de faptul că fusesem numai cu puțină vreme înainte atât de *absolut* bolnavă.

O altă vindecare asemănătoare s-a întâmplat în Sâmbăta Mare, când pe picior mi-a apărut o pată roșie mare și mi s-au umflat venele. Nu puteam umbla și aveam dureri groaznice. Acasă mama era și ea bolnavă, iar la biserică aveam foarte multe de făcut înainte de Paști. Ce puteam să fac ? M-am rugat imediat Fericitului Ioan: „Te rog, ajută-mă.” De-abia am reușit să ajung acasă de la biserică, m-am culcat și am adormit. Când m-am trezit dimineața, nu mai rămăsese nici o urmă din umflătura roșie. Puteam să merg și nu mai simțeam nici o durere. Nu a fost aceasta o minune ?

28. Însănătoșire prin rugăciune

I. Odată, pe când Fericitul Ioan era cu noi în Franța, aveam nevoie de o slujbă bună și, cu ajutorul său, am obținut un serviciu la o doamnă care avea un câine uriaș. Mama acesteia, o doamnă foarte bătrână, a venit într-o zi în vizită, și câinele, de bucurie, a sărit pe ea, făcând-o să cadă și să-și fractureze șoldul. A fost dusă la spital, unde doctorii au spus că își va reveni foarte greu, fiindcă era foarte slăbită. Atunci am alergat la Fericitul Ioan, rugându-l să se roage pentru ea. Fericitul mi-a promis că o să se roage. La puțin timp după aceea, doamna a început să se simtă mult mai bine și, încetul cu încetul, s-a vindecat complet și a mai trăit mulți ani.

2. După moartea Fericitului Ioan s-a îmbolnăvit chiar doamna pentru care lucram. Am alergat repede la biserică și am făcut un parastas pentru Dreptul nostru. Boala ei s-a agravat, căci doctorii au descoperit o tumoare malignă la rinichi, fiind pesimiști cu privire la starea ei. Am făcut trei parastase pentru Fericitul Ioan. La puțin timp după aceea i s-au făcut analize și nu i-au mai găsit nimic. Și și-a revenit și ea, întocmai ca mama sa, și este sănătoasă și în ziua de azi, mulțumesc lui Dumnezeu.

3. Doamna pentru care lucram avea o prietenă bună care avea o soră mai tânără decât ea. Aceasta urma să se căsătorească, când dintr-o dată degetul mijlociu i s-a umflat, i s-a înroșit și o durea groaznic, fapt care s-a dovedit a fi o piedică în calea planurilor sale de căsătorie. Doctorii i-au făcut tot felul de tratamente, însă nimic nu putut-o ajuta. A trecut un an întreg, în cele din urmă au examinat-o din nou și au descoperit că era cancer. Bineînțeles că toată lumea s-a tulburat și nu știa ce să facă. Eu însă am fugit la biserică, am făcut un parastas pentru dragul nostru Fericit Ioan și l-am rugat fierbinte să o ajute pe biata fată. Am făcut astfel trei parastase. Degetul acestei tinere fecioare a început treptat să se vindece și în curând s-a vindecat complet. Acum este măritată și are doi copii.

29. Îndepărtarea unui neg

Iată încă un caz deosebit. Helen Pavlova, pe când era încă domnișoară, ținea mult la Fericitul Ioan. Odată, pe când acesta trăia, Helen a venit la mine, spunându-mi:

- Tanti Zina, am un neg pe călcâi de care nu pot scăpa decât cu operație. Dar mi-e frică să mă operez. Iar mâine trebuie să mă duc la spital pentru acest lucru. Totul este aranjat, dar nu vreau să merg, pentru că mi-e frică.

- De ce nu l-ai rugat pe Fericitul Ioan să se roage pentru tine, și atunci te-ai fi dus liniștită să te operezi ? am întrebat-o eu.

În simplitatea ei copilărească, ea s-a rugat chiar atunci și în locul unde se afla. Nu i-a cerut ca operația să reușească, ci pur și simplu să nu se opereze deloc. Nici măcar nu i-a scris, ci pur și simplu i-a cerut în gând ajutorul. Și în acea clipă negul i-a dispărut și nu i-a mai apărut niciodată. Așa, pur și simplu ! Si nu a mai trebuit să se opereze!

Tot fetei acesteia i-a prorocit Fericitul Ioan că se va mărita cu un preot, că va fi o *matușka*. Când a venit ultima oară la noi, ea s-a dus la el chiar înainte să plece, a vorbit mult timp cu el și apoi l-a întrebat:

- Pot să mă mărit cu un francez tânăr, drăguț, care îmi face curte acum ?

Fericitul Ioan și-a înclinat capul într-o parte, a zâmbit ca un copil, cum făcea el, și a spus:

- Tu o să fii o *matușka*.

A tăcut apoi pentru o vreme, după care a adăugat:

- Numai că o să te măriți cu un rus.

Și, într-adevăr, în curând ea a devenit o *matușka*.

30. Vindecare de cancer

De fiecare dată când fac parastas pentru Fericitul Ioan, îl rog să se roage la Dumnezeu pentru un anumit lucru, și el mă aude. Aude tot. Îmi

amintesc cum mi-a spus, la plecare:

- Zina, să mă anunți de îndată ce tu sau altcineva vă îmbolnăviți.

Iar când ne-a părăsit, plecând în cealaltă lume, m-am gândit: „Ce-o să mă fac fără el și fără ajutorul lui ?” Însă apoi am găsit o soluție: am putea să facem parastase pentru el, care să servească drept cereri și ar trebui să îi cerem să se roage ca și cum ar fi în viață. Iar el ne aude și ne ajută.

De curând a fost un astfel de caz la noi în biserică, într-o zi unul dintre enoriași, un om profund credincios, a venit într-un suflet, cerând ajutor. Era însurat cu o franțuzoaică și avea trei copii. Cel mai mare dintre ei, fiica sa de 16 ani, fusese de curând la noi la biserică și părea o fată înfloritoare, sănătoasă. Se lovise însă la coaste și îi apăruse o umflătură uriașă, de mărimea unui măr. Au dus-o la spital, unde doctorii au descoperit că umflătura era de natură canceroasă și i-au extirpat-o. Curând s-a dovedit că nu era numai ceva extern, ci și intern și îi afecta deja o parte din plămân. Când doctorii au descoperit acest lucru, au spus că nu are nici o speranță și că numai o minune o poate salva. Atunci tatăl ei, disperat, a alergat la biserică și l-a rugat pe preotul nostru să se roage pentru ea. După ce a plecat tatăl, l-am rugat pe părinte să slujească un parastas pentru Fericitul Ioan și ne-am rugat împreună.

După câteva zile, tatăl ne-a sunat la telefon și l-a rugat pe părinte să vină la spital să o vadă pe fiica lui. Acesta s-a dus și la întoarcere ne-a povestit că acum doctorii spuneau că există speranțe de însănătoșire.

Câte minuni se săvârșesc în urma rugăciunilor Fericitului nostru Ioan ! Cu adevărat, am avut printre noi un mare sfânt, iar milostivul Dumnezeu mi-a dat mie, o mare păcătoasă, să fiu martoră la acest lucru.

Minunat este Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel!

*Zinaida. V. Julem
Paris, vara lui 1978*

CAPITOLUL 8

Fericitul Ioan în Olanda. Cinstirea lui de către Biserica Ortodoxă Olandeză

Din păcate, nu l-am întâlnit niciodată personal pe Arhiepiscopul Ioan Maximovici, fiindcă am cunoscut Biserica Ortodoxă de-abia în 1975. Și totuși simt că îl cunosc personal, fiindcă biserica noastră din Haga este plină de amintirea sa binecuvântată, iar prezența sa se simte oriunde: în felul cum se țin slujbele; în cuvintele Arhiepiscopului nostru Iacov și ale Arhimandritului Adriaan (care i-a fost fiu duhovnicesc); în icoana sa din biserică, în veșmintele sale (veșminte frumoase, chinezești, din mătase) și în mățăniile sale, pe care încă le folosește Arhiepiscopul Iacov.

Dar să încep cu începutul.

Cu foarte multă vreme în urmă, la începutul secolului al XVIII-lea, Biserica Ortodoxă era prezentă în Olanda. Țarul Petru cel Mare, care a stat o vreme aici, a ctitorit în 1697 în Amsterdam o bisericuță pentru marinarii ruși. Nu se știe acum unde a fost așezată și cum arăta acea bisericuță.

În 1763, „Cei trei șoimi”, o casă din Amsterdam, a fost transformată în biserică, „Biserica ruso-greacă Sfânta Ecaterina”. Aceasta a durat până în 1865. Ortodoxia a fost prezentă permanent în Olanda mai târziu,

începând cu căsătoria regelui William II cu prințesa rusă Anna Pavlovna, fiica țarului Pavel I, în 1816. Aceasta nu a devenit protestantă, ca întreaga familie domnitoare a Olandei, ci și-a păstrat credința ortodoxă. La început a frecventat Biserica din Amsterdam, însă după aceea a întemeiat parohia Sfânta Maria Magdalena din Haga, care mai există și astăzi. Biserica a fost mai întâi în capela palatului Rustenburg-Zorguliet, iar mai târziu, în 1911 (după moartea reginei), într-o casă de pe Baserlstreet. După Revoluția din 1917 au venit refugiați ruși în această parohie, care, după încetarea ajutorului bănesc rusesc, a devenit foarte săracă, în 1937, cu sprijinul unui Comitet olandez special pentru ajutorarea parohiei rusești, s-a construit o altă biserică, pe Obrechtstreet, închinată tot Sfintei Maria Magdalena. În vremea aceea era preot acolo Ieromonahul Dionisie Loekine, care provenea din Paris, având ca mai-mare pe Mitropolitul Evloghie de Paris, în 1938, Bisericii Ortodoxe Ruse i s-au alăturat primii doi convertiți de origine olandeză. Aceștia le-au urmat în scurtă vreme mulți alții, ca urmare a conferințelor despre Sfânta Ortodoxie pe care le-a ținut părintele Dionisie în mai multe orașe. Acesta a început și traducerea cărților de slujba ortodoxe în limba olandeză, care în 1944 a fost recunoscută în mod oficial ca limbă liturgică de către Mitropolitul Evloghie. S-au întemeiat parohii în Amsterdam și Herleem.

În 1945, și Biserica Ortodoxă Olandeză a devenit victima disputelor privitoare la jurisdicție care se isca-seră în diaspora rusească. Ieromonahul Dionisie l-a urmat pe Mitropolitul Evloghie, care se întorsese la Patriarhia Moscovei. O parte dintre credincioși nu au putut face acest pas al părintelui Dionisie și au întemeiat o altă parohie în Haga, care ținea de Sinodul Bisericii Ruse din afara Rusiei. Biserica din Exil a mai întemeiat parohii și în Amsterdam și, în 1955, la Arnhem. Și aceste parohii au atras convertiți olandezi. Un grup mic de ortodocși aparținea de eparhia pariziană a Arhiepiscopiei ruse a Europei Apusene, de sub Patriarhul de Constantinopol, cu parohii în Maastricht, Devenker și o mănăstire mică la Mill-St. Hubert.

După 1945 în țara noastră a venit din Rusia un nou val de emigranți, dintre care cei mai mulți s-au așezat în Amsterdam și în jurul acestui oraș. De aceea a întemeiat Ieromonahul Dionisie o parohie la Amsterdam, mai întâi pe un vas, apoi într-o casă. În 1959 Nicolae de Cli-chy, exarh patriarhal al Patriarhiei Moscovei, ajutat de Mitropolitul Antonie Bloom din Londra, a închinat această biserică Maicii Domnului, *Degrabă-Ascultă-toarea*. În 1966 Arhimandritul Dionisie a fost hirotonit, la Moscova, episcop auxiliar de Rotterdam pe lângă Arhiepiscopul Vasile de Bruxelles. Episcopul Dionisie a murit în 1976. Între timp însă avuseseră loc schimbări însemnate în jurisdicția Moscovei, în 1971 Episcopul Iacov din Biserica Ortodoxă Olandeză a devenit căpetenie a parohiilor din Patriarhia Moscovei.

Episcopul Iacov (Akkevsvdike), care la început fusese călugăr benedictin în Biserica Romano-Catolică, a fost primit în Biserica Ortodoxă Rusă în 1940, împreună cu prietenul și tovarășul său de călugărie, Adriaan, de către Arhimandritul Dionisie. În 1946 ei au întemeiat prima parohie de limbă olandeză, biserica ortodoxă Sfântul Ioan Botezătorul, urmată în 1954 de Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul. Principalul țel al mănăstirii a fost propovăduirea Ortodoxiei în rândul olandezilor, traducerea în olandeză a cărților cu Sfintele Slujbe și săvârșirea întregul ciclu zilnic de slujbe în limba olandeză, după Tipic.

Părintele Adriaan s-a îmbolnăvit de tuberculoză în 1950 și a fost

trimis să se refacă în Elveția, până în 1953. El a folosit tot acest timp pentru traducerea slujbelor ortodoxe în olandeză. Sfânta Liturghie, Vecernia, Utrenia, împreună cu celelalte slujbe din cărțile ortodoxe, traduse în limba olandeză și săvârșite în modul tradițional ortodox, s-au dovedit a fi potrivite nevoilor legate de cult ale comunităților olandeze.

Această lucrare uriașă de traducere s-a sfârșit în anul 1984, când ultima carte, Mineiul pe toate lunile, a fost tradusă în limba olandeză, așa încât acum Biserica Ortodoxă Olandeză are la dispoziție toate cărțile cu Sfintele Slujbe în olandeză. Acestea sunt Biserica și mănăstirea cu care a lucrat Vlădica Ioan Maximovici.

În 1952, fiind Arhiepiscop de Bruxelles și al Europei Apusene, fără ca nimeni să se aștepte la ceea ce avea să facă, Arhiepiscopul Ioan a vizitat din proprie inițiativă mănăstirea ortodoxă olandeză. A cercetat întreaga biserică, altarul și tot ce cuprindea acesta, cărțile de slujbă, icoanele. A stat o oră sau ceva mai mult și a părut foarte mulțumit de străduințele misionare ale părinților Iacov și Adriaan. Și-a oferit ajutorul, în caz că ar fi fost nevoie de el.

„Ne spusese să mergem la el dacă vom avea greutăți, scrie Iacov, Arhiepiscopul de Haga, și în 1953 am avut greutăți. Lumea nu ne înțelegea lucrarea. Și eram singur, căci părintele Adriaan era într-un sanatoriu, în Elveția. Aici i-a cunoscut pe niște copii ruși care erau în vacanță cu o monahie de la Mănăstirea Lesna din Franța. Și ei îl cunoșteau pe Arhiepiscopul Ioan și așa ne-am dus să îl vedem la Versailles. În 1953, în decembrie, am cerut să fim luați în păstorie sa, el fiind pe vremea aceea Arhiepiscop de Bruxelles și al Europei apusene.

Cererea noastră a fost îndeplinită în luna ianuarie a anului 1954."

„Îi suntem recunoscători pentru tot ceea ce a făcut pentru Biserica noastră. Avem în biserică o icoană cu el, pe masa pentru răposați, și îl pomenim mereu în rândul ctitorilor."

Arhiepiscopul Ioan a luat în păstorie sa Biserica Ortodoxă Olandeză, începând o îndelungată legătură de prietenie care a fost foarte roditoare, o binecuvântare pentru Biserica Olandeză. El a fost un părinte duhovni; cesc minunat pentru Egumenul Iacov și pentru părintele Adriaan. Avea foarte multă înțelegere în general pentru bisericile misionare și le sprijinea lucrarea oricum putea. Păstorie sa a însemnat o ocrotire adevărată pentru Biserica Olandeză. Arhiepiscopul a sprijinit folosirea limbii olandeze și adaptările la condițiile din Olanda. Toți cei care l-au cunoscut la acea vreme și-l amintesc ca pe un sfânt. A fost de mare ajutor atunci când boala, sărăcia și alte necazuri au încercat mănăstirea vulnerabilă. De câte ori vizita Olanda stătea la mănăstire, unde se simțea întocmai ca acasă, în 1962 a tuns-o în monahism pe maica Ioanna, care este cea mai vârstnică membră a obștei. De asemenea, el i-a dus pe cei de acolo la mănăstirea Lesna a Maicii Domnului, din Franța, al cărei metoc a devenit mănăstirea lor. Viața sa de rugăciune și asceză a lăsat o impresie foarte puternică asupra Bisericii Olandeze, care a învățat foarte mult din aceasta, îndrumările și comentariile sale privitoare la Tipic sunt respectate și în ziua de azi. Lumea își amintește cu adâncă emoție de dragostea lui pentru oameni, îndeosebi pentru copii. Suntem pururea recunoscători că l-am cunoscut și că am fost iubiți de el. Și avem credință că dragostea lui va mai lucra pentru noi și acum, când mijlocește pentru noi înaintea Domnului și Mântuitorului nostru, al Cărui credincios slujitor a fost în timpul vieții sale pământești. La 19 septembrie 1965, la îndemnul Arhiepiscopului Ioan, Arhimandritul Iacov a fost ales și hirotonit Episcop de

Haga și Olanda de către Mitropolitul Filaret al orașului New York - primul episcop ortodox olandez - în Catedrala Sfântul Iov cel Îndelung-Răb-dător din Bruxelles.

După moartea lui Vlădica Ioan Maximovici, la 2 iulie 1966, în Seattle, din păcate misiunea olandeză a Sinodului Bisericii Ruse din afara Rusiei a început să fie din ce în ce mai puțin înțeleasă. După o perioadă de ne-cazuri Biserica Ortodoxă Olandeză s-a întors în 1971 la Patriarhia Moscovei, iar Episcopul (mai târziu Arhiepiscopul) Iacov a devenit conducătorul eparhiei olandeze, după Episcopul Dionisie. În prezent Biserica are câteva parohii și mănăstirea în Haga și alte parohii în Amsterdam, Groningen, Amersfoort și Rotterdam.

Aici trebuie să închei prezentarea Bisericii Ortodoxe Olandeze. După cum vedeți, Biserica Ortodoxă Olandeză a fost încercată de toate necazurile și ispitele disputelor privitoare la jurisdicție prin care se pare că sunt nevoite să treacă toate Bisericile Ortodoxe din afara Rusiei. Iar în ceea ce privește viitorul, sperăm să putem crește Biserica noastră în pace și sfințenie, netulburați de atacuri legate de politică sau de jurisdicții. Ne rugăm pentru unitatea și independența Bisericii Ortodoxe din Europa, însă cred că aceste lucruri sunt încă departe.

Venerația și dragostea ortodocșilor olandezi pentru Vlădica a fost exprimată de Episcopul Iacov în *Cuvântul înainte la Viața Arhiepiscopului Ioan* (1966, toamna):

„Această ediție este închinată în primul rând amintirii celui ce ne-a părăsit pe neașteptate, Arhiepiscopului Ioan. Ne-am gândit că l-am putea cinsti cel mai bine trimitându-vă o fotografie cu «Vlădica al nostru», făcută la noi în biserică în timpul Sfintei Liturghii. Este caracteristică pentru el, toți cei care l-au cunoscut își vor da îndată seama că el este. Fotografia a fost făcută în timpul Liturghiei săvârșite în Lunea Sfântului Duh*, când m-a făcut stareț. Avea numai șaptezeci de ani când a murit, pe deplin singur, după cum fusese de când devenise episcop. El a făcut totul în felul său, a săvârșit în fiecare zi toate slujbele, Sfânta Liturghie a slujit-o fie că era în tren, pe vapor sau în spital. Iar dacă nu putea să facă el acest lucru fiindcă era bolnav, chema un preot să o săvârșească la el în cameră. A fost cunoscut și foarte cinstit în toată lumea. Chiar în Paris, omul care face semn să plece trenul din gară îl aștepta când știa că trebuie să sosească „Arhiepiscopul rus”.

În toate spitalele europene era cunoscut ca episcopul care stătea și se ruga chiar și toată noaptea alături de cei care erau pe moarte. Era chemat să se roage la căpătâiul celor care erau foarte bolnavi, fie ei catolici, protestanți, ortodocși sau de orice altă confesiune, căci, atunci când se ruga el, Dumnezeu era îndurător.

A murit pe 2 iulie, pe neașteptate, adormind pe când se ruga. „Acum nu mai avem părinte.” Acest strigăt s-a făcut auzit în toată Biserica, în

* Lunea Rusaliilor („Conform tradiției după care, în ziua următoare marilor praznice, sărbătorim persoanele care au slujit ca instrumente ale evenimentului prăznuit sau care au avut un oarecare rol în săvârșirea lui, a doua zi după Duminica Pogorării Sfântului Duh, adică în *Lunea Rusaliilor*; Biserica ortodoxă prăznuiește pe *Sfântul Duh* [...]. În calendarele românești de perete această zi e trecută ca *sărbătoarea Sfintei Treimi*. Denumirea aceasta, de dată mai nouă, reprezintă probabil o influență catolică (la catolici Sfânta Treime e sărbătorită în prima Duminică după Rusalii). În sec. XII, nici în Apus nu era încă generalizată o asemenea sărbătoare, ci era privită în unele mănăstiri ca o inovație; ea a fost stabilită definitiv în Apus abia la 1334. în calendarele celorlalte Biserici Ortodoxe însă, Lunea de după Rusalii este numită încă *Lunea Sfântului Duh...*” - Pr. prof. T. Ene Braniște, *Liturgica generală*, vol. I, p. 182, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galați 2002). (*Nota trad.*)

toată lumea. Și Biserica Ortodoxă Olandeză este orfană și nu mai are ocrotitor pe pământul acesta, însă el ocrotește mica noastră Biserică pe lângă Dumnezeu. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi trimită mie personal veșmintele și mitra sa de Paște. Scrisoarea mea de mulțumire nu a primit nici un răspuns.

Nu mai am părinte duhovnicesc și nici nu o să mai am, în orice caz nu pe cineva ca el, care să mă sune în miezul nopții ca să-mi spună: „Mergi de te culcă acum; ți se va da lucrul pentru care te rogi.”

Vlădica, îți mulțumim pentru tot, și amintește-ți de noi, Biserica ta Ortodoxă Olandeză, la Tronul lui Dumnezeu.”

Părintele Martin Erlings

Câteva amintiri personale

de Egumenul Adriaan, 1966

Arhiepiscopul Ioan este cinstit ca întemeietor al Bisericii Ortodoxe Olandeze, iar prima *Viață* publicată după moartea sa a apărut în revista periodică a acestei Biserici în limba olandeză (articolul care urmează a fost publicat în același număr). Mai târziu, cea mai importantă *Viață* adusă la zi a lui Vlădica* a fost tradusă în întregime în limba olandeză și publicată tot în această revistă.

Vlădica Ioan, poreclit Shanghainski, a fost un om de felul celor pe care tânjești să-i întâlnești, chiar și numai o dată în viață. Iar atunci când această întâlnire devine realitate, amintirea ei nu mai poate fi ștersă. Era cu adevărat un om unic, nu mai era nimeni ca dânsul, fiindcă multe trăsături, ele însele foarte rare, se regăseau unite în el cu o intensitate nemaivăzută.

Încă îmi mai apare în fața ochilor cum a venit să ne viziteze la biserică în urmă cu aproximativ cincisprezece ani. Nu atrăgea prea mult privirea: era scund, îndesat, avea un chip cu trăsături neregulate care se ivea dintr-o grămadă încâlcită de fire de păr. Un defect grav de vorbire îl făcea foarte greu de înțeles, deși vorbea germana, franceza și engleza. Dar nu a spus prea multe. Foarte calm, fără să țină seama de cei care îl așteptau, a cercetat întreaga biserică. A mers de a sărutat altarul și s-a uitat cu atenție la toate și în toate cele de pe el. După aceea a examinat, una câte una, icoanele din jur și cărțile, atât cele tipărite, cât și cele scrise de mână. După o oră întreagă a plecat: voise să-i cunoască pe preoții olandezi și, dacă se întâmpla să avem greutăți, trebuia doar să îi spunem.

Și, într-adevăr, la un an după vizita sa am avut mari greutăți eclesiastice. După ce vreme îndelungată am făcut încercări neroditoare în toate direcțiile, am hotărât să ne încercăm norocul și cu el. Acesta a fost

* Vezi Capitolul 2.

începutul unei lungi legături de prietenie, plină de binecuvântare, atât pentru noi, cât și pentru Biserica Olandeză, pe care a luat-o atunci în păstoria sa. Căci pentru el aceasta a însemnat că ne-a luat într-adevăr și sub ocrotirea sa și ne-a apărat cu mărinimie de toate atacurile care, din lipsă de înțelegere și uneori chiar din rea-voință, erau îndreptate împotriva comunității tinere și vulnerabile.

Astfel am putut și să învățăm să îl cunoaștem mai bine, atât pe el, cât și felul de necrezut în care își trăia viața. Căci venea adeseori în vizită și mereu când vizita Biserica Rusă din Olanda stătea la noi la mănăstire, unde se simțea întocmai ca acasă, în plus, am fost și noi de multe ori cu el în Franța, la mănăstirea Lesna sau în camera sa de la Școala Rusă de Cădeți din Versailles.

Ceea ce te impresiona la el mai înainte de toate era asceza sa incredibil de aspră. Era ca și cum ar fi înviat un sfânt din pustie din primele secole. Nu se culca niciodată în pat; nici măcar nu avea așa ceva. Uneori, dacă era grav bolnav, era îngrijit în altă parte. Dormea câte puțin, uneori câteva minute când era la rugăciune, câteva ore noaptea stând în capul oaselor, pe un scaun și -ceea ce îi tulbura pe mulți - câteva minute în cursul unei discuții care nu îl interesa, nepierzându-i totuși firul. Umbla desculț, chiar și pe pietrișul ascuțit al parcului de la Versailles. Mai apoi acest lucru i-a fost interzis de Mitropolit, după ce a avut o gravă infecție a sângelui din pricina unui ciob. Mânca numai o dată pe zi, spre miezul nopții - cel puțin când avea cineva grijă de acest lucru; altminteri, nu mânca nici atunci.

Însă și mai impresionantă era pilda vie a rugăciunii sale. Săvârșea zilnic Sfânta Liturghie, indiferent de cât de puțini oameni erau prezenți. La această slujbă acorda foarte multă vreme pregătirii Darurilor. Sfântul Disc era plin mai să dea pe dinafară datorită numărului mare al celor pomeniți. Scotea din fiecare buzunar hârtiuțe cu nume pe ele, și în fiecare zi unele noi li se adăugau acestora, din scrisori venite din toate colțurile lumii, prin care oamenii îi cereau să se roage, îndeosebi pentru bolnavi. Mai mult, în amintirea sa se păstra limpede chipul fiecăruia dintre cei pe care îi întâlneau în timpul vieții sale active. El le cunoștea și le înțelegea nevoile și acest lucru era deja o mângâiere. La Intrarea cu cinstitele Daruri începea din nou, cu pomelnicele care îi fuseseră aduse între timp, așa încât corul trebuia uneori să repete de trei ori Heruvicul. După Sfânta Liturghie mai rămânea încă ore în șir în biserică. Curăța cu o grijă minuțioasă Potirul și Discul, proscomidiarul și altarul, în același timp mânca prescură și bea multă apă fierbinte.

Citea cu voce tare Ceasurile, oriunde ar fi fost, adesea stând în picioare în tren sau pe vapor, printre ceilalți călători (căci călătorea mult). După Sfânta Liturghie, după-amiaza, citea corespondența de dimineață, însă cineva de încredere trebuia să-i deschidă scrisorile pentru a vedea dacă este ceva urgent. Uneori anunța dinainte conținutul scrisorilor, chiar dacă erau lucruri de care nu mai auzise nimic de multă vreme. Avea foarte multă grijă ca în biserică și îndeosebi în altar să nu se vorbească decât strict cele legate de slujbă.

Bolnavii și cei singuri erau cei cărora le acorda în primul rând atenția sa, cercetându-i până și în cele mai îndepărtate locuri. Pentru acest lucru purta cu el, într-o geantă de piele legată la gât cu o bandă, o icoană grea a Maicii Domnului, o copie a Icoanei făcătoare de minuni din Kursk, adusă din Rusia de Biserica emigrantă. Acolo cânta la căpătâiul bolnavului, cu vocea sa spartă, mica slujbă a Maicii Domnului și aducea eventual și Sfânta împărtășanie.

Avea o preferință pentru copii, care se adunau atât de ușor în jurul său. Totdeauna se informa cu privire la ei, îi catehiza, le trimitea felicitări și le aducea daruri. Putea să-i privească minute în șir în ochi cu acea privire caldă, luminoasă, care te învăluia în întregime, așa cum își cuprinde o mamă copilul în brațe.

Această privire rămâne de neuitat pentru toți cei care l-au întâlnit. Pe cât de prost se exprima, pe atât de plini de înțeles îi erau ochii. O atingere întâmplătoare te ducea cu gândul la ceva tare și masiv, ca un trunchi de copac noduros, însă dacă se uita la tine, în clipa aceea te știai cel mai iubit din lume.

Firește, mulți care îl cunoșteau numai la suprafață se simțeau jigniți de felul cum arăta. Nu cunoștea vrednicia exterioară, în orice împrejurare era pur și simplu el, monahul care avea gândul numai la rugăciune și la nevoile celor necăjiți. Este mai mare însă numărul celor care îl admirau cu adevărat pentru aceasta și care îl iubeau, deși era obositor pentru ei, cu cererile sale. Este binecunoscută povestea despre cum a stat zile în șir la Washington, în anticamera ministrului de externe, până când a reușit să ia permisul de intrare pentru miile sale de refugiați ruși din China, inclusiv pentru bolnavi, ceea ce nu mai reușise nimeni înaintea sa. Oriunde mergea, erau oameni care doreau să-i vorbească. Dacă umbla prin Paris, din toate părțile oamenii alergau către el ca să-i ceară binecuvântare și să-i sărute mâna. Vedeai atunci adesea cum doamnele elegant îmbrăcate își ștergeau mai întâi buzele, fiindcă știau că nu îi place rujul. Mai mult, adesea trenul de Dieppe (unde erau găzduite corpurile de cădeți) pleca mai târziu din gara St. Lazare, deoarece conductorul îl vedea de departe pe Monseniorul rus, care de fiecare dată era reținut de oameni. Cu toate acestea se întâmpla frecvent să piardă trenul, pentru că timpul era numai o noțiune vagă pentru el.

Ar mai fi multe astfel de întâmplări de amintit. De exemplu, un vagabond din Lion povestea cu entuziasm cum umbla Vlădica Ioan prin Shanghai în anii grei, pentru a împărți pâine și bani, chiar și bețivilor. Acest lucru nu îl uita, oricât de aspru ar fi vorbit despre alții.

La fel cum a trăit a și murit, fără ca nimeni să se aștepte la aceasta, singur în camera sa, când tocmai se dusese să se așeze pentru a se odihni după slujba din timpul vizitei în Seattle, oraș din nordul îndepărtat al întinsei sale eparhii. Vom mulțumi pururea că l-am cunoscut și că am fost cuprinși în marea lui dragoste. Nădăjduim că această legătură de iubire va continua să lucreze spre binele nostru, acum că Vlădica are o legătură și mai directă cu Domnul său, Căruia i-a fost unul dintre cei mai credincioși slujitori de pe pământ din vremurile noastre.

CAPITOLUL 9

Moartea unui Sfânt

*Cele ce ochiul n-a văzut și
urechea n-a auzit, și la inima
omului nu s-au suit, pe acestea
le-a gătit Dumnezeu celor
ce-L iubesc pe El (I Cor. 2, 9)*

Bucuria și slava de negrăit ale împărăției Cerurilor, țelul vieții creștine, se întrevăd chiar de pe pământ de către cei care trăiesc o viață în duh în Biserica lui Hristos. Cerurile se văd cel mai limpede și viața în duh se simte cel mai puternic la Praznicul Luminos al învierii lui Hristos, cu primirea plină de evlavie a Sfintei împărtășanii, însă uneori Dumnezeu îi acordă poporului Său un har deosebit, ca cel legat de o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu sau de unul dintre sfinții Săi aleși.

După cum vor mărturisi oricând cei care au fost prezenți și au participat, un asemenea har deosebit s-a arătat în legătură cu recenta moarte și îngropare a Arhiepiscopului Ioan (Maximovici) de San Francisco și al Ame-ricii Apusene, din Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei.

Toate lucrurile legate de aceste evenimente au fost extraordinare, întâi de toate, moartea însăși. Aceasta a avut loc în Seattle, unde Prea Sfinția sa se dusesse pentru câteva zile, însoțind Icoana minunată din Kursk a Maicii Domnului, la 3,50 după-amiaza, Duminică, pe 2 iulie (19 iunie, s.v.). Moartea a venit brusc, însă în ziua aceea, după ce săvârșise Sfânta Liturghie, Arhiepiscopul petrecuse trei ore rugându-se în altar - fapt rar întâlnit chiar și la un rugător ca el - și de fapt părăsise biserica cu numai puțină vreme înainte, pentru a se odihni câteva minute în camera sa de alături, când a avut loc criza fatală. Cei care au alergat la el în cameră când au auzit că a căzut povestesc că a murit imediat după aceea, liniștit și fără dureri. Aceste împrejurări, precum și anumite lucruri pe care le spusese înainte, unul în ziua dinaintea plecării la Seattle, ne lasă să înțelegem fără urmă de îndoială că știa dinainte de moartea sa apropiată și că se pregătise pentru aceasta, asemenea marilor sfinți din istoria Bisericii lui Hristos.

După mai puțin de douăzeci și patru de ore trupul său a ajuns în catedrala din San Francisco, pe care el o terminase de înălțat. A fost întâmpinat de preoții catedralei, întocmai ca atunci când trăia, și apoi a început o priveghere, care avea să dureze ceva mai mult de patru zile. În fiecare zi, după slujbele de dimineață și de seară, se săvârșea un parastas solemn, iar în tot restul zilei, până la miezul nopții, clerul eparhiei citea neîntrerupt din Sfânta Evanghelie. După miezul nopții avea loc o scenă mișcătoare: slujitorii și citeții catedralei citeau Psaltirea toată noaptea și astfel Arhiepiscopul a fost înconjurat, în moarte, de tinerii pe care îi iubea atât de mult, care privegheau cu el pentru ultima oară. În tot acest timp oamenii veneau fără încetare la catedrală ca să își ia rămas-bun de la iubitul lor Arhipăstor.

La fiecare slujbă, în fața raclei deschise, unul dintre ierarhii care au participat a ținut o predică, dând îndrumare duhovnicească mulțimilor care veniseră la slujbă.

Duminică, pe 3 iulie, Episcopul Nectarie de Seattle, Vicar al Arhiepiscopului, i-a chemat pe toți să sărute moaștele Arhiepiscopului. Pe 4 iulie Episcopul Sava de Edmonton l-a numit pe Arhiepiscop „fericit” și, încă și mai îndrăzneț, „un făcător de minuni din vremea vieții sale” și a dezvăluit că el deja i se ruga ca unui sfânt. Pe 6 iulie Arhiepiscopul Averchie de la mănăstirea Sfânta Treime a vorbit despre viața ascetică a Arhiepiscopului și îndeosebi de nemaipomenita sa „luptă cu somnul”, care îl făcuse să *nu se întindă niciodată* în cursul celor patruzeci de ani de monahism, ci să se odihnească numai o oră-două pe noapte într-o poziție incomodă, stând în capul oaselor sau aplecat pe podea, rugându-se

Înaintea icoanelor - un lucru de minune în aceste vremuri de decădere duhovnicească generală. Arhiepiscopul a și murit tot în poziție șezândă și chiar își exprimase dorința de a fi îngropat în această poziție, ca ierarhii bizantini, însă din păcate acest lucru nu a fost posibil. Pe 7 iulie Mitropolitul Filaret, de-abia sosit de la New York, a vorbit despre „asceza de adevărat creștin” a Arhiepiscopului și l-a dat „pildă de asceză stăruitoare și aspră”, nemaiauzită în vremurile acestea rele.

Încă din prima zi a privegherii a fost limpede că aceasta nu avea să fie un obișnuit rămas-bun de la un răposat, nici măcar pentru un ierarh. Simțeau că participi la desfășurarea unei taine: taina sfințeniei. Cei prezenți acolo erau sincer convinși că veniseră să înmormânteze un sfânt.

În toate aceste zile a fost o revărsare nemaîntâlnită de iubire. Toată lumea s-a văzut dintr-o dată orfană, căci Arhiepiscopul fusese pentru fiecare persoana cea mai apropiată, cea mai înțelegătoare, cea mai iubitoare. Vrajmașii îndârjiți, și erau și din aceștia, au venit să se roage fierbinte să fie iertați de un om care nu le purtase pică în vremea vieții sale.

Privegherea a culminat cu slujba de înmormântare, care s-a ținut la ora 5,30 după-amiaza, joi, pe 7 iulie (24 iunie, s.v.). Au fost prezenți cinci ierarhi (pe lângă cei pomeniți mai sus a mai fost și Arhiepiscopul Leontie de Santiago, Chile), douăzeci și patru de preoți, slujitori nenumărați și peste o mie cinci sute de credincioși, care au umplut până la refuz marea catedrală și al căror număr nu a scăzut vreme de șase ore. Râvna celor care au luat parte la lungă slujbă rânduită de Biserica lui Hristos la moartea ierarhilor săi nu a mai fost, probabil, decât rareori egalată în acest veac; ar putea fi asemuită cel mai bine cu cea arătată uneori la slujbele din Săptămâna Patimilor și de Paști și într-adevăr sentimentul era același, întristarea pricinuită de trecerea la cele veșnice a acestui om al lui Dumnezeu care fusese părintele iubitor al unei turme de nenumărate mii de păstoriți din China, Europa și din întreaga lume, se îmbina cu anticiparea bucuriei de a fi câștigat ceva încă și mai mare: un mijlocitor în Ceruri. Cei care se rugau pentru odihna acestui suflet începuseră, poate chiar toți, să i se roage în mod direct, ca să continue, din lăcașul său ceresc, ocrotirea sa părintească. Cei care îi fuseseră mai apropiați au pus icoane, cruci, flori, chiar și copilași - iar câțiva ierarhi panaghiile* lor - în raclă, pentru a le primi înapoi după ce se atinseseră de trupul sfânt, care, nici chiar în a șasea zi de când era expus, fără a fi îmbălsămat, nu arăta semne de stricăciune. Ce lucru potrivit, să își sfârșească slujirea de toată viața a Bisericii lui Hristos și să își găsească ultimul loc de odihnă tocmai în catedrala închinată *Bucuriei întristaților*.

Slujba de înmormântare a fost urmată de ultima sărutare a moaștelor de către toți cei prezenți și de înconjurarea de trei ori a catedralei, racla fiind purtată de către orfanii salvați și crescuți de Arhiepiscop în Shanghai. Acesta a fost punctul culminant al acelor zile solemne și a fost un adevărat alai triumfal. Era ca și cum participai nu la înmormântarea unui ierarh răposat, ci la descoperirea sfintelor moaște ale unui sfânt de curând canonizat. Unul dintre ierarhii de acolo a observat asemănarea cu purtarea Epitafului Domnului în ajunul Sâmbetei Patimilor. Trupul a fost așezat într-o capelă mică de la subsolul catedralei, sub altar, ultima „veșnică pomenire” cântându-se la ora 1 dimineața, în patru zile, autoritățile din San Francisco au schimbat legile orașului, pentru a îngădui îngroparea ierarhilor în catedralele lor, o acțiune fără precedent, și astfel

* Iconiță emailată cu chipul Fecioarei Maria, purtată de ierarhi pe piept - *Nota trad.*

locul de odihnă al Arhiepiscopului a rămas stabilit pe vecie.

Episcopul Ignatie Briancianinov, în *Gânduri despre moarte*, scrie: „Ați văzut vreodată trupul unui drept al cărui suflet a plecat ? Nu se simte nici un miros urât; nu îți este teamă să te apropii. La îngroparea sa întristarea se topește într-un fel de bucurie de neînțeles.” Și aceste lucruri, spune Episcopul Ignatie, sunt semne că „răposatul a câștigat îndurare și har la Domnul.” Toate acestea le-au simțit cei care cu evlavie l-au însoțit pe Arhiepiscopul Ioan la ultimul său loc de odihnă.

Însă acum, după ce am descris acest eveniment, o experiență pe care o trăiești o dată în viață, povestea Arhiepiscopului Ioan de-abia începe. El a fost deja proslăvit în inimile și rugăciunile celor care l-au cunoscut și zilnic vin oameni în pelerinaj la mormântul său. Credincioșii și-au amintit în repetate rânduri de făgăduința pe care a făcut-o Sfântului Serafim din Sarov înaintea morții sale, de a asculta rugăciunile celor care vor veni la mormântul său și îi vor vorbi, ca unui om viu, despre nevoile și durerile lor, și au prins curaj să facă și ei acest lucru în cripta Arhiepiscopului Ioan. De la slujba de înmormântare nu a trecut nici o zi în care fiii duhovnicești ai Arhiepiscopului să nu vină să „vorbească cu Vlădica”, să citească Psaltirea care este mereu deschisă înaintea raclei și să-i ceară mijlocirea.

Iar dacă viața acestui drept a fost într-adevăr bine-plăcută lui Dumnezeu - cum nu putem decât să credem că a fost -, pomenirea sa nu va rămâne doar un fapt local. El a fost, așa după cum l-a numit unul dintre preoții săi foarte apropiați, „un sfânt-ascet de însemnătate universală”. Căci cu adevărat viața sa a fost nemaiîntâlnită în vremurile noastre: viața unui om care a fost un sfânt-stâlpnic, care a trăit totuși în mijlocul lumii și la care toți puteau ajunge și prin rugăciunea căruia se săvârșeau minuni.

Tuturor celor care au trăit aceste zile, faptul că au fost aproape de un sfânt le-a adus înțelegerea sfinților lui Dumnezeu și le-a reînflăcărat evlavie pentru ei, cei pe care îi cinstea atât de mult și iubitul nostru Vlădica. Ei sunt cei care ne dau dovada și pilda unei vieți închinată în întregime Domnului, în vremuri când răceala și nepăsarea îi fac chiar pe creștinii ortodocși să nu mai știe ce este adevăratul creștinism, moartea unui sfânt a fost un semn și o descoperire de Sus, reînnoind în noi acea legătură cu împărăția Cerească fără de care nu este viață duhovnicească.

Eugene Rose
1966

CAPITOLUL 10

Cripta

Febra aurului a pricinuit transformarea unei mici localități de misiune romanp-catolică într-un mare oraș -San Francisco. Acel duh de patimă arzătoare nu a părăsit niciodată San Francisco; duhul acestei lumi l-a stăpânit pe deplin, făcându-l cel mai ispititor oraș al țării, care făgăduiește plăceri lumești. Pe de altă parte, de când Statele Unite au cumpărat Alaska, San Francisco a fost și primul centru din țară al Bisericii ortodoxe și scaunul primei eparhii misionare ortodoxe, ai cărei episcopi, cu caracterul lor de păstori adevărați și cu faptele lor sfinte de semănare a seminței lui

Hristos, au devenit pilde vii ale cuvintelor Sfântului Pavel: *iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul...* (Romani 5, 20).

Astăzi, la un secol după aceea, aceste cuvinte se potrivesc și mai bine. În afară de patimile vechi, acum în oraș se țin în mod deschis slujbe satanice și se crește o generație de slujitori ai celui rău. Însă din nou harul lui Dumnezeu este trimis într-o măsură atât de mare nu unui alt oraș, ci chiar acestuia, căci aici a trăit un adevărat vas al Duhului Sfânt, cu chipul unui omuleț firav și neatrăgător - Arhiepiscopul Ioan Maximovici, care și-a petrecut ultimii ani în San Francisco și ale cărui moaște sunt adăpostite într-o criptă de sub marea catedrală pe care el a terminat-o de clădit în acest oraș.

În vremea vieții sale Arhiepiscopul Ioan a fost socotit sfânt: mulți oameni îi trimiteau din toată lumea cereri de rugăciune și mulți mărturisesc despre un neîndoielnic ajutor minunat pe care l-au primit. După moarte cripta i-a devenit cu adevărat un loc sfânt; mii de oameni o vizitează în fiecare an; mulți cer în scrisori să fie rostite rugăciuni în fața raclei sale; oamenii trimit după căpețelele lumânărilor aprinse acolo pentru ei, ca și după picături din uleiul candelii care arde. În fiecare an se slujește în criptă Sfânta Liturghie, în ziua morții sale, pe 19 iunie (2 iulie); atunci, în ciuda faptului că este atât de devreme (cam când se luminează de ziuă), cripta este plină de credincioși și practic toți primesc Sfânta împărtășanie.

Catedrala, cu cele cinci turle aurite, este închinată Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, *Bucuria întristaților*; ea se află pe Bulevardul Geary, între străzile 26 și 27 și domină partea de nord-vest a orașului, putând fi văzută din multe părți din San Francisco, ca și de călătorii care se apropie dinspre ocean sau dinspre podul Golden Gate. Cripta este la două niveluri sub altar. Pereții sunt împodobiti cu fresce, pictate în 1967 de cunoscutul iconar Pimen Sofronov, primul care a adus marea tradiție iconografică în Lumea Nouă.

O dată ajuns la cel mai de jos nivel al subsolului, intri într-o capelă spațioasă, cu tavanul și pereții pictați în frescă și cu o podea strălucitoare din marmură, în centrul acesteia, înconjurat de o mulțime de lumânări aprinse, se găsește racla, acoperită de mantia Arhiepiscopului Ioan. La capătul raclei stă mitra lui Vlădica, străjuită în ambele părți de dicherul și tricherul arhieresc (sfeșnicele cu două și trei brațe pentru binecuvântare), iar deasupra acestora, câte o ripidă (evantai) (care se ține deasupra obiectelor sfinte în timpul slujbelor). Cârja sa episcopală este prinsă în apropierea piciorului raclei și la acest capăt se află un analog, unde se citește Psaltirea pentru odihna sufletului lui Vlădica. Pe un analog de la celălalt capăt al raclei se găsește icoana principală a capelei, adusă din China: *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului*.

Frescele pictate de Pimen Sofronov cuprind: pe tavan, *Hristos Pantocrator*, într-un cerc deasupra raclei; pe pereți, de-o parte și de alta a raclei, *Răstignirea și învierea lui Hristos*; pe peretele de miazăzi, în fața intrării, *Acoperământul Maicii Domnului*, cu îngeri în ambele părți; lângă acestea, pe peretele de răsărit, *Îngerul Domnului vestind Maicii Domnului și mironosițelor învierea lui Hristos*, iar pe cel de apus, *Sfântul Arhanghel Mihail*, sfântul ocrotitor al lui Vlădica înainte de a intra în monahism. Printre aceste icoane mari se găsesc câțiva sfinți pictați în bust, în ovaluri: Sfântul Ioan din To-bolsk (sfântul ocrotitor al lui Vlădica), Sfinții Boris și Glafira (în amintirea părinților lui Vlădica), Sfântul Serghie (pentru un unchi) și Sfânta Natalia (pentru bunica sa).

Aici, câteva nopți în fiecare săptămână preoții locali slujesc parastase. Candela din dreptul raclei arde fără încetare. Cripta este vizitată frecvent, mai ales de către cei cu diferite dureri; aceștia vin să se roage pentru sufletul drept al iubitului lor Arhipăstor și ca să-i ceară mijlocirea înaintea lui Dumnezeu. Vin cu credință de copii, doar ca să „se plângă” de tristețile și necazurile inimii lor... Iar Vlădica îi aude și îi ajută, în Sfânta Rusie, de unde a venit el și pe ai cărei sfinți i-a imitat, în locuri ca acesta s-au consemnat în cărți speciale mărturii ale ajutorului ceresc dat în urma rugăciunilor făcute cu credință de un sfânt. Mai multe astfel de mărturii, care consemnează mijlocirile Arhiepiscopului Ioan venite după rugăciuni făcute la racla sa, sunt date la începutul Părții a III-a a acestei cărți. Fie ca ele să întărească, să ajute credința celor care sunt prea departe pentru a vizita personal acest loc sfânt.

PARTEA A II-A

Mijlocirile Fericitului Ioan

Prefața editorului

Continuând strângerea materialelor începută pentru Cronica cinstirii Fericitului Ioan, Frăția Sfântul Gherman din Alaska a primit materiale de la oameni de diverse naționalități, dintre care mulți nu l-au cunoscut niciodată personal pe Fericitul Ioan. Ceea ce povestesc ei dezvăluie cinstirea din ce în ce mai mare de care se bucură acest mare făcător de minuni al vremurilor noastre și, de asemenea, dau mărturie despre mijlocirea puternică pe care o face el pentru cei în nevoi. Unul dintre cele mai impresionante aspecte legate de Fericitul Ioan este, pur și simplu, prezența sa continuă printre noi. Este foarte limpede, după cum spunea un ierarh chiar în ziua înmormântării Fericitului Ioan, că nu a murit, ci trăiește și se descoperă în multe feluri celor care cred în sfințenia sa.

Multe dintre mărturiile următoare povestesc minuni uluitoare săvârșite de Fericitul Ioan atât în timpul vieții cât și după adormirea sa; altele consemnează semne relativ „mici” - că oamenii credincioși îl cheamă ca pe un sfânt adevărat și că el le răspunde, apărându-le și sprijinindu-i pe calea smerită și aspră a adevăratei Ortodoxii. Este o imagine privită din toate părțile, cu ochii unor oameni proveniți din diferite medii, care, cu inimi simple, nu-și pot ascunde dragostea și recunoștința față de Fericitul Ioan. Editorii i-au cunoscut îndeaproape pe martori și își asumă, astfel, întreaga răspundere pentru adevărul mărturiilor lor.

Primele șapte mărturii au fost adunate de Frăția Sfântul Gherman vreme de câțiva ani după adormirea Fericitului Ioan și consemnează minuni legate de Cripta sa. Minunea povestită la p. 177 i s-a întâmplat unei familii care se întorcea de la Criptă. Minunile de la pp. 179-186 inclusiv au fost luate din ultimul capitol al Cronicii în limba rusă a Episcopului Sava (Frăția Sfântul Gherman, 1967), care a fost publicată la sărbătorirea a zece ani de la adormirea Fericitului Ioan. Întâmplările de la pp. 187-370 cuprind alte mărturii adunate de Frăție de-a lungul anilor, multe dintre ele apărând în paginile revistei *The Orthodox Word*. În timp ce această carte se scrie, apar mereu alte minuni.

Înainte a celei de-a douăzecea sărbătoriri a trecerii la cele veșnice a Fericitului Ioan, Frăția a trimis primele treizeci și trei de mărturii - în forma unui *Catalog* de minuni - la ierarhi, preoți și mireni ortodocși, pentru a încuraja proslăvirea sa oficială de către fiecare Biserică Ortodoxă locală. Acest *Catalog* a fost împărțit împreună cu un *Raport pentru canonizare*, care îi îndemna pe credincioși să ceară episcopilor ortodocși canonizarea Fericitului Ioan.

Povestirile care urmează sunt „vocea poporului”, vestind deplina însemnătate a unui „purtător de Dumnezeu” contemporan pentru o lume sărăcită duhovnicește. Ele dau mărturie despre cât de aproape este Dumnezeu, despre harul îmbelșugat pe care îl revarsă El asupra bieților oameni care suferă, ca semn al dragostei pe care o poartă El faptelor sfinților - în timpurile noastre moderne post-creștine, la fel ca în vremurile străvechi.

Izbăvire de orbire

O tânără asistentă medicală* care locuia în San Francisco și lucra într-unul din spitalele municipale n-a mai văzut brusc cu un ochi. Ea a observat aceasta pe când era la lucru, pe neașteptate, când a trebuit să-i dea o rețetă unui pacient - s-a uitat la etichetă și nu a văzut nimic ! A fost cuprinsă de groază ! Doctorii i-au spus că din cauza unei inflamări a nervului optic își pierduse total unul dintre ochi, care, fiind mort, trebuia îndepărtat, pentru a-l salva pe celălalt. Bineînțeles că astfel cariera ei medicală avea să se încheie.

Ea îl cunoscuse pe Arhiepiscopul Ioan încă de când era copilă, în Extremul Orient, îl întâlnise și pe undeva, prin Europa, și știa de minunile săvârșite de el de la părinții ei, care îl cinsteau foarte mult. Însă el murise demult. Deznădăjduită, a alergat la racla lui, ca la ultima speranță, și s-a rugat acolo multă vreme, cu lacrimi. A început să vină foarte des la catedrală, rugându-se în fața sfintelor icoane, apoi cobora în Criptă și se ruga la racla sa mult timp, astfel încât ceilalți oameni începuseră să o cunoască, între timp, la muncă încerca să-și ascundă nenorocirea, neștiind ce altceva să facă. Astfel au trecut câteva zile.

Apoi, într-o noapte, a fost cuprinsă de cea mai adâncă deznădejde și s-a dăruit rugăciunii arzătoare, după care a deschis Sfânta Evanghelie la întâmplare și a citit următoarele: *Și trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii lui l-au întrebat, zicând: învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb ? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu [...]* Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: *Mergi de te spală la scaldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând.* (Ioan9, 1-7)

- O, Doamne ! a strigat ea, citind până la sfârșit acest fragment care îi apăruse în față „din întâmplare”, dacă aș putea să ajung în Țara Sfântă și să-mi spăl ochii la scaldătoarea Siloamului sau dacă aș avea măcar o picătură din apa aceasta - aș vedea din nou !

Dimineața devreme s-a dus din nou în Cripta Fericitului Ioan și iarăși s-a rugat fierbinte acolo. Atunci o bătrână micuță, firavă, pe care nu o cunoștea, s-a apropiat de ea și i-a spus că a vizitat de curând Țara Sfântă și a adus niște apă sfințită de la scaldătoarea Siloamului și că a doua zi o să

* Gali Vasilev.

aducă o sticlă cu apă căci Sfânta Liturghie avea să fie săvârșită în Criptă și avea să slujească chiar mitropolitul! Fata bolnavă a fost uimită de aceste cuvinte ale „bunicii Elizabeth”, care, bineînțeles, nu știa nimic de rugăciunea ei din noaptea trecută, și a doua zi a venit în Criptă devreme, înainte de ivirea zorilor. La Liturghie s-a împărtășit și îngenunchind, plecându-se peste racla Fericitului Ioan, și-a pus apă sfințită pe ochi. Dintr-o dată s-a simțit mai bine. A doua zi putea deja să vadă cu ochiul considerat mort.

Veștile despre această minune au început să se răspândească cu repeziciune iar când au ajuns la noi am reușit să o cunoaștem și am rugat-o să viziteze librăria Fericitului Gherman din Alaska și să ne povestească amănunțit totul. Când, în ziua respectivă, a venit și ne-a povestit cele de mai sus, a adăugat că situația i se păruse foarte neclară, întrucât ea nu se rugase numai Fericitului Ioan, ci și altor sfinți, cărora li se închinase în catedrală, în fața sfintelor icoane: Sfântul Tihon din Za-donsk, Sfântul Nicolae, Sfântul Serafim și alții, pe care îi rugase fierbinte să o ajute.

- Chiar și aseară, a continuat ea, șovăiam dacă să vin sau nu la dumneavoastră. Noaptea am avut însă un vis, coboram într-o pivniță întunecoasă cu o singură fereastră, pe când o mulțime de oameni se duceau acolo cu un anumit scop. Și eu trebuia să merg acolo pentru ceva și am reușit să intru, împingându-mă. Atunci văd că era Cripta Arhiepiscopului Ioan, însă totul arăta altfel, iar în mijloc stătea Fericitul Ioan în mantia sa - viu ! Unii oameni puneau pe el bolnavi, ca să fie vindecați. Apoi văd că pun pe el o femeie care părea moartă și care începe încet-încet să se miște, se face bine și se ridică singură. Alții așteptau să le vină rândul. Orice ar putea să însemne visul acesta, m-am hotărât să vin la dumneavoastră și să vă spun cum s-a petrecut totul.

Toate acestea s-au întâmplat când, deși se mai liniștiseră, vrăjmașii Fericitului Ioan continuau să tulbure oamenii și de aceea slăbiseră mult credința în Dreptul acesta.

Și a zis: Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi. (Ioan 9, 39)

*Citețul Eugene Rose
Frăția Fericitul Gherman din Alaska
San Francisco, California
septembrie, 1968*

Izbăvire de moarte neîndoielnică

Dau mărturie despre vindecarea minunată a fratelui meu, Vadim Vasilievici Kozacenko, prin rugăciunile dragului nostru Vlădica Ioan. Această vindecare s-a petrecut după moartea lui Vlădica, când el se odihnea în Criptă; însă ne-a ascultat și ne-a ajutat, ca și cum ar fi fost viu.

Mult am vrea să vorbim despre Vlădica. De multe ori, când încă mai trăia, în Shanghai și în Europa, Vlădica a vindecat bolnavii prin minuni. În ceea ce mă privește, vindecarea lui Vadim este deja a doua minune săvârșită de Vlădica pentru mine. Prima a fost în 1952; eram în Anglia, unde s-a născut fiul meu, Philip. Philip a fost foarte bolnăvicios de la naștere și s-a îmbolnăvit grav pe 19 august. I-am scris lui Vlădica la Bruxelles. Am primit de la el o scrisoare și o frunză dintr-un copac sub care se rugase

lisus Hristos; și am pus această scrisoare sub perna copilului, care a început să se însănătoșească. Este semnificativ faptul că a început să se simtă mai bine chiar în ziua când Vlădica a primit scrisoarea mea.

În ceea ce-l privește pe Vadim, lucrurile s-au petrecut foarte repede. Miercuri, pe 15 martie 1967, soția fratelui meu, Nadia, mi-a telefonat și mi-a spus că fratele meu este pe moarte. După cum a spus atunci: „Doctorul a zis că Vadim n-are să mai trăiască până luna următoare. Pregătește-o pe mama și vino să-ți iei rămas bun și să-l îngropăm.” Noi nu știam că era atât de grav bolnav, cu două săptămâni înainte vorbisem cu el la telefon și mă asigurase că este perfect sănătos.

A doua zi ne-am dus la San Francisco. Când l-am văzut pe Vadim ne-am îngrozit. Avea fața pământie, albul ochilor era foarte galben; era slab, iar stomacul și picioarele îi erau umflate. Nu știu dacă ne-a recunoscut sau nu; îmi amintesc că nu reacționa la nimic. Greu de crezut că doctorii trimiseseră acasă un asemenea muribund. L-am sunat personal pe doctorul lui, dar nu am putut afla nimic altceva decât că, dacă va mai trăi până luni, o să-i facă niște analize. Însă se îndoia foarte tare că acestea vor fi necesare.

Aveam doar o nădejde: Domnul și rugăciunile sfântului nostru Vlădica, în aceeași seară l-am sunat pe părintele Constantin Zanevski și l-am rugat să vină vineri să-l împărtășească pe Vadim. Eu și Nadia ne-am dus la biserică și la Cripta lui Vlădica Ioan. După prima rugăciune la racla lui Vlădica a apărut nădejdea că acesta ne va ajuta. Și Nadia a simțit această nădejde, la fel ca și mine. Vineri starea lui Vadim s-a înrăutățit. Părintele Constantin a venit și l-a împărtășit; la spovedanie a fost conștient, însă după aceea și-a pierdut din nou cunoștința. Toate gândurile noastre erau strânse în rugăciune: „Dragă Vlădica, învață-ne și ajută-ne să facem ce trebuie ca să-l ajutăm pe Vadim. Nu ne lăsa, dragă Vlădica. Cu sfintele tale rugăciuni mijlocește pentru noi și ajută-ne.”

Brusc mi-a venit gândul să-l duc pe Vadim la Spitalul Veteranilor. Era ca și cum mă împingea un fel de putere: repede, repede, du-l la Fort Miley. L-am sunat iar pe doctor. Aproape a râs când a auzit ce vrem să facem. Nu mai era nici o speranță. De ce să-l mai deranjăm și să-l plimbăm dintr-un loc într-altul ? În ciuda refuzului doctorului, am mers la biserică, ne-am rugat și am hotărât să pregătim actele ca să-l ducem la Fort Miley. Nadia și cu mine eram într-o stare groaznică, dar credeam și nădăjduiam cu tărie că Vlădica ne va ajuta. Seara, mai târziu, starea lui a devenit foarte gravă: zăcea inconștient, temperatura îi crescuse și ne gândeam că are pneumonie.

Ne-am adunat să-l ducem la Fort Miley, însă el, recăpătându-și cunoștința, ne-a implorat să-l ducem la un spital particular, Mount Zion*, și să nu-i schimbăm doctorul. Nadia și cu mine nu ne puteam hotărâ ce să facem; amândouă voiam să-l ducem la Spitalul Veteranilor de la Fort Miley. I-am promis lui Vadim să-l lăsăm la spitalul particular. Ne-am rugat iarăși la Vlădica: „Ajută-ne, dragă Vlădica; învață-ne și ajută-ne !”

Atunci a venit la noi Leonid Mihailovici Zubrilin, care a insistat să-l ducem pe Vadim la Spitalul Veteranilor. Sfatul acestuia și cel al soțului meu Rostislav au fost ca un răspuns la rugăciunile mele către Vlădica, în ciuda tuturor argumentelor doctorului, am chemat salvarea și l-am dus pe Vadim, care acum își pierduse complet cunoștința, la Spitalul Veteranilor. Acolo, spre seară, am aflat că atunci când Vadim fusese adus la spital avea deja patru boli: ciroză la ficat, un surplus de bilă, hemoragie internă și

* Muntele Sion (în lb. engleză) - *Nota trad.*

pneumonie. Doctorul ne-a spus că Vadim este foarte grav bolnav și că nu mai are nici o speranță, din punct de vedere medical; însă dacă avem credință, ar trebui să ne rugăm, fiindcă numai o minune l-ar mai putea salva.

Starea lui s-a înrăutățit și mai mult. A fost dus la secția de terapie intensivă. Rar își mai deschidea ochii. Uneori era conștient și glumea, însă cea mai mare parte a timpului delira. Duminică, după Liturghie, am făcut un parastas în Criptă. Atunci l-am cunoscut pe părintele Mitrofan, care slujea adesea acolo, și am primit binecuvântare de la Episcopul Nectarie ca să facem Sfântul Maslu pentru Vadim. Veștile despre boala lui s-au răspândit repede nu numai în oraș, ci și în alte orașe și state. Toată lumea se ruga dragului nostru Vlădica Ioan. Părintele Mitrofan s-a rugat neîncetat pentru Vadim. Nadia și cu mine știam doar două drumuri: cel dintre casă și biserică și cel dintre biserică și spital. Însă în ciuda faptului că Vadim era foarte bolnav, credința noastră, că Vlădica Ioan îl va salva pe Vadim pentru noi cu rugăciunile sale, se întărea din ce în ce mai mult. Cu puțin timp înainte Vadim îmi spusese că atunci când îi fusese foarte rău îi văzuse adesea pe Vlădica Ioan și pe răposatul nostru tată, uneori în vis, alteori chiar fiind treaz. Acum era deja pe moarte și auzea un fel de muzică și cântece deosebite, despre care vorbea în delirul său.

După Maslu Vadim s-a simțit mai bine, putând să-și recunoască familia. Părintele Mitrofan l-a împărțit iarăși în spital. A trecut o săptămână. Starea inimii lui s-a îmbunătățit; lucrurile ar fi putut continua mult timp, așa că doctorul m-a sfătuit să mă întorc acasă, în Redding. După întoarcerea noastră, am mai fost chemate de încă trei ori și de fiecare dată, după spusele doctorului, sfârșitul era aproape; nu mai putea rezista mult. Ultima oară îi pregătiseră deja o cămașă și un costum pentru înmormântare și conveniseră ce fel de coșciug să cumpere și unde să-l îngroape. Toate acestea s-au făcut aproape mecanic. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat.

Stăteam deznădăjduiți lângă racla lui Vlădica și eu vorbeam în gând cu el: „Dragă Vlădica, dacă aceasta este voia sfântă a Domnului, ajută-ne să îndurăm această pierdere grea. Ajută-le pe Nadia cu cei doi copilași și pe mama. Nu ne lăsa; ajută-ne.” Eram complet absorbită în aceste gânduri și, ca și cum mi-ar fi răspuns, Vlădica mi-a spus: „Te îndoiești de mila lui Dumnezeu ? De ce nu îl crezi pe Dumnezeu ? Nu așa te-am învățat eu.” Eram rușinată de îndoielile mele, dar și bucuroasă, fiindcă simțeam că Vlădica ne auzise rugăciunile, în acel moment, lângă mine stătea Olga Nicolaevna Zubrilina. Și ea se ruga pentru Vadim. M-am întors spre ea și cu lacrimi de bucurie i-am spus ce îmi trecuse prin minte. Ea mi-a spus:

- Valecika, Vlădica al nostru este un sfânt. El ne-a auzit rugăciunile. Crede-mă, draga mea, Vadim se va face bine.

Începând din ziua aceea nu au mai existat îndoieli: Vadim avea să se facă bine, deși doctorii continuau să ne asigure că nu mai avea nici o speranță și că numai o minune l-ar mai salva. Da, știm aceste lucruri; însă noi credem în minuni și printr-o minune a lui Vlădica al nostru Vadim se va face bine.

După aceea lui Vadim i-a mai fost foarte rău de două ori. A fost din nou dus în salonul pentru cei în stare critică. Nadia m-a sunat și mi-a spus că doctorul încerca pur și simplu să o convingă să meargă drept la morgă și să înceapă pregătirile pentru înmormântare. Dar în acel moment avea atâta credință că Vadim se va face bine, încât ne-a sfătuit să nu venim, spunând că nu îl crede pe doctor. Am telefonat imediat soților Zubrilin și i-

am rugat să se ducă la părintele Mitrofan, ca acesta să-1 mai împărtășească încă o dată pe Vadim. Când părintele Mitrofan a ajuns la spital, doctorul a declarat că se așteaptă să moară din clipă în clipă. Slavă Domnului, prin rugăciunile Fericitului Ioan moartea a trecut pe lângă el, și din acea zi Vadim a început să-și revină.

Curând au venit Pastile, care au fost fericite. Vadim era îngrozitor de slab, numai piele și os și îmbătrânise mult, dar arăta mai bine. A început să vorbească rațional și să înțeleagă ce se întâmplase cu el. Medicii erau uimiți. Cum putea un om atât de bolnav să se însănătoșească? La urma urmei, zăcuse inconștient o lună întreagă, în ciuda momentelor când mai recunoștea cele ce-1 înconjurau. Soția sa fusese chemată de patru ori de la serviciu, pentru că el era pe moarte. Era cu adevărat o minune. Medicii ne-au spus:

- Noi am făcut ce am putut, însă Dumnezeu este Cel Care ți-a dat viață.

Starea lui se îmbunătățea în fiecare zi. Ficatul își revenise complet, iar Vadim își recăpăta sănătatea cu repeziciune.

La sfârșitul lui iunie a sosit în sfârșit ziua când medicii au hotărât să-i permită să meargă acasă. I s-a dat un regim foarte strict. Doctorii i-au spus soției lui că Vadim nu o să mai poată munci niciodată. În ciuda faptului că starea lui se îmbunătățise, stomacul îi era încă foarte umflat; avea mult lichid și de aceea pericolul nu trecuse de tot, iar boala putea reveni sau putea ajunge din nou pe patul de moarte. Nadia, eu și ceilalți membri ai familiei nu ne făceam însă prea multe griji, căci aveam credința că totul o să fie bine. Au trecut zile, săptămâni și luni, iar stomacul lui tot umflat era și nu erau semne că va scădea.

Întorcându-mă acasă, la Redding, după una din călătoriile mele, sufeream foarte mult pentru Nadia, căci observasem că începuse să deznădăjduiască. Ca întotdeauna, gândurile mele s-au îndreptat spre Vlădica Ioan. Înainte de a mă întoarce în Redding, mă dusesem la catedrală, ca să mă rog la racla lui. Voiam atât de mult să îl văd, să îi aud vocea, să vorbesc cu el. În seara aceea, acasă, gândurile mele s-au întors din nou la fratele meu bolnav. Mi-am adus aminte de Shanghai și cum, în momente grele, alergam la catedrală, la Vlădica, ca să îi împărtășesc durerile sau bucuria mea. „Dacă ai fi cu noi, dragă Vlădica, i-am spus în gând, dacă ți-ai pune mâinile pe trupul lui bolnav, cred că ai face să dispară umflătura și lichidul acesta, așa cum Domnul nostru Iisus Hristos a alungat duhurile necurate.” Si în acel moment - spun acest lucru sincer, cu tot sufletul și inima - nu știu dacă am adormit sau dacă eram pe jumătate trează: 1-am văzut pe Vlădica Ioan intrând la mine în dormitor, îmbrăcat cu o reverendă gri, cu brâu negru, în mână ținea mătaniile, iar pe cap avea o camilafcă mică. Intrând în cameră, s-a întors spre mine și a spus:

- Ei, ce nenorocire ai acu, de jelești așa ?

Vlădica îmi vorbise întotdeauna, din copilărie, în derâdere, cum ar vorbi un adult cu un copil. Așa îmi vorbea și acum, însă ochii îi erau plini de dragoste, iar pe buze îi juca un zâmbet. Eram amândoi lângă patul unde era întins Vadim, care dormea. Vlădica s-a apropiat de pat și, fără să se uite la mine, a întrebat:

- Care este necazul aici ?

I-am spus că Vadim avea stomacul umflat și mult lichid înăuntru și am început să-i explic, zicând:

- Dacă ți-ai pune mâinile pe Vadim, știu că 1-ai scăpa de umflătură și de lichid și de toate celelalte murdării din trupul său.

Vlădica s-a aplecat peste Vadim, și-a pus mâinile pe umerii lui și a început să se roage; am simțit că nu mai este nevoie să spun nimic. Vlădica se ruga. Țin minte că ochii mei i-au urmărit toate mișcările. Vadim era întins pe spate, cu mâinile întinse de o parte și de alta a corpului. Ținându-și mâinile pe conturul trupului fratelui meu, Vlădica și le-a mișcat în jos, ca și cum alunga toată ne-curăția și murdăriile, toată otrava, nu numai din stomac ci din tot trupul. O dată cu fiecare mișcare simțeam că asist la o minune, că din acel moment Vadim va începe să se facă bine. Vlădica a terminat, și-a luat mâinile de pe picioarele lui Vadim, s-a îndreptat de spate și apoi a dispărut. Nu am apucat să îi spun nici un cuvânt de recunoștință; Vlădica nu mai era nicăieri. Am vrut să fug după el și în momentul acela am observat că eram în camera mea din Redding. M-am ridicat din pat și am stins lumina. Am îngenuncheat și m-am rugat cu lacrimi de recunoștință Domnului Dumnezeu și i-am mulțumit iubitului nostru mijlocitor și rugător, în suflet aveam pace și înduioșare.

Telefonându-i Nadiei, mi-a spus că observaseră o schimbare, adică pântecul lui Vadim se micșorase, încetul cu încetul a început să dea înapoi. Medicii erau foarte încurajați de aceasta și tot repetau: „Este o minune, o minune !” Cu fiecare zi care trecea Vadim se făcea mai puternic și mai sănătos. A venit în sfârșit și ziua când i s-a permis să mănânce tot ceea ce voia, mai întâi câte puțin, apoi normal. S-a întărit; avea poftă de mâncare. Umflătura și lichidul au dispărut ca și cum nici n-ar fi fost. I s-a îngăduit să nu mai ia doctorii și să se întoarcă la serviciu. Nadia și Vadim au făcut un parastas în cripta lui Vlădica și o slujbă de mulțumire. Apoi s-au dus la spital, ca să le mulțumească tuturor medicilor care îl trataseră. Ca unul, toți i-au spus:

- Nu nouă să ne mulțumești; cineva „acolo sus” te iubește foarte mult.

Da, știi că dragul nostru Vlădica ne iubește și ne ocrotește, după cum și-a ocrotit mereu toți fiii duhovnicești.

Toți cei amintiți aici sunt gata să confirme adevărul acestei minuni săvârșite prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan.

*Valentina V. Harvey
Redding, California
10 octombrie 1968*

Ocrotire minunată în Vietnam

Cine a vizitat măcar o dată Cripta Arhiepiscopului Ioan nu a putut să nu observe și să nu se închine la o icoană mare cu *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului*, așezată pe un analog, chiar în centru, la capul raclei Fericitului Ioan. Această icoană a fost de curând restaurată în chip minunat într-o familie ortodoxă cucernică. Icoana a fost donată pentru Cripta Fericitului Ioan, ca un gest de recunoștință pentru binefacerile sale către acea familie, ca și către toți cei împovărați de suferințe. Proprietara ei, Ludmila Leonidovna Holtz, trăiește în San Francisco și îl venerează foarte mult pe Fericitul Ioan încă din vremea când trăia în Extremul Orient, împreună cu mama ei, a donat acest obiect sfânt în urma unei făgăduințe făcute lui Dumnezeu: când a murit Arhiepiscopul Ioan ele doreau foarte mult ca racla lui să fie lăsată sub catedrală. (Auziseră că autoritățile bisericești vor să o ducă îrraltă parte.) Și astfel, au făgăduit „să dea” co-

moara lor, această icoană, „Fericitului Ioan, pentru Cripta sa”, ceea ce au și făcut. Măritându-se cu un american, doamna Holtz a venit în această țară, unde s-a născut fiul lor, John. Când acesta a crescut a fost luat în armată. În vremea aceea era în toi războiul din Vietnam. Și băiatul îl venera pe Fericitul Ioan, însă când a plecat el în Vietnam Fericitul deja nu mai era printre cei vii. Cu puțină vreme înainte de a pleca, John a venit la mormânt și a pus sub mitra Fericitului (care este așezată pe raclă) o fotografie de-a acestuia, cu intenția de a o lua înapoi chiar înainte de a pleca la război, ca o binecuvântare de la sfânt. S-a întors apoi, s-a rugat lângă raclă, a scos fotografia și a pus-o în buzunarul de la uniformă, exact în dreptul inimii, ca ocrotire împotriva „glontelui inamicului”. Și așa a plecat pe front.

Iată ce mărturisește mama sa, judecând după multele lui scrisori de peste mări, despre cum Domnul nostru, datorită rugăciunilor Fericitului Ioan, l-a ocrotit de felurite primejdii în chip minunat. Fotografia episcopului era tot timpul în buzunarul de lângă inimă, zi și noapte, mereu. Caporal fiind, John a trăit o serie de minuni neîndoielnice, când toți cei din jurul lui cădeau, morți sau răniți mortal și numai el rămânea neatins. Odată, detașamentul lor a căzut într-o ambuscadă și numai el nu a fost nici omorât, nici rănit, în vreme ce toți ceilalți camarazi au fost fie omorâți, fie luați prizonieri. Altă dată o bombă a lovit barăcile lor și cei care stăteau lângă el au fost grav răniți. Nu i s-a întâmplat nimic primejdios nici când a căzut într-o capcană a inamicului, deși a trebuit să se lupte cu Vietcong-ul și chiar a fost ușor rănit. Sfârșin-du-se timpul pe care trebuia să-l petreacă în prima linie și fiind transferat la altă misiune, și-a întâlnit părinții fericiți într-un aeroport din Hawaii. De-abia atunci și-a dat el într-adevăr seama cât de bine fusese păzit și ocrotit de rugăciunile și portretul Fericitului Ioan.

Nimic nu este întâmplător în viață. Sfânta icoană cu *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului*, în vremea aceea deja donată criptei, s-a dovedit a avea aici o semnificație deosebită, pe care ei nu o cunoscuseră înainte. Această sărbătoare era cea pe care Arhiepiscopul Ioan o prefera dintre toate sărbătorile închinat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu: el fusese tuns în monahism în Iugoslavia, la o mănăstire purtând acest hram; în aceeași zi a sosit la primul său scaun episcopal, în catedrala din Shanghai, închinată icoanei Maicii Domnului, „Izbăvirea păcătoșilor”; iar cu ani buni după aceea, în aceeași zi de sărbătoare, a sosit la ultimul său scaun episcopal din catedrala din San Francisco, închinată tot Maicii Domnului, „Bucuria întristaților”.

Citețul Gleb Podmosenski

Gilroy, California

ianuarie 1968

Tămăduirea unei boli a picioarelor

În orașul Monterey, din California, trăia de mulți ani un domn respectabil, un cinstitor al Arhiepiscopului Ioan, pe numele său George Alexandrovici Skariatin, care a lucrat mulți ani pentru Arhiepiscopul Ioan. Mulțumită domnului Skariatin a fost cumpărată în San Francisco casa Sfântul Tihon din Zadonsk, pentru a fi adăpostiți în ea orfanii din Shanghai ai Arhiepiscopului Ioan. Tot datorită lui a fost întemeiat Fondul Arhiepiscopului Ioan, merit să strângă bani pentru acțiunile de binefacere ale

Episcopului; dl Skariatin s-a nevoit mulți ani pentru acel Fond. În ultimii săi ani și-a cheltuit o mare parte din putere apărându-l pe drept, ceea ce foarte probabil i-a grăbit moartea timpurie. Văduva sa, Olga Mihailovna, îi continuă lucrarea, jertfindu-se pentru această cauză până în ziua de azi. Vreme de mulți ani ea a suferit de varice, până ce, în cele din urmă, a fost silită să se interneze în spital; însă boala nu-și găsea ușurare. După șase săptămâni starea nodurilor din vene s-a înrăutățit și doctorii au stăruit să o opereze, ceea ce au și făcut, pe 18 octombrie 1967. I s-au făcut douăzeci de incizii. A stat atunci o săptămână întreagă în spital, după care a fost adusă acasă, foarte slăbită și cu dureri de neîndurat. Seara, părintele Arhimandrit Mitrofan a telefonat ca să afle vești despre starea ei și apoi i-a spus:

- O să treacă tot, datorită rugăciunilor Arhiepiscopul Ioan.

A doua zi, dimineața devreme, nici nu s-a putut ridica din pat, ca să primească o scrisoare cu predare urgentă de la părintele Mitrofan, în care era și o bucățică de vată îmbibată cu ulei de la candela din Cripta Arhiepiscopului Ioan. Se pare că părintele o scrisese imediat după ce slujise parastasul în Criptă, la miezul nopții. Iată textul ei complet:

12/25 octombrie 1967

12,00 noaptea

Dragă Olga Mihailovna,

M-am bucurat foarte mult azi să vorbesc cu tine la telefon, îți trimit ulei de la candela din cripta Arhiepiscopului Ioan. Desfă hârtia și unge-ți în fiecare zi piciorul (locurile bolnave), fără bandaj. Fă-ți cruce și spune: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile dragului nostru Vlădica, vindecă-mă de boală.” Cred cu tărie că mulțumită rugăciunilor mijlocitoare ale lui Vlădica al nostru, durerea va înceta îndată. Mila lui Dumnezeu să fie cu tine !

Cu dragoste sinceră întru Domnul, cel care se roagă cu sârguință pentru tine înaintea lui Dumnezeu,

părintele Mitrofan

După ce a citit scrisoarea, Olga Mihailovna a făcut întocmai cum îi spusese părintele Mitrofan. Durerea s-a oprit aproape imediat și a doua zi era deja pe picioare. Din acel moment totul a fost în regulă. Această vindecare minunată a uimit-o foarte tare. Până atunci, deși auzise multe și nu se îndoise niciodată de ajutorul minunat adus de rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, fusese totuși rezervată în privința acestui subiect. Acum însă, uimită de cele întâmplate, le spune tuturor despre puterea mijlocirii prin rugăciune care vine din credința în Arhiepiscopul Ioan. Așa și-a arătat Arhiepiscopul Ioan recunoștința față de văduva lui George Skariatin.

Se cuvine să prezentăm și o povestire a însuși părintelui Mitrofan, care a trăit mulți ani foarte apropiat de acest Drept. Mai mult, estimarea pe care părintele Mitrofan a făcut-o vieții ascetice a Arhiepiscopului Ioan, care fără îndoială a dus viața unui nebun pentru Hristos, este de mare preț, căci, pe când era copil în orașul Voronej din Rusia, părintele Mitrofan a cunoscut îndeaproape o adevărată nebună pentru Hristos, dreptcredincioasa Teoctista Mihailovna, care a murit în 1936. Fiind convins din proprie experiență de darul înainte-vederii pe care îl avea aceasta, părintele Mitrofan a observat o asemănare sigură între ea și Arhiepiscopul Ioan, pe care o mărturisește mereu ca fiind un adevăr neîndoielnic. Acest

lucru ar putea părea altora, care nu au trăit nicicând o astfel de experiență autentică în Sfânta Rusie, o exagerare foarte mare. Trebuie să trăiești cu sfinții ca să poți face judecăți despre ei. Iată ce ne-a scris părintele Mitrofan, care și-a intitulat însemnarea:

Din viața Arhiepiscopului Ioan

La marginea Parisului, pe o stradă lăaturalnică mare, era înghesuită o biserică de parohie a Bisericii noastre Ruse din afara Rusiei, închinată Tuturor Sfinților Ruși. Această stradă era de fapt un șir de garaje sau mai curând niște găuri cubice pentru parcare mașinilor. Din pricina greutăților legate de găsirea unui loc potrivit în oraș pentru o biserică, s-a hotărât să fie închiriate în acest scop două garaje alăturate. Nu aveau nici fundație, nici tavan, nu aveau ferestre, nici aerisire. Era umed și rece acolo. Nu locuia nici o ființă umană pe strada aceea. Bineînțeles, nu era nici un telefon pe lângă biserică sau pe stradă. Toate acestea creau greutate pentru slujbele bisericești. Nu am fost niciodată vestit pentru sănătatea mea, așa că după ce slujeam acolo eram atât de stors de puteri, încât zile în șir nu mai eram în stare de nimic și nu îmi mai puteam îndeplini sarcinile eclesiastice. Și, astfel, m-am pomenit bolnav înaintea uneia dintre marile sărbători din timpul iernii. Am luat tot felul de medicamente pentru inimă și nimic nu mi-a fost de ajutor. Am rămas într-o asemenea stare vreme de patru zile. Eram atât de slăbit, încât nu aveam putere să mă ridic din pat, însă eram pe deplin conștient că era foarte aproape unul dintre cele douăsprezece praznice împărătești. Biserica noastră Rusă din afara Rusiei avea doar o biserică în Paris. Enoriașii veneau aici nu numai din tot orașul, ci și din zonele din preajma acestuia. Se apropia ajunul sărbătorii și eu eram ținut la pat. Pe lângă aceasta, eram cu desăvârșire neajutorat și singur într-o casă cu două etaje, în doar câteva ore trebuia să iau trenul spre biserică, pentru a începe privegherea și eram lipsit chiar și de posibilitatea de a trimite pe cineva să pună un anunț pe ușa bisericii, care să spună că sunt bolnav și că nu se vor ține slujbele, îmi dădeam seama pe deplin că bieții enoriași vor sosi de departe și vor sta în frig uimiți și mâhniți, fiind siliți să aștepte în fața ușilor închise în acea zi mohorâtă fără nici un folos. Eram îngrozit. Ce să fac ?

Deodată, tot așa cum o rază de lumină alungă întunecimea, gândurile mele pline de întristare au fost alungate de gândul purtător de lumină că nu făcusem lucrul cel mai însemnat, nu cerusem ajutorul Arhiepiscopului Ioan. La acea vreme Arhiepiscopul Ioan era în America, în San Francisco, unde se dusese ca să strângă fonduri pentru fosta sa turmă, pentru a construi o biserică în Paris, îndată ce mi-am amintit de Arhiepiscopul Ioan, am simțit un val de energie. M-am dat jos din pat, lucru de care nu fusesem în stare până atunci, m-am așezat la masă și am început să-i scriu o scrisoare:

„Dragă Vlădica și părinte, nu îți scriu ca să te împovărez sau să te întristez. Am fost bolnav aproape întreaga săptămână, ținut la pat, însă mâine e sărbătoare și peste câteva ore trebuie să merg la biserică pentru a sluji privegherea. Sunt cu desăvârșire lipsit de puteri. Cred cu tărie că în clipa în care voi termina de scris această scrisoare mă voi însănătoși.”

Cutia poștală era jos, pe peretele casei noastre. M-am îmbrăcat cu repeziciune, am coborât de la etajul al doilea, am pus scrisoarea la poștă și, uitând de boală, ca și cum nici nu fusese vreodată, am urcat iute în cameră. Am luat toate cele de trebuință pentru slujbă și, pe deplin

sănătos, am plecat la biserică.

Cu inima sa de părinte, nemărginit de iubitoare, episcopul a auzit rugămintea plină de durere a fiului său duhovnicesc și, după cum mai făcuse în repetate rânduri, s-a grăbit să mă ajute, căci auzise peste cele 7000 de mile care ne despărteau. Străpungând hotarul spațiului și al timpului, Arhiepiscopul Ioan nu numai că m-a auzit, oriunde s-ar fi aflat el atunci, însă în chiar clipa aceea mi-a și asigurat mila lui Dumnezeu și în mine s-au revărsat putere și sănătate, biruind toate legile vieții noastre pământești.

*Arhimandritul Mitrofan
(povestit fratelui Gleb Podmoșenski)
Monterey, California
decembrie 1968*

Tămăduirea unei excrescențe primejdioase

Eu, Ivan Nikitici Luțenko, mă simt obligat de conștiință să dau mărturie despre cum am fost vindecat prin rugăciunile iubitului nostru Vlădica Ioan.

Aveam, de trei sau patru ani, o excrescență pe încheietura inelarului, cam de mărimea unui sâmbure de caisă. Multă vreme am încercat să nu-i dau atenție, deși mă necăjea foarte tare. Lumea m-a trimis la doctor ca să mi-o taie, și m-am dus. Doctorul, Constantin Efimovici Zaharov, mi-a spus că ar fi periculos să o taie, căci ar putea să atingă un nerv și atunci nu voi mai putea îndoii degetul. Dar eu voiam să o taie. Deja la mine la serviciu oamenii vorbeau despre ea.

Îl prețuiam foarte mult pe Vlădica de multă vreme. Cam la un an de la moartea sa, la puțin timp după ce a fost deschisă cripta și se putea intra, m-am dus acolo într-o zi. Nu pot spune că m-am dus special ca să-i cer ajutorul, ci doar pentru că îmi era atât de drag. Ajungând la mormânt, i-am sărutat mantia, care se află pe sarcofag, am aprins o lumânare, am sărutat mitra. Am stat o vreme acolo. M-am rugat la Vlădica Ioan și apoi, într-un fel, nu m-am mai gândit la asta. După două zile a început să mă mănânce degetul. Am observat că umflătura începuse să se înmoaie și într-o săptămână și jumătate dispăruse cu desăvârșire. Și mă chinuisem cu ea trei sau patru ani.

Nu am nici o îndoială că Vlădica m-a ajutat. Nu mai fusesem la el la mormânt de multă vreme și apoi m-am dus acolo și iată ce s-a întâmplat!

*Ivan Luțenko
San Francisco, California
februarie 1969*

Ajutor pentru găsirea unui soț

Vreau să dau mărturie înaintea credincioșilor creștini ortodocși că Arhiepiscopul Ioan, deși a murit, este viu pentru toți care se roagă lui cu credință, ca și cum ar trăi încă. În vremea vieții sale îl consideram un sfânt

și, deși știam puține lucruri, credeam în rugăciunile sale și îi ceream să se roage pentru mine în momentele importante din viața mea. Când a murit, am simțit imediat nevoia de a mă ruga *lui* și adeseori, în timpul slujbelor din catedrală, coboram în criptă și citeam Psaltirea pentru el, cum făceau mulți alții. Pe vremea aceea mulți oameni obișnuiau să-și arate respectul și dragostea pentru el citind cu voce tare Psaltirea, vechi obicei cucernic, aproape uitat astăzi - cititul Psaltirei pentru morți. Era foarte înduioșător să vezi o bătrână cu o lumânare în mână, stând cu teamă și respect înaintea analogului, în fața unei cărți mari, vechi, deschise, pronunțând cu grijă cuvinte lungi și complicate din Psaltirea Slavonă, cuvinte uneori neînțelese de nimeni. Dar cel puțin le înțelegea sfântul care le auzea și era mulțumit că un suflet viu se nevoia pentru el. Mulți oameni obișnuiau să vină acolo și să stea liniștiți și smeriți, așteptând răbdători să le vină rândul la citit, ascultând cuvintele solemne care se refereau mai mult la lumea de dincolo, de unde asculta Fericitul, decât la noi cei de aici, de jos. (La scurtă vreme după aceea noul episcop a oprit aceasta printr-un ordin, de teamă ca oamenii să nu folosească cititul drept scuză ca să plece de la slujbele ținute de el; acum nu mai citește nimeni acolo.)

Odată m-am dus acolo și am citit mult timp, până ce nu mai rămăsese nimeni cu mine. M-am uitat împrejur și am văzut că nu mai urmează nimeni. Eram singur cu Fericitul! Și atunci ceva mi-a atins profund inima și am început să plâng. Am căzut pe mantia care îi acoperea racla dragă. Și apoi mi-am dat deodată seama că, de vreme ce el este viu cu Domnul și de acolo ne aude, pot să-i cer și eu să mă ajute în nevoile mele. Și am început să mă rog cu sârguință pentru sora mea, care voia foarte mult să se mărite, însă din cauză că fusese bolnavă mulți ani nu reușea să-și găsească un bărbat aproape de sufletul ei. La scurtă vreme s-a terminat sus slujba și au coborât să închidă cripta și am plecat. Aceasta a fost Duminică noaptea. A doua zi, seara, sora mea mi-a spus că a întâlnit un tânăr și simte că se plac unul pe altul. Curând a urmat nunta, apoi un copil și deja de câțiva ani trăiesc fericiți împreună, însă remarcabil este faptul că s-au cunoscut exact atunci când eu mă rugam Fericitului Ioan pentru acest lucru.

*Timothy Gorokov
Salinas, California
mai 1969*

Ocrotire mistică la moarte

sau

Nina a Arhiepiscopului

Sunt unii oameni despre care nu știi nimic, deși s-ar putea să-i vezi în fiecare zi, și când pleacă pe lumea cealaltă sunt repede uitați și amintirea lor se stinge. Un astfel de om a fost Nina Kmeleva, sau „Nina a Arhiepiscopului”, cum îi spunea multă lume din Shanghai, fiindcă stătea tot timpul în catedrală și îl venera foarte mult pe Vlădica Ioan. Se știe foarte puține lucruri despre ea. Era cu desăvârșire singură, nu avea rude sau apropiați; nu fusese niciodată măritată, avea o cameră închiriată într-o zonă săracă a orașului și în ultimii ei ani a fost foarte bolnavă. Lumea își amintește că pe când era încă în China mergea în fiecare zi la toate slujbele, nu pierdea niciodată nici una. În San Francisco a continuat

această nevoință; la început a mers la vechea catedrală, apoi la cea nouă. Putea fi văzută adesea la intrarea în catedrală cu un chitanțier, strângând bani pentru înălțarea noii catedrale și se spune că a adunat astfel câteva mii de dolari. Joia, chiar și atunci când s-a îmbolnăvit, a continuat să îngrijească fără nici o plată copii retardați. În general, viața ei era mohorâtă. Era considerată puțin săracă cu duhul, o „fericită” sau cam așa ceva. Cu un an înainte de a muri a început să slăbească cu repeziciune, apoi a spus că are cancer și în curând era în spital.

În 1969 se apropia cea de-a treia sărbătorire a morții Arhiepiscopului Ioan. Cu o săptămână înainte de moartea ei Nina a spus că „Vlădica vine să mă ia”; dar nimeni nu a dat atenție cuvintelor ei. Suferea foarte mult și se umflase îngrozitor, însă cu trei zile înainte de moarte starea ei s-a îmbunătățit și a spus că un fel de „bătrân”, îmbrăcat în alb, stătea în spatele ei, în colțul camerei. De trei ori l-a văzut și l-a întrebat dacă a venit să o ia; dar se pare că el a dat din cap că nu.

Apoi a venit dimineața zilei în care se sărbătorea moartea lui Vlădica Ioan. În Cripta de sub catedrală era deja multă mișcare, începuse Sfânta Liturghie arhierescă. Chiar în vremea aceasta „Nina a Arhiepiscopului” și-a dat ultima suflare în spital și, când vestea despre moartea ei a ajuns în Criptă, slujba de pomenire s-a săvârșit îndată după Liturghie, nu numai pentru Arhiepiscopul Ioan, ci și pentru ea. Și astfel, prima slujbă de pomenire pentru ea a fost o slujbă „de Arhiepiscop”. Cu adevărat Vlădica Ioan a luat-o la el și din acel moment ea a fost pomenită în Criptă împreună cu Arhiepiscopul Ioan, în fiecare an de ziua morții ei.

Povestit de T. Blinova

Ocrotitorul călătorilor

Nota editorului: Pentru a-și îndeplini îndatoririle misionare și arhipastorale, Arhiepiscopul Ioan călătorea cu avionul atât de des și pe distanțe atât de mari -acest lucru s-a petrecut ultima dată când rămășițele sale pământești au fost transportate cu avionul de la Seattle la San Francisco, unde au fost înmormântate -, încât a fost propus drept candidat logic pentru sfântul ocrotitor al celor care călătoresc prin aer. După cum arată următoarea povestire, el poate fi considerat ocrotitor și al altor călători. Povestirea a fost scrisă de o rusoaică ce i-a fost apropiată în Shanghai și mai târziu; adesea ea i-a cerut și a primit ocrotirea și ajutorul. Vlădica Ioan obișnuia să îi viziteze familia de fiecare dată când călătorea cu mașina între San Francisco și Seattle și i-a botezat soțul și copiii.

În ziua de Paști ne întorceam acasă, la Redding. Am plecat din San Francisco după ce ne-am dus la biserică și după ce i-am salutat pe Arhiepiscopul Antonie și pe iubitul nostru Vlădica Ioan. Ne grăbeam spre casă, ca să petrecem acea zi sfântă cu mama, care nu putea merge la biserică din cauza bătrâneții și a bolii. Erau multe mașini pe drum și nu aveam chef de vorbă, în afară de schimburi întâmplătoare de impresii cu privire la slujba foarte frumoasă și la cântări. Soțul meu conducea. Fiica noastră de șapte ani se juca pe bancheta din spate, iar eu stăteam în față lângă soțul meu. Dormisem foarte puțin, căci venisem de la catedrală dimineața devreme. M-am hotărât să ațipesc puțin și se pare că am

adormit.

Și apoi am văzut că portiera de lângă mâna mea dreaptă se deschide și că apare Vlădica Ioan, care ne cheamă la el cu nerăbdare. M-am gândit: ne-a sunat ceasul ! în același timp prin fața lui Vlădica a trecut o umbră; părea a fi umbra unui preot. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am spus: „Facă-se voia Ta cea sfântă în toate, Doamne !” Am deschis ochii și am văzut că din partea stângă - partea unde era soțul meu - se năpustea spre noi un autobuz Volkswagen. Am înghețat și m-am gândit: am murit deja sau încă nu ? Intr-un fel eram împăcată la gândul acesta și nu simțeam panică; și, mi-e rușine să recunosc, nici măcar nu m-am gândit să-L rog pe Domnul Dumnezeu să-mi ierte păcatele sau să-l cer ajutorul. Autobuzul a zburat atât de aproape pe lângă noi, încât, cum se spune, dacă ar fi fost un fluture pe roată ar fi avut loc o catastrofă colosală. Uitându-mă la soțul meu am văzut că pălise și îi tremurau mâinile și în momentul acela am știut că trăim. M-am lăsat la loc pe spate și l-am mulțumit Domnului că ne-a salvat în chip minunat de la dezastru și atunci mi-am amintit cum mi se arătase Vlădica.

Ce putea să însemne ? Vlădica ne chemase spre el parcă nerăbdător, ca și cum ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Însă eu am fost cea care l-am văzut pe Vlădica, deși mașina era condusă de soțul meu. Eu nu i-am spus nimic, nu l-am prevenit - n-am avut timp să o fac. Ce însemnau toate acestea ? în momentul acela soțul meu și-a dat seama că nu dorm și mi-a spus cum scă-pasem ca prin urechile acului. l-am spus că știu, că nu dormeam.

- Vlădica Ioan m-a trezit; el m-a prevenit.

Și i-am povestit ce văzusem. Soțul meu a replicat:

- Dar de ce nu m-a prevenit pe mine Vlădica, de ce nu l-am văzut eu, și tu de ce nu mi-ai spus nimic ?

Într-adevăr, nu-i spusese nimic, însă cum ar fi putut Vlădica să-i apară soțului meu - la urma urmei, el conducea, în plus, cred că Vlădica îl cunoaște pe soțul meu mai bine decât oricine, de vreme ce el l-a botezat. Vlădica i-a dat gândul să îndrepte mașina spre dreapta înainte ca autobuzul să vină spre noi. în clipa în care eu am văzut autobuzul care venea spre noi mașina era deja în partea cea mai dinspre dreapta a drumului. Nu a avut loc nici o mișcare bruscă spre dreapta și mașina noastră mergea drept înainte, în vreme ce atunci când tragi de volan ca să eviți o ciocnire partea din spate a mașinii ar putea fi mai aproape de autovehiculul care se apropie.

Vlădica ne prevenise pe amândoi ! M-am uitat la soțul meu și i-am zis:

- De unde știi că nu ai fost prevenit și tu ?

Nu m-a contrazis. Cred că și el este incredințat că Vlădica ne-a ajutat în acea zi minunată de Paști !

Valentina Harvey Redding, California Paști, 1972'

Scăpare de cancer

Nu știu despre Vlădica Ioan decât ce am citit în revista dumneavoastră. Anul trecut, după 20 octombrie, mama era în spital cu o durere mare în stomac. Eram foarte supărată, temându-mă să nu aibă cancer; și apoi, în noaptea dinaintea zilei când doctorul trebuia să-mi comunice rezultatul analizelor, am avut un vis. O mulțime de oameni erau

adunați în jurul unei biserici mari, albe, cu turle rusești. Un bătrân îmbrăcat în alb a ieșit de acolo cu o cârjă în mână și a traversat strada, venind drept spre mine și spre mama. Când a ajuns la noi mi-am dat seama, din fotografii, că era Vlădica Ioan. Ne-a binecuvântat pe mama și pe mine și apoi imediat m-am trezit. Nu mai eram mâhnită din cauza mamei. După cum s-a dovedit, avea un ulcer care s-a vindecat repede. Acum mă gândesc adesea la Vlădica.

*Tamara Hurt
Sarnia, Ontario, Canada
25 iulie 1975*

Nota editorului: În articolele privitoare la Arhiepiscopul Ioan publicate de Episcopul Sava în *Orthodox Russia* sunt mai multe vise asemănătoare cu acesta și Episcopul Sava face o observație însemnată după ce descrie unul dintre vise:

„Putem lua drept adevărat acest vis, căci Sfântul Varsanufie cel Mare scrie că, dacă cineva vede în vis crucea, acesta este semn că visul este de la Dumnezeu, de vreme ce satana nu poate reprezenta crucea. Desigur, și alte vise pot fi de la Dumnezeu, însă nu avem un semn atât de sigur că un vis este de la Dumnezeu ca atunci când vedem semnul crucii. Iar dacă visul este de la Dumnezeu, trebuie să avem grijă, spune Sfântul Varsanufie, să nu-l interpretăm greșit, căci aici satana ne poate înșela.” (*Orthodox Russia*, nr. 3 din 1967). Faptul că Vlădica Ioan a făcut semnul crucii (când binecuvânta) în acest vis și prin acesta a dăruit pace sufletească arată că și acest vis este de la Dumnezeu și că a fost o arătare de-a lui Vlădica, dăruită prin har, pentru o persoană care îl cinstește.

Ocrotire de accident de mașină

Portretele Fericitului Arhiepiscop Ioan Maximovici au sosit chiar când plecam în Europa. Nefiind prea încrezători în siguranța avioanelor, mașinilor și trenurilor noastre și încrezându-ne în ajutorul Fericitului Ioan Maximovici, care a călătorit atât de mult, am fost foarte recunoscători că portretul său ne putea însoți în toate călătoriile noastre. Prietenul nostru M. ne-a povestit de curând că a fost ocrotit de un accident de mașină printr-o minune a Fericitului Arhiepiscop Ioan. Într-o noapte, M. conducea cu viteză, când la marginea șoselei a apărut un cerb mare, care s-a năpustit spre mașină, însă înainte ca animalul să ajungă la mașină a fost oprit brusc și în același timp M. a simțit foarte clar prezența Fericitului Ioan Maximovici.

*Michael Nedelski
Dakota de Sud
12/25 ianuarie 1974*

Nădejde pentru răposații neortodocși

Nota editorului: Întâmplarea următoare ne vine de la un ortodox convertit, a cărui mamă a murit ne-ortodoxă. El era mâhnit și nu știa cum să se roage pentru ea când a primit acest răspuns de la Vlădica Ioan, pe care l-a interpretat și ca pe un semn „că trebuie să fim

misionari, să avem dragoste și să ne îngrijim de neortodocșii din jurul nostru."

Era după-amiază și citeam din *The Orthodox Word*, numărul din mai-iunie 1974. Mai întâi m-am uitat la fotografia Criptei lui Vlădica Ioan. Făcând aceasta, am citit din nou troparul său, după care am simțit nevoia să sărut imaginea cu Cripta și să-i spun ce rău îmi pare că nu m-am dus de mai multe ori acolo când am fost în San Francisco. M-am uitat apoi la o fotografie de-a mamei mele și l-am rugat încă o dată să se roage pentru ea și am simțit că sigur face acest lucru. Brusc, au început să mi se îngreuneze pleoapele, mi s-au închis ochii și am intrat într-un fel de visare, văzând-o pe mama cu șorțul pus, vorbind mult, așa cum făcea în ultimii săi ani de viață. Și dintr-o dată am simțit că Vlădica se roagă pentru ea. Am văzut-o apoi din nou, însă de data aceasta în genunchi, plângând și spunând cât de mult se căiește pentru păcatele ei. Plângea atât de tare și de amarnic, încât aproape că îi puteam auzi în realitate vocea în cameră. Sentimentul care mi-a fost insuflat a fost să mă alătur rugăciunii lui Vlădica și să nu-mi deschid ochii. Am început să mă rog simplu, dar fierbinte, lui Dumnezeu, să aibă milă de ea și eram conștient de prezența foarte puternică a lui Vlădica, deși pe el nu-l vedeam ca pe mama. Ea a continuat să plângă cu mare durere și în cele din urmă a dispărut, în curând l-am văzut pe Vlădica Ioan, dar numai din spate. Nu-i puteam vedea chipul, numai vâlul de la camilafcă și o parte din barbă, apoi vârful cărjei episcopale și mâneca rasei. A început să se îndepărteze încet și am observat cu claritate că purta o mantie simplă de monah și nu una de episcop. Cu demnitate, a dispărut din vedere și nu i-am văzut deloc fața, însă eram sigur că el este. Am deschis ochii, m-am ridicat și i-am spus din nou troparul, cu voce tare, cu fața spre Răsărit, și am sărutat fotografia cu Cripta sa.

Nu cunosc în întregime sensul a ceea ce am trăit... Un lucru pe care l-am observat este că Vlădica nu a spus nimic și nu a făcut nici o promisiune. Am fost pur și simplu asigurat de rugăciunile sale și că este nevoie de rugăciune din partea mea și a altora. Am observat și faptul că purta mantie și cărjă de monah și nu de episcop. Aceasta mi-ar arăta mie că a făcut ceea ce a făcut nu în calitate oficială de episcop, ci mai degrabă ca persoană, ceea ce ar însemna că el recunoaște interzicerea de către Biserică a rugăciunii publice pentru răposații neortodocși, însă și învățătura conform căreia rugăciunea particulară pentru aceștia este de mare preț și trebuie încurajată.

Joseph McKean Youngstown, Ohio 6 septembrie 1974

Readucere-aminte de rugăciunea pentru morți

Faptele sfinților trebuie făcute cunoscute în lumea întreagă. Acum câțiva ani, când aveam o mare supărare, răposatul Vlădica Ioan (Maximovici) mi-a apărut în vis. Am văzut o raclă în mijlocul bisericii noastre, în care stătea Vlădica Ioan în mantia sa. Vlădica și-a făcut cruce, s-a ridicat și mi-a spus:

- Roagă-te pentru robul lui Dumnezeu Basil (care murise cu câțiva ani înainte) și pentru...

(cineva al cărui nume nu l-am putut înțelege, dar mai târziu mi-am

dat seama că era chiriașul nostru Eugene care murise).

*Alexander Pernitz
San Francisco, California
14 decembrie 1975*

Tămăduire de ulcer

Mama mea are un ulcer care nu poate fi operat și a avut probleme în ultimii trei ani. În 1975 a fost internată de trei ori. I se făcea foarte rău noaptea și a doua zi era în spital. Acolo zăcea în pat, cu perfuzii în mână, iar în câteva zile se întorcea acasă.

Însă în noiembrie 1975 a avut o altă criză, și de data aceasta a făcut febră cam de 39°C (mama este o persoană micuță și temperatura ei normală este de 35,5°C). Medicii au spus că poate veni acasă când îi scade febra. Mama nu crede în Dumnezeu și în mila Lui, însă de data aceasta mi-a spus să mă rog pentru ea, iar eu i-am răspuns că o să fac acest lucru. Zăcea la pat de șapte zile și doctorii nu îi puteau scădea temperatura. Atunci am primit o bucățică din mantia lui Vlădica de la o prietenă care l-a cunoscut pe Fericitul Arhipăstor. Ea mi-a spus să-i dau mamei o bucățică de artos și aghesmă și apoi să îi pun pe frunte o bucată de mantie și să-l rog pe Vlădica să se roage pentru noi. Am plecat de la mama după-amiaza târziu și ea a adormit, iar a doua zi nu mai avea febră. După încă o zi au și externat-o și de atunci a fost sănătoasă. Toți credincioșii s-au bucurat de această minune.

*Peter Herrin
Burlingame, California
2 februarie 1967*

Ajutor pentru oprirea sângerării

În noaptea dinspre 1 ianuarie, s.n., după ce m-am rugat Fericitului Vlădica Ioan Maximovici și m-am uns cu ulei din candela care arde în Cripta sa, sculându-mă din somn pe 1 ianuarie, am descoperit că sângerarea pe care o aveam de două zile se oprișe. Slăvit este Domnul nostru întru Sfinții Lui!

*Marina Prokopciuc
New Jersey
Ianuarie 1976*

„Roagă-te pentru bolnavi!”

Lunea trecută, seara, am avut un vis despre Fericitul Vlădica Ioan de San Francisco, pe care n-am să-l uit cât voi trăi. Era un vis din cele care nu aș mai vrea să se termine și m-am trezit cu o asemenea bucurie și fericire și m-am simțit atât de nevrednic să vină la mine în vis. Fericitul Ioan purta reverenda și panaghia sa. Era încovoiat, uitându-se la mine cumva dintr-o parte, avea părul negru cu șuvițe cărunte și își scosese ochelarii; mi-a spus că este fericit că am fost hirotonit diacon și a adăugat:

- Mai sunt fericit și pentru că la slujbe te rogi adesea pentru bolnavi. Nu-i uita pe bolnavi, roagă-te pururea pentru ei și-i cercetează.

Iar eu am spus:

- Da, Vlădica, așa o să fac.

Apoi T., enoriașul nostru, l-a întrebat:

- Puteți, vă rog, să-mi spuneți câte ceva despre viețile sfinților din Irlanda ?

Căci T. era mulțumit că la începuturile sale Vlădica adusese la lumină Sfinții apuseni dinaintea de Schismă. Vlădica și T. au început deci să vorbească. Și așa s-a sfârșit visul. Nu mi s-a mai întâmplat un lucru atât de plin de bucurie în toată viața mea. Înainte de avea acest vis nu mai lucrasem de peste nouă săptămâni, însă în ziua de după vis am fost angajat... Este atât de trebuincios să ne rugăm la acești oameni binecuvântați care l-au iubit pe Hristos și Biserica Lui atât de mult, și în același timp să facem lucrurile pe care le-au făcut ei în vremea când erau pe pământ (eu însă cred că ei sunt încă aici în duh). Am citit despre cât de des mergea Vlădica Ioan să-i cerceteze pe bolnavi, să-i îngrijească și cât de mult se ruga pentru ei.

Părintele Dimitri Serfes

Endicott, New York

9 ianuarie 1976

Chemare la Ortodoxie

Am inclus aici o însemnare din 1972:

„Astăzi un prieten de-al meu romano-catolic, F. C., mi-a povestit despre un vis pe care l-a avut ieri noapte. Ieri îi spusese că săptămâna viitoare, când se duce la San Francisco, să se oprească la catedrala sinodală rusă și să-mi aducă de acolo ulei din candela de la racla Sfântului Ioan Maximovici. Iar visul lui a fost acesta: când a ajuns la catedrală, a început să ia mult ulei din candelă și atunci a auzit o voce spunându-i:

- Spune-i lui M. să vină el însuși aici și să ia ulei.

F. mi-a mai povestit și că începuse să-și facă semnul Crucii ca ortodoxii, însă i s-a spus că nu ține bine degetele. El s-a corectat și apoi s-a trezit în pat, făcându-și semnul Crucii corect, în felul ortodox. Colegul lui de cameră, care este budist, l-a întrebat ce face și F. s-a uitat doar la el și i-a răspuns:

- Mă rog.

M-am gândit să scriu aceste lucruri - cine știe ? Este cumva Ioan Maximovici un sfânt?"

După o vreme am mers la San Francisco și după Sfânta Liturghie am coborât imediat în Criptă. M-am rugat la moaștele lui Vlădica Ioan, cerându-i să mă ierte pentru că mai înainte fusesem sceptic cu privire la sfințenia sa... înseamnă foarte mult pentru mine că Vlădica m-a adus în Biserică și mai ales în San Francisco, pentru a fi aproape de sfintele sale moaște.

Michael Riggin

San Francisco, California

27 aprilie 1976

Minuni în Franța

Am plăcerea de a vă comunica două minuni săvârșite prin Arhiepiscopul Ioan.

Pe 6 ianuarie 1958, pe la ora 10 dimineața, un bărbat și o femeie, ortodocși, care mergeau la mănăstirea din Fourqueux, unde avea să slujească Arhiepiscopul, au fost victimele unui accident de circulație foarte grav și au fost duși, bărbatul în stare de inconștiență, la Spitalul St. Germain.

Bărbatul - care avusese norocul să fie aruncat din mașină (se deschisese ușa, în timp ce bordul se înfigea în scaun) - avea ambii genunchi fracturați, coastele zdrobite, răni grave la cap și la abdomen. După zece zile de stat în spital intestinalele nu lucrau deloc și în a zecea zi era ca și părăsit; deși se făcuse tot posibilul, plosca stătea lângă el, nefolosită.

Între timp, o soră de la Fourqueux, trimisă de Arhiepiscop să îl viziteze, i-a adus o pâinică sfințită. Din respect, el a început să mănânce această pâine... cu poftă. După o jumătate de oră intestinalele îi erau eliberate de povară.

Femeia, doamna Pauline Richet, avea mai multe fracturi la brațul și la piciorul drept. După ce a fost operată, a pierdut mult sânge, nu mai putea urina și a intrat în comă. A doua zi, spre ora 1 după-amiază, Arhiepiscopul Ioan i-a făcut o vizită. Cum l-a văzut, s-a simțit luminată, având impresia că se apropia Dumnezeu de ea -lucru pe care i l-a spus. El i-a luat mâinile întrale sale și i le-a ținut vreme îndelungată, fără să spună nimic, în dimineața următoare, a treia zi de la operație, ea a urinat, a scuipat și a suflat pe nas cheaguri de sânge. A înțeles că a fost salvată. (Acestea sunt cuvintele doamnei Richet, care tocmai mi-a telefonat. Și ea este fericită să-și exprime recunoștința față de Arhiepiscopul Ioan.)

Arhiepiscopul Ioan a vizitat mulți bolnavi, dar totdeauna făcea acest lucru cu foarte multă smerenie și discreție. Faptele sale bune în această privință rămân necunoscute.

Sunt oameni care spun că în timpul unei întâlniri cu el la Versailles i-au văzut capul și umerii înconjurați de o aură albastră.

*Emile Moine
Paris, Franța
27 iunie 1973*

Tămăduire de astm

Printre miile de oameni care l-au cunoscut și l-au iubit pe Arhiepiscopul Ioan se număra și familia lui Boris Troian, care i-a fost foarte apropiată încă din anii 1930, din Shanghai. Această familie a trăit în tabăra de refugiați din Filipine înainte de a veni în cele din urmă în Statele Unite. Pe cel mai mare dintre băieții familiei îl știa Vlădica de când se născuse. Prin anumite împrejurări, familia a fost despărțită de Vlădica pentru câțiva ani. Băiatul de unsprezece ani a început să aibă crize violente de astm cam de prin 1952. A fost dat în îngrijirea unui medic și au stabilit ca acesta să poată fi chemat imediat, ziua sau noaptea, când băiatul, Vitali T., avea o criză de astm. Familia locuia în San Francisco cam de trei ani când Vlădica Ioan a venit să-și viziteze foștii enoriași, după o ședință a Sinodului din New York. Când familia a aflat de venirea sa, au mers îndată la biserica Sfântul Tihon ca să-l vadă. Când Vlădica a sosit și a ieșit din mașină,

oamenii s-au îmbulzit să-l întâmpine pe iubitul lor Arhiepiscop. El i-a salutat pe toți, pe mulți dintre ei nemaivăzându-i de mulți ani. Familia Troian nu îl mai văzuse cam de trei ani. El i-a întrebat ce mai era nou pe la ei; i-au răspuns că totul este bine, în afară de astmul băiatului. Vlădica a părut uimit aflând acest lucru. L-a înșfăcat de păr pe băiat, cu unul dintre bine-cunoscutele sale gesturi de tandrețe către băieții care îi slujeau în Biserică, și a spus foarte tăios:

- Nu a avut niciodată astm și nici nu o să aibă vreodată !

Și, uitându-se la băiat, a adăugat:

- Nu-i așa ?

Iar băiatul a răspuns:

- Așa e.

Din momentul acela până în prezent, băiatul nu a mai avut astm.

Citețul Laurence Campbell

San Francisco, California

ianuarie 1974

Apropierea Sfinților

Prima mea întâlnire cu Vlădica Ioan a fost provocată de un mare necaz - o boală gravă, în 1953, în New York, am făcut o operație nereușită la ochiul stâng, la care aveam cataractă. Vreme de mai multe luni am fost amenințată de orbire, în cele din urmă am fost din nou internată și mi s-a făcut un așa-zis tratament „de șoc”, în urma căruia aproape că am murit. Dar după acest „șoc” îmi puteam deschide ochiul, însă atunci a apărut o nouă nenorocire: glaucomul... M-am operat din nou, pentru a fi înlăturat lichidul care se adunase în ochi, și mi s-a spus că va trebui să fac această operație în fiecare an.

Trebuie să adaug aici că atât la început, când ochiul a început să se inflameze, cât și mai târziu, o dată cu sporirea presiunii dinăuntrul lui, această năpastă era însoțită de dureri de nesuportat, din cauza cărora nu puteam nici să dorm, nici să muncesc. Iar situația noastră materială era foarte proastă.

În aceste condiții, auzind că Arhiepiscopul Ioan a venit din Europa, ne-am dus la biserica sinodală unde slujea. După slujbă, soțul meu m-a dus la Vlădica. I-am povestit pe scurt despre nenorocirea mea și l-am rugat să se roage pentru mine. Spre uimirea mea, Vlădica, deși nu mă cunoștea câtuși de puțin, mi-a spus pe nume când m-a binecuvântat. După ce am primit binecuvântarea, m-am dus la spital pentru operație, cu desăvârșire liniștită. Și prin mila lui Dumnezeu, prin rugăciunile sfântului Vlădica, a fost ultima mea operație: au trecut deja 17 ani de când n-am mai avut nevoie de nici una.

După aceasta l-am inclus pe Vlădica Ioan pe lista preoților și a mirenilor pentru a căror sănătate ne rugăm când ne facem canonul zilnic de rugăciune.

Totuși, după ce a trecut un anumit timp, din cauza epuizării extreme a soțului meu, a trebuit să ne gândim la scurtarea canonului de rugăciune. Ne-a venit gândul să pomenim mai puțini oameni, vii și morți. Vrăjmașul a pus în mine gândul de a-i spune soțului meu:

- Vlădica Ioan este un om sfânt și nu are nevoie de rugăciunile noastre nevrednice.

În seara aceea nu l-am pomenit pe Vlădica Ioan, și nici pe alte persoane pe care le

pomeneam înainte.

După rugăciune, m-am culcat. De-abia reușisem să așepesc când deodată, fie în somn, fie în realitate, l-am văzut pe Vlădica Ioan (care era în Europa atunci), cu mantia sa neagră și o cruce în mâna dreaptă. M-am dus cu bucurie la el ca să iau binecuvântare, însă el mi-a spus:

- Nu, acum nu ai nevoie de mine și nu o să-ți dau binecuvântare. Când ai avut nevoie de mine, te-am binecuvântat și dacă în viitor vei avea nevoie de mine, atunci vino la mine după binecuvântare.

Și cu aceste cuvinte Vlădica a plecat fără să mă binecuvânteze.

Desigur că nu am mai putut adormi și m-am gândit fără încetare la nevrednicia mea, la faptele minunate ale lui Dumnezeu și la învățătura Apostolului Pavel, potrivit căreia trebuie să ne rugăm pentru toți învățătorii noștri și pentru toată lumea.

Dimineața, înfricoșată, i-am povestit soțului meu despre vis sau vedenie și din acea zi nu am încetat și nici nu vom înceta să ne rugăm pentru Vlădica Ioan; înainte îl pomeneam în rândul viilor, acum ne rugăm pentru odihna sa, cerându-l Domnului ca, pentru rugăciunile sfântului nostru Vlădica, să ne mântuiască și să ne miluiască pe noi păcătoșii.

La ceva vreme după această întâmplare am auzit că Vlădica Ioan a venit și va sluji la Biserica Sfântul Arhanghel Mihail din Brooklyn. Mi-era teamă să mă duc la el să primesc binecuvântare, însă Vlădica s-a uitat blând la mine și m-a binecuvântat cu bucurie.

O, Sfinte Vlădica, roagă-te pentru noi păcătoșii înaintea Tronului Atotputernicului, ca să nu ne părăsească, ci să ne întărească în credință și în răbdare, ca să ne purtăm crucea până la sfârșitul zilelor noastre și să stăm cu înțelepciune și liniște împotriva duhului stricăcios al apostaziei atât de răspândit în zilele noastre de premergătorii lui Antihrist.

Maria Mostiko

Washington, D. C.

Înainteprăznuirea Schimbării la Față

5/18 august 1973

Tămăduire de artrită

Vă voi povesti cum m-a vindecat Vlădica Ioan. Eu sufăr de inimă, am hipertensiune și artrită. Le-am putut îndura pe toate până acum doi ani și jumătate când artrita a pus stăpânire pe pieptul meu. Durerea era de nesuportat. Nu-mi puteam mișca brațele, nu mă puteam apleca, iar treaba prin casă o făceam în chinuri. Mă rugam tot timpul la Maica Domnului și o imploram să mă scape de aceste chinuri.

Și nu a trecut multă vreme până ce mi-a fost trimis ajutor, mie, păcătoasei și nevrednicei. Am avut un vis. Mergeam pe un drum și purtam o cruce înaintea mea. Era o cruce veche care se îngălbenise, însă am văzut că strălucea ca nouă (era mare de-o palmă). Apoi am văzut cum vine spre mine un călugăr cu o cârjă în mână. Când a ajuns la mine mi-a spus:

- Te rogi tot timpul la Maica Domnului să te ajute, însă nu ești singura care suferă; fii răbdătoare și așteaptă.

Atunci m-am trezit și m-am gândit vreme îndelungată ce ar putea să însemne acest vis. Am hotărât că este limpede că acest lucru este plăcut Domnului și că trebuie să am răbdare. Peste câteva zile am primit o scrisoare de la o prietenă căreia îi scrisesem despre durerile mele. Ea mi-a spus să îi scriu lui Batiuška* care slujește în catedrala unde se află Cripta lui Vlădica Ioan. Am făcut acest lucru și am trimis și bani, rugându-l să slujească un parastas pentru Vlădica Ioan și să se roage pentru mine. Batiuška mi-a îndeplinit rugămintea și mi-a trimis o iconiță cu Maica Domnului, o cruciuliță de la Ierusalim, niște vată cu ulei din candela care arde în Cripta lui Vlădica Ioan și, cel mai important, o fotografie cu el. De cum l-am văzut l-am recunoscut îndată pe călugărul pe care îl văzusem în vis - și, știți, nu-l văzusem niciodată pe când trăia. Am izbucnit în plâns și am început să-l mulțumesc Domnului pentru mila Sa. Am început să mă rog și să-i cer lui Vlădica să se roage pentru mine. Mi-am mărturisit lui păcatele, implorându-l să-L roage pe Dumnezeu să mă ierte și să mă dezlege de păcate și să-mi vindece sufletul și trupul. M-am uns pe piept cu vata îmbibată în ulei și m-am rugat fierbinte.

După aceea starea mea a devenit din ce în ce mai bună. Durerea a slăbit, inima mi-era mai bine, iar tensiunea a început să scadă. Și astfel, după doi ani și jumătate de durere în piept, aceasta a dispărut cu desăvârșire - și în tot acest timp, din cauza inimii, fusesem în grija unui medic și nimic din ce îmi prescria el și nici un sfat pe care mi-l dădea nu îmi ajutau. Însă, prin rugăciunile lui Vlădica Ioan, Domnul m-a vindecat. Am făgăduit să trimit în fiecare an la Cripta sa, pentru ziua trecerii sale la cele veșnice, bani pentru lumânări sau ulei, lucru pe care îl voi face până ce Domnul mă va chema la El. Și prietena mea Olga Alexandrovna Makarova a fost vindecată de artrită, însă pe când Vlădica mai trăia. Ea a fost cea care m-a sfătuit să-i cer ajutorul.

V-am scris tot, Dumnezeu mi-e martor ! Ce noroc că avem mijlocitori înaintea lui Dumnezeu și a Preacuratei Sale Maici!

*Sofia Zukulis
Milwaukee, Wisconsin
15 februarie 1977*

Tămăduirea unor degete rănite

Într-o sâmbătă m-am dus să vizitez o prietenă americană bătrână, răposată acum, care trăia într-un cămin de bătrâni și nu se putea mișca decât într-un scaun cu rotile. Nu avea pe nimeni și vizitele mele o bucurau totdeauna foarte mult. Îi aduceam mereu dulciuri, în ziua aceea era foarte cald, iar eu făceam cam o oră până acasă. După ce am stat cu ea, am început să mă pregătesc să plec, tot prin căldura înăbușitoare. Am reușit însă să o rog pe o femeie care își vizitase mama să mă ia cu mașina ei, deși nu stăteam deloc în drumul ei.

M-a dus cu mașina până acasă și, ca să nu o țin în loc, am coborât repede și în graba mea mi-am prins trei degete în portieră, când am închis-o. Durerea a fost foarte mare și femeia s-a speriat, dar eu am alergat imediat în casă. Îmi curgea sânge, mă durea foarte tare și foarte repede articulațiile degetelor s-au umflat groaznic, învinețindu-se. Am crezut că mi-am rupt degetele, de vreme ce nu mi le mai puteam îndoi.

* Cuvânt rusesc, folosit ca atare în text, cu sensul de *preot*, *părinte*, primul său sens (învechit) este *tată*, *tăicuț* — *Nota trad.*

Trebuie să vă spun că sunt pianistă la o școală de balet și în fiecare zi cânt multe ore la pian. M-am gândit că nu o să mai pot munci mult timp sau că aș putea chiar să-mi pierd slujba și m-am îngrozit. Și astfel, cu ochii în lacrimi, i-am cerut ajutor lui Vlădica Ioan, cu aceste cuvinte: „Uite, Vlădica, ce mi s-a întâmplat la mână. În timpul vieții tale ai iubit să-i vizitezi pe bolnavi. Și eu iubesc acest lucru, dar acum pot să-mi pierd slujba.” Am adormit înlăcrimată, după ce mi-am pus mâna rănită pe fotografia sa. M-am trezit dimineața - și nu-mi mai puteam recunoaște mâna. Umflătura se retrăsese, culoarea revenise la normal și de-abia mă mai durea puțin când îndoiam degetele. Toată ziua de Duminică i-am mulțumit lui Vlădica și l-am rugat să mă vindec complet. Luni nu mai rămăsese nici o urmă și am cântat nestingherită ore în șir. De atunci îi mulțumesc în fiecare zi lui Vlădica și mă rog pentru odihna sufletului său. Aș dori să trăiesc să-l văd canonizat.

*Nina Pașcenko
Birmingham, Alabama
27 mai 1977*

Scăpare de o excrescență a pielii

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Dragi Părinți,

Cu rugăciuni de mulțumire către Hristos Cel înviat, Care săvârșește minuni prin Sfinții Lui, vă scriu următoarele:

Vreme de câțiva ani am avut o excrescență pe gât, într-o parte. La început era ca o gămălie de ac, apoi s-a mărit până când a ajuns să aibă diametrul cam de 3 mm și lungimea de 9 mm. Acum un an și jumătate am fost silit să îmi dau jos crucea și lăntișorul de la gât fiindcă acesta intra în excrescență, o făcea să sângereze și îmi provoca mari dureri. Am lăsat crucea și lăntișorul într-un sertar. Mă necăjea să nu port crucea lui Hristos la gât și uneori mă gândeam să mă operez, însă pe atunci mă confruntam cu alte încercări și neazuri și aceasta părea doar o parte din ele. În loc de operație, prin post și rugăciune am încercat să îmbunătățesc cele dinăuntru mai degrabă decât învelișul din afară.

Odată, pe când comandam fotografii cu icoane de la o librărie din California, am găsit și ceva despre niște ulei „gratis” din Cripta Arhiepiscopului Ioan Maximovici. Așa că din curiozitate am comandat și eu ulei din acesta. În vremea aceea nu știam cine a fost acest om sau ce a făcut el, nu știam nimic despre el. Comanda mea a întârziat ceva timp (aceasta fiind voia lui Dumnezeu), însă în acest timp am început să aud tot felul de lucruri despre Arhiepiscopul Ioan - despre viața sa cucernică, despre lucrările, faptele sale, despre vindecările săvârșite de el și despre acest ulei și cum trebuie folosit, în inima mea a început să crească respect adevărat pentru acest om.

Deja, cu toată dragostea, îi ceream Arhiepiscopului să se roage pentru mine și mă rugam și pentru fericita lui odihnă. La rugăciune i-am spus Arhiepiscopului că începând din prima zi a Postului Mare voi unge excrescența cu acest ulei și i-am cerut să-L roage fierbinte pe Domnul să mă scape de ea. Așa că, în puținele zile care mai rămâneau până la începutul Postului, m-am rugat:

- Te rog, adu-ți aminte de mine, Arhiepiscope Ioane, știi cât de mult

îmi doresc să port din nou crucea ! Roagă-te pentru mine, bine-plăcutule al lui Dumnezeu ! Fericite făcător de minuni, îndepartează de la mine umflătura aceasta care mă împiedică să port Crucea dătătoare de viață a Mântuitorului nostru !

Luni noaptea, pe 13 mai 1978, după ce-mi spusese rugăciunile de seară în colțul cu icoane, am luat uleiul de pe etajeră, mi-am pus puțin pe deget și pentru prima oară mi-am uns gâtul în zona unde era excrescența. Nu am simțit-o la mână ! Ce ciudat, m-am gândit imediat, să nu nimeresc locul. Dar cum puteam să nu-l nimeresc ? Doar o am de atâta vreme. Din colț m-am dus la o oglindă să verific, însă lumina de la candelă nu-mi ajungea ca să văd. Inima îmi bătea cu repeziciune. Am alergat la baie, am aprins lumina și mi-am cercetat gâtul. *Excrescența dispăruse !* Nu curgea sânge, nu se făcuse coajă, nu mă durea. Cu ochii în lacrimi m-am întors la colțul cu icoane și i-am mulțumit Arhiepiscopului Ioan Maximovici.

La scurtă vreme am făcut un parastas pentru odihna Fericitului Ioan. Pentru această slujbă mi-am pus iarăși crucea, prima oară după mai bine de un an. Acum de fiecare dată când ating această cruce îi mulțumesc Fericitului Ioan și mă voi ruga mereu pentru el.

Ca să știți, am treizeci și trei de ani, sunt căsătorit și am doi copii. Dumnezeu mi-e martor, ceea ce am scris aici este adevărat.

*Peter A. Terasovici
831 Milford Pt. Road
Milford, Connecticut 06460*

Ajutor pentru un paralizat

Dragi Părinți,

După ce am citit „Cronica cinstirii Arhiepiscopului Ioan din Shanghai” nu pot tăcea. Tatăl meu, Herbert Klingart, a suferit un atac de apoplexie foarte grav pe 2 noiembrie 1977 și a paralizat, fiind inconștient timp de cinci zile. În decembrie s-au întrunit doisprezece medici, care au declarat și au semnat că nu va mai putea merge sau vorbi și ne-au spus:

- Pregătiți-vă pentru tot ce este mai rău.

Am luat avionul, m-am dus la San Francisco și m-am rugat la mormântul Arhiepiscopului Ioan. Datorită lui Boris Troian am primit o prescură, iar soția lui mi-a dat o podoabă de brad din ciocolată din Criptă și au pus o hârtiuță cu numele tatei sub mitra Arhiepiscopului Ioan*. Curând tata s-a putut ridica și starea lui se îmbunătățea în fiecare zi. De Crăciun 1-am adus acasă în vizită, iar în ianuarie deja juca șah și putea înțelege și vorbi. I-am făcut fotografii și le-am arătat medicilor, care au spus că nu pot înțelege și explica acest lucru, că trebuie să fie o minune... Acum deja merge singur.

Ce noroc că îl avem pe Vlădica Ioan cu noi și că prin el rugăciunile noastre ajung sus, la Domnul Dumnezeu.

*Nonna Katzenstein
2551 W. Campbell Ave.
La Habra, California 90631
28 martie 1978*

* O tradiție din vechea Rusie, practică atunci când oamenii se roagă la mormântul unui sfânt ierarh, cerându-i să se roage pentru ei.

Abaterea unui uragan

În 1979, la sfârșitul lunii august, în Oceanul Atlantic s-a format Uraganul „David”. Acest uragan venea cu o viteză de 100 de mile pe oră și a adus distrugerii mari și moarte în Republica Dominicană.

Urmărind direcția mișcării lui, era limpede că se deplasa spre Miami, Florida. Sâmbătă, pe 1 septembrie, nimeni nu se mai putea îndoi de acest lucru. Duminică, 2 septembrie, autoritățile locale au ordonat evacuarea populației care locuia pe malul oceanului, unde erau hoteluri cu multe etaje. Pe 3 septembrie, luni, dimineața devreme, posturile de radio și ziarele au anunțat că „uraganul a cruțat” Miami și a trecut pe lângă oraș.

Autorul acestei însemnări a fost în Miami atunci și dorește să dea lămuriri despre cum s-au întâmplat lucrurile.

Duminică, pe 2 septembrie, după Liturghie, preotul bisericii ortodoxe Sfântul Vladimir din Miami a slujit un parastas pentru Arhiepiscopul Ioan. Atunci când rușii au stat pe insula Tubabao (în Filipine, acum treizeci de ani), datorită rugăciunilor neîncetate ale lui Vlădica Ioan, taifunurile obișnuite din acele locuri i-au ocolit. Acest lucru a fost observat și de localnici, care l-au văzut adesea noaptea pe Vlădica rugându-se și însemnând tabăra cu semnul Crucii. Odată, în Filipine, un taifun puternic se îndrepta spre tabără. Prin rugăciunile lui Vlădica Ioan, când a ajuns în apropierea insulei taifunul și-a schimbat direcția și nu a lovit tabăra.

Aceeași minune s-a petrecut și în Florida. După parastasul făcut pentru Vlădica, Uraganul David, care se apropia de Miami, și-a schimbat dintr-o dată cursul spre nord și a ocolit orașul. Astfel, pentru rugăciunile lui Vlădica Ioan chiar și după moarte, Domnul i-a cruțat pe locuitorii acestui oraș.

Fie ca Domnul să odihnească sufletul răposatului său slujitor, Arhiepiscopul Ioan, și pentru rugăciunile lui să ne miluiască !

K. K. M.

Miami, Florida

3 septembrie 1979

(Tradus din Orthodox Russia,

nr. 20 din 1979, p. 16)

Ajutor pentru un bolnav de reumatism

Nu am scris până acum despre bolile mele și ale rudelor mele de care ne-a vindecat Vlădica Ioan. Voi face acum acest lucru. Pot afirma sub jurământ exactitatea și adevărul cuvintelor mele.

În 1953 am început să fiu chinuită de reumatism. Pe 9 octombrie (în acel an), la Mănăstirea Sfânta Treime (din Jordanville, N. Y.) s-a ținut deschiderea Soborului de Episcopi, la care a luat parte Vlădica Ioan.

Sora mea Sofia s-a dus la Vlădica și i-a cerut să se roage pentru Olga (adică pentru mine) și Lidia, bolnave. Lidia este nepoata noastră care trăiește în Australia. Ea se îmbolnăvisese și era internată în spital. Chiar în prima noapte după aceasta durerile mele au început să se domolească, iar în trei zile eram complet sănătoasă și nu a trebuit să încep să iau medicamentele prescrise de medic, pe care dădusem nouă dolari. Ținând seama de scrisorile sosite din Australia, și Lidia s-a însănătoșit complet în același timp, spre marea uimire a doctorilor.

În iarna anului următor, 1954, m-am îmbolnăvit iarăși de reumatism

al articulațiilor și al mușchilor și am intrat în spital pe 5 februarie. În aceeași zi i-am trimis o scrisoare lui Vlădica, cerându-i să se roage pentru mine. Am însoțit scrisoarea cu o foaie separată cu spovedania mea, căci citisem că Sfântul Ioan din Kronstadt, înainte de a se ruga pentru vindecarea bolnavilor, se ruga pentru dezlegarea lor de păcate. Am scris acolo toate păcatele pe care mi le-am putut aminti. M-am căit și pentru păcatul fumatului. Mă chinuia îndeosebi faptul că fumasem când coseam veșminte preoțești; era prima dată în viață când coseam veșminte și de aceea eram foarte mâhnită. Nu îndrăznisem niciodată să-l rog pe Vlădica să mă vindece de această patimă; fumam de douăzeci și șapte de ani și nu puteam deloc să mă las.

Zăcând în spital și neprimind nici o scrisoare de la Vlădica, am crezut că nu-mi iertase păcatele; iar durerea nu mai înceta. Am primit atunci o scrisoare din Germania, de la un veteran infirm, care îmi scria că Vlădica fusese în Italia, în drumul său se oprise în Germania și apoi avea să se întoarcă în Franța. Acest lucru m-a liniștit și mi-a dat nădejde că Vlădica nu primise încă scrisoarea mea.

Pe 7 martie, în Duminica Fiului Risipitor, am fost adusă acasă. Eram încă foarte bolnavă și slăbită. Însă marți, pe 9 martie (stil nou), m-am simțit dintr-o dată mult mai bine, de fapt atât de bine, încât chiar m-am ridicat din pat. Starea mea s-a îmbunătățit în fiecare zi și am putut chiar să fac ceva treabă prin casă. Vineri am primit o scrisoare de la Vlădica și m-am simțit complet sănătoasă, în același timp căpătasem silă pentru fumat. Iată o copie după scrisoarea lui Vlădica Ioan:

Aflarea Capului Mergătorului înainte Ioan

24 februarie (9 martie) 1954

„Dragă Olga care ești bolnavă,

Fie ca Domnul să-ți ajute și să te vindece.

Domnul îngăduie să suferim pentru ca să ne simțim slăbiciunea și să ne străduim cu mai multă râvnă către Izvorul a tot binele, Făcătorul nostru Care dă fiecăruia ce îi este de folos.

Domnul să te întărească.

M-am rugat pentru tine și mă voi ruga la Liturghie.

Fie și ca Domnul să-ți ierte toate greșelile.

Du-te să te spovedești și împărtășește-te cu Sfintele Taine.

Binecuvântarea Domnului să fie cu tine și cu sora ta Sofia.

Dumnezeu să o ajute și pe Gaida, care este bolnavă.

Al tău,
Arhiepiscopul Ioan"

Când îi cerusem lui Vlădica să se roage pentru mine, pe 5 februarie, îi scrisesem și despre nepoata mea Gaida, din Letonia, cerându-i să se roage și pentru ea. Avea tuberculoză. Era într-un sanatoriu și doctorii îi spusese că nu ar trebui să facă copii. Ea s-a însănătoșit prin rugăciunile lui Vlădica și acum are un fiu de 18 ani și o fiică de 14. Amândoi sunt sănătoși.

Olga Makarova

Nota editorului: Sofia este de profesie medic și martoră a acestor vindecări minunate.

Untdelemnul tămăduitor

Vă mulțumim foarte mult pentru că ne-ați trimis uleiul vindecător din Cripta dragului nostru Vlădica. Fie ca Domnul să grăbească ziua când iubitul nostru Vlădica va fi proslăvit între Sfinții lui Dumnezeu !

Dorim să vă informăm că mama a folosit uleiul la o cicatrice mică de pe față, de care nu putuse scăpa cu nici un fel de tratament. După două zile în care a folosit uleiul, cicatricea a dispărut de tot, iar zona dimprejurul ei este aproape complet vindecată ! Iar eu îl folosesc la o rană de la picior. După trei zile, rana s-a închis și se pare că se vindecă !

*Al vostru în Hristos,
Vladimir Raasch
St. Paul, Minnesota
aprilie 1981*

Vindecarea unei infecții

Citind cu multă bucurie duhovnicească și interes cartea *Fericitul Ioan*, aș dori să aduc și eu propria mărturie depre o vindecare minunată săvârșită prin mijlocirea și rugăciunile fierbinți ale Arhiepiscopului Ioan.

În 1963 patronul meu m-a transferat din San Francisco în Portland, Oregon. Și astfel, în martie, m-am mutat acolo împreună cu soția, fiul și cele două fiice.

În San Francisco familia noastră se apropiase foarte mult de Biserică și de Vlădica Ioan. Fiul nostru Vova (Vladimir) era paracliser la catedrală; soția mea scria articole în *Good Tidings** (un săptămânal editat de Arhiepiscopul Ioan); iar eu eram membru în consiliul parohial.

La scurtă vreme după ce am sosit în Portland, soția mea a suferit o operație foarte importantă, care la început a părut reușită, însă în acea noapte a făcut o infecție gravă și starea ei a devenit critică. Deși Vlădica, pe atunci, călătorea în Europa, i-am trimis o telegramă pentru soția mea.

A doua zi s-au petrecut două lucruri minunate: 1) Am primit o telegramă care ne confirma că Arhiepiscopul Ioan se roagă pentru soția mea Tatiana și 2) infecția a dat înapoi și starea ei s-a îmbunătățit foarte mult - iar apoi s-a însănătoșit cu desăvârșire.

Alexei Kocineff- Kennedy octombrie 1981

Scăpare de meningită

Dragă Părinte,

Iată traducerea minunilor săvârșite aici de Arhiepiscopul Ioan. Vă rog să mă iertați pentru traducere, însă o să fac tot ce pot.

Nepoțica mea de doi ani zăcea în pat cu febră mare. Doctorul a venit de mai multe ori, însă nimic nu îi ajuta. Atunci a hotărât că trebuie internată. Medicul specialist a declarat imediat că avea o meningită severă. Șansele ca ea să-și revină erau foarte mici și chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat ar fi rămas cu sechele grave.

* Vestea cea bună (în limba engleză) - Nota trad.

Era sâmbătă seara. Cu mare întristare ne-am dus la biserică pentru privegherea de toată noaptea, în timpul slujbei ne-am rugat la Vlădica Ioan. Am făgăduit că dacă fetița se va vindeca va arde tot timpul o candelă înaintea icoanei sale. A fost o mare surpriză pentru doctori că Duminică dimineață copilașul nu mai avea febră și s-a vindecat cu totul, așa că nu a rămas cu nici o sechelă. De atunci, în biserica mănăstirii arde tot timpul candela din fața icoanei lui Vlădica Ioan.

Un prieten, preot romano-catolic, auzise de viața sfântă a Arhiepiscopului nostru Ioan și a cerut o fotografie cu el. Într-o zi a venit la el o asistentă medicală dependentă de morfină. Era măritată, avea copii. Ea l-a rugat pe preot să o ajute, încercase totul ca să poată scăpa de dependență, în zadar însă. Făcuse și multe pelerinaje, dar fără nici un rezultat. Părintele i-a dat fotografia cu Vlădica Ioan și i-a spus că trebuie să aibă credință.

A doua zi de dimineață, femeia a scos toată morfina și toți banii pe care îi ascunsese și le-a dat soțului ei. A încetat definitiv cu morfina și nu mai are nevoie de ea. (A povestit că în noaptea aceea Arhiepiscopul Ioan a venit la ea și au avut o mică discuție. „Ochii aceia, spunea ea, ochii aceia...”

Rugați-vă pentru noi, sfinți Părinți, după cum și noi vă pomenim în toate rugăciunile noastre.

*Ieromonahul Toma
Olanda, 1983*

Ușurarea durerilor de ochi și de stomac

Vă mulțumesc foarte mult pentru că ne-ați trimis mie și fiicei mele fotografia cu Părintele Serafim, cu binecuvântările dumneavoastră scrise pe ea, și, bineînțeles, pentru uleiul din Cripta Sfântului Ioan Maximovici.

Părinte Gherman, vreau să vă povestesc despre minunile pe care le-am trăit atunci când m-am rugat Sfântului Ioan Maximovici. Am cordul ușor dilatat, ani întregi am avut și hipertensiune, insomnie, durere de cap și necazuri cu ochii. De multe ori îmi apăreau în fața ochilor lumini în culorile curcubeului, care mă făceau să mă simt rău. Trebuia să mă întind, dar când făceam acest lucru îmi era și mai rău, pentru că mi se părea că patul și camera se întorc cu susul în jos. Apoi începeau durerile groaznice de cap. Parcă stătea să-mi plesnească. Am crezut chiar că sunt pe moarte. (Odată, tensiunea a fost atât de mare, încât doctorul a fost uimit că încă mai trăiesc și i-a spus acest lucru fratelui meu.) Apoi, într-o zi, eu și fiica mea Garifallia am primit de la dumneavoastră și de la părintele Serafim cartea pe care ne-ați dăruit-o, „Fericitul Ioan”. Dumnezeu a știut câtă nevoie aveam de această carte și v-a îndemnat să ne-o trimiteți. Am început amândouă să ne rugăm Sfântului Ioan Maximovici și de fiecare dată când i-am cerut ajutorul l-am și primit. Vă voi povesti două astfel de întâmplări.

Într-o zi, când aveam senzațiile acelea la ochi de la care îmi venea rău, am chemat-o pe Garifallia să-mi aducă uleiul din Cripta Sfântului Ioan Maximovici. (Îl aveam de la părintele Inochentie din Tucson, Arizona, care ni l-a trimis după ce citisem cartea și îl întrebasem cui trebuie să scriem ca să facem rost de acest ulei. El ne-a răspuns că un pelerin, care fusese la catedrală, trecuse prin Tucson și îi dăduse uleiul.) Rugându-se lui Dumnezeu și Sfântului Ioan Maximovici, fiica mea mi-a dat cu ulei pe ochi

și am simțit imediat o răcoare în globul ocular (ceva ce nu mai simțisem înainte), durerile și luminile multicolore au încetat și mi s-a oprit și durerea de cap.

Altădată m-au apucat din senin niște dureri foarte puternice de stomac, care au ținut trei ore. Mă durea atât de tare, că mi-a venit să plâng. M-am rugat din toată inima Sfântului Ioan Maximovici să mă ajute. M-am întins pe pat și m-am uitat la ceas când am făcut acest lucru. Nu am dormit, ci doar stăteam așa, cu ochii închiși, în-trebându-mă ce are să se întâmple cu mine. Apoi, când m-am mai uitat o dată la ceas, am văzut că trecuseră douăzeci de minute și nu-mi venea să cred cum se schimbaseră lucrurile, căci am simțit deodată o ușurare în trup, toate durerile dispăruseră și eram bine. Cu ochii în lacrimi le-am mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului Ioan Maximovici. Am aprins o lumânare pentru el.

Vreau să vă împărtășesc, dumneavoastră și altora, aceste experiențe, în fiecare dimineață când îmi spun rugăciunile, inclusiv cele către Preasfânta noastră Născătoare de Dumnezeu și către Sfântul Nectarie, adaug rugăciuni către iubitul nostru Sfântul Ioan Maximovici. În timp ce mă rog am în față o fotografie de-a sa, care îl înfățișează în veșminte liturgice.

Cât de minunate sunt lucrurile Domnului!
Închei cu respect,

*A dumneavoastră întru Hristos,
Dna Koumbo Pessimisi
2637-1 Dallas, N. E.
Albuquerque, New Mexico
4/17 august 1983*

Ajutor pentru un șold fracturat

Vă mulțumesc pentru încă o sticlă de „Untdelemn vindecător din Cripta Iubitului de Dumnezeu Vlădica Ioan”. Cu adevărat, mare este mijlocirea sa înaintea tronului Preaînaltului nostru Dumnezeu.

Pe 12 decembrie 1981, mama mea a căzut și și-a fracturat șoldul. Mama a trecut deja de 83 de ani. Întorcându-se acasă, a spus că nu-și mai simte aproape deloc piciorul stâng. Eu i-am dat cu ulei vindecător și m-am rugat Fericitului Ioan. Acum spune că își poate mișca degetele de la picioare, ceea ce nu putea înainte, și își simte mai bine tot piciorul. Mi-am dat și eu cu ulei pe urechi, pentru că aveam necazuri cu ele. Acum nu mai am.

Sper să *vină foarte curând* ziua în care Iubitul nostru Ioan va fi proslăvit.

*Robert Hali
Montana
ianuarie 1981*

Ajutor pentru găsirea unor lucruri

Dragi Părinți cinstiți,

Pe când trăiam la mănăstirea Sfântul Gherman din Alaska, în februarie 19821-am însoțit pe Ieromonahul de întreit-fericită amintire

Serafim la Redding, în California, unde a ținut o cuvântare în cadrul Pelerinajului de iarnă Sfântul Gherman din Alaska* și a săvârșit Sfânta Liturghie a doua zi, la Praznicul Întâmpinării Domnului, în biserica parohiei de misiune Izbăvirea păcătoșilor.

La scurtă vreme după Liturghia din ziua praznicului, părintele Serafim m-a trimis împreună cu câțiva frați să cumpărăm provizii și alimente pentru mănăstire, încre-dințându-mi o sută cincizeci de dolari. Ajungând la casă cu căruciorul plin de cumpărături, mi-am dat brusc seama că nu mai aveam banii. Am rămas înmărmurit, m-am simțit groaznic că pierdusem banii și am început să învinuiesc și să cert pe oricine altcineva și orice altceva, cu glas tare și în minte. Am sunat la biserică și părintele Serafim ne-a spus să venim înapoi. După ce am parcat, am pornit spre biserică și 1-am întâi nit la jumătatea drumului pe părintele Serafim, singur, care mi-a spus:

- Sunt chiar aici, și a arătat spre pieptul meu. Arhiepiscopul Ioan mi-a spus. Nu te-ai gândit să te rogi lui, nu ?

Foarte sigur pe mine mi-am pipăit pieptul și, cu bucurie și în același timp cu rușine, am găsit banii într-un buzunar pe care eram sigur că îl cercetasem și, uimit, am răspuns că într-adevăr nu mă rugasem lui Vlădica Ioan. Părintele Serafim m-a mângâiat apoi, explicându-mi că după ce am vorbit la telefon a mers imediat la biserică unde în partea stângă este un portret mare al Arhiepiscopului Ioan, laolaltă cu mitra sa și alte câteva portrete și obiecte legate de viața și persoana sa, și acolo l-a rugat pe Vlădica Ioan să ne ajute să găsim banii. Arhiepiscopul Ioan i-a spus că banii erau chiar în buzunar - sub nasul meu ! Astfel, prin mijlocirea dreptilor lui Dumnezeu, o încercare și o ispită sigure s-au schimbat într-o descoperire a tainei sfințeniei și harului.

*Rasoforul Gherasim Eliel
Mănăstirea New Valaam
Spruce Island, Alaska
februarie 1984*

Ușurarea unei deformări a coloanei

De când mă știu am avut sau am fost în vreun fel de durere trupească, mai ascuțită sau mai surdă. Uneori nu mă doare atât de tare; alteori, foarte tare. Anul trecut, în iunie, durerea a devenit aproape de nesuportat, aveam spasme musculare la gât și spate, iar trupul meu devenise rigid și mă durea foarte tare. Deși întotdeauna m-a durut și mi-a înțepenit spatele, și de vreo două ori am avut dureri foarte mari, de data aceasta a fost cel mai rău. Am mers chiar și la un chiropractician, care a fost „foarte îngrijorat” de starea trupului meu; și, într-adevăr, diagnosticul lui nu prevestea nimic bun. Dar nu mă puteam hotărâ să încep să merg la el de trei ori pe săptămână - mi se părea că era ca și cum m-aș fi dat bătută și aș fi renunțat - și costa și foarte mult. În cele din urmă am hotărât să-L las pe Dumnezeu să mă vindece sau să consider durerea o urmare a păcatelor mele, oricare dintre cele două. Pe vremea aceea, în ciuda temerilor că voi avea mereu dureri sau că într-o zi voi rămâne infirmă sau nu voi mai fi în stare de nimic, tot nu făceam ceea ce știam că

* O manifestare veche de aproximativ douăzeci de ani, în cadrul căreia tinerii se întâlneau cu fețe bisericesti, pentru a primi învățătură de credință (asemănătoare cu Serile Filocalice din București) - *Nota trad.*

ar trebui să fac - să-mi stabilesc în mod serios o viață de rugăciune, să mă urnesc ca să „pun umărul la treabă”, ca să zic așa, și să lupt împotriva lenei. Fizic, aveam dureri mari și eram înțepenită. Când mă sculam dimineața nu puteam aproape deloc să mă mișc sau să umblu, doar șchiopătam încet, durându-mă picioarele, șoldurile și spinarea. La slujbă nu puteam nici să stau în picioare, nici să îngenunchez. Am început să dorm mai mult, ceea ce într-un fel mi-a fost de ajutor. Această situație a continuat mai multă vreme și am început să petrec mai mult timp stând liniștită în cameră, pentru a evita durerea și oboseala.

Pe 16 decembrie 1985, într-o duminică, am făcut lumânări aproape toată ziua și de-abia mă mai puteam mișca, din pricina încordării și a înțepenirii și pentru că aveam dureri mari. Noaptea aceea urma să avem o slujbă specială pentru Sfântul Gherman din Alaska, la care voiam să merg. După ce am făcut curat la locul unde lucrasem, m-am dus în camera noastră (a soțului meu și a mea, dar el era plecat) și m-am întins pe podea pentru câteva minute, ceea ce de obicei îmi ușura durerea și înțepenirea, ca să pot apoi pleca la slujbă. Tot mai aveam dureri și eram înțepenită, dar am hotărât chiar și așa să mă silesc să ajung la paraclis. Am șchiopătat până acolo, însă, ajungând la trepte, pur și simplu nu am putut să le urc pe ultimele și să mai și rămân cel puțin o oră în paraclis. Acolo nu erau prea mulți oameni, ceea ce mi-a influențat hotărârea, căci nu mi-aș fi putut ascunde chinul față de ei. Așa că mi-am cerut iertare și m-am întors, gândind că aș putea să citesc despre Sfântul Gherman în cameră pe timpul slujbei și în felul acesta nu i-aș întoarce sfântului cu totul spatele.

Nu am găsit însă cartea noastră cu Sfântul Gherman și m-am gândit că trebuie să fie ceva despre el în numerele de început ale revistei *Orthodox America**, pe care le aveam. Așa că am luat numerele din primii ani în cameră ca să le citesc. Nu cuprindeau nimic despre Sfântul Gherman, dar aveau foarte multe lucruri despre Fericitul Ioan Maximovici; și am citit totul despre el cu interes și inspirație. Am fost foarte mișcată de ceea ce am citit. Când am terminat și m-am hotărât să mă culc, încă mai aveam dureri mari în tot trupul, dar mai ales la picioare, șolduri, spinare și umeri, și m-am simțit atât de frustrată și de *disperată*. Nu știam câtă vreme voi mai putea îndura. Am observat o sticlă cu ulei pe măsuta unde ne ținem crucile și icoanele - o sticlă cu ulei din candela de la racla Fericitului Ioan Maximovici, folosită de soțul meu pentru a unge un frate bolnav - și, în disperarea mea și fiindcă tocmai citisem despre Fericitul Ioan, m-am gândit să fac o încercare. Nu pot spune că a fost un act de credință conștient; mai degrabă o rugămintă. M-am dat cu ulei pe toate părțile corpului care mă dureau (în afară de laba piciorului, căci m-am gândit că s-ar lua pe podea), în acel moment m-am gândit că părintelui S. s-ar putea să nu-i placă faptul că am folosit tot uleiul, însă din cauza durerii nu-mi păsa prea mult. M-am rugat Fericitului Ioan, sperând că mă va ajuta, căci nu eram lipsită de respect, deși știam că nu aveam credință. M-am culcat apoi, „la capătul funiei”, ca să spun așa.

A doua zi de dimineață m-am trezit foarte devreme și este puțin spus că am fost uimită și nu-mi venea să cred, fiindcă *durerea dispăruse* \ M-am mișcat prin cameră - *tot nici o durere*, nici o încordare sau înțepenire, nicăieri, în tot trupul meu - până în străfunduri - nu mai aveam nici o durere și nu-mi venea să cred. Nu-mi puteam aminti de când nu mă mai simțisem așa. Pentru mine era o minune faptul că nu mai aveam dureri și că mă mișcăm. Am putut să stau în picioare, să îngenunchez la slujbe și să

* *America ortodoxă* (în lb. engleză) - *Nota trad.*

car lucruri grele. De Ziua Recunoștinței am stat în picioare aproape toată ziua, am spălat vasele după o masă pentru două sute de oameni și după toate acestea tot m-am simțit nemaipomenit. Era incredibil: o vindecare minunată pentru mine.

Mi-era teamă să spun cuiva despre aceasta, ca nu cumva să-mi dispară sănătatea și lipsa de durere și pentru că era o experiență personală, pe care o păstram în inimă. (Privind înapoi, cred că și pentru că încercasem să ascund față de toți că aveam dureri atât de mari - întotdeauna mă mândrisem cu faptul că munceam din greu în ciuda durerilor și că ascundeam acest lucru) însă în cele din urmă a trebuit să-i spun părintelui S. - și din bucurie și pentru că folosisem uleiul fără ca el să-mi îngăduie acest lucru. Atunci mi-a spus el să povestesc aceste lucruri în scris și să le trimit la *The Orthodox Word*.

În următoarele două săptămâni am mai simțit uneori o înțepenire sau un junghi dureros, însă în adâncul meu știam, aveam siguranța și credința că, în ciuda durerii din afară, durerea profundă dinăuntru fusese tămăduită cu ajutorul lui Ioan Maximovici și cu rugăciunile sale către Dumnezeu, îmi simțeam trupul, sufletul, mintea și duhul reînnoite. Slăvit să fie Domnul nostru, și mulțumiri Fericitului Ioan !

Post-scriptum: După ce am terminat de scris, mi-am mai amintit ceva remarcabil: cu câteva zile înainte de o sărbătoare mare a cărei organizatoare eram (pe 7 decembrie), am început să simt iarăși durere și înțepeneală, ceea ce m-a făcut să mă tem din nou de o revenire a durerii permanente. Sunt sigură că acest lucru a fost în parte din cauza tensiunii impuse de organizarea acestui mare eveniment și de dorința de a face ca lucrurile să „meargă strună”. Când am înțepenit iarăși, mi-a fost afectată în primul rând laba piciorului, unde nu dădusem cu ulei! O dată cu această revenire, m-am luptat cu teama, durerea și cu celelalte sentimente: rușinea că m-am îndoit și am întors spatele darului dat mie prin Fericitul Ioan Maximovici, puținătatea credinței, gândul că necredința și îndoiala mea făcuseră ca darul să-mi fie luat înapoi etc. Toate acestea mi-au revenit pentru că am scris această povestire. După ce am terminat de scris, m-am rugat din nou și după o vreme mi-am dat seama că nu mai șchiopătam și nu mai aveam dureri! De asemenea, am spart și tăcerea necredinței mele și le-am spus și altora despre vindecarea minunată care a avut loc și va continua, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul pe care mi l-a dat.

*Katherine Kersting
Portland, Oregon
29 decembrie 1985*

Tămăduire de nevralgie

Mă rugam fierbinte Arhiepiscopului Ioan în legătură cu o anumită problemă, cerându-i să-mi arate ce să fac și să ne ajute. Am continuat să mă rog încă vreo trei minute și după aceste trei minute o nevralgie îngrozitor de dureroasă care îmi cuprinsese gâtul, umerii și spatele a dispărut! Această nevralgie mă cuprinsese pe neașteptate joia trecută, acum șase zile.

Mitropolitul Pangratie
Eparhia ortodoxă greacă Vasiloupolis
Woodside, New York
16/29 mai 1986

Ajutor minunat după citirea slujbei închinată Fericitului Ioan

Văzusem mai înainte cea mai recentă ediție a *The Orthodox Word* (numerele 123-124) și calendarul Sfântului Gherman pe 1986, ambele conținând o icoană în culori a Fericitului Ioan, însă nu le aveam și eu. Apoi, în cele din urmă, în ajunul zilei de 23 ianuarie am primit prin poștă *The Orthodox Word*, dar nu și calendarul. Și iată ce s-a întâmplat:

Eram, bineînțeles, foarte fericită că am primit *The Orthodox Word* - icoana cu Fericitul Ioan era așa de frumoasă ! Parcă era viu; ochii săi se uită țintă la tine. M-am rugat fierbinte lui, după ce am citit minunile săvârșite de el în Paris, povestite de Zinaida. De vreme ce acel număr conținea o slujbă întreagă închinată lui și era sâmbătă, m-am hotărât să o citesc a doua zi, după ce mă întorc de la biserică. Duminică, citind slujba, a trebuit să mă așez, fiindcă piciorul meu, care mă duruse mai mult de un an, încă mă mai necăjea. Era în ajunul zilei mele onomastice. Luni dimineața, stând într-un fotoliu, piciorul mă mânca îngrozitor de tare, aproape de nesuportat. Mi-am scos șoseta și am văzut că era acoperit tot cu o pudră asemănătoare cu mătreața. Bineînțeles că mă scărpinasem atât de rău încât se înroșise. Toată șoseta era plină de pudra aceasta. M-am întrebat ce s-a întâmplat și din ce motive. Acest lucru m-a făcut să-mi dau seama că piciorul nu mă mai durea. Dispăruse *orice* durere ! Și acum, chiar dacă tot mai șchiopătez, nu mai am dureri. Ieri chiar am mers pe jos tocmai până la magazin în oraș și m-am întors cu bine. M-am sprijinit într-un baston, dar *nu m-a durut!* Este o minune săvârșită de Fericitul Ioan, iar eu dau mărturie despre ea.

*Nina A. Fokine
Calistoga, California
8 februarie 1986*

Apropierea Fericitului Ioan

Doresc să vă aduc la cunoștință două întâmplări mici, dar nici pe departe neînsemnate, pe care le-am trăit ieri noapte.

Eram singur în cameră, foarte confuz și nervos. Mă simțeam frustrat de neputința mea de a mă concentra asupra unei singure activități. Eram tulburat mai ales de faptul că nu putusem duce la bun sfârșit nimic din ce începusem să scriu în ultimii doi ani. Hotărât să schimb această situație, m-am așezat la birou, dar tot nu puteam găsi un subiect anume. Apoi am simțit un îndemn puternic să mă rog și să cer ajutorul și îndrumarea lui Dumnezeu. La ce vrea El să lucrez ? M-am dus deci în colțul cu icoane și am început să mă rog. Tot priveam, pe rând, chipurile sfinților din fața mea, când deodată mi s-a părut că cel al Fericitului Ioan strălucește și se însuflețește, în tot acest timp unul dintre copiii care locuiau în apartamentul de deasupra mea țipase și plânsese isteric, îl puteam auzi pe tatăl său încercând să îl liniștească, zadarnic însă. Așa că m-am rugat Fericitului Ioan să îl ajute și să îl împace, amintindu-mi grija și dragostea sa

pentru copii. După vreo cincisprezece secunde erau o liniște și o tăcere desăvârșite și nu s-a mai auzit nici un ciripit toată noaptea.

Apoi l-am rugat pe Fericitul Ioan să mă ajute să scriu iarăși (căci acest lucru îmi aduce atâta pace și bucurie) și să mă ajute să știu despre ce ar trebui să scriu.

Și, în urmă cu vreo jumătate de oră, am primit un telefon de la cineva din San Francisco, care mi-a cerut să scriu despre un anumit subiect. Nu mai avusesem vești de la el de aproape un an.

Slavă lui Dumnezeu întru Sfinții Lui!

*M.Duff
Indianapolis, Indiana
2 aprilie 1986*

Ocrotirea unor băieți ortodocși

Dragi Părinți,

Tot citesc, iar și iar, despre Fericitul Vlădica Ioan și minunile sale, însă nu am reușit până acum să vă împărtășesc două minuni săvârșite cu doi băieți pe care îi cunosc. Nădăjduiesc că, o dată vestite aceste minuni, fiii duhovnicești ai lui Vlădica Ioan se vor grăbi și mai tare spre canonizarea sa.

Timothy Lockheed, citeț

Timothy Lockheed, un băiat de șaptesprezece ani, a cărui mamă este româncă ortodoxă și al cărui tată este scoțian convertit, a fost cuprins de o criză de apoplexie, din senin, fără nici un motiv clar, în 1984. Era într-un spital din Canada, inconștient și cuprins de crize. Doctorii au descoperit o masă de celule maligne, o malformație din naștere a creierului. Ei au declarat că Timothy trebuia să moară cu ani în urmă și că boala sa este „incurabilă”. Părinții lui îndurerați, James și Eva, au mers la preoții lor de acolo - părinții Varlaam, Lazăr și Moise -, cerându-le să se roage. Părintele Lazăr avea la mănăstire o sticlă cu untdelemn deal Fericitului Ioan, au luat-o cu ei la spital și au început molitva pentru bolnavi. Dar - spre groaza tuturor - cardiograful a arătat că băiatul nu mai avea puls: lui Timothy nu-i mai bătea inima ! Murea!

Părintele Lazăr a deschis repede sticla cu untdelemn de la Fericitul Ioan și a făcut semnul Crucii pe capul lui Timothy, rugându-se fierbinte pentru ajutorul lui Vlădica, cu lacrimi și roind pe obraji... Și - minunea minunilor - inima lui Timothy a reînceput să bată, crizele s-au oprit și băiatul a deschis ochii!

Doctorii erau uluiți. Timothy a adormit liniștit, s-a trezit a doua zi de dimineață, s-a ridicat în capul oaselor în pat și a cerut să meargă acasă. S-au luat măsuri de precauție: a mai fost ținut în spital încă trei zile și i s-au făcut radiografiile ale creierului: celulele maligne dispăruseră! Mai rămăseseră doar puține depuneri de calciu, care nu erau un motiv de îngrijorare pentru doctori.

Timothy a terminat anul acesta primul an de facultate și continuă să citească în biserică. Slavă lui Dumnezeu ! Și Sfântului Ioan !

Anastassy Kortessis

Anastassy Kortessis, un băiețel grec de opt ani din parohia mănăstirii Sfântul Tihon, a ajuns dintr-o dată să aibă probleme cu un rinichi. Era pălit și a început curând să facă dializă de trei ori pe săptămână, lucru extrem de dureros pentru un adult, darămite pentru un copil. Doctorii au declarat că va muri peste puțin timp, fiindcă ambii rinichi funcționau prost și starea lui se înrăutățise.

Părinții lui erau îndurerați și se rugau, cerând ajutor de la Dumnezeu, de la Născătoarea de Dumnezeu și de la toți sfinții.

Într-o noapte, pe când dormea, doamna Kortessis a avut un vis. Se făcea că era într-un paraclis pe care nu-l mai văzuse niciodată. O monahie numită „Maica Ioanna” s-a apropiat de ea și i-a spus că, dacă vrea ca Anastassy să se vindece, trebuie să aducă untdelemn din Cripta Arhiepiscopului Ioan Maximovici din San Francisco.

- Cine ești tu ? a întrebat-o doamna Kortessis.

- Eu sunt Maica Ioanna, i-a răspuns monahia. Doamna Kortessis s-a trezit.

- Cine e Arhiepiscopul Ioan ? l-a întrebat ea pe soțul ei, Stamatis, după ce l-a trezit din somn.

- Nu știu, i-a răspuns el. Hai să-i întrebăm pe preoții noștri.

Părintele Lazăr nu era la mănăstire. Părintele Varlaam le-a povestit celor doi despre Fericitul Ioan Maximovici.

- Ce bine-ar fi dacă San Francisco n-ar fi așa de departe, nu putem să ne ducem acum acolo ! a spus mâhnită doamna Kortessis.

Părintele Varlaam și-a adus însă aminte că are la mănăstire o sticlucă cu untdelemn de la Vlădica.

Au mers repede la spital, au făcut molitva pentru bolnavi și l-au uns pe Anastassy - mai ales în zona rinichilor - cu untdelemnul lui Vlădica.

A doua zi starea lui s-a îmbunătățit, temperatura și urina erau normale, durerea s-a oprit și a putut să meargă ! Doctorii erau uluiți.

Anastassy s-a întors la școală. Acum nu mai trebuie să meargă la spital decât o dată pe lună pentru o transfuzie de sânge, dar rinichii îi funcționează normal. Slavă lui Dumnezeu și Sfântului Ioan !

Astfel se sfârșesc povestirile minunilor săvârșite cu acești băieți ortodocși pe care Dumnezeu i-a miluit prin Sfântul Ioan.

Epilog

De ce oare mulți oameni - episcopi, preoți și mireni - nu recunosc nici măcar că Vlădica Ioan este „Fericit”, cu atât mai puțin Sfânt, și continuă să-i împiedice proslăvirea ?

Suntem oare așa de orbiți de grijile și ambițiile noastre - de viața aceasta, de materialism și modernism - încât, deși ne numim creștini ortodocși, ne spunem rugăciunile și păstrăm tradițiile Sfintei Biserici Ortodoxe, nu izbutim să înțelegem, pentru un motiv oarecare, ce înseamnă într-adevăr ortodoxia, care ar trebui să fie țelul nostru în această viață și nu folosim cu înțelepciune puțină vreme pe care o avem ?

De ce oare suntem pizmași față de cei care săvârșesc binele, cum a fost Cain față de Abel ? Și de ce suntem pizmași când cei care fac bine devin populari și noi nu ? Nu ne dăm oare seama că, dacă și noi ne-am ruga, am posti, ne-am lupta, am suferi și ne-am lepăda de lucrurile acestei vieți, Domnul ar lucra și în noi, cum a lucrat în Vlădica ?

Este oare sfințenia rezervată apostolilor sau sfinților Rusiei, dar nu și

nouă ? Nu pot exista oare sfinți *moderni* ? Doamne ferește ! Iisus *ieri și azi și în veci, este același* (Evrei 13, 8).

Da, fraților: cei ce sunt numai oameni, chiar și în secolul al XX-lea, se pot face îngeri, pot fi transformați și pot săvârși minuni *cu rugăciune și cu post* (Mat. 17, 21). Dar ce înseamnă un sfânt ? Oare un sfânt conduce automobile luxoase și participă la întruniri unde știe că va avea un jilț de onoare tapițat; este tot timpul popular, are tot timpul bani, n-are boli, griji sau dureri, este veșnic tânăr și chipeș ? Fals ! Înșelăciune ! Să nu credeți asta ! De obicei un sfânt nu-și dă seama că e sfânt, fiindcă e prea ocupat, îngrijindu-se de durerile celorlalți...

Bietul Vlădica a fost hărțuit în timpul vieții și este hărțuit și acum, după ce ne-a părăsit. Dar oare chiar ne-a părăsit ? Minuni ca cele săvârșite cu Timothy și Anastassy continuă în fiecare zi ! Pe măsură ce trece vremea, se mărește și lista lor !

Proslăvirea lui Vlădica este amânată pentru că vrăjmașul neamului omenesc lucrează în oameni, este pizmaș, își dorește slava pentru sine și continuă să-i învenineze pe alții cu mândrie, părere bună și slavă de sine.

Noi, fiii duhovnicești ai lui Vlădica Ioan - fie oameni care l-am cunoscut, fie convertiți, fie oameni din diferite ținuturi, simțim că proslăvirea lui este tot mai aproape. Știm că Dumnezeu însuși îl va slăvi pe Sfântul nostru Părinte Ioan, fiindcă omul este în continuare orb și căutător de mulțumire de sine. Ne rugăm pentru apropiata proslăvire a Sfântului Ioan și pentru proslăvirea Bisericii noastre pătimitoare din Rusia. Știm că Sfântul Ioan și pătimirea au fost nedespărțiți și că cele din urmă rugăciuni ale sale de pe acest pământ au fost pentru Rusia.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate - binecuvântat să fie Dumnezeu întru îngerii și Sfinții lui!

*Păcătoasa monahie Nadejda
Seattle, Washington
2/15 aprilie, 1986*

O convorbire telefonică minunată*

Îmi împărtășesc cu bucurie din amintirile personale despre cel ce pe atunci era încă Episcopul Ioan (Maximovici), reamintindu-mi următoarele cuvinte ale Sfântului Nestor Cronicarul și rugându-mă cu rugăciunea sa:

„Vă rog fierbinte, iubiții mei frați, să nu mă osândiți din pricina grosolăniei mele pentru că, fiind atât de plin de dragoste pentru Sfânt, m-am hotărât să povestesc tot ce știu despre el, căci m-am temut să nu mi se aplice și mie cuvintele Domnului nostru despre *sluga rea și leneșă*. .. însă înainte de toate mă rog lui Dumnezeu: «Domnul meu Atotputernic, dătorule de har, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, ajută-mi mie. Luminează inima mea, ca să înțeleg poruncile Tale și deschide gura mea spre vestirea minunilor Tale și slava bine-plăcutului Tău slujitor.»"

Și eu sunt „plin de dragoste pentru Sfânt”, dar mă tem de grosolănia mea, de neputința de a transmite „slava acestui bine-plăcut slujitor al lui Dumnezeu”. Și nu știu de unde să încep, cum să leg într-o ordine coerentă mulțimea imensă a amintirilor adânci, pline de har, despre acest mare Drept, amintiri care s-au întipărit pe veci în inima mea.

Episcopul și-a început slujirea arhipastorală în Shanghai, acest mare port comercial internațional al Chinei, în 1934 - anul nașterii mele. Familia

* În *Ruskoye Vozrozhdenie*, nr. 1, 1985, pp. 65-80.

mea avea o casă la doar trei străzi de marea catedrală închinată icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu „Izbăvirea păcătoșilor”; și părinții mei obișnuiau să meargă cu noi, copiii lor, la această catedrală, Duminica și în Zilele Sfinte. Eu și fratele meu am stat în Shanghai din 1939 până în ianuarie 1949, când am plecat la Tubabao. Mergeam la școală chiar lângă catedrală, la „College de Sainte Jeanne d'Arc", colegiu catolic, îmi aduc aminte vag momentul solemn în care Episcopul Ioan a binecuvântat crucile uriașe de aur și acestea au fost ridicate pe cele cinci turlă ale frumoasei catedrale de-abia construite. Lângă catedrală era o casă parohială cu mai multe etaje, din mijlocul căreia se înălța o clopotniță, îmi amintesc că în spatele acestei case era un teren viran pentru cea de-a doua biserică, neterminată; aici Fericitul Ioan săvârșea întotdeauna slujba de sfințire a Sfintei Aghiasme Mari, binecuvântarea apei de Bobotează. Vara, când școala era închisă, eu și fratele meu ne duceam deseori să ne jucăm pe acel teren întins al bisericii.

Aveam cam opt sau nouă ani când, într-o zi fierbinte de vară, am intrat în catedrala imensă, veșnic răcoroasă, ca să mă adăpostesc de arșiță. Era în timpul săptămânii, pe la 7 seara, și afară mai era încă destulă lumină. Preotul de serviciu săvârșea slujba de seară, iar catedrala era aproape goală. La locul lui de lângă coloana masivă a catedralei, între altarul central și altarul lateral din partea dreaptă, în fața analogului său cu cărți de slujbe bisericești, era Episcopul Ioan. Am aflat mai târziu că Fericitul Ioan participa în mod consecvent la toate cele nouă slujbe [inclusiv Liturgia] din ciclul zilnic stabilit de Biserica Ortodoxă și că se împărtășea în fiecare zi. După slujbă m-am dus la el ca să-mi dea binecuvântare. M-a întrebat cum mă cheamă și m-a invitat să-i fac o vizită „ca să discutăm". N-am să uit niciodată că, înainte de a pleca din biserică, a făcut multe închinăciuni până la pământ în fața fiecărei icoane din catedrală, ca și cum și-ar fi luat rămas-bun pentru o vreme de la prietenii săi dragi - sfinții. L-am urmat, ducându-i cârja episcopală. Sufletul meu tânăr a fost atras dintr-o dată către acest om extraordinar, simțind în mod inconștient acea dragoste profund creștinească pe care bunul episcop o făcea să crească în oameni, mai ales în copii.

Pentru prima dată în viață am intrat în biroul lui mare de la etajul al doilea al casei parohiale. Toată partea dreaptă a biroului, de la tavan până la nivelul analogului din colț, era acoperită cu o mulțime de icoane de mărimi diferite. Pentru un motiv oarecare am presupus că este foarte firesc ca atunci când intră în birou să înceapă imediat să facă închinăciuni înaintea icoanelor și să se roage din nou, pentru mult timp. În cele din urmă s-a așezat la birou, care era pur și simplu încărcat cu hârtii, și a vorbit îndelung cu mine. Așa cum avea să facă și mai târziu, mi-a vorbit despre Biserică, despre *Viețile* pustnicilor și ale sfinților, despre Mucenici, despre sărbătorile Bisericii. Nu mai voiam să plec acasă, să mă îndepărtez de acest om neobișnuit.

Se întunecase deja când Episcopul Ioan m-a binecuvântat și mi-a poruncit să mă duc acasă. După aceea am început să merg zilnic - dimineața și seara - la slujbele de la catedrală și să ajut la altar. În timpul săptămânii, după Liturgie, consuma chiar el Sfintele Daruri, adâncindu-se în rugăciune pentru încă multă vreme după plecarea preotului slujitor. Și iarăși, ca întotdeauna, se închina la toate icoanele din catedrală înainte de a pleca acasă.

Uneori Fericitul Ioan ațipea câteva secunde în timp ce vorbea cu mine în biroul său. Am aflat destul de curând că nu se culca niciodată în

pat, ci își îngăduia numai perioade scurte de somn pe un scaun sau în genunchi în fața iubitelor sale icoane, acolo unde îl surprindea uneori secretarul său, un anume domn Kantov.

Am fost martorul unei întâmplări de necrezut, legată de somnul său conștient! Într-o seară, în timp ce vorbea cu mine în birou, a sunat telefonul de pe masă și el a răspuns. Nu știu cu cine a vorbit, dar n-am să uit niciodată cum, continuând convorbirea, a lăsat să cadă receptorul și a adormit. Receptorul stătea pe reverendă - pe genunchi —, iar el, dormind, a continuat foarte multă vreme s-o audă și să vorbească cu persoana care îl sunase. Conform legilor firii ar fi fost întru totul cu neputință - și ca episcopul să-l audă pe cel care-l sunase, și ca acela să audă ce-i răspundea Fericitul Ioan. Cu toate acestea, ținând cont de durata și conținutul a ceea ce spunea ierarhul, îmi era clar că - în acest mod minunat - conversația continua cu adevărat!

Odată, când eram la el în birou, i s-a adus cina: îmi amintesc că era un castron cu borș și o ceașcă de *kisel* [budincă de fructe]. Era singur, eu eram în camera alăturată, unde mi-au adus și mie această masă modestă. Și prin ușa întredeschisă am văzut limpede cum Fericitul Ioan a turnat kisel-ul dulce în castronul cu borș și a început să mănânce acest amestec neplăcut la gust. Pe acea vreme, fiind copil încă, mi se părea absolut firesc ca episcopul să facă acele lucruri.

Toți copiii și băieții de la altar îl iubeau pe episcop, în ciuda severității sale. (Odată i-a poruncit episcopului Michael să-i biciuiască pentru fapta lor cea rea pe unii vinovați.) Fericitul Ioan a devenit idealul meu și m-am hotărât să-l imit în toate. Odată, în Postul Mare, nu mai dormeam în pat și mă culcam pe podea; nu mai cinam cu familia, ca de obicei, și mâncam numai pâine și apă etc. Părinții mei s-au mâhnit și m-au dus la bunul episcop. După ce i-a ascultat, acesta i-a poruncit episcopului să meargă la magazin și să aducă niște salam de Bologna. Ca răspuns la rugămințile mele înlăcrimate că „totuși este Postul Mare acum”, înțeleptul arhipăstor mi-a poruncit să mănânc tot salamul care fusese adus și să-mi amintesc mereu că ascultarea de părinți este mai importantă decât o postire pe care ți-o impui tu.

- Atunci, cum să continui, Vlădica ? 1-am întrebat eu, tot dorind să-mi continui podvig-ul [faptă de asceză] într-un „mod deosebit”.

Iar el mi-a răspuns:

- Continuă să mergi la biserică așa cum ai făcut până acum, însă acasă fă ce îți spun tatăl și mama ta.

Îmi amintesc că i-am purtat pică pentru că nu mi-a încredințat un podvig ascetic „deosebit”.

Îmi mai amintesc o întâmplare remarcabilă, sau mai degrabă un incident, din viața Fericitului Ioan, la care am asistat personal. Era în timpul săptămânii și Liturghia era săvârșită de unul dintre preoții catedralei din Shanghai. Fericitul Ioan stătea în locul său obișnuit, iar eu ajutam la altar parcă - nu-mi amintesc precis, îmi aduc însă bine aminte că în timpul predicii sale acel preot l-a certat pe episcop, arătându-l cu degetul și folosind cuvinte ca: „năpârcă, scorpion, broască râioasă, fățarnic” etc. Episcopul a continuat să stea la locul său, fără să manifeste vreo reacție la aceste atacuri iraționale ale preotului său, ci începând să citească dintr-o carte aflată în fața sa, pe analog. După o vreme tata mi-a povestit că el și mulți alții au fost indignați de o asemenea purtare inacceptabilă a preotului față de episcopul său și au cerut ca episcopul să-l pedepsească pe ticălos, însă episcopul nu a luat nici o măsură, spunând

că este o problemă personală. Ce sfântă nerăutate ! Și în general nimeni nu a auzit niciodată vreo vorbă de osândă ieșind din gura acestui Drept.

Răposatul preot Serafim Slobodski mi-a povestit că l-a întrebat odată pe Fericitul Ioan:

- Cine este vinovat pentru acea tristă ceartă din biserică privitoare la catedrala din San Francisco ?

Iar Fericitul i-a răspuns foarte simplu, cu un singur cuvânt:

- Diavolul.

„Grija pentru sufletul omenesc” este cuvântul care ar putea descrie cel mai bine acel impuls fundamental care a motivat viața și lucrarea celui mai mare rugător și Drept - nu numai din secolul nostru căldicel, ci, o cred cu tărie, din toată istoria Bisericii creștine universale. Altminteri, cum s-ar putea explica toate lucrurile la care am fost martor ? Am văzut, de pildă, cum uneori chipul său era pur și simplu transfigurat în timpul Liturghiei, la praznicele mari, strălucind cu o lumină nepământească; și cum ochii săi, veșnic plini de dragoste dumnezeiască, reflectau limpede o bucurie de nespus datorită prezenței Sfântului Duh, bucurie la care nu putem ajunge noi păcătoșii. Am văzut cum în noaptea Paștilor zbura, purtat parcă de îngeri, în jurul catedralei din Shanghai construite de curând, exclamând cu o bucurie desăvârșită cuvintele purtătoare de biruință:

- Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Bucuria sa adevărată părea că nu are limite: întreaga lui ființă era scufundată în bucuria lui Hristos, pe Care îl iubea cu adevărat și desăvârșit.

Cel mai uluitor însă era darul său de a vedea inimile oamenilor și de a le atrage la Hristos. La urma urmei, dacă nu ar fi fost acest Drept, nu m-aș fi gândit niciodată să slujesc Bisericii în chemarea preoției. Și ce uimitoare a fost profeția sa privitoare la ceea ce avea să ni se întâmple ! În scrisoarea sa din 23 octombrie/7 noiembrie 1949 către mine și fratele meu - când aveam numai cincisprezece, respectiv treisprezece ani, de-abia sosisem în Australia venind din Insulele Filipine și deja mergeam rar la biserică - ne-a avertizat dinainte: „Când părăsim căile Domnului, ne putem bucura de trupurile noastre numai o vreme - apoi vom simți amărăciunea aceluia rău, care pare dulce.” Nici măcar în ziua de azi nu pot citi acele cuvinte profetice fără lacrimi amare de recunoștință -după treizeci și cinci de ani!

El știa că aveam să-i scriu pe 19 mai/1 iunie 1969 (?): „Of, ce mult aș vrea să putem vorbi, Vlădica ! S-au întâmplat atât de multe lucruri care și-au lăsat urma în mine de când am plecat din Filipine, încât nu mă mai recunosc. Nevoința duhovnicească a copilăriei mele s-a scufundat în lucrurile păcătoase, materialiste care mă înconjoară.”

Însă marele sfânt a văzut că nu toate străduințele mele duhovnicești „se scufundaseră” și a continuat să mă cheme la slujirea Bisericii, sfătuindu-mă „să primești o educație teologică și pentru aceasta să te înscrii la Seminarul Sfânta Treime. Fie ca Domnul să te ajute și să te binecuvânteze pe acea cale.” (scrisoare din 18/31 ianuarie 1961).

Bineînțeles, nu am cuvinte potrivite pentru a-mi exprima recunoștința și dragostea pentru arhipăstorul de neuitat, în timpul vieții pământești a unui episcop, exclamăm în Liturghie: „Pentru sfintele rugăciuni ale stăpânului nostru, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.” însă de vreme ce Dumnezeu „Nu este Dumnezeul morților, ci al viilor” (Matei 22, 32), după cuvintele adevărate ale însuși Mântuitorului nostru, eu chiar și în ziua de azi continui să-i cer

ajutorul Sfântului Ioan cu aceeași rugăciune.

Mulțumindu-i neîncetat lui Dumnezeu pentru darul de a fi martorul vieții unui foarte mare sfânt al Său, prin rugăciunile căruia nu m-am scufundat de tot în deșertăciunea acestei lumi, nu am nici o îndoială că va veni ziua în care Biserica luptătoare îl va canoniza și pe Arhiepiscopul Ioan ca pe unul dintre cei „de care lumea nu era vrednică” (Evrei 11, 38) - iar noi îi vom mulțumi lui Dumnezeu, minunat întru Sfinții Lui.

Părintele George Larin

Îndepărtarea unei umflături

Vlădica Ioan era pentru noi, orfanii, ca un tată iubitor, un prieten foarte bun, foarte înțelegător. La orfelinat dădea chiar petreceri pentru noi de câteva ori pe an, căci știa că noi, copiii, trebuia să ne mai și distrăm. Era un om înduhovnicit, un om cu o viață sfântă, însă înțelegea și viața mirenilor. Puteam veni oricând la el ca să-i cerem ajutorul când aveam inima grea, iar el ne înțelegea întotdeauna și ne mângâia cu dragoste. Glumea mereu cu noi, astfel că nu eram niciodată triști.

Pe mine mă iubea în mod deosebit pentru că eram prima fată care a venit la orfelinatul său. Obișnuia și să mă viziteze aici din când în când și îi iubea foarte mult pe copiii mei, care îi spuneau „tataia”. Fiica mea Olga a fost botezată de el la orfelinatul Sfântul Tihon de aici, din San Francisco. Când a murit el am pierdut și un prieten foarte bun, și un tată.

Soțul meu era și scandalagiu, și ateu. Mă bătea. M-am plâns lui Vlădica, iar acesta l-a chemat și l-a întrebat:

- De ce o bați pe Valia ?

La care soțul meu a răspuns:

- Pentru că lucrează și nu-mi dă mie banii.

- Și pe ce dă banii ? a zis Vlădica, îi cheltuiește pentru copii. Este foarte bine că îi cheltuiește pentru copii și nu pentru un trai ușuratic. Dacă îi mai faci rău lui Valia o să o iau înapoi la orfelinatul Sfântul Tihon. Nu o să-mi fie greu să o țin acolo. Am crescut, cu ajutorul lui Dumnezeu, trei mii cinci sute de orfani, așa că nu o să fie nici o problemă.

Soțul meu a făgăduit să nu îmi mai facă rău și după aceea a fost un soț bun, atâta vreme cât a trăit Vlădica; însă după moartea acestuia s-a făcut iarăși rău și am divorțat de el.

Motivul pentru care vă povestesc aceste lucruri este că mi s-a întâmplat o minune. În vremea când soțul meu mă lovea în piept, mi-a apărut o umflătură de mărimea unui pumn. Am fost la o doctoriță, doamna Simkin, și i-am arătat-o. Ea mi-a spus că o serie de injecții ar trebui să o dizolve. După mai multe injecții umflătura s-a întărit. Atunci m-am dus la părintele Mitrofan și i-am povestit tot ce se întâmplase. El mi-a spus:

- Să mergem în Cripta iubitului Fericitului Ioan și să facem un parastas pentru „Vladicenka”, cum îi spui tu. O să luăm niște untdelemn din candela sa, iar tu să te ungi cu el de trei ori, zicând: „Pentru rugăciunile sfântului nostru Arhiepiscop Ioan, o, Dumnezeule, dăruiește-te-i sănătate roabei Tale Valentina, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin !”

M-am uns în patru dați întocmai cum mi-a spus el și umflătura a dispărut, așa cum mă anunțase el că o să se întâmple, între timp, dr. Șimkin întrunise mai mulți doctori ca să hotărască ce să facă cu mine și m-a sunat. I-am spus că nu mai aveam umflătura, însă nu m-a crezut și mi-a

spus să vin la ea, ca să mă vadă cu ochii ei și să se încredințeze. Iar când m-am dus la ea, m-a examinat și a fost uimită că umflătura dispăruse cu desăvârșire. M-a întrebat apoi dacă poate veni cu mine să viziteze mormântul aceluia om sfânt. I-am spus:

- Bineînțeles, eu chiar am o cheie de la Criptă. O să mergem să ne rugăm lui și o să aprindeți o lumânare pentru el.

Ea mi-a replicat că este evreică. I-am spus că la Vladicenka vin oameni de toate credințele și confesiunile. Așa că ne-am dus. Ea s-a rugat fierbinte și apoi mi-a spus:

- M-am simțit mult mai bine în inima mea pe când puneam o lumânare pentru sfântul vostru episcop.

Dr. Șimkin, o femeie bună, a murit acum câțiva ani, iar părintele Mitrofan este paralizat și nu poate scrie. Nu știu ce să fac.

Ați auzit probabil că acum trei ani era să mor în timpul unei operații; și nici acum nu mă simt prea bine uneori, însă Fericitul Ioan m-a salvat încă o dată. Toți cunoscuții mei au făcut parastase pentru el ca să mă salveze. El mă ocrotește mereu din tot felul de necazuri și de accidente. O să vă scriu mai multe despre acestea altă dată.

Blagosloviți ! Pomeniți-mă în sfintele dumnezeavoastră rugăciuni.

păcătoasa Valentina Diatroptov iulie 1985

Mijlocire pentru un băiat evreu

O doamnă evreică rusă avea un fiu bolnav și toată îngrijirea pe care i-o dădea era zadarnică. Ajunsese aproape de deznădejde. I s-a spus că rușii aveau un „Batiușka Ioann” care slujea la catedrală, prin ale cărui rugăciuni mulți primiseră tămăduire. Ea a mers deci la catedrală și a așteptat până când Fericitul Ioan, terminând slujbele, pleca. S-a dus la el și l-a rugat să se roage pentru fiul ei, căruia se hotărâse să-i spună Misa [diminutivul rusesc al numelui Mihail], ca Fericitul Ioan să nu-și dea seama că este evreu. Fericitul Ioan s-a uitat doar la ea și a spus:

- O să mă rog pentru *Moise*.

[sau Moses, adevăratul nume al băiatului]. La puțin timp după aceea băiatul a început să se însănătoșească.

Vsevolod Alexandrovici Reyer

Brazilia, America de Sud

(din *Russian Life**, 27 septembrie 1966)

O înviere pascală aproape din morți

O asistentă de la spitalul evreiesc din Shanghai povestea următoarele:

În Săptămâna Luminată Fericitul Ioan a venit la spital pentru a vizita niște ruși ortodocși. Trecând printr-unul dintre saloane, s-a oprit în fața unui paravan care ascundea patul în care stătea o doamnă evreică în vârstă, care era pe moarte. Rudele sale, în holul spitalului, îi așteptau deja moartea. Fericitul Ioan a ridicat crucea deasupra paravanului și a strigat tare:

* *Viața rusească* (în lb. engleză) - *Nota trad.*

- Hristos a înviat!

Bolnava și-a revenit și a cerut apă; iar Fericitul Ioan, ducându-se la asistentă, i-a spus:

- Doamna cea bolnavă dorește să bea.

Personalul spitalului a fost uimit de schimbarea petrecută cu această doamnă, care tocmai fusese pe moarte, în scurt timp ea s-a însănătoșit și a părăsit spitalul.

*Vsevolod Alexandrovici Reyer
Brazilia, America de Sud
27 septembrie 1966*

Izbăvirea Shanghai-ului de bombardament

În 1945, în Shanghai, după ce s-a terminat războiul și au venit primii americani, fiul meu a adus la noi în vizită trei piloți americani. Am luat cina și stăteam de vorbă. Subiectul discuției era, desigur, războiul care tocmai se sfârșise. Comandantul piloților a spus, vorbind cu mine și cu soțul meu:

- Aveți aici, în Shanghai, un mare om sfânt rugător, datorită căruia nu ați suferit nici un rău.

Când l-am întrebat despre cine vorbește, mi-a răspuns că odată li s-a dat ordinul de a bombarda Shanghai-ul. Cu numai câteva minute înainte de zbor, ordinul a fost anulat.

- Știm că cineva se ruga foarte fierbinte pentru voi, pentru scăparea voastră, a spus pilotul.

Prin mintea mea, ca și prin mintea soțului meu, a fulgerat un singur nume - Fericitul Ioan. Numai el l-ar fi putut implora pe Dumnezeu cu rugăciunile sale ca noi să fim cruțați așa. Si indiferent cu cine am vorbit despre acest lucru, toți, fără nici o excepție, s-au gândit la iubitul nostru Fericitul Ioan, înalt-cinstitul nostru păstor.

*S. Feodorova
Australia
11 mai 1963*

Păzitorul unor creștini ortodocși spanioli

Domnul ne arată încontinuu ocrotirea iubitoare prin credinciosul Său slujitor Fericitul Ioan, întemeietorul lucrării misionare ortodoxe în Spania. Vă voi povesti unul dintre miracolele sale, săvârșit - fără îndoială, prin mijlocirea sa - chiar în casa noastră.

Într-o noapte, soția mea și cu mine eram deja în pat și dormeam, cam pe la ora trei dimineața. Deodată, un zgomot foarte ciudat, venind din bucătărie, ne-a trezit pe amândoi. Ne-am sculat imediat și am văzut că frigiderul luase foc în spate. Flăcările ajunseseră la acoperișul bucătăriei, care deja se înnegrea. Lângă frigider (la nu mai mult de 15 centimetri) era o fereastră care avea perdele din acril; acest material, după cum vă puteți închipui, se aprinde foarte repede, însă nimic nu a ars. După aceea ne-am dat seama că pe peretele care desparte dormitorul nostru de bucătărie era o fotografie a Fericitului Ioan și o bucată din rasa sa ! îl slăvim pe Domnul, Dumnezeul Nostru Adevărat și pe Fericitul nostru Arhiepiscop, a cărui ocrotire ne-a fost arătată nouă, păcătoșilor, în chip atât de minunat.

Jose G. Oncina Hevia

Redarea sănătății mentale

Iertați-mă că vă răpesc din timp scriind aceste rânduri și pentru engleza mea nu prea bună, însă doresc să vă împărtășesc unele lucruri legate de întâlnirile mele cu Fericitul Episcop Ioan. Am fost copleșită de bucurie să aud că nu va mai trece multă vreme până să îi vedem moaștele nestricate. Fă să fie așa, Doamne !

L-am întâlnit întâia oară când m-a învrednicit Domnul pe mine, păcătoasa, să petrec prima săptămână din Postul Mare în Catedrala din San Francisco, când slujea Fericitul Ioan. Trebuie să mărturisesc că înțelegeam foarte puțin din ceea ce citea și din rugăciunile lungi pe care le spunea. Cu toate acestea, în afară de timpul când mergeam la lucru, mi-am petrecut tot Postul Mare fără să ies din Catedrală. Prima săptămână a zburat într-o clipă, într-o asemenea stare extatică eram atunci. Am trăit același lucru când Fericitul Ioan ne-a vizitat Biserica Acoperământul Maicii Domnului pentru a o târnosi. Nu am vorbit niciodată cu el personal, socotindu-mă nevrednică de a-i ocupa timpul. Nu o să uit niciodată momentele de la înmormântarea sa.

Acum o să vă povestesc două dintre situațiile în care m-a ascultat, după moartea sa:

1. Sora mea Juliana a rămas în Bătrâna Țară și trăia singură în căsuța noastră. Era singură și bolnavă, însă nu s-a plâns niciodată de soarta ei. Numai o dată mi-a scris cerându-mi să mă rog fierbinte pentru ea, căci simțea că ceva nu este în regulă cu capul ei. Nu se putea ruga și avea foarte des amețeli. Avea probleme cu circulația și în cele din urmă a murit de cangrenă.

Am fost foarte necăjită și mi-am spus: „Ce pot să fac ?” Rugăciunile mele nu ar fi străpuns tavanul, ca să ajungă la ceruri, dar cunoșteam puterea rugăciunilor sfântului nostru episcop. Așa că am făcut un parastas pentru el și i-am trimis surorii mele o fotografie de-a sa, cu o notă în care îi spuneam să i se roage și ea stăruitor, în chiar următoarea scrisoare mi-a răspuns: „Draga mea soră ! Nu-l pot mulțumi îndeajuns Domnului ! Capul meu s-a limpezit de tot! Mă pot ruga ! Mă simt de parcă mâna cuiva le-a îndepărtat pe toate de la mine. Cu adevărat, minunat este Domnul întru Sfinții lui!”

2. Când m-am pensionat m-am confruntat cu o întrebare: unde m-aș putea duce ca să mă mântuiesc și să nu pier în vremurile noastre înfricoșătoare ? Pe când eram copilă voiam să merg la mănăstire, însă Domnul m-a îndrumat pe o altă cale. Se părea că acum venise vremea, deși trecuse mult din viața mea, să-mi îndeplinesc vechiul meu vis - dar unde ?

Și, așa, trei nopți de-a rândul am avut același vis. Mi-a apărut înaintea Fericitul Ioan - atât de limpede, de parcă ar fi fost viu. Stăteam tremurând în fața lui, în vreme ce el îmi arăta clar și deslușit spre Biserica noastră, a Acoperământului - în a cărei casă parohială locuiesc - și îmi spunea:

- Aici te vei mântui.

În toate cele trei nopți am avut întocmai același vis ! Am renunțat deci să mai visez să plec undeva și trăiesc fericită aici, făcând curat în biserică și amintindu-mi mereu de dragul nostru Fericit Arhiepiscop Ioan. Slavă lui Dumnezeu pentru toate ! Vă rog să mă iertați pentru că v-am

făcut să acordați atât de mult din timpul dumneavoastră citirii acestor lucruri. Blagosloviți și rugați-vă pentru mine!

*Cu dragoste întru Hristos,
păcătoasa Alexandra Kiritis
Los Angeles, California
14 iulie 1982*

Izbăvire de moarte

Nota editorului: În Shanghai au trăit două surori, Sofia și Anna Cijoff, care i-au fost cu desăvârșire devotate Fericitului Ioan. Fiicele unui preot prigonit de Soviete, ele fuseseră silite să fugă din satul lor în împrejurări groaznice, străbătând pe jos multe mile, pentru a trece granița în China. Această experiență le-a trezit conștiința unei alte lumi. Nu s-au căsătorit și și-au închinat întreaga viață slujirii Bisericii, mai întâi în Shanghai și apoi în America, în San Francisco au continuat să trudească statornic în catedrala în care slujea și unde a fost mai apoi îngropat Fericitul. Asemenea femeilor purtătoare de mir, tăinuind cu smerenie și liniște în inimile lor trecute prin multe suferințe minunile extraordinare pe care el le săvârșea, îl urmau cu dăruire desăvârșită pretutindeni unde era nevoie de ele - la început în parohie, apoi la orfelinat și în alte locuri. Când Fericitul Ioan a murit 1-au plâns cu lacrimi amare, fiind martore la lucrările minunate ale lui Dumnezeu, săvârșite prin credincioasa sa slugă. Nu au mai trăit mult după el: Anna a murit pe 3 aprilie 1973, iar Sofia, șase ani mai târziu, pe 14 februarie 1979. Mărturia lor tăcută nu poate fi uitată.

La cererea noastră aceste două surori ne-au trimis următoarele scurte informații, care privesc perioada când Fericitul Ioan era în Shanghai, imediat după Al Doilea Război Mondial. La acea vreme, agenții sovietici îi ademeneau pe emigranții ruși din China să se întoarcă în Rusia. Fericitul Ioan a purtat o campanie energetică împotriva acestui lucru și a salvat astfel multe vieți, însă faptele sale i-au primejduit viața: s-a încercat de câteva ori uciderea lui. Mulți dintre cei care îi erau credincioși - surorile Cijoff, băieți care ajutau la altar, orfani, seminariști și alții - îl străjuiau zi și noapte, întotdeauna cel puțin doi sau trei dintre ei erau în preajma Ierarhului prigonit. Mai-marele său, Episcopul Victor, era de partea Sovietelor și în cele din urmă a plecat în Uniunea Sovietică, luând cu el mulți credincioși, care mai apoi, când era prea târziu, au regretat toți această plecare. Fericitul Ioan avusese dreptate.

Anna Cijoff, autoarea celor ce urmează, a locuit și în New York, ca să aibă grijă de Fericitul Ioan atunci când acesta participa în acel oraș la întrunirile Sinodului (vezi *Pravoslavny Blagovestnik*, nr. 6 din iunie 1969, pp. 81-82).

În Shanghai s-a petrecut o minune deosebită cu un spaniol, un bărbat din Hailai. Era internat într-un spital franțuzesc care avea drept infirmiere călugărițe romano-catolice. Starea sa era atât lipsită de nădejde, încât fusese așezat după un paravan, ca nimeni să nu-l tulbure în ultimele clipe de viață. Nu mai avea nici o nădejde de însănătoșire: putea muri oricând. Deodată, în salonul lui a sunat un clopoțel, o infirmieră-măicuță s-

a dus acolo și l-a văzut ridicându-se de unul singur și întor-când-se spre ea cu întrebarea:

- Cine a fost aici adineauri ? Ce fel de preot era ? Eram pe moarte și el s-a rugat lângă mine și am simțit cum îmi revine sănătatea.

Maica a răspuns că nu a văzut pe nimeni.

Când a ieșit din spital, bărbatul a fost la toate bisericile romano-catolice, nădăjduind să-l găsească acolo pe preotul care îl vizitase. Unul dintre preoții catolici l-a sfătuit să încerce să viziteze și catedrala noastră și să caute acolo, căci, i-a explicat el, acolo era un episcop ortodox, un om neobișnuit, un fel de nebun pentru Hristos.

În acea vreme, când Episcopul Victor trecuse deja de partea Sovietelor, însă mai locuia încă în reședința episcopală, noi toți eram neliniștiți, fiindcă el era vizitat de mulți agenți sovietici. Băieții de la orfelinat și de la școala de comerț încercau să nu-l lase singur, fără pază, pe episcopul nostru [Fericitul Ioan].

Astfel, într-o seară am venit la catedrală la Vecernie. În timpul slujbei am văzut un bărbat uriaș intrând în biserică. Era bine îmbrăcat, avea un costum albastru foarte arătos și o floare roșie mare la rever. Ne-am tulburat toți, socotind că este „bolșevic”*. După Vecernie, când toată lumea s-a dus să primească binecuvântare la plecare, am văzut că făcea și el același lucru. Ne-am strâns încet mai aproape de episcop, voind, în caz de primejdie, să-l apărăm măcar prin faptul că eram o mulțime, însă, spre uimirea noastră, l-am văzut pe acest uriaș apropiindu-se de Fericit, îngenunchind în fața lui și cerându-i sfânta binecuvântare, explicând apoi că l-a găsit pe cel care îl tămăduise în chip atât de minunat în spital. Ierarhul s-a luminat, i-a zâmbit cu blândețe și l-a binecuvântat. Noi toți am răsuflat ușurați! Nici o primejdie nu-i amenința viața, ci slava lui Dumnezeu strălucea asupra sa ! Acel om i-a mulțumit, numindu-l *ierarh universal*.

Era în Shanghai o maică Marina, care obișnuia să ne învețe:

- Este un mare om sfânt; este un mare rugător, un mijlocitor al nostru înaintea Domnului, un făcător de minuni, un văzător cu duhul.

Și ne-a spus ce i s-a întâmplat unei doamne care venise la catedrală, îmbrăcată în haine simple, plângând și povestind că sora ei din Rusia avusese o cădere psihică, înnebunise și că nu o putea ajuta în nici un chip. Toată lumea, firește, a trimis-o la sfântul nostru ierarh. După ce a ascultat-o, Fericitul Ioan nu i-a spus nimic, ci a binecuvântat-o numai cu semnul Crucii și a plecat... Ea a izbucnit în lacrimi și mai amare decât înainte și a început să cârtească împotriva celor de acolo, pentru că o trimiseseră la cineva căruia nici măcar nu-i părea rău pentru ea.

A trecut apoi cam o lună. Odată, când Fericitul Ioan slujea în catedrală, femeia s-a întors. De data aceasta ținea în mâini o scrisoare, în care i se spunea că sora ei, Barbara, se însănătoșise. Ea venise să-i mulțumească Domnului pentru acest lucru. Episcopul tămăia, mergând cu cădelnița prin catedrală, și se apropia de femeie, în acea clipă ea i s-a adresat în gând: „Vezi, sora mea s-a făcut bine fără rugăciunile tale.” Pe când trecea pe lângă ea și cădelnița înspre ea, episcopul i-a spus:

- Ei, mărit să fie Domnul! Slavă Domnului, sora ta Barbara s-a făcut bine.

Și a mers mai departe.

* Adesea bolșevicii purtau ceva roșu, pentru a arăta cine sunt, iar oamenii au presupus că floarea acestui bărbat este un astfel de semn.

Sărmana femeie a fost îngrozită; au început să-i ardă picioarele*; îi venea să intre în pământ de rușine, îi spusese „sora mea s-a făcut bine fără rugăciunile tale” când el o îndrepta spre mila lui Dumnezeu, spunându-i pe nume surorii ei, deși ea nu i-1 spusese înainte. A înțeles, firește, ce mare slujitor al lui Dumnezeu era ierarhul nostru, Fericitul Arhiepiscop Ioan. Da, sfântul nostru Ierarh Ioan era într-adevăr un ierarh universal.

*Anna Cijoff
New York, 1969*

Izbăvire de foc

I. Icoana reînnoită

Cu bucurie doresc să vă împărtășesc și să povestesc tuturor despre Arhiepiscopul Ioan. L-am cunoscut în Shanghai, unde mergeam la școala de comerț. Episcopul ne vizita adesea școala și ne binecuvânta pe noi, copiii. Mi-am petrecut toată viața, ca să spun așa, sub ocrotirea sa făcătoare de minuni; altminteri, ar fi cu neputință de explicat numeroasele situații din care am scăpat în chip minunat de moarte sigură prin sfintele sale rugăciuni, care m-au ocrotit.

În copilărie, când aveam doisprezece sau treisprezece ani, în Shanghai, am avut un vis. Am văzut cum cineva mă ia de mână, mă duce și-mi arată pe Domnul Savaot, Care stătea în ceruri cu toți sfinții. Când am stat la capătul scării, L-am văzut pe Dumnezeu binecuvântându-și toți sfinții și în același timp și pe mine. Am văzut o lumină nemaipomenită izvorând din brațele larg deschise ale Domnului. Era atât de strălucitoare, ca razele puternice ale soarelui. Aceste raze străluceau în linii drepte pornind din mâna Domnului, din vârf până la treapta pe care stăteam eu. Au trecut mulți ani de la acest vis și acum am o icoană în fața căreia îi plăcea foarte mult Fericitului Ioan să se roage când era în Shanghai. Icoana aceasta le aparținea baronului și baroanei (Maria) Von Delinghausen și este foarte veche. Ea a început să se reînnoiască în chip minunat, ca multe icoane din Extremul Orient la acea vreme. Era cu totul întunecată, pictată pe lemn; și era cu neputință să se înțeleagă ceva din ce era pictat pe ea. Fericitul Ioan picura ceară pe acele părți care începuseră să se curețe. Acum se pot vedea fețele tuturor sfinților, iar petele de ceară se pot observa până în ziua de azi. În jurul capului împărătesei cerești pata de lumină (curățată) de pe aureolă se mișcă asemenea unei flăcări care se plimbă sus-jos. Icoana înfățișează toți sfinții pe nori: Domnul Dumnezeu Savaot stă pe tron deasupra unor nori ca niște trepte, pe care sunt zugrăviți sfinții, exact cum i-am văzut în visul din copilărie. Aceasta era icoana preferată a Fericitului Ioan, în fața căreia se ruga adesea, și care mi-a fost dată mie de baroană.

II. Misteriosul meu tămăduitor

Au trecut apoi mulți ani, care ne-au împrăștiat pe toți în diferite țări. Episcopul Ioan s-a dus în Filipine, la Tubabao. Mai târziu a fost trimis în Franța, iar noi - adică eu, soțul meu și fiica mea, Tatiana - am mers în Bra-

* Expresie rusească pentru cineva care se simte groaznic de vinovat.

zilia, unde ne-am stabilit în San Paulo.

În 1954 am făcut „gripă spaniolă”, care m-a epuizat total. Pe deasupra, m-am îmbolnăvit de multe ori. Am avut o lună și jumătate cu temperatură mare, neputând coborâ din pat. În fiecare zi făceam febră de peste 39°C (variau zecimile) și nici un medicament nu era de folos, în fiecare zi venea un doctor de la farmacie care îmi făcea injecții antigripale și penicilină, dar în zadar. Nu era nimeni care să aibă grijă de mine, pentru că soțul meu lucra la centrala electrică și nu avea un program fix. Fiica noastră mergea la școală și se întorcea cam pe la cinci seara, fiindcă școala ei era departe și dura mult până să ajungă acasă. Eram deci nevoită să stau singură. Soțul meu înțuia și ținea cheile, împreună cu fiica mea Tatiana.

După câteva săptămâni cât am fost în această stare, delirând tot timpul, în cele din urmă mi-am revenit. S-a întâmplat cam pe la ora patru după-amiaza. Îmi amintesc precis fiindcă atunci când am deschis ochii chiar în fața mea era ceasul de pe noptieră, în aceeași clipă am văzut un „stareț” la capătul patului. Purta veșminte de culoare cenușiu-albăstrui: mi-a rămas limpede în minte materialul veșmintelor, care părea lucrat manual. Ținea în mână stângă un toiag lung de lemn, mai înalt decât el, făcut dintr-o ramură noduroasă. „Starețul” nu era înalt. Părul său cărunt nu era prea des și îi cădea pe umeri, avea barba încărunțită, cam rară și mustața căruntă. Ochii păreau albaștri. Privindu-l, nu l-am recunoscut imediat pe Fericitul Ioan, care avea ochii căprui. Stătea acolo, dând din cap spre mine și binecuvântându-mă fără oprire. Mi-am tras pătura peste cap și m-am gândit: cum a putut să intre în casă, când aceasta era înțuiată cu cheia ? În plus, podeaua de obicei scârțâia în unele locuri, iar eu nu auzisem nimic din toate acestea: nici scârțâitul, nici zgomotul cuiva care a intrat pe ușa din față. Stând sub pătură, mi-am spus că poate era numai închipuirea mea; însă când am ridicat pătura, același „stareț” stătea acolo, la fel ca înainte, dând din cap și continuând să mă binecuvânteze.

Nu știu ce s-a întâmplat după aceea, decât că am adormit profund. Când soțul meu s-a întors de la serviciu și fiica mea de la școală, nu m-au trezit, fiindcă au văzut că dorm adânc. Atunci a venit și doctorul pentru injecția obișnuită. Punându-mi mâna pe frunte, el i-a spus soțului meu că nu am febră și că nu este nevoie de injecție. Doctorul și soțul meu au schimbat totuși cearșaful pe care dormisem, pentru că era ud tot. Parcă stăteam într-o băltoacă. Am dormit toată noaptea și ziua următoare și m-am trezit de-abia seara. Nu mai aveam temperatură, dar eram încă foarte slăbită, într-o săptămână starea mea s-a îmbunătățit și m-am mai întărit, însă cine era acel „stareț” sfânt care sunt sigură că m-a vindecat, de vreme ce doctorul îmi spusese că medicina nu poate face nimic și că Dumnezeu este singura mea speranță ? Mă întrebam de ce nu l-am recunoscut.

Am căutat peste tot, în toate bisericile, dar nu am putut găsi chipul aceluia sfânt „stareț”. Acum însă, când mă uit mai des la trăsăturile feței Fericitului Ioan, găsesc mereu o mare asemănare între el și acel sfânt „stareț” care m-a binecuvântat când eram bolnavă în Brazilia. Și am ajuns la o concluzie: că Domnul îi îndrumă pe toți prin lucrările Sale mărețe, pentru sfintele rugăciuni ale Fericitului Ioan.

III. Tămăduirea unei afecțiuni la vezica biliară

În 1955 ne-am mutat din Brazilia în Statele Unite și ne-am stabilit în

San Francisco, California. Aici a avut loc prima dintre crizele mele de bilă, care avea să fie urmată de încă opt. Cea mai puternică, a noua, s-a întâmplat în 1961. Pe 1 ianuarie am fost dusă la Spitalul Moffat, iar a doua zi am fost operată. Cum m-au deschis, vezica biliară s-a rupt și viața mea nu mai putea fi salvată, însă prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan a avut loc o adevărată minune. Doctorul mi-a spus mai târziu că, în 100% din cazurile din istoria medicinei, oamenii care s-au găsit în starea mea nu au supraviețuit. Chiar și pe fișa mea de spital era scris „o minune !”. Domnul mi-a redat viața ca să îndeplinesc o misiune care îmi fusese încredințată.

Fratele meu Nicholas, care fusese copil de altar al Fericitului Ioan în Shanghai, s-a îmbolnăvit cam în același timp. L-am scris de multe ori sfântului episcop în Franța, cerându-i să se roage pentru el, dar nu am primit nici un răspuns. Abia după ce s-a întors în San Francisco mi-a spus că a primit toate scrisorile și s-a rugat. Iubitul meu frate a murit destul de tânăr iar eu am supraviețuit.

IV. Scăpare dintr-un incendiu la avion

În 1966 ne-am dus câteva zile în concediu la Lacul Tahoe, împreună cu iubita noastră prietenă Nina Holte și cu soțul ei. Întorcându-ne acasă, noi am luat un avion, iar familia Holte a mai rămas câteva zile în Tahoe. Ne-au dus cu mașina la aeroport și au stat lângă pista de aterizare, ca să ne vadă decolând, îndată ce m-am așezat în avion, am spus că nu o să ni se întâmple nimic rău, fiindcă Fericitul Ioan este cu noi. Eu întotdeauna port cu mine o fotografie a Fericitului Ioan: oriunde călătoresc, această fotografie mă însoțește mereu.

Avionul era mic, pentru numai zece sau doisprezece pasageri. M-am așezat în partea dreaptă, iar soțul meu Boris în stânga, despărțiți de un spațiu îngust. Era o zi minunată și soarele strălucea puternic prin fereastră. M-am uitat afară când am decolat și am văzut siluetele pinilor și ale altor copaci sub noi. Zburam pe deasupra pădurilor, care acopereau munții. Dar deodată n-am mai văzut decât cerul albastru din fața pilotului, care purta căști și primea mesaje. Pe ferestrele din dreapta și din stânga nu puteam întrezări nimic din cauza unor nori. Zburând drept înainte, pilotul se tot uita înapoi. L-am atras atenția soțului meu asupra acestui lucru, spunându-i că avem un pilot ciudat. După cum am aflat apoi, imediat după ce am părăsit pământul avionul acesta mic a suferit un incendiu la ambele motoare. Fiind înăuntrul lui, nici nu am știut măcar că eram în mare pericol. Noi eram singurii pasageri: cu pilotul și căpitanul, eram în total patru persoane. Sinceră să fiu, nici nu am simțit măcar primejdia - era departe de mine.

Și astfel am zburat multă vreme cu un avion care ardea, până la Aeroportul Lakeland [lângă Oakland]. Acolo avionul a aterizat repede în mijlocul unui câmp împânzit de mașini pentru stingerea incendiilor, gata de acțiune. Deasupra lor pâlpâiau lumini galbene. Căpitanul avionului a deschis repede ușa și niște oameni ne-au tras repede afară, aruncându-ne imediat într-o camionetă care venise lângă avion. Camioneta s-a îndepărtat cu o viteză incredibilă de avionul care ardea și ne-a adus la aeroportul din Oakland. Pe drum l-am întrebat pe șofer de bagajele noastre și el mi-a răspuns:

- Lăsați bagajele, doamnă. Noi vrem doar să vă salvăm viața !

Neînțelegând că ne aflasem într-un pericol atât de mare, l-am întrebat ce s-a întâmplat de fapt.

- N-ați știut că zburați într-un avion în flăcări ? a răspuns el.

Imediat cum decolasem, ambele motoare luaseră foc, deși noi nu știusem și nici nu simțisem că suntem în pericol.

Am stat cam trei ore la aeroport, așteptând să ne aducă bagajele, ceea ce au și făcut, după ce au reușit să stingă incendiul din avion, în timp ce ne dădea bagajele, pilotul care ni le-a adus ne-a spus:

- Probabil că Domnul a iubit mult pe cineva, pentru că de obicei un avion în flăcări explodează în aer după câteva minute, iar noi am zburat mult timp și am putut să aterizăm, să stingem focul și să vă salvăm și pe dumneavoastră, și pe noi. Bineînțeles, s-a întâmplat o minune, a conchis el.

Cred cu tărie că, în timp ce eram în avionul care ardea, rugăciunile arzătoare ale marelui nostru rugător și drept ne-au salvat de la o nenorocire imposibil altfel de evitat.

V. Ocrotire de glonte

În vremea când Fericitul Ioan murise deja, chiar în Ajunul Crăciunului pe stil nou, pe 24 decembrie 1967, la noi la restaurant a avut loc un incident. Am avut însă un vis înainte de această întâmplare. L-am văzut pe Fericitul Ioan intrând în restaurant îmbrăcat în negru, arătând puțin mai solid decât în timpul vieții. S-a oprit exact pe locul unde era pianul cu scaunele din jurul lui; mi-a spus ceva, apoi m-a luat și m-a trecut repede înapoia lui, apărându-mă parcă de ceva cu trupul său. Și m-am trezit.

A doua zi am fost tulburată tot timpul, dar nu-mi puteam explica această încordare, în seara zilei de 24 decembrie m-am dus la restaurantul nostru, dar starea mea de tulburare nu a făcut decât să crească. La un moment dat a intrat un tânăr rus, care s-a certat cu un american și s-a mâniat foarte tare. A fugit repede afară și s-a întors peste scurt timp cu un pistol în mână. S-a dus drept la acel tânăr american și i-a pus pistolul în burtă. Eu m-am ridicat și m-am așezat în fața americanului. Pistolul era acum îndreptat spre abdomenul meu. În acel moment cineva a sărit de la o masă unde stăteau mai mulți tineri și a îndepărtat cu repeziciune mâna cu pistolul dinspre mine. Aceste lucruri s-au întâmplat exact în locul unde îl văzusem pe Fericitul Ioan și pe mine în vis. Tânărul mâniat a ieșit din restaurant și a tras în prima mașină parcată, mașina soțului meu...

Mi-am amintit apoi visul meu cu sfântul episcop care m-a acoperit cu trupul său, trecându-mă în spatele său și salvându-mă de glonț. Oriunde și oricând iubitul nostru Fericit Ioan ne păzește, și pe mine, păcătoasa, de asemenea.

VI. Stingerea unui foc

La praznicul Bobotezei, Arhiepiscopul Ioan ne-a binecuvântat restaurantul de două ori. De fiecare dată a venit cu Galina Pikulin pe la ora trei după-amiază, stropind cu apă sfințită întregul restaurant și pe toți cei care erau atunci acolo, inclusiv pe soțul și pe bunica mea, care veneau de obicei mai devreme decât restul angajaților.

Dreptul rob al lui Dumnezeu, slujind mereu Lui și oamenilor, nu ne-a

uitat nici chiar pe noi păcătoșii, nici în timpul vieții sale și nici după moarte.

În 1968 a avut loc un incendiu la băcănia din colțul blocului nostru, așezată chiar lângă restaurant, între noi era numai un perete. Focul a pornit din spatele băcăniei, iar camera noastră frigorifică era lângă gardul despărțitor. Aveam alarmă de incendiu, ale cărei fire au ars imediat și astfel au transmis un semnal la secția de poliție, cu care eram conectați. Aceste lucruri s-au întâmplat la ora nouă și jumătate seara. Fiica noastră Tania de-abia se așezase să ia cina când a văzut mult fum ieșind de sub peretele care ne despărțea de băcănie și pătrunzând cu o iuțime incredibilă în restaurant. Nu puteam înțelege de unde venea tot fumul acela, de vreme ce chiar cu o zi înainte verificasem amănunțit toate firele electrice pentru siguranță în caz de incendiu. Toate erau introduse în tuburi metalice, deci nu se putea ca focul să fi pornit de la rețeaua electrică.

În acel moment am auzit sirenele pompierilor și, ui-tându-mă afară, am văzut o priveliște înfricoșătoare chiar lângă noi. Circulația fusese întreruptă pe tot Bulevardul Geary. Nu se vedeau decât mașinile pompierilor, o salvare și mașini de poliție. Pompierii lucrau ca niște profesioniști, trebuie să recunoaștem. Spărgeau geamurile de la băcănie și se luptau cu focul. Acesta se întetea cu o viteză incredibilă pentru că bătea un vânt puternic dinspre ocean, dinspre vest, iar restaurantul nostru era în partea de est a băcăniei. Bulevardul Geary se întinde în linie dreaptă de la ocean și este mereu măturat de vânturi puternice. Flăcările s-au întins foarte repede pe Strada 17. Gardul dintre magazin și casa din spatele lui au luat foc. O parte din casă arsese deja și din ea era scoasă o doamnă în vârstă, căreia doctorii i-au administrat oxigen.

Eu am ieșit ultima din restaurant, înăuntru, toate funcționau: aragazele nu fuseseră închise, pentru că nu avusesem timp să o facem. Toți oamenii care se adunaseră afară au fost împinși de polițiști spre celălalt trotuar, deoarece în restaurant nu erau închise gazele și putea avea loc oricând o explozie. Era o priveliște înfricoșătoare. Stăteam în mijlocul Bulevardului Geary, fiindcă erau oameni peste tot. M-am întors spre vest, ca să privesc catedrala, am îndreptat o rugăciune fierbinte spre Fericitul Ioan - care se odihnea sub ea în Cripta sa - și am spus cu glas tare:

- O, drepte ierarh ! Oprește focul, oprește vântul! Și *exact* în clipa aceea vântul a încetat să mai bată,

de parcă s-ar fi supus unei porunci! Aerul nu se mai mișca deloc și oamenii din mulțime au început să vorbească tare despre aceasta:

- Uite, uite, vântul s-a oprit, nu mai bate !

Eu am împietrit! I-am mulțumit îndată Fericitului Ioan pentru ajutorul pe care ni l-a trimis ! Toți oamenii din jur erau uimiți, dar nu puteam spune ce se întâmplase - de teamă că îmi vor respinge spusele, explicând totul în felul lor.

Într-adevăr, s-a petrecut o adevărată minune prin rugăciunile Fericitului Ioan. Restaurantul nostru nu a avut de suferit - flăcările nu l-au atins. Nimic din restaurant nu a ars: chiar și camera frigorifică, așezată imediat lângă băcănie, a rămas neatinsă. Era ca și cum focul sărise de restaurant și începuse să ardă gardul și casa alăturată de pe Strada 17, care a suferit foarte multe pagube.

A doua zi, firma noastră de asigurări a schimbat toate covoarele, a văruit și a schimbat catifeaua de pe pereți.

Nu am închis nici măcar o zi restaurantul, am adus numai mașini de curățat aerul, care au absorbit fumul. Mirosul de fum a rămas în restaurant

aproape un an, fiindcă venea încontinuu de alături, îmi amintesc adesea tot ce s-a întâmplat și îi mulțumesc, în gând sau cu voce tare, Fericitului Ioan pentru rugăciunile sale stăruitoare pentru noi.

Dumnezeu să-ți dăruiască împărăția cea Cerească, dreptule al lui Dumnezeu, mare rugător pentru noi !

*Vera I. Vertloogin
San Francisco, California
18 mai 1977*

Înlăturarea durerilor de artrită

În 1937 am venit pentru scurtă vreme în Shanghai, din Japonia. Vechiul meu prieten, părintele Vasili Ciuvașev, m-a invitat la cină acasă la Episcopul Ioan, pentru a mă prezenta acestuia, în timpul mesei, ierarhul mi-a pus multe întrebări despre Japonia și despre viața coloniei rusești din orașele japoneze. Discuția a durat toată seara.

Prima conversație cu Episcopul Ioan rămâne de neuitat pentru mine, fiindcă în acea seară am simțit imediat ce înrâurire spirituală uriașă avea asupra sufletului meu. De atunci, am păstrat o legătură neîntreruptă cu Fericitul Ioan până în ultimele zile ale vieții sale pământești. Și în Shanghai, și aici, în San Francisco, el mi-a fost întotdeauna îndrumător duhovnicesc. Și chiar și acum, când nu mai este cu noi, eu și mulți alții îi simțim influența spirituală asupra sufletelor și inimilor noastre...

L-am ajutat pe Fericitul Ioan să-și mute mare parte a păstorițiilor în America. Voiam foarte mult să fim cu el atunci, însă a fost trimis în Europa. Ca întotdeauna când pleca, am simțit o mare apăsare în suflet, însă aproape mereu când se întâmpla ceva și trebuia luată o hotărâre îl vedeam în vis sau primeam o scrisoare de la el și apăsarea dispărea brusc.

În 1963 m-am îmbolnăvit de artrită și am rămas mult timp în starea aceasta. M-am internat de mai multe ori, stând de fiecare dată mai mult de o lună în spital. Am fost silit și să stau ținut la pat acasă.

De-abia mă mai puteam mișca, într-o zi, în luna iunie, când familia mea s-a dus la Râul Rus, nu m-am dus cu ei. Nu eram în stare să călătoresc și m-am hotărât să stau acasă, fiindcă mă dureau rău toate oasele. Nu puteam să mănânc, să beau sau să dorm. Noaptea durerea s-a întezit atât de mult, încât am sunat la Spitalul Kaiser și a venit o salvare să mă ia. Mai întâi m-au dus acolo unde erau primiți toți pacienții, dar când a venit doctorul meu m-a transferat imediat în secția de urgență pentru cei grav bolnavi.

Fericitul nostru Ioan era în San Francisco pe atunci, căci treceam prin zilele acelea îngrozitoare când se oprise construirea noii catedrale. O dată cu sosirea Arhiepiscopului Ioan lucrările au fost reluate și donațiile curgeau pur și simplu în valuri, ca răspuns la apelul său. Însă în același timp avea loc procesul, acel proces de care nu-ți poți aminti fără să te doară inima, în care iubitul nostru Fericit Ioan, marele nostru rugător, a fost pus în banca acuzaților. Acest proces a fost de fapt o încercare pentru sfântul nostru episcop. Știm că înainte de proces judecătorul Day, care avea un respect profund pentru Fericitul Ioan, i-a propus să stea într-o cameră alăturată în timpul procesului, însă el i-a refuzat oferta și a stat în sală, împreună cu cei care au dorit să-i fie alături: ierarhii Leon-tie, Sava și Nectarie.

În ciuda faptului că trecea prin aceste momente groaznice,

chinuitoare, Fericitul Ioan nu i-a uitat pe bolnavi. M-a vizitat de câteva ori la spital, o dată venind chiar cu Icoana făcătoare de minuni din Kursk.

Eu slăbeam văzând cu ochii: aveam numai patruzeci și patru de kilograme și eram numai piele și oase. Nu puteam mânca nimic, iar durerea era insuportabilă. Si atunci, exact în timpul acelor zile grele ale bolii mele, la sfârșitul lui iunie, Fericitul Ioan a venit într-o zi și mi-a spus:

- Totul e în regulă - mâine o să te simți mai bine.

A doua zi durerea a dispărut de parcă nu fusesem niciodată bolnav, îmi amintesc uimirea doctorilor. M-au mai ținut trei zile în spital și apoi m-au trimis acasă. Eram, bineînțeles, foarte slăbit, așa că trebuia să vină o asistentă acasă să îmi facă injecții. După puțin timp nu a mai fost nevoie nici de acest lucru și puteam să merg singur și să mă duc la doctor. A fost o minune. Astfel am fost atins de harul lui Dumnezeu prin rugăciunile fierbinți ale marelui nostru rugător.

Pe când zăceam în spital mi-am făgăduit că, dacă mă va ajuta Domnul să mă însănătoșesc, îmi voi pune toate puterile în slujba Bisericii noastre. Și m-am dăruit îndată acestei lucrări. Era în vremea construirii catedralei. Fericitul Ioan invitase și numise oameni în noul Comitet de construcție; iar eu m-am alăturat lor, numit de către Arhiepiscop. Păstrez cu grijă până în ziua de astăzi documentul prin care am fost numit, cu semnătura Fericitului Ioan.

Legătura cu fericitul s-a păstrat de-a lungul tuturor anilor în care a fost cu noi și duhovnicește nu a încetat nici chiar după moartea sa... Îi simt prezența și cred că se roagă pentru noi toți înaintea tronului Dumnezeului Atotputernic.

În ajunul plecării Fericitului Ioan la Seattle, cu doar câteva zile înainte de trecerea sa la cele veșnice, l-am dus cu mașina pe la spital, cum făcusem întotdeauna, zi și noapte, când fusese nevoie. Aceste două zile, duminică și luni, au fost ultimele în care l-am văzut în viață. După aceea a plecat la Seattle și sâmbătă a sosit vestea înfricoșătoare, dureroasă, a morții sale.

Este greu să îmi amintesc și să vorbesc despre acele zile, care au fost absolut groaznice pentru noi toți. Am fost însă onorat să-mi fie dată în îngrijire Cripta marelui nostru rugător, a făcătorului nostru de minuni, la a cărui viață am fost martor.

Îl văd adesea în vis pe Fericitul Ioan. L-am văzut de curând, binecuvântându-mă cu crucea. Eu țin întotdeauna cu strictețe posturile rânduite de Biserica noastră, însă odată, din greșeală, am mâncat niște carne în Postul Mare și în acea noapte l-am văzut pe Fericitul Ioan. A venit la mine și m-a certat, spunându-mi că am încălcat postul! L-am văzut atât de clar și de intens, ca și cum ar fi fost în viață.

Vizitatorii care vin la Cripta Fericitului Ioan sporesc în fiecare an, lucru care se poate observa din numărul lumânărilor aprinse la racla sa. Tot mai mulți oameni cer ulei din candela care arde neîncetat în criptă, crezând cu tărie că acest ulei le potolește bolile.

Fie ca scrisoarea aceasta a mea, această mărturie, să mai adauge câteva rânduri la cartea cinstirii Fericitului Ioan.

*Vladimir M. Naumoff
San Francisco, California, 1976
(din corespondența personală
și din Memoriile mele, în limba rusă:
San Francisco, 1975)*

Tămăduirea unui doctor bolnav fără speranță

În colonia rusă din Shanghai din anii 1940 era un doctor binecunoscut, Nicholas C.*, care s-a îmbolnăvit grav. Boala sa era atât de serioasă, încât la patul lui se perinda consiliu după consiliu de medici. Cei mai buni specialiști au venit de departe ca să îl vadă, însă starea bolnavului nu se îmbunătățea, iar soției sale i s-a dat a înțelege că trebuie să fie pregătită pentru sfârșitul lui.

Într-o noapte grea de veghere la patul soțului bolnav, doamna C. nu a mai putut îndura disperarea și lăsându-l pe bolnav în grija unei asistente de gardă, a alergat la catedrala „Izbăvirea păcătoșilor”. Singurul ei gând era să-l vadă pe Episcopul Ioan, să-l implore să se roage și să obțină ajutorul său.

Afară era întuneric. De la spital la catedrală trebuia să parcurgi cam cincisprezece cvartale lungi. Slujba de seară din catedrală se încheiase demult. Doamna C. a mers spre străduța îngustă care ducea, pe lângă catedrală, la casa unde locuia atunci episcopul. Pe strada întunecoasă a apărut o siluetă scundă, grăbită, care se îndrepta ca o umbră spre ea. Silueta s-a apropiat și în cele din urmă l-a recunoscut pe Episcopul Ioan. Nedându-i posibilitatea să scoată un cuvânt, acesta i-a spus:

- Știu, știu. Să mergem să ne rugăm.

Au intrat în catedrala întunecoasă. El s-a dus în altar și s-a rugat acolo vreme îndelungată. Doamna C. a fost și ea cuprinsă de nevoia fierbinte de rugăciune și s-a rugat din tot sufletul.

- Și acum să mergem la el, a spus episcopul, și s-au dus la spital, străbătând străzile învăluite în întuneric ale orașului adormit.

Episcopul s-a rugat la căpătâiul bolnavului care zăcea inconștient și l-a binecuvântat. Apoi a binecuvântat-o pe femeie și a plecat. Ca întotdeauna, după o rugăciune înălțătoare, atât de caracteristică lui, ochii Fericitului Ioan străluceau cu o lumină puternică. După aceea, doamna C. le povestea adesea prietenilor ei cum străluceau ca stelele ochii episcopului.

Spre dimineață doctorul s-a simțit mai bine și în câteva zile a început să-și revină încet, până s-a făcut bine. El a emigrat împreună cu ceilalți ruși din Extremul Orient, trecând prin toate etapele. A lucrat doi ani ca medic în tabăra de refugiați din Tubabao, apoi a venit în America și a muncit câțiva ani, nu ca medic, dar tot în domeniul medical.

Aceasta era puterea credinței și rugăciunii Fericitului Ioan. Noi, cei care l-am cunoscut în China, Europa sau America, putem povesti un șir nesfârșit de cazuri când, datorită puterii rugăciunii și credinței sale în Dumnezeu, oameni care fuseseră bolnavi fără speranță și condamnați la moarte s-au însănătoșit.

*Olga Ivanova Semeniuk
San Francisco, California
iulie 1972*

Ajutor pentru crize de astm

Dragii mei prieteni!

* Ciurilin.

Vă felicit cu ocazia sărbătorii Crăciunului și a Anului Nou și vă doresc sănătate și numai lucruri bune. Dar mai ales sănătate. În viață ea este cea mai importantă: dacă nu este sănătate, viața devine grea.

Citesc și recitesc tot timpul revistele pe care mi le-ați trimis [despre Arhiepiscopul Ioan în *The Orthodox Word* și *Pravoslavny Blagovestnik*]. Fiindcă lucați pentru Societatea memorială Arhiepiscopul Ioan ar trebui să vă intereseze ceea ce am trăit deja de mai multe ori. Eu sufăr de crize puternice de astm. De fiecare dată când acestea încep, îndrept o rugăciune către Fericitul Ioan ca să mă ajute înaintea Domnului - și uit până și de existența astmului vreme de câteva luni, în timp ce înainte sufeream fără întrerupere.

Să vă dea Dumnezeu toate cele bune. Să vă păzească pe dumneavoastră și pe apropiații dumneavoastră.

*Cu adânc respect,
Olga Serikov
São Paulo, Brazilia
15 decembrie 1967*

Izbăvire de tifos

Amintirea dragului nostru Fericitul Ioan este vie și nu se va șterge niciodată din mintea generației noastre, a celor care i-am fost contemporani.

Mi-1 amintesc când a venit prima oară în Shanghai și era încă tânăr episcop. Pe atunci aveam douăzeci și trei de ani, dar în ciuda tinereții mele îmi fusese rânduit să beau mult amar și să vărs multe lacrimi. Mă duceam în fiecare zi cu băiețelul meu la Liturghia de dimineață, slujită mai totdeauna chiar de Episcopul Ioan. De parcă ar fi simțit în ce stare se găsea sufletul meu, m-a întrebat odată, cu atâta blândețe și compasiune:

- Ai vreo supărare ?

I-am povestit, pe scurt, iar el a înțeles imediat și m-a mângâiat. După aceea a devenit pentru mine un înlocuitor de tată, la care puteam veni oricând pentru un sfat sau mângâiere, încă din prima zi de când a venit, Fericitul Ioan a avut mereu o activitate energică, dăruindu-și tot timpul - zilele și de multe ori chiar și nopțile - bolnavilor, năpăstuiților, micilor orfani și rugăciunilor și slujbelor sale extraordinare, uitând de sine, uitând să mănânce sau chiar pur și simplu să se îmbrace cum se cade, așa după cum era normal pentru rangul său. Cu toate acestea, era înconjurat de mulți adversari răufăcători, care nu numai că îi făceau probleme în diferite moduri în ceea ce lucra, dar care chiar îl învinuiau de cele mai ridicole lucruri, de care și acum ne amintim cu înfiorare.

Într-adevăr, Fericitul Ioan nu se îngrijea de felul cum se îmbrăca, nu avea grijă de el: purta sandalele pe piciorul gol, își punea în grabă camilafca, cum îi venea mai la îndemână. Aceste lucruri îl făceau să pară nepotrivit pentru imaginea rangului său înalt, însă cei care îl cunoșteau îndeaproape și care îi vedeau zâmbetul luminos, ca de copil, ochii buni și prietenoși - mai ales când vorbea cu copiii -, acei oameni nu puteau să nu vadă în el un păstor adevărat, care își punea sufletul pentru turma sa.

În timpul războiului m-am înscris la cursuri de asistente medicale și eram trimisă să fac de gardă la diferite spitale și clinici, îmi amintesc cum Fericitul Ioan vizita toate spitalele, cum se apleca la căpătâiul bolnavilor, consolându-i și rugându-se cu ei. Știu că de multe ori după vizitele sale bolnavii se simțeau mai bine, aveau moralul mai ridicat, iar suferințele nu

li se mai păreau atât de groaznice. Erau mulți ruși în Shanghai în vremea aceea. Mulți dintre ei erau și în închisori. Chiar și acolo Fericitul Ioan le aducea lumină și nădejde, dojenindu-i, adeseori spovedindu-i și împărtășindu-i, mângâindu-i pe cei întemnițați, aprinzând credința și nădejdea în ei.

Nu pot nici măcar începe să vorbesc despre ce a făcut Fericitul Ioan pentru refugiați atunci când China a căzut în mâinile comuniștilor. Este adevărat că nimeni nu voia să-i primească pe rușii fără adăpost, cărora li se luase orice drept și tot ce aveau. Și toată lumea știe cum Fericitul Ioan, în genunchi, fiind deja Arhiepiscop, a obținut permisiunea să ducă refugiații pe insule, de unde au plecat când diferite țări au început să le ofere adăpost! Știu că unii oameni au fost salvați astfel din mâna comuniștilor chinezi, care nu numai că erau nemulțumiți de toate acestea, dar au îndrăznit chiar să îl defaime pe episcop, care a îndurat însă cu smerenia sa obișnuită.

Atacul respingător la care l-au supus rușii din America pe Fericitul Ioan, trimitându-l în banca acuzațiilor în tribunalul american, acuzațiile, amenințările și defăimările sfruntate - toate nu i-au trezit decât un zâmbet blând acestui om drept și neprihănit, „răstignit” și chinuit sufletește de oameni din propriul său popor, chiar de frații săi episcopi, cărora nu le făcuse niciodată nici un rău, ci numai bine !

Nu voi intra în detalii cu privire la nesfârșitele minuni care s-au petrecut atât în timpul vieții sale, cât și acum, la mormântul său. S-ar putea scrie o carte întreagă despre ele. Chiar și mie, păcătoasei, mi s-a dăruit să primesc ajutor de la el, nu numai când era lângă mine, ci și de la mare depărtare, când ne-a ajutat și ne-a mângâiat familia amenințată de un pericol imposibil de evitat.

I

Ca să ilustrez în mod grăitor aceste lucruri, permite-ți-mi să citez un exemplu de ajutor prin rugăciune, povestit de prietena mea, Olga Ivanovna Semeniuk, care era foarte apropiată de biserică și de problemele acesteia în Shanghai și care acum se află în America, în California:

„Mi s-a întâmplat să fiu foarte fericită când doctorii mi-au cerut să am grijă, pentru o perioadă de timp, de Fericitul Ioan, care era bolnav, în acele zile am văzut prima oară în viața mea un om dăruit în întregime Domnului. Nu se oprea nici o clipă din rugăciune. Ignora cu desăvârșire recomandările doctorilor și nici o putere nu-l putea ține departe de slujbele bisericești. Dacă se întâmpla ca doctorii să-i ceară să stea în pat, în câteva minute el era deja în altar, săvârșind Sfânta Liturghie. La scurtă vreme am trăit chiar eu puterea rugăciunilor și mijlocirilor sale pentru noi păcătoșii înaintea Domnului.

Fiul meu cel mai mare, B., îl ajuta întotdeauna pe Fericitul Ioan la altar, însă pe neașteptate, duminică, pe 16 noiembrie 1943, mi-a spus că nu putea să se ducă la priveghere. Avea deja 17 ani. L-am întrebat de ce.

- Mamă, mi-a răspuns băiatul, mă doare capul și am o durere groaznică în burtă.

M-am alarmat și l-am trimis în pat, sperând că în timpul nopții durerea va dispărea. Deodată, la 11 noaptea, Fericitul Ioan a venit în vizită și, rugându-ne să ieșim din camera fiului nostru, a rămas numai cu el și s-a rugat mult, mult timp. Când a ieșit, a spus:

- Nu vă temeți, totul o să fie bine.

Eu nici măcar nu am înțeles că eram în mare pericol. Fericitul Ioan a plecat. Dimineața fiul meu delira, avea febră mare și se plângea de dureri groaznice în tot corpul, înspăimântați, am chemat mai mulți medici, care s-au consultat între ei. Doctorii ne-au spus că trebuie să-l ducem imediat pe băiat la spital. Atunci episcopul nostru a venit din nou, l-a spovedit și l-a împărtășit pe băiat și ne-a mai îmbărbătat o dată. Când l-am dus pe fiul nostru la spital, a fost din nou examinat amănunțit de mai mulți doctori, care i-au pus diagnosticul: dizenterie, pneumonie la plămânul stâng și tifos. Ne-au sfătuit imediat să-l ducem la alt spital, cel al „Frăției Ortodoxe”, unde era o cameră spațioasă, caldă, pentru băiatul nostru bolnav. Doctorul rus de la acest spital, Dr. Alexeien-ko, l-a examinat și mi-a spus:

- Nu mai are nici o speranță. Fiul dumneavoastră nu va supraviețui.

Cu totul deznădăjduită și îndurerată, am alergat la Fericitul Ioan. Am căzut în genunchi înaintea lui și, plângând, l-am implorat:

- Salvează-mi fiul! Roagă-te pentru el! Cred numai în mijlocirea ta înaintea lui Dumnezeu !

Fericitul Ioan era serios. M-a îmbărbătat cât de cât și apoi a mers cu mine la spital, începând de atunci l-a vizitat zi și noapte pe fiul meu și s-a rugat tot timpul la căpătâiul lui. Cam după trei zile, când am venit să-mi văd fiul, acesta își recăpătase cunoștința și mi-a spus:

- Mamă, ce vis ciudat am avut azi! L-am văzut pe Fericitul Ioan, și mulți doctori și asistente, și m-am văzut și pe mine, de parcă ar fi fost ieri, îmbrăcat tot în alb; și apoi m-am trezit.

Mi-am spus că probabil fiul meu o să moară și că ar trebui să-l îmbrac în alb. Doctorii renunțaseră să mai încerce să îl facă bine, pentru că îl considerau ca și mort.

Însă, a doua zi după acest vis, fiul meu a început să-și revină. Astfel, datorită rugăciunilor sfântului nostru, s-a făcut bine și i s-a dat chiar să-și vadă viitorul în vis. Căci, în prezent, cu destul succes și cu dragoste, lucrează ca doctor și deci este îmbrăcat în alb. Răposatul doctor Alexeienko și alți martori au confirmat că numai rugăciunile Fericitului Ioan l-au adus pe fiul meu de la moarte la viață. Slavă lui Dumnezeu, Care ne-a dat un asemenea rugător ! Slavă lui Dumnezeu că am fost învredniciți să trăim și să ne rugăm împreună cu un asemenea drept ca răposatul nostru Ierarh Ioan ! Fie el veșnic pomenit."

II

Am în față un pachet de scrisori ale Fericitului Ioan, pe care le păstrez ca pe o comoară. Sunt atât de greu de înțeles: mângălituri, litere mici, urâte, dar care îmi sunt atât de dragi și pe care le înțeleg așa de bine ! Soarta mă arunca prin diferite țări și Fericitul Ioan nu mai știa nimic de mine și apoi brusc primeam câte o scrisoare: „Am fost de curând în Bruxelles, în catedrală [închinată Noului Mucenic Nicolae II], de ziua numelui tău și m-am rugat pentru tine." își amintea de toți. Se ruga pentru toți.

Citind „Fericirile”, îți dai seama că toate i se aplică. Mai rămâne de adăugat un singur lucru: *Bucurați-vă și vă veseliți, căci plata voastră multă este în ceruri!*

Cu Sfinții odihnește, Doamne, sufletul robului tău, pururea-pomenitul Episcop Ioan, și pentru sfințele sale rugăciuni miluiește-ne pe noi!

*Regina Van Setters
Cannes, Franța
februarie 1977*

Tămăduire de apendicită

Dragi Părinți,

Vă scriu acum pentru a vă povesti următoarea întâmplare care s-a petrecut anul acesta la o săptămână după ziua trecerii la cele veșnice a Arhiepiscopului Ioan.

Pe 25 iunie 1977, dimineața târziu, am fost cuprins de o durere de abdomen de neîndurat, cel mai tare durându-mă jos, în partea dreaptă.

M-am așezat în pat, dar durerea a continuat. Pe la ora trei am luat agheasmă, mi-am făcut semnul Crucii și am băut puțină. Apoi, după ce m-am rugat Arhiepiscopului Ioan, am băut din sticluța cu ulei din candela care arde în Cripta sa din San Francisco.

Proprietăreașă mea, care este asistentă la Spitalul Veteranilor de aici, s-a gândit că este apendicită și a vrut să mă ducă la doctor, ceea ce a și făcut la începutul serii, când durerea tot nu scăzuse. După ce m-a examinat, doctorul a spus că am toate simptomele de apendicită și m-a trimis imediat la spital, unde m-a văzut un chirurg, care a confirmat constatările doctorului și m-a internat. Chirurgul nu m-a operat imediat, fiindcă a intuit că era într-o fază de început și voia să vadă cum evoluează. Din această cauză nu au putut să-mi dea nimic pentru dureri, care erau atât de mari, încât nu puteam adormi, în cele din urmă am adormit pe la ora trei dimineața, spunând rugăciunea lui Iisus, însoțită de rugăciuni spontane către Arhiepiscopul Ioan.

Când m-am trezit, pe la ora opt, în dimineața zilei de 26 iunie, durerea scăzuse foarte mult, iar până a doua zi, 27 iunie, dispăruse cu desăvârșire și am ieșit din spital în acea după-amiază. S-au făcut multe analize pe multele probe, de sânge și de alte feluri, pe care mi le-au luat. Deși aveam toate simptomele de apendicită, toate analizele au ieșit negative, negăsind nimic !

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această vindecare minunată săvârșită prin mijlocirea Fericitului nostru Arhiepiscop Ioan. În ciuda multelor mele neajunsuri și păcate, îmi vine totdeauna în ajutor !

*John Van Hulten
Huntington, New York
6 octombrie 1977*

Ajutor pentru a dobândi educație la seminar

Anul trecut, în luna noiembrie, am avut probleme din cauza unei neînțelegeri foarte grave care ar fi putut să mă facă să pierd acreditarea academică, de care aveam nevoie pentru a continua să slujesc poporului lui Dumnezeu ca preot. Până la urmă, după multe întâlniri și discuții cu comunitatea și conducerea academică, totul a ieșit bine.

În această vreme m-am rugat lui Ioan Maximovici și am făcut un parastas la Cripta sa. Domnul Boris Troian a pus numele meu sub mitra

Arhiepiscopului și m-am putut bucura de o anumită liniște sufletească, deși treceam printr-o perioadă zbuciumată, în cursul acelei săptămâni s-au limpezit titlurile universitare și acum mă bucur să slujesc poporului lui Dumnezeu ca preot.

Dumnezeu este proslăvit întru Sfinții Lui, noi simțind în continuare alături de noi prezența rugătoare și iubitoare a Fericitului Ioan.

*Părintele Iosif
New York
13 septembrie 1978*

Tămăduire de emfizem

Cumnata mea, Sofia Nicolaevna Verhițchi, mi-a trimis din Santa Barbara o bucătică de vată cu ulei din candela care se află în Cripta Fericitului Ioan, împreună cu o rugăciune către Domnul nostru Iisus Hristos „pentru rugăciunile Fericitului Ioan din Shanghai și ale Arhipreotului Mitrofan”, care a fost martirizat de bolșevici. Vata era însoțită de instrucțiuni ale Arhimandritului Mitrofan [fiu duhovnicesc și al Fericitului Ioan și al Protoiereului Mitrofan], ca, spunând această rugăciune, să ung timp de o lună părțile bolnave de pe trupul soțului meu.

Îmi pierdusem orice nădejde fiindcă starea spirituală și fizică a soțului meu se înrăutățise. El are 89 de ani și este profesor în medicină, iar când și-a văzut ultimele radiografii, a spus:

- Nici un medic nu o să mă poată ajuta - numai Dumnezeu poate. Boala mea este o boală de bătrânețe, emfizem pulmonar, care este incurabil.

Emfizemul s-a dovedit a fi canceros și mai putea încă să fie îndepărtat pe cale chirurgicală, însă, dacă în prezent tuberculoza este tratată cu succes, emfizemul nu se rezolvă prea mult nici chiar atunci când este tratat pe cale chirurgicală. Mai mult, numai oamenii foarte bogați își pot permite asemenea operații. Așa că ne-am pus toată nădejdea în mila lui Dumnezeu.

Vă puteți închipui, bineînțeles, cât de încântați am fost să primim uleiul sfințit. Eu am început imediat să ung pieptul și spatele soțului meu și, de asemenea, fruntea, așa cum fac de obicei preoții când miruiesc, spunând cu credință rugăciunea menționată mai sus. După aceasta, exact în a treizecea zi, respirația lui s-a îmbunătățit simțitor, nu i se mai întâmpla să nu aibă aer și avea mintea mai trează...

Iar acum soțul meu este *pe deplin sănătos*. Un lucru care mai persistă încă este un somn foarte lung, dar se spune că „în timpul somnului se duce toată boala”, în-cet-încet îi revine și pofta de mâncare și sperăm că în curând va fi în puteri.

I-am scris toate aceste lucruri cumnatei mele din California, care mi-a dat adresa părintelui Mitrofan.

Vă cer sfintele dumnezeavoastră rugăciuni și binecuvântare pentru noi, robii lui Dumnezeu Theodore și Catherine.

*Cu mult respect, a dumnezeavoastră
Catherine Nicolaevna Vershițchi
Buenos Aires, Argentina
Praznicul Sfintei Treimi - Rusaliile*

Ajutor pentru găsirea unui serviciu

Slăvindu-l pe Arhiepiscopul nostru de neuitat Ioan, aş vrea să împărtăşesc şi altora cum am simţit de mai multe ori puterea minunilor săvârşite prin rugăciunile sale.

Am ajuns în America împreună cu fiul meu pe 25 ianuarie 1952. Veneam din Tubabao, din Filipine, unde mă urcasem pe vapor venind direct din spital, în America ne-am stabilit în casa celui care ne plătiise călătoria. Starea mea de sănătate era proastă şi de aceea era greu să găsec de lucru; în plus, eram într-o ţară străină, unde se vorbea o limbă străină. Disperată, i-am scris Arhiepiscopului Ioan, rugându-l cu lacrimi ca, prin sfintele sale rugăciuni, să mă ajute în această situaţie dificilă. A doua zi după ce am trimis scrisoarea am fost chemată şi mi s-a oferit un loc într-o fabrică.

Munca era grea, dar cu harul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Fericitului Ioan am reuşit să lucrez un an şi jumătate acolo fără nici o problemă. Ținând cont că eram dezavantajaţi ca imigranţi, am simţit lămurit că datorită rugăciunilor Fericitului Ioan mi s-a dat o infuzie de energie, atât morală, cât şi fizică, dovedită în chip atât de minunat prin găsirea serviciului, ceea ce a dus la reuşita stabilirii noastre într-o ţară străină.

*Nina Sigizmundovna Makavoi
Bryte, California
mai 1968*

Tămăduirea degetelor

A doua oară când Fericitul Ioan a mijlocit pentru mine a fost când am primit vindecare în timpul vieţii sale. Lucram la o fabrică de aparate electronice. Trebuia să polizez pe o curea electrică de ascuţit cam trei mii de piese foarte mici pe zi. Degetele îmi erau foarte solicitate şi articulaţiile au început să „sară” de la locul lor, lucru neplăcut şi dureros. Am consultat mai mulţi doctori. La început le-au aplicat căldură într-un fel special, dar nu a fost de ajutor. Apoi m-au operat la ambele degete, dar ele au continuat „să sară” din articulaţii, la fel ca înainte. După două luni au mai încercat o operaţie, dar starea mea a rămas aceeaşi. Eram disperată şi nu ştiam ce să fac.

Pe atunci dragul nostru Arhiepiscop Ioan urma să viziteze Los Angeles-ul şi m-am dus şi eu acolo. Erau mulţi oameni; toată lumea voia să primească binecuvântare. Eu stăteam într-o parte, cu degetele bandajate, îmi era greu să răzbat printr-o asemenea mulţime, în acel moment, părintele Boris Kriţki s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

- De ce nu-i ceri Arhiepiscopului Ioan să se roage pentru tine ?

I-am arătat mulţimea care îl înconjura pe Fericitul Ioan. El m-a luat de mână şi a început să se deplaseze energic prin mulţime, cerând să fie lăsată să treacă o persoană bolnavă. M-am apropiat de fericitul Arhiepiscop şi i-am spus pe scurt ce aveam, cerându-i cu ochii în lacrimi să se roage pentru mine.

Şi s-a petrecut o minune prin rugăciunile sale. La puţin timp după

aceasta m-am dus din nou la părintele Boris, care m-a întrebat:

- Ce-ți mai fac degetele ?

Degetele ? Eram mirată, fiindcă uitasem cu totul de ele. Degetele mele erau complet sănătoase. Era neîndoielnic o minune. Mare este puterea neuitatului nostru Arhiepiscop Ioan.

*Nina Sigizmundovna Makavoi
Bryte, California
mai 1968*

Dispariția unui carbunc

Rugăciunile Fericitului Ioan au mai săvârșit încă o minune cu mine. Iată ce s-a întâmplat:

Înotând în mare, am făcut o infecție. Aceasta s-a transformat într-o umflătură uriașă pe gât, care s-a dovedit a fi un carbunc foarte primejdios. De la el mi s-a umflat nu numai gâtul, ci și capul. Mi s-a injectat penicilină, dar nu a fost de ajutor. Nici nu evolua, nici nu dispărea. Mi se părea că nu o să mai pot îndura și o să mor. Și astfel, când a devenit deosebit de grav, mi-am folosit ultimele puteri pentru a pune mâna pe telefon și a-i cere lui A. T. Simonovici să mă pomenească la Pros-comidie, la Sfânta Liturghie. După aceea am luat o pastilă și am adormit. Când m-am trezit, am aflat vestea îmbucurătoare că A. T. Simonovici îmi trimisese imediat o telegramă în Franța Fericitului Ioan, cerându-i să se roage pentru mine. Când am aflat aceasta mi-a pierit și cea mai mică umbră de îndoială cu privire la însănătoșirea mea. După trei zile a venit răspunsul Fericitului Ioan: „Mă rog.”

De vreme ce carbunculul persista și nu se spărgea, doctorii au tăiat o parte din el, pentru biopsie. Și de-abia după aceea au aflat cum să-l trateze. Au trecut patru luni. Când m-am făcut în sfârșit bine, dr. Rybo i-a spus soțului meu în prezența mea:

- Nu mă așteptam la rezultate bune. Viața soției dumneavoastră a fost salvată printr-o minune.

Și eu știam că rugăciunile Arhiepiscopului Ioan îmi redaseră sănătatea și mă puseseră pe picioare.

Întotdeauna credincioasă dragului nostru Fericit Ioan și slăvindu-l,

*Nina Sigizmundovna Makavoi
Bryte, California
mai 1968*

Ajutor pentru a nu face o operație

L-am cunoscut prima dată pe Prea Sfinția sa Arhiepiscopul Ioan pe când biserica noastră din Paris era adăpostită, modest, într-un garaj de pe Strada Ribera. Acolo slujea duminică, venind de la Versailles, unde locuia la Școala de cădeți.

Pe atunci lucram ca șofer de taxi, închiriind o mașină de la un garaj și dându-i proprietarului ei o anumită parte din ce câștigam în fiecare zi. Mergeam în mod regulat la modesta noastră biserică.

Într-o duminică episcopul bisericii m-a întrebat dacă nu vreau să-l duc pe episcop cu mașina la Versailles. Am primit, dar episcopul a fost

reținut mult timp în biserică: trebuia să vorbească ba cu unul, ba cu altul, pentru a le spune ce să facă sau pentru a lua diferite hotărâri, în cele din urmă am pornit. Tot drumul episcopul a stat lângă mine și a vorbit. Ne-am adus aminte de anii petrecuți în corpul de cădeți; s-a bucurat să audă că am fost și eu cadet, deși în alt corp - Vladimir-Kiev. Toată călătoria a fost plină de discuții însuflețite. Eu încă nu pot să-mi dau seama cine conducea mașina sau de ce putere era purtată.

Când am ajuns, în sfârșit, în Versailles, episcopul, după ce mi-a dat binecuvântare, m-a lăsat să plec. De-abia atunci am putut să-mi încep lucrul. Pierzând atâtea ore prețioase, eram îngrijorat, neștiind dacă o să mai pot avea atâtea curse să-i pot da șefului meu banii cu care îi eram dator. Mă îngrijoram însă zadarnic: mi-a mers atât de bine, încât în scurt timp am strâns mai mult bani decât era necesar. Am fost incredibil de norocos. Nu am nici o îndoială că reușita aceasta excepțională mi-a fost trimisă fiindcă episcopul s-a rugat pentru mine, pentru serviciul pe care i-l făcusem. De atunci l-am condus de multe ori cu mașina și nu a trebuit niciodată să îmi fac griji - întotdeauna mi-a mers bine.

Când Arhiepiscopul Ioan a întemeiat în Paris, pe strada Claude Lorrain, minunata biserică închinată Tuturor Sfinților Rusiei, avea acolo și chilia sa modestă și slujea în fiecare zi, dacă putea. Miercuri și vinerea în Postul Mare săvârșea Liturghia Darurilor Mai înainte Sfințite, în timpul căreia eram numai trei oameni în biserică: episcopul, în altar, unde împreună cu el slujea părintele Mitrofan, și eu în strană. Când slujea, acest mare rugător știa să exprime și să trezească în ceilalți o mare putere a credinței și sânguință în rugăciune.

Când am fost secretarul consiliului parohial al bisericii noastre, m-am convins - nu numai la ședințe, ci și din întâlnirile de afaceri - cu câtă înțelepciune, simplitate și iubire creștină știa episcopul să rezolve problemele complicate care apăreau adesea, în vremea sa biserica și parohia noastră au fost înfloritoare, deoarece eram ocrotiți de rugăciunile sale mântuitoare.

Îmi amintesc un astfel de caz. Printre enoriașii noștri se numărau și doi soți, numiți T. S. Bărbatul s-a îmbolnăvit și a fost dus la spital, unde doctorii i-au propus singurul lucru care îl putea salva: operația imediată. Bolnavul și-a trimis soția la Fericitul Ioan pentru a-i cere sfat și binecuvântare. Soția a venit la biserică de pe Strada Claude Lorrain, dar nu a putut să vorbească cu Episcopul - acesta plecase cu treburi la Bruxelles. Părintele stareț Mitrofan i-a spus:

- Fericitul Ioan mă sună în fiecare zi la o anumită oră. O să vorbesc în curând cu el și îi voi spune de bolnav.

Așa s-au înțeles, iar când Fericitul Ioan a aflat de operația propusă, s-a gândit un timp, s-a rugat, bineînțeles, și a spus:

- Nu este nevoie de operație, o să se facă bine.

A doua zi de dimineață, bolnavul nu a acceptat să fie operat și a fost externat. S-a făcut bine și mai trăiește și azi.

Și mie mi s-a întâmplat ceva asemănător, în 1965 m-am înscris la pelerinajul anual în Țara Sfântă. Cu zece zile înainte de plecare m-am îmbolnăvit pe neașteptate de o boală ciudată, într-o formă atât de gravă, încât nu se mai putea concepe să plec undeva. M-am grăbit imediat să-i scriu Fericitului Ioan în San Francisco și i-am anunțat pe conducătorii grupului. Cu trei zile înainte de plecare, am primit o scrisoare de la Fericitul Ioan. Nici o vorbă de boala mea acolo ! îmi dădea binecuvântare să plec în pelerinaj și chiar, fiindcă fusesem de multe ori în Țara Sfântă, îmi încredința doi noi pelerini. După ce am primit scrisoarea, „am uitat”

automat de boala și durerile mele. Cu binecuvântarea Arhiepiscopului Ioan, pelerinajul din acel an s-a dovedit a fi cel mai plin de har.

Mai pot spune și că dumnezeiescul nostru ierarh slujea pentru ultima dată în Europa - o Sfântă Liturghie la mănăstirea Lesna -, când Domnul nostru mi-a trimis marea Sa milă: mi-a îngăduit să-i slujesc episcopului în altar, îmbrăcat în stihar, îndeplinindu-mi astfel dorința arzătoare. Cred că acest lucru a avut o semnificație deosebită.

Fără îndoială, Fericitul nostru Ioan se află acum înaintea tronului lui Dumnezeu Celui Preaînalt și nu încetează să se roage pentru noi. Iar noi cei de pe pământ trebuie să alergăm la mijlocirea sa, cerându-i sfintele sale rugăciuni. Căci știm că pururea-pomenitul Arhiepiscop Ioan este omul lui Dumnezeu, iar canonizarea sa de către Biserica luptătoare este numai o chestiune de timp.

Pot mărturisi sub jurământ despre adevărul celor de mai sus.

*Nikolai Ivanovici Bucinski
Montmorency, Franța
7/20 martie 1977*

Tămăduire de o boală a creierului

I

Am venit în Shanghai în 1946. Fiind tânără și urmând modei, foloseam foarte mult ruj de buze. Odată, m-am dus la catedrală când slujea acolo Episcopul Ioan. La sfârșitul Liturghiei m-am dus la el ca să iau binecuvântare, vrând să sărut crucea; însă el nu mi-a dat-o ca să o sărut. M-am tras deoparte și am așteptat un timp. Apoi m-am dus iar: el m-a binecuvântat dar nu m-a lăsat să sărut Crucea. Ieșind din catedrală aproape plângând, i-am spus unei doamne că episcopul nu mi-a dat voie să sărut Crucea. Dar femeia aceea mi-a spus:

- Uită-te la tine, cât ruj ai pe buze !

De atunci nu mi-am mai dat niciodată cu ruj când mergeam la biserică și îi mulțumesc Fericitului Ioan pentru acest lucru.

II

Am plecat din Shanghai împreună cu emigranți ruși în insula Tubabao din Filipine. Toți cei care veneau acolo erau așezați pe sectoare, în Sectorul 11 era împreună cu noi o rusoaică, Olimpiada Elnik. Iată ce mi-a povestit aceasta:

„În Shanghai locuiam cu mama, care este în vârstă, într-o cameră foarte mică, de care făcusem rost cu mare greutate. Plătisem o sumă mare de bani pentru cheie, cum se obișnuia acolo. Era greu să ai un apartament și fără mulți bani era aproape imposibil să ai o cameră. Proprietăreasa noastră era o femeie ursuză, nervoasă, dar o suportam pentru că nu aveam unde să ne ducem în altă parte, într-o zi a venit și ne-a spus brutal că trebuie să ne mutăm, pentru că vinde casa și că până la o anumită dată camera noastră trebuie eliberată. Lacrimile și rugămintele noastre nu au avut nici un efect asupra ei. Mama și cu mine eram disperate, știind bine că era pur și simplu imposibil să găsești o cameră undeva. Nu știam ce să facem. Mi-a venit gândul să mă duc să-i cer Episcopului Ioan să se roage

pentru noi. Auzisem că episcopul se roagă toată noaptea în catedrală. Am scris o scrisoare în care am povestit tot necazul nostru, implorându-l să se roage pentru noi.

La ora 4 dimineața, când încă era întuneric, m-am dus la catedrală. Era deschis. Am intrat; era înfricoșător. Catedrala pustie era cufundată în beznă; numai ici și colo pâlpâiau candelile în fața icoanelor. Uitându-mă în jur, am văzut o siluetă îngenucheată lângă iconostas, în partea dreaptă. Era episcopul. M-am apropiat cu sfială și mi-am întins către el mâna în care țineam scrisoarea, cerându-i să se roage. Dar el mi-a dat la o parte mâna, m-a binecuvântat și mi-a spus:

- Mergi cu Dumnezeu, totul o să fie bine.

Am plecat și de-abia atunci mi-am amintit că de frică nu îi spusese nimic despre necazul nostru. Nu-mi luase scrisoarea, deci cum putea să știe pentru ce îi cerusem să se roage? M-am întors acasă abătută și m-am culcat. Dimineața devreme cineva a ciocănit la ușă. Când am deschis am văzut-o pe proprietărea noastră, care ne-a zâmbit politicoasă (ceea ce nu se mai întâmplase până atunci) și ne-a spus:

- Am hotărât să nu vând casa. Rămâneți și locuiți aici cât aveți nevoie."

Aceste lucruri mi-au fost povestite mie personal și nu mă îndoiesc de adevărul lor. Olimpiada este o femeie evlavioasă și cinstită, care trăiește acum în Australia.

III

Cred că viața fiicei mele a fost salvată datorită rugăciunilor Fericitului Ioan. La zece ani fetița a făcut meningită. Fericitul Ioan a vizitat-o de două ori la spital, cu Icoana făcătoare de minuni din Kursk a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Prin rugăciunile sale ea s-a făcut bine și boala nu a lăsat nici o urmă. Slavă puterii Tale, Doamne!

IV

Acum trebuie să spun ceva despre mine. Toată viața, înaintea momentelor cruciale, am avut vise profetice, care s-au împlinit. L-am visat pe Fericitul Ioan și o să-mi amintesc totdeauna acest vis, fiindcă m-a întărit în credință.

La scurtă vreme după moartea arhipăstorului nostru, am avut acest vis: o biserică uriașă era plină de oameni care plângeau amar, cu voce tare, moartea Fericitului Ioan. Eu stăteam într-o cameră mică alăturată, lângă un coșciug, ca într-o criptă, în acel coșciug l-am văzut pe Fericitul Ioan. M-am apropiat și m-am uitat la chipul său. Mi-a zvâcnit inima când am văzut că are ochii deschiși. Și el, cu o privire pătrunzătoare, intensă, se uita drept în sufletul meu, cum făcuse și în timpul vieții sale, și mă privea cu dragoste și cu o bucurie evidentă. Am fost foarte mișcată. Cu bucurie și emoție m-am dus la ușa care dădea în biserică, am deschis-o larg și am început să strig tare către oamenii de acolo:

- Nu mai plângeți și jeliți! Știu că arhipăstorul nostru trăiește, i-am văzut ochii! Nu plângeți, el trăiește ! E fericit! Trăiește ! Trăiește !

Și m-am trezit strigând că Fericitul Ioan trăiește.

V

Prietena mea din copilărie și colega mea de la școala de maici [din Shanghai], Alia Leonova, și-a pierdut soțul. Când era în Mukden, în 1945-1946, a fost luat de sovietici și trimis într-un lagăr de concentrare din Sibiria. Alia a fost nevoită să crească singură doi copii, în 1949, găsindu-se, ca mulți alții, pe insula Tubabao, s-a dus la Fericitul Ioan, înainte de a pleca în Australia, ce-rându-i voie să divorțeze, de vreme ce era limpede că nu mai exista nici o șansă să-și revadă vreodată soțul. Fericitul Ioan i-a spus:

- Dacă vrei, divorțează, însă îți vei mai vedea soțul.

Cuvintele Fericitul Ioan s-au împlinit. După 28 de ani, în 1977, soțul ei a ajuns în San Francisco, în urma încercărilor reușite ale fiicei sale.

În luna mai a anului 1978, Alia s-a îmbolnăvit foarte rău. Creierul ei a fost atacat de un virus. Am fost sunată noaptea și mi s-a spus că de cinci zile este în comă. Mai mulți preoți au venit la ea și s-au rugat, în dimineața următoare, după ce m-au sunat, m-am dus la catedrală, am trimis numele ei la altar, la Liturghie, și apoi am coborât în Cripta Fericitului Ioan. Am strecurat un bilețel de pomenire pentru sănătatea Allei sub mitra de pe raclă. Mai târziu mi s-a spus că exact la acea oră ea a deschis ochii. Slavă puterii Tale, Doamne ! Slavă puterii rugăciunilor slujitorului Tău ! La început memoria Allei era slăbită, însă în scurt timp - spre uimirea tuturor doctorilor - a început să-și revină, și boala a părăsit-o fără nici o urmă ! Doctorii spun că cine are această boală, chiar dacă îi supraviețuiește, ceea ce se întâmplă rar, rămâne cu sechele.

Adeseori eu, păcătoasa, mă îndurerez și mă rog și plâng pentru că duhovnicește sunt oarbă și proastă. Mă gândesc adesea, Doamne, Doamne ! Un atât de mare Sfânt și rugător, cu o putere duhovnicească așa de mare, a trăit printre noi și noi - nu noi, ci eu - l-am prețuit așa de puțin. În general nu suntem prea deștepți, nu suntem niște oi clarvăzătoare. Nu ne prețuim păstoriei. Și Alia spune același lucru. Iartă-mă, Fericite Ioane, iartă-mă pe mine, păcătoasa și nevrednica !

Cu dragoste în Hristos,

*Vera S. Terehov
San Francisco, California
27 iulie 1978*

Tămăduire de arsuri ale pielii

L-am cunoscut foarte bine pe Fericitul Ioan când locuiam în Shanghai. Fiul nostru îl ajuta la altar pe sfântul episcop, în inima căruia și el, și noi ocupam un loc deosebit. Știm multe întâmplări minunate, de netăgăduit la care au asistat mulți oameni care au mărturisit prin viu grai despre ele. Însă nu au fost publicate atât de multe. De aceea vrem ca povestirile noastre, așa scurte cum sunt, să vadă lumina tiparului.

Când am venit din China în America ne-am stabilit în Monterey. Fericitul Ioan ne-a vizitat de câteva ori în vremea când fostul său paracliser, fiul nostru Vladimir, mergea la școală. Avem chiar o fotografie reușită, noi împreună cu sfântul episcop în fața Bisericii Sfântul Serafim, unde fiul nostru a fost, de asemenea, ajutorul la altar al părintelui Grigorie Kravcina, parohul acelei biserici.

Trebuie să mărturisesc că în acea parohie s-au întâmplat mai multe lucruri neplăcute, ceea ce ne-a slăbit râvna de a merge la biserică, însă, de vreme ce Arhiepiscopul Ioan îi tot scria fiului nostru să nu se lase de bis-

erică, el s-a simțit obligat să meargă regulat și făcea acest lucru cu sârguință. Eu însă am cârtit, într-o zi, când mi s-a reamintit să duc oamenii cu mașina la biserică, am protestat, spunând că, la un asemenea stres, nu merită să dai banii pe benzina de care este nevoie pentru a ajunge la biserică...

La foarte puțin timp după aceea ni s-a întâmplat ceva groaznic. Pe 2 mai 1954 eram singură acasă și încercam să scot cu benzină petele de pe o pelerină de ploaie de cauciuc. Eram pe veranda noastră mică; toate ferestrele erau închise. Din cauza unui încălzitor cu gaze deschis a avut loc o explozie. Totul era cuprins de flăcări și eu ardeam. Am sărit afară și m-am scufundat într-o piscină. Vecinul nostru a chemat salvarea. A venit un doctor, care a spus că era o minune că ochii îmi scăpaseră neatinși, ținând cont că se topiseră și geamurile ferestrelor. Am fost dusă de urgență la spital, unde am zăcut câteva zile, apoi m-au adus acasă pe targa și în fiecare zi mă vizitau un doctor și o asistentă. Am zăcut acasă șapte luni. Mâinile și picioarele, de la călcâi la genunchi, ca și fața și gâtul, erau acoperite în întregime de arsuri. Nu puteam dormi pentru că aveam peste tot puroi. Doctorul îmi schimba zilnic pansamentele, dar nimic nu era de folos. De-abia după șapte luni mi-am amintit de Fericitul Ioan și i-am scris o scrisoare, spunându-i: „Patru doctori mi-au spus că o să rămân infirmă pentru restul zilelor. Singura mea nădejde este în rugăciunile dumneavoastră.” Am trimis scrisoarea și am început să număr zilele până când avea să o primească. După cinci zile, într-o seară, i-am spus soțului meu că episcopul o să primească scrisoarea mea, o să se roage pentru mine și o să-mi fie mai bine. Am dormit atunci fără nici o problemă toată noaptea, până la ora șase dimineața. Am fost uimită să descopăr atunci că picioarele erau puțin mai uscate și că starea mea începuse să se îmbunătățească. Când a venit doctorul la ora patru ca să îmi schimbe bandajul, a văzut și el și a spus că este o minune. Am început să-mi revin rapid și acum sunt perfect sănătoasă, deși bineînțeles că am pe tot corpul urme de la acel accident groaznic. Mai târziu episcopul mi-a confirmat că a primit scrisoarea mea și că evident s-a rugat. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat fără sfânta sa mijlocire.

*Dl si dna Vladimir Sirakuzov
Pacific Grove, California
august 1967*

Îndepărtarea eczemei

Prin rugăciunile Fericitului Ioan s-au săvârșit multe minuni, chiar și în familia noastră. Pe când eram în Shanghai în 1935, imediat după ce ne-am căsătorit, soțul meu a făcut eczemă și i se aduna lichid în toate cutele pielii. Era groaznic. Am încercat toate leacurile posibile și nimic nu a fost de folos.

De ziua lui onomastică, pe 15/28 iulie, soțul meu s-a dus la biserică și s-a împărtășit. I-am rugat pe preoți să ne facă molitva pentru bolnavi, separat de ceilalți, dar din cauză că era Sfântul Vladimir și că erau mulți care îi purtau numele, după Liturghie preoții au ieșit și au făcut molitva pentru toți. Când am văzut că această molitvă comună s-a terminat și că preotul intră în altar și apoi pleacă din biserică, m-am dus la pangar și am cerut să ni se facă o molitvă separată, însă mi s-a spus că este prea târziu,

pentru că se făcuse una comună. Eram supărată că mai aveam doar doi dolari și am izbucnit în plâns. Stăteam pe trepte și plângeam în hohote. Deodată, a venit la mine Fericitul Ioan, care m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus că eu cred în puterea molitvei pentru bolnavi, dar nu a uneia comune. Atunci episcopul mi-a spus să mă liniștesc. Cineva s-a dus să îl aducă pe preot, care plecase deja. Preotul a început să slujească, în timp ce episcopul a intrat în altar și a început să se roage stăruitor Domnului. S-au rugat îndelung. Când au terminat, Fericitul Ioan a ieșit din altar cu o icoană a Sfântului Vladimir, l-a binecuvântat pe soțul meu cu ea și a spus liniștit:

- Mergi cu Dumnezeu și totul o să fie bine.

Și, spre uimirea noastră, la puțin timp după aceea boala soțului meu a dispărut - și nu a mai revenit până în ziua de azi!

(din aceeași sursă)

Tămăduirea imediată a unei boli îndelungate

Când era în Shanghai, Fericitul Ioan nu folosea niciodată ricșele, considerând că nu este bine ca ființele umane, care au fost făcute după chipul lui Dumnezeu, să fie folosite ca animale care să tragă alte ființe umane. De aceea se ducea pe jos oriunde și, bineînțeles, adeseori la toate spitalele.

Aveam o prietenă internată la Spitalul evreiesc, pe care a vizitat-o Fericitul Ioan. Această prietenă a mea, o rusoaică ortodoxă, i-a povestit totul despre el pacientei de lângă ea, care era evreică. Aceasta a spus:

- Ce păcat, eu am altă religie și episcopul dumneavoastră nu o să se roage pentru mine.

Femeia era de doi ani ținută acolo, la pat. Când Fericitul Ioan a venit din nou să o viziteze, prietena mea i-a spus:

- Ce păcat, nu o să vrei să vă rugați pentru această prietenă a mea, pentru că este evreică.

Atunci episcopul a spus:

- Înaintea lui Dumnezeu toți oamenii sunt egali. S-a dus să o întrebe cum o cheamă și a început să se roage.

După câteva zile numai, acea doamnă și-a revenit! Ea a venit la catedrala noastră la Fericitul Ioan și i-a spus:

- V-ați rugat pentru mine și m-am făcut bine. Vreau să trec la ortodoxie.

Însă episcopul i-a răspuns că numai faptul că s-a însănătoșit nu este motivul cel bun pentru care să vrea să devină ortodoxă și nu a vrut să o boteze. Aceste lucruri s-au întâmplat în anii 1930.

(din aceeași sursă ca cele de mai sus)

Scăparea celor fără de casă

Doamna Granovski, care trăiește acum în Miami, Florida, ne-a povestit următoarele:

Când ea și familia ei au sosit în Shanghai, nu aveau nici un ban și, din cauza sărăciei, au locuit temporar în niște săli de clasă din Școala de

Comerț, denumită „Remi”. Au locuit acolo cam două luni, însă trebuiau să plece până pe data de 15 a lunii următoare, fiindcă urma să reînceapă școala. Frământându-se, neștiind ce să facă, s-a dus la Fericitul Ioan. Acesta s-a uitat la ea cu o privire concentrată și apoi i-a spus:

- Nu-ți face griji. O să vă mutați pe 15.

Ea s-a întrebat cum se poate întâmpla așa ceva, de vreme ce soțul ei era șomer. Dar Fericitul Ioan a spus, liniștit:

- Mergi cu Dumnezeu !

Și exact la data de 15 a acelei luni, soțul ei a primit de undeva niște bani la care nu se așteptau și, fericiți, s-au putut muta, întocmai cum le prezisese el.

A mai fost un caz interesant, când Fericitul Ioan a tămăduit un fiu bolnav al unui om de prestigiu din Manila, Filipine; și alt caz, cu o americană paralizată din San Francisco, care stătea de ani de zile într-un scaun cu roțile și apoi s-a ridicat. Fericitul Ioan a venit la acea biată femeie cu Icoana din Kursk. Din păcate, detaliile acestor întâmplări nu-mi sunt cunoscute. Ar fi bine să le aflăm.

(din aceeași sursă ca cele de mai sus)

Salvarea unui ochi

Am venit din Iran în San Francisco, în martie 1963 și de-abia ne stabiliserăm când, în mai, Michael, fiul meu de șaptesprezece ani și jumătate, a avut un accident îngrozitor. Eu cred că a fost salvat în chip minunat prin rugăciunile Fericitului Ioan.

Când am ajuns în San Francisco am cunoscut o altă familie care, de asemenea, de-abia venise din Iran. Fiul lor mai mare, George Nazarenko, era de aceeași vârstă cu Michael și amândoi au devenit ajutoarele Fericitului Ioan la altar. George și-a cumpărat mașină și cei doi prieteni se plimbau cu ea, foarte entuziasmați, într-o zi, în mai, undeva pe lângă Sân Rafael, a fost un accident pe șosea și mașina în care se aflau George și Michael a intrat drept în sașii mașinii deja răsturnate. George și-a rupt nasul și s-a rănit la față. Partea dreaptă a capului lui Michael era spartă și ochiul drept îi atârna afară din orbită. Am fost chemată imediat la spitalul din Sân Rafael și am alergat acolo. Situația era foarte gravă: viața lui era în pericol.

Când am ajuns noi, Fericitul Ioan era deja acolo. Sunt încă uimită, întrebându-mă de unde putuse să afle și, fiind atât de ocupat, cum de ajunsese atât de repede acolo. El a fost cel care m-a întâmpinat atunci când am ajuns și a început să mă îmbărbăteze. Am fost impresionată și am început să-mi cer scuze, spunând că este atât de ocupat și cu toate acestea a venit acolo, deși are atâtea alte îndatoriri. El mi-a răspuns cu dragoste:

- Matuska, (nu eram soție de preot) totul o să fie bine cu fiul tău ! Dumnezeu o să-i salveze ochiul.

Eu i-am spus din nou că îi mulțumim pentru aceasta, dar este atât de ocupat etc... El m-a asigurat că este datoriu lui să se roage pentru bolnavi și mi-a spus că a fost prezent la operație, tot timpul cât a durat aceasta. Doctorul acela bun i-a salvat ochiul lui Michael, i-a pus treizeci și șase de copci și, deși operația costa douăzeci și trei de mii de dolari, nu ne-a cerut decât două mii, fiindcă eram imigranți săraci. George a făcut

operație plastică la nas și acum este bine.

Întotdeauna 1-am respectat și 1-am cinstit mult pe Fericitul Ioan și m-am simțit copleșită în prezența sa. Îi ceream mereu binecuvântarea și încercam să fiu prezentă de fiecare dată când slujea. Viața noastră în America a fost binecuvântată prin sfintele sale rugăciuni și viața și vederea fiului meu au fost salvate în chip minunat. Deși acum, după douăzeci și trei de ani, are adesea dureri de cap, fiindcă i-au fost vătămați nervii frunții, în rest este sănătos, având o funcție de răspundere la o firmă de aparate de aer condiționat. Cele două fiice ale mele, Elizabeth și Tatiana, precum și mama mea pot sluji drept martori pentru cele povestite.

*Olga N. Viisusev
Sacramento, California
21 august 1986*

Regăsirea unui prieten pierdut

Dragi Părinți,

Vă mulțumesc foarte mult pentru ultimele numere despre Arhiepiscopul Ioan. Povestirile Zinaidei V. Julem și ale părintelui George Larin despre experiențele pe care le-au trăit alături de Fericit au fost înălțătoare și ziditoare de suflet. Ambele m-au ajutat să-mi sporesc credința. Mă rog ca mulți dintre norocoșii care au trăit alături de Arhiepiscop să scrie despre timpul petrecut cu el.

Vă rog să-mi îngăduiți să povestesc o minune legată de Arhiepiscopul Ioan care ni s-a întâmplat mie și soției mele în vara aceasta, când călătoream prin țară. Înainte de a pleca din San Francisco, am vizitat cripta Arhiepiscopului Ioan, pentru a-i cere binecuvântarea. Primind atunci o prescură, eram siguri că purtând-o cu noi aveam binecuvântarea Arhiepiscopului Ioan pr timpul călătoriei. L-am vizitat pe tatăl meu în Aspen, Colorado. Într-o zi când ne duseserăm să luăm niște fotografii pe care le făcuserăm, eu așteptam în mașină și am avut un impuls să mut mașina în altă parte. Atunci 1-am văzut pe un prieten foarte apropiat de-al nostru, din biserica din Indi-anapolis, pe care nu-l mai văzusem de ani de zile. El mi-a explicat că se descurcase atât de bine la școală, încât fusese trimis la Aspen să muncească vara la festivalul de muzică.

L-am invitat acasă la tatăl meu ca să ne rugăm împreună. El ne-a spus că are niște ulei din cripta Arhiepiscopului Ioan, pe care însă nu l-a folosit decât în ultimele trei zile, rugându-se să se întâlnească cu cunoscuți de-ai săi. Am împărțit toți o parte din prescură și l-am mulțumit lui Dumnezeu pentru mijlocirea Sfinților Săi. Știu că Arhiepiscopul Ioan a fost cel care ne-a adus împreună.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

*Jacob Myers
Atlanta, Georgia
13 august 1986*

Salvarea piciorului unui copil

Mă simt apropiată de Fericitul Ioan, fiindcă de fiecare dată când mă rog lui simt un răspuns cald și iubitor *imediat* din partea a ceea ce cred

sincer că este duhul sau prezența sa din locul unde sfinții stau cu Dumnezeu. Răspunsul duhovnicesc pe care îl simt este curat, sfânt și liniștitor, cum este, bineînțeles, și prezența Domnului nostru Iisus Hristos, de care Fericitul Ioan trebuie să fie foarte aproape.

De curând, fiul meu de cinci ani a sărit jos de pe bancheta din spate a camionetei noastre Chevrolet și piciorul stâng i-a fost prins în întregime sub roata din spate, când mașina s-a oprit. Copilul a țipat și soțul meu a încremenit și s-a temut să dea înapoi înainte de a ieși să vadă exact cum era prins sub mașină. Până a ajuns el la băiat și eu am trecut pe locul șoferului ca să dau mașina de pe el, piciorul copilului a stat, aproape un minut întreg, sub greutatea unei mașini de nouă persoane.

L-am dus cu blândețe în casă, pe când el continua să țipe, și mi s-a dăruit o pace adâncă și un mare calm, așa cum li se întâmplă uneori mamelor rugătoare. Am simțit *imediat* impulsul de a mă ruga Fericitului Ioan Max-imovici. Mi-am pus mâinile pe piciorul copilului, acolo unde cauciucul lăsase o urmă adâncă. Ne-am rugat câteva minute și fiul nostru s-a liniștit. M-am simțit complet asigurată de Fericitul Ioan că „totul este bine”; însă, după cum ne îndeamnă bunul simț, ne-am gândit că s-ar putea să aibă ceva rupt sau sfărâmat la gambă sau la genunchi și ne-am hotărât să îl ducem imediat să i se facă o radiografie, încrezătoare în răspunsul *imediat* de vindecare al Fericitului Ioan, care vine *de fiecare dată* când mă rog pentru copiii mei, m-am gândit că am fi norocoși dacă în următoarele șase luni piciorul băiatului ar fi numai învîinețit și ar arăta rău - m-am rugat fierbinte să nu fi fost afectat definitiv.

Ei bine, doctorul nu a găsit nici un os rupt sau fisurat, spunând că este o minune. Când fiul nostru a adormit, urmele de roată deveniseră de un roșu închis. (Totul s-a întâmplat pe la orele șapte-nouă seara.) A doua zi de dimineață pe picior nu mai era *nimic* (nici o urmă, nici o vânătăie), iar eu eram încântată. În ziua aceea a șchio-păat puțin, iar seara târziu și a doua zi a alergat și s-a jucat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic... Fericitul Ioan își întinsese mâna și îl binecuvântase pe băiețelul meu și îl vindecase complet cu dragostea și blândețea lui Hristos. Îi sunt atât de recunoscătoare Fericitului Ioan și personal sunt *convinsă* că este un sfânt care locuiește în Ceruri acum, cu sau fără o canonizare oficială. Sunt numai o mamă cu trei copii (al patrulea este pe drum), însă știu că numai un *Sfânt de la Dumnezeu însuși* poate aduce atât de multă dragoste, bunătate, alinare, căldură și vindecare, și bucurie imediată tâmpelor și sufletelor mititele ale copiilor mei.

Fericitul Ioan a ajuns la inima mea fiindcă, indiferent cât de mare sau de mică nevoie am de el, atunci când mă rog cu sinceritate, *el îmi răspunde întotdeauna*. Mamele au adesea nevoie ca cineva din ceruri să le fie alături și îi mulțumesc cu umilință lui Dumnezeu, Tatălui nostru din Ceruri, pentru minunatul său slujitor, Fericitul Ioan, prin care este limpede că săvârșește multe minuni.

Nu cu mult timp în urmă, când cealaltă parte a duplexului unde locuiam s-a eliberat, doream să ne mutăm acolo, din câteva motive: aveam mai mult loc unde să ne creștem copiii, aveam grădină, era la marginea unui parc etc. Nici nu ne gândeam noi că, schimbându-se proprietarii clădirii, noul proprietar avea intenția să crească foarte mult chiria, așa încât nu ne vom mai permite să locuim acolo. L-am informat că o să ne căutăm altceva. Ei bine, am tot căutat, dar nu am putut găsi *nimic* care să ne placă la prețul pe care ni-l puteam permite, în cele din urmă, disperată pentru că trebuia ca într-o săptămână să părăsim casa, m-am

rugat Fericitul Ioan pentru un cămin pentru familia noastră, care să ne ofere lucrurile de care aveam nevoie. L-am lăsat însă pe Dumnezeu să hotărască de ce anume aveam nevoie, prin slujitorul Său și făcătorul de minuni Fericitul Ioan. La zece minute după ce m-am rugat proprietarul a bătut la ușă și i-a spus soțului meu că îi convine să ne țină (putuse deja să vadă, vizitându-ne de câteva ori, că o să avem grijă de noua sa „investiție”) și s-a oferit să micșoreze chiria, încât să ne permitem să locuim în partea cealaltă, unde voiam noi de fapt să stăm. Nu numai atât, ci a pus un covor nou și împreună cu fiul său au văruiat peste tot, încât arăta foarte frumos.

Lucrurile despre care vorbesc sunt atât de materiale, însă, mamă fiind și având în grija mea căminul familiei, pentru ca acesta să fie un loc unde să se manifeste Biserica cea singură adevărată și un loc de rugăciune și închinare - chilia noastră, ferită de influența lumii decăzute (cel puțin în măsura în care nu îi dăm voie acelei lumi să intre), pentru mine contează foarte mult ca Dumnezeu să ne aleagă un loc atât de important.

Îți mulțumesc, Fericite Ioane Maximovici, pentru că ai ascultat umilele mele rugăciuni. Am atâta încredere în acest Sfânt minunat! Slavă Părintelui nostru Iubitor.

Vă trimit dragoste întru Hristos, Domnul nostru,

*Deborah Kuolt
Portland, Oregon
23 august J 986*

Legătură mistică cu inimile copiilor

de Episcopul Sava de Edmonton

1. Un cuvânt către copii

Fericitul Ioan avea cu copiii o relație cu desăvârșire unică, un simț deosebit pentru ei. În prezent am mai multe însemnări privitoare la acest lucru. Să le prefațăm însă cu o predică de-a sa, scrisă pentru copiii de la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk, pe care le-a trimis-o pe când era plecat pentru mai multă vreme de lângă ei, în Europa [atunci orfelinatul se mutase în San Francisco, California]. Ce cuvinte părintești calde ! Ce simplitate și putere conține predica sa, ce grijă care cheamă conștiința copiilor !

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului
21 noiembrie 1952

Dragi copii!

Începând din această zi, cântăm la slujbele bisericești: „Hristos se naște, măriți-L !” Aceste cuvinte ne vestesc Nașterea lui Hristos și, astfel, suntem chemați să ne pregătim să-L întâmpinăm.

Ce înseamnă această pregătire ? Înseamnă că trebuie să ne aducem sufletul în starea de a fi, cum s-ar spune, iesle pentru Copilul Hristos. Praznicul are rolul de a ne ajuta să facem acest lucru. La sfârșitul Postului

Crăciunului, Biserica slăvește în mod deosebit pe cei trei tineri și pe prorocul Daniil, arătându-i a fi pilde vrednice de urmat. Și cum au devenit ei vestiți?

Știți, când erau copii și creșteau la curtea regelui Nabucodonosor, s-au lipsit de toate mâncărurile alese de la masa regelui, mâncând numai zarzavaturi, ca să nu calce legea Bisericii Vechiului Testament.

Dumnezeu i-a răsplătit pentru asemenea înfrânare și supunere față de legea Bisericii, dăruindu-le înțelepciune, cu care și-au întrecut toți semenii. Prin post, sufletele lor s-au întărit și astfel au putut să respingă poruncile regelui de a se închina unui idol. Și atunci când, din pricină că nu s-au supus poruncilor păgânești, cei trei tineri au fost aruncați într-un cuptor încins, iar Daniil, în cușca leilor, Domnul i-a apărat de tot răul. În fiecare zi la Utrenie se cântă imne despre acest lucru, ream-intindându-ne de eroismul acelor tineri și dându-ni-i drept pildă.

Copii ! Vă găsiți acum într-o situație asemănătoare cu aceea a tinerilor din Babilon. Suntem înconjurați de oameni care nu cunosc Credința Ortodoxă și nu se supun legilor Bisericii. Vă găsiți în fața unei alegeri - ori să vă ghiftuiți cu toate mâncărurile oprite de Biserică, ori, asemenea lui Anania, Azaria și Misael, să lepădați cu voie liberă ceea ce este oprit. Cu cine vreți să fiți - cu acești tineri sau cu cei care erau împotriva lor? Vreți să-i urmați pe acești sfinți care aveau vârsta voastră sau vreți să apucați calea cea largă, disprețuind toate regulile ?

Cei trei tineri au avut nevoie de foarte multă bărbăție și tărie de caracter pentru a ține legile Bisericii și tradițiile strămoșești - la urma urmei, erau numai patru în mijlocul unei mulțimi nenumărate de necredincioși. Pentru aceasta, Domnul, în mila Sa, i-a proslăvit înaintea întregii lumi pentru toate veacurile. Domnul vă va răsplăti și pe fiecare dintre voi, dacă veți urma pilda acestor tineri.

Oricând simțiți ispita de a vă face pe plac mâncând ce mănâncă alții care nu cunosc legile dumnezeiești ale

Bisericii lui Hristos, amintiți-vă de Daniel și de cei trei tineri. Apoi dați-vă singuri răspuns - sunteți cu ei, sunteți gata să îi urmați și să fiți sub ocrotirea lui Dumnezeu sau vă interesează mai mult să vă bucurați de lucruri dulci care pot părea nevătămătoare, însă care ne fac, de fapt, să încălcăm ceea ce i-a făcut pe acei tineri puternici, slăviți și de neînvins. *Cu cine sunteți, copii, și cui vreți să-i urmați ?*

Domnul să vă apere de ispite, să vă dea tărie și Sfântul Tihon din Zadonsk să vă învețe să mergeți pe drumul cel bun.

Binecuvântarea Domnului să fie cu voi cu toți, dragii mei copii.

Cu dragoste,
Arhiepiscopul Ioan

II. Tămăduirea unui copil

Sunt multe povestiri mișcătoare despre cum Fericitul Ioan știa în chip tainic unde era un copil bolnav și la orice ceas din zi și din noapte venea să-1 mângâie și să-1 vindece. (Vezi uimitoarea poveste a lui George Kalfov de mai jos). La rândul lor, copiii îi răspundeau în mod spontan. El nu îi lua niciodată de sus și nici nu era pedant cu ei, ci stabilea o legătură directă. Un lucru și mai însemnat este faptul că și după moarte el le-a apărut copiilor și a stabilit legături tainice cu ei, din lumea cea nevăzută, unde se bucură acum de fericirea veșnică.

Iată o scrisoare trimisă de curând de părintele Petru Simovskikh,

despre fiul său, Constantin, micul „Kotik”*. Ea ilustrează acea legătură duhovnicească deosebită dintre Fericitul Ioan și sufletele copiilor. Iată ce scriu părintele și Matuska sa:

În 1967 am venit din Australia în America, la New York, și pe drum ne-am oprit în San Francisco, pentru a ne vizita rudele de acolo. Băiețelul nostru, Kotik, nici nu mergea încă pe atunci - avea doar un an și douăzeci de zile. În ziua când am ajuns în San Francisco eram în sufrageria unchiului nostru, plină de covoare, iar Kotik mergea de-a bușilea peste tot. A ajuns la o măsuță cu marginea foarte ascuțită, apoi a șovăit și a căzut cu toată greutatea pe margine, lovindu-se la sprânceana stângă chiar lângă ochi și tăindu-se până la os. A început să-i curgă sângele șiroaie. Noi ne-am speriat toți foarte tare și am început îndată să-i dăm cu doctorie acolo, însă sângerarea nu s-a oprit. Dimineața arcada era foarte umflată, rana nu se vindecase, iar ochiul era pe jumătate închis. Arăta groaznic.

Ne-am hotărât să mergem la Catedrala „Bucuria întristaților”, la mormântul răposatului Arhiepiscop Ioan. nu-l văzusem niciodată în viață, ci numai auzisem foarte multe despre el de la rudele noastre. Fusesem rugați de oameni din Australia să slujim un parastas în Cripta sa. Kotik a primit Sfânta împărtășanie în acea zi. După o scurtă slujbă, săvârșită pentru că era ziua de nume a Mitropolitului Filaret, l-am pus pe Kotik pe mantia Fericitului Ioan de pe raclă. Imediat Kotik a început să plângă și să sărute mantia. Plângea atât de amarnic, că aproape nu-l mai puteam liniști; nu mai voia să plece, ținând strâns de mantie cu mânuța și plângând. Când ne-am întors acasă la unchiul nostru și l-am culcat pe Kotik, cum se obișnuiește să doarmă după prânz copiii mici, am observat că umflătura dispăruse și că sângerarea continuă fusese înlocuită de un firisor subțire de sânge uscat. L-am examinat și nu am găsit nimic în ne-regulă: ochiul era cu desăvârșire sănătos. Slavă lui Dumnezeu, prin rugăciunile Dreptului Episcop!

La un timp după aceea, când trăiam în reședința sinodală din New York, Kotik s-a îmbolnăvit de anghina difterică. Am chemat de două ori acasă doctorul, care ne-a dat medicamente și i-a făcut o injecție, însă a spus că cel mai bun medicament sunt băile cu abur. Locuiam într-o singură cameră și nu aveam baie, nici măcar o chiuvetă. Trebuia să alerg până la cea comună de pe hol. După baie Kotik se simțea mai bine și respira cu ușurință. Anghina aceasta este o boală a gâtului: aici apar niște cruste mici, care cresc și tot cresc, sufocându-l pe copil. Băile de aburi mai înmuiau deci crustele întărite. Însă cam după o jumătate de oră începea iar să se sufoce, în ciuda tuturor încercărilor noastre, Kotik nu avea nici o ușurare. Din cauza slăbiciunii, în a cincea zi de boală nu mai putea nici măcar să-și ridice capul. La un moment dat a adormit, apoi s-a trezit deodată și a cerut să fie ridicat. Ne-a arătat că vrea să meargă în acea parte a camerei unde aveam un castron cu fructe pe masă. Noi ne-am gândit că i se făcuse foame, semn bun, de vreme ce de cinci zile era hrănit numai cu apă îndulcită. Când l-am dus la fructe, a arătat cu degetul mai departe, spre locul unde aveam un portret al Arhiepiscopului Ioan. L-a luat, și l-a pus pe cap și a început să plângă foarte tare. L-am pus în pat cu tot cu portret și a adormit imediat. I-am povestit aceste lucruri părintelui Nikita, care a telefonat îndată la San Francisco pentru a cere să fie slujit un parastas la racla Fericitului Ioan. Și după ziua aceea Kotik a început să se însănătoșească.

Odată, pe când se juca în sufragerie, Kotik a venit deodată în fugă în

* În limba rusă „pisoiașul” - *Nota trad.*

bucătărie, înspăimântat. Foarte agitat, ne-a povestit, cu cuvintele lui de copil, că Fericitul Ioan tocmai intrase în hol, îi zâmbise și îl ciocănisese cu cârja. I-am arătat o fotografie de-a Episcopului și ne-a asigurat că el fusese.

Acum locuim la Mănăstirea New Diveievo și și aici s-a întâmplat ceva ciudat. Trezindu-se după somnul de după-amiază, Kotik ne-a spus:

- Fericitul Ioan a venit la mine, m-a binecuvântat și m-a mângâiat pe cap. Avea o haină albastră (voia să spună rasă) și mantie, camilafcă și cârjă și a vorbit cu mine.

- Ei, și ce ți-a spus? I-am întrebat noi. Kotik a răspuns:

- Fericitul Ioan mi-a zis să nu spun nimănui.

La nu mai puțin de o jumătate de oră după aceea, a venit prietenul nostru D. S. Kulikovski, care ne-a adus vederi cu Arhiepiscopul Ioan, în care acesta era fotografiat purtând o rasă albastră, camilafcă și cârjă, numai că nu avea mantie. Am fost uimiți de o asemenea concidență și am început să-l întrebăm pe Kotik cum îl văzuse pe episcop. Kotik ne-a spus că îl văzuse exact ca în fotografie, dar avea și mantie. I-am spus toate acestea lui D. S. Kulikovski, care a scos atunci un portret mare de-al episcopului și l-a întrebat:

- Ei, ce ți-a spus episcopul?

Însă Kotik nu a spus nimic. Mai târziu, i-a mărturisit totuși prietenului nostru:

- Fericitul Ioan mi-a zis să nu spun nimic la nimeni. Atunci ne-am dat seama de ce tăcuse: fiindcă făcea

ascultare de Episcop.

Astfel, prin asemenea contacte invizibile, dar neîndoielnice, îl cunoaștem prin experiență personală pe Fericitul Ioan. Din păcate, nu l-am întâlnit în timpul vieții, însă îl venerăm profund și îl considerăm a fi un sfânt. Eu mă rog lui și văd că mă aude și mă ajută. De fapt, despre el se pot spune multe lucruri minunate, și de la martori direcți și din auzite - este un ocean de povestiri.

În general, trebuie să spunem că Fericitul Ioan este un fel de „cumpănă a apelor”, îndeosebi în vremurile noastre, între oameni. Pot fi observate multe exemple lămurite: cei care îl cinstesc pe Fericitul Ioan se dovedesc a fi oameni dăruți și credincioși Bisericii lui Hristos, iar cei care nu-l cinstesc ba chiar îl defăimează se descoperă a urmări scopuri mercantile și a fi plini de trufie. De aceea este o atât de mare mângâiere să vezi că mai există oameni care îl cinstesc pe Fericitul Ioan, și deci oameni de același suflet și minte. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care se nevoiesc pentru proslăvirea Fericitului Ioan. Sunt din ce în ce mai puțini cei care, chiar și în rândul clericilor, îl venerază pe acest mare ascet al zilelor noastre, însă acest lucru nu este surprinzător. La urma urmei, Hristos însuși a spus: „Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?” (Luca!8, 8)

*Pr. Petru Simovskikh
Brisbane, Queensland
Australia*

Tămăduirea unei hernii de disc

Voiam să vă povestesc despre o minune săvârșită cu mine de uleiul din Cripta Fericitului Ioan din San Francisco. Luna trecută am făcut hernie

de disc, din cauză că am ridicat ceva greu. Niciodată nu m-a durut spatele atât de incredibil de tare. S-a întâmplat dimineața și m-am luptat cu durerea toată ziua, sperând că are să mă mai lase. Acest lucru nu s-a întâmplat, așa că în noaptea aceea m-am dus la unul dintre cei mai buni chiropracticieni din oraș. El mi-a spus ce am și că se inflamase foarte tare, drept pentru care trebuia să pun pachete de gheață, înainte de a merge la culcare, soțul meu mi-a uns spatele cu ulei de la Fericitul Ioan. M-am trezit după câteva ore și eram numai puțin înțepenită. Durerea puternică dispăruse ! A doua zi, când m-am dus la chiro-practician, acesta a fost foarte uimit și mi-a spus că nici măcar nu mai trebuia să lucreze la disc. Era perfect în regulă ! Le-am fost atât de recunoscătoare Fericitului Ioan și lui Dumnezeu, care a ascultat rugăciunile Sfântului Său pentru mine, o biată păcătoasă.

*Kathy Langston
Toronto, Ontario, Canada
18/31 decembrie 1986*

Tămăduirea unui deget, a unui ochi și a spatelui

Am auzit prima dată de Fericitul Ioan acum cel puțin un an și jumătate de la cineva din comunitatea noastră (nu îmi mai amintesc de la cine). La acea vreme, era mai mult curiozitate. Locuind în San Francisco, nu departe de locul unde se odihnește, m-am dus să mă rog acolo și am simțit o foarte mare căldură în suflet. Nu știu cum să descriu altfel acest lucru, însă acolo, fără nici o îndoială, era prezența palpabilă a unui mare sfânt, însă pe atunci știam atât de puține lucruri despre Fericitul Ioan - despre viața sa, despre scrierile sale, despre locul său în Biserică - și nu aveam ce să consult, nici o carte, pe nimeni pe care să-l întreb despre el, așa că m-am rugat lui să mă ajute să îl cunosc mai bine. După vreo două zile (lucrurile acestea se întâmplau probabil în luna octombrie a anului 1985) m-am dus la librăria Catedralei Sfintei Fecioare pentru a vedea încă o dată dacă găsesc ceva despre Fericitul Ioan și mă învârteam pe acolo, când m-am simțit atras de o fotografie mare cu Mitropolitul Filaret dintr-un raft. Am luat-o de acolo ca să mă uit mai de aproape la ea și chiar în spate, ascunsă în întregime de aceasta, era o copie xerox a cărții *Fericitul Ioan* de Episcopul Sava, prinsă cu o agrafă de hârtie ! Mi s-a spus că acea carte nu se mai tipărise de ceva vreme, așa că nu știu cum altfel aș fi putut-o găsi. M-am bucurat foarte tare când am auzit că va fi republicată în curând. Lumea ortodoxă vorbitoare de limbă engleză are cu adevărat nevoie să citească despre un asemenea făcător de minuni și iubitor de Dumnezeu și de oameni. Prima vindecare pe care am primit-o prin Fericitul Ioan s-a petrecut în decembrie 1985. Comunitatea noastră organizează în fiecare an un târg de Crăciun, ca să strângă fonduri pentru școala copiilor noștri. Oameni pricepuți la diferite lucruri se adună, pentru a face obiecte, pe care apoi le vând. Eu lucram la obiecte muzicale cu corzi, folosind o mașină de găurit. Era sâmbăta de dinaintea târgului și pregăturile erau departe de a fi terminate, așa că mă simțeam presat și nu mă puteam concentra. La un moment dat bucata de lemn la care lucram s-a blocat și s-a răsucit brusc, trăgându-mi degetul mare de la mâna stângă în mașină. Degetul a fost prins între lame și pielea de pe încheietură a fost făcută bucăți. După ce mi-am bandajat degetul, am descoperit că nu-i simțeam

vârful și că, bineînțeles, nu-l puteam îndoi deloc. Persoane care se pricepeau la medicină mi-au spus că vor trece săptămâni întregi până să se vindece - și cu toate acestea mai aveam atâtea de făcut în săptămâna următoare. Apoi mi-am amintit că unul dintre colegii mei de cameră fusese la Fericitul Ioan în ziua de dinainte de accident și adusese o sticluță cu ulei de la candela din Criptă. Așa că atunci când am schimbat pansamentul am pus câteva picături de ulei pe deget și m-am rugat să se vindece măcar atât cât să-mi pot continua lucrul. Am făcut acest lucru timp de trei zile și a treia zi îmi puteam simți vârful și puteam îndoi degetul suficient pentru a mă putea întoarce la treabă. După câteva zile se vindecase aproape complet și cei care l-au văzut mi-au spus că s-a vindecat mult mai repede decât s-ar fi așteptat.

A doua vindecare a avut loc cam la o lună după aceea, într-o zi a început să mă doară un ochi și uitându-mă în oglindă am descoperit o rană în interiorul pleoapei de sus. Nu știam de ce anume fusese provocată, însă îmi era din ce în ce mai rău. La amiază mă durea foarte tare când clipeam și atunci mi-am amintit de Fericitul Ioan și am pus o picătură din uleiul de la el pe rană. În curând mi s-a făcut somn, așa că am dormit vreo oră-două. Când m-am trezit, durerea dispăruse cu desăvârșire; iar când m-am uitat în oglindă, n-am mai văzut nici urmă de rană. Această durere nu a mai apărut niciodată și nici nu am aflat vreodată ce a fost.

A treia vindecare s-a petrecut în 1986, exact înainte de Paști. De cinci ani lucrez ca tâmplar; și pe parcursul acestor cinci ani am avut dureri musculare puternice în partea de jos a spatelui. Am fost la chiropracticieni și am făcut acupunctura, lucruri care m-au ajutat uneori, însă întotdeauna până la urmă simptomele reveneau. Așa s-a întâmplat și anul acesta în Săptămâna Mare. Statul în picioare mult timp este unul dintre lucrurile care înrăutățesc durerea. Și în Săptămâna Mare, bineînțeles, ne rugăm foarte mult, în cea mai mare parte stând în picioare, în Sâmbăta Mare durerea devenise atât de puternică, încât am fost silit mai întâi să îngenunchez și în cele din urmă să mă așez pe podeaua paraclisului cu genunchii strânși la piept. Iată deci, ajunseseam în ajunul celei mai sfinte zile din calendarul creștin și eram sigur că nu o să pot sta în picioare la slujbe și nici măcar nu știam dacă o să pot lua parte la ele. De aceea, înainte de a mă culca în seara aceea, m-am rugat Fericitului Ioan să mă ajute, am luat o picătură de ulei și mi-am făcut semnul crucii pe frunte. A doua zi de dimineață, de-abia pe la jumătatea slujbei mi-am dat seama, cu mare uimire, că stătusem în picioare toată dimineața și nu simțisem nici o durere ! Și de atunci nici nu am mai avut vreun necaz cu spatele.

Și așa, cu mare mulțumire adresată lui Dumnezeu, Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și neobositului slujitor al Domnului și al oamenilor, Fericitul Ioan Maximovi-ci, îmi adaug mărturia la cele ale nenumăraților oameni care au trăit mijlocirea minunată a unui Sfânt adevărat din vremurile noastre. Fie ca Proslăvirea sa de către Biserică să fie aproape !

*Zachariah Liebmann
San Francisco, California
6 noiembrie 1986*

Tămăduire de peritonită

Era în Shanghai un băiat cam de vreo nouă ani, foarte bolnav. Părinții lui credeau ca are o problemă cu stomacul. Durerea era groaznică, zi după zi. Timp de trei zile băiatul nu și-a putut ridica piciorul drept, în a treia zi, stătea întins, când a venit la ei paracliserul Fericitului Ioan, care le-a bătut la ușă și le-a spus:

- Vlădica mi-a spus să îi spun fiului dumneavoastră să meargă imediat la spital.

Așa că părinții au încercat să-l ridice. Băiatul nu își putea ridica piciorul, fiindcă durerea era îngrozitoare. L-au dus la spital; era amiază. Iar când l-au văzut doctorii au spus:

- Băiatul acesta o să moară pentru că are peritonită. S-ar putea să nu-l putem salva - este prea târziu.

L-au dus imediat să-l opereze și i-au dat trei zile ca să vadă dacă va trăi sau nu. Dacă supraviețuia acestei crize avea să trăiască.

Aceste lucruri se întâmplau într-o zi de sâmbătă, pe 7 octombrie, dacă îmi amintesc bine. Seara târziu, cam când se termina vecernia, băiatul s-a trezit și lângă patul său era episcopul, care a spus:

- George!

Băiatul a ridicat privirea. Nu a trebuit să se ducă prea departe pentru a-și recăpăta viața. Băiatul acela eram eu.

George Kalfov februarie 1982

Tămăduire de boli intestinale

Pe 22 octombrie mi s-a rupt colonul în timpul nopții. Parcă mi-ar fi căzut măruntaiele în burtă. Din pricină că mi-a fost din ce în ce mai rău, în noaptea aceea aproape că nu am putut dormi, în cele din urmă, a doua zi de dimineață m-am dus la doctor și am hotărât împreună să încerc o injecție calmantă, cu nădejdea că era doar o di-verticuloză și că avea să treacă.

După patru ore era limpede că starea mea se înrăutățea. Deja ajunseseam să am 40,5 grade.

În cele din urmă, a venit o ambulanță, care m-a dus la spitalul din Sîn Antonio. Acolo a fost foarte mare agitație pentru că doctorul nostru de aici, din Blanco, mă trimisese la un anumit spital, fiindcă voia să mă vadă un anumit chirurg. Spitalul făcea parte din lanțul de unități Humana Hospitals. Firește, nu era un spital de binefacere. Din păcate, mănăstirea nu are asigurare medicală. Din această cauză cei de la internări nu voiau nici măcar să mă lase să-mi fac analizele de urgență cerute de doctori. Am petrecut vremea rugându-mă. Câteva ore mai târziu, după sosirea unei rude care a adus bani, mi s-au făcut în sfârșit acele analize.

Chirurgul a venit să mă vadă și mi-a spus că mi s-a rupt colonul. Mi-a explicat că acest lucru se petrecuse de șaptesprezece sau de optsprezece ore și că aveam o peritonită foarte gravă. L-am întrebat ce șanse de supraviețuire mai am. El mi-a răspuns că am nouăzeci la sută șanse să supraviețuiesc operației, însă nu-mi poate da nici pe departe aceleași speranțe pentru peritonită.

Mi-am dat seama că probabil voi muri. Toate păcatele mi-au apărut îndată înainte. Simțeam foarte puternic dorința de a avea mai mult timp de pocăință. Am început să mă rog și mai fierbinte, în câteva clipe mi-am dat seama că va trebui să nădăjduiesc în mila unui Dumnezeu de o mare milostivire. L-am rugat pe părintele Pan-gratie, care era cu mine, să-l sune

pe cel mai apropiat preot ortodox și să-l roage să-mi aducă Sfânta împărtășanie și să mă spovedească. L-am rugat pe doctor să mai aștepte treizeci de minute ca să facem aceste lucruri.

Când părintele Pangratie s-a întors la mine după ce a dat telefon, i-am dat câteva îndrumări privind viitorul mănăstirii. I-am spus să îl aducă imediat acasă pe Arhimandritul Vasili și i-am dat mesaje pentru acesta. După un scurt timp petrecut astfel am simțit că lucrurile au fost puse în ordine pe cât a fost cu putință și atunci a sosit preotul. Acesta m-a spovedit și m-a împărtășit și apoi am fost dus în sala de operație. Acolo anestezistul mi-a observat mățaniile și m-a întrebat dacă mă rog pentru viața mea. I-am răspuns că nu, mă rog pentru el și pentru chirurg, ca să-i îndrume Dumnezeu. Mi s-a părut că l-am șocat puțin.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că zăceam la terapie intensivă și, privind în sus, l-am văzut pe Vlădica Ioan Maximovici (un sfânt recent, la a cărui Proslăvire am luat parte). Acesta s-a apropiat de mine și mi-a spus:

- Încă nu a venit vremea ta.

Și alții l-au văzut, în acea clipă mi-am dat seama că încă mai trăiam (căci la început crezusem că mă apropiam de împărăția Cerurilor), în timpul operației se rugaseră mulți lui Vlădica Ioan pentru tămăduirea mea.

A doua zi, toată lumea era gata să înceapă lunga bătălie cu peritonita. Febra însă îmi trecuse deodată. Vlădica Ioan, fără îndoială.

Am zăcut douăsprezece zile cu un tub băgat prin nas până în stomac, care îmi pompa bilă de acolo, în tot acest timp nu mi-a fost îngăduită nici măcar o înghițitură de apă. Toți erau îngrijorați fiindcă colostomia nu începuse încă să funcționeze, în cele din urmă s-a întâmplat și acest lucru. Mi-au fost scoase tuburile, slavă Domnului. După încă trei sau patru zile am fost externat, întors acasă, am avut vreme din belșug să mă rog, așa cum am făcut și când zăceam în spital, postind acele douăsprezece zile.

Ajungând în apropierea morții, m-am pregătit pentru ea. Acum parcă fiecare clipă este un dar de la Dumnezeu. Știu că acest dar nu este pentru mine, ci pentru Biserică. Rugați-vă să-l folosesc cu înțelepciune și să fiu simțitor la acele lucruri la care mă cheamă Hristos pentru binele Sfintei Biserici.

*Episcopul Benedict
Mănăstirea New Sarov
Blanco, Texas
noiembrie 1986*

Scăpare de o erupție

Noi, cei din St. Louis, am fost încântați să ne primim păstorii - neavând nici unul de mai bine de un an - și aceștia au adus un asemenea har bisericii noastre. Chiar înainte de sosirea lor, mi-a apărut o erupție pe picioare și pe mâini. La început nu era prea mare și nici nu prea mă deranja, însă se răspândea cu repeziciune. Cum se curăța o pată, apărea alta. Doctorul meu nu și-a putut da seama despre ce este vorba însă a spus că este doar ceva extern și mi-a dat o alifie. Am consumat trei tuburi

de alifie în trei luni petrecute în grija că această eczemă nu o să dispară, în cele din urmă, 1-am rugat pe părintele nostru să-mi dea o binecuvântare vindecătoare.

El mi-a dat mai întâi o sticlă de ulei binecuvântat de Fericitul Ioan Maximovici și m-a învățat să mă ung și să îmi dau cu el pe erupție, îmi era cunoscut harul salvator care vine din acest ulei, fiindcă a fost folosit de mulți oameni din comunitatea noastră și de fiecare dată le-a fost dată o mare binecuvântare, îmi era rușine că nu m-am gândit mai înainte să cer și eu ulei.

L-am luat acasă și după trei zile erupția dispăruse. Mai erau niște Pete șterse în locul ei, însă nu mai erau umflături, ca înainte. Lăudat să fie Domnul! După aceea m-am gândit că a fost bine că nu mi-a dat mai devreme prin gând să cer ulei, pentru că probabil aș fi presupus că s-a vindecat de la sine. Acum știu că rugăciunile Fericitului Ioan au mijlocit pentru mine, ca să ajute la curățirea păcatului meu încăpățânat. Slavă lui Dumnezeu pentru harul Sfinților Săi!

*Martha Mills
St. Louis, Missouri
18 decembrie 1986*

Tămăduire de nevralgie și de virusul HIV

Aș vrea să vă povestesc două minuni petrecute în familia mea anul acesta, datorită rugăciunilor și ajutorului lui Vlădica Ioan.

Fiica noastră de douăzeci de ani, Lara, a început să aibă dureri foarte puternice de cap anul trecut, în februarie. Prima dată i s-a pus diagnosticul de migrenă, apoi stres și în cele din urmă nevralgie. Durerea a continuat în martie, aprilie și mai. A venit Postul Mare, apoi au venit Pastile. Lara este o persoană foarte credincioasă și a făcut tot ce era posibil ca să se însănătoșească: s-a făcut o rugăciune la Icoana Stăpânei noastre din Kursk; s-a spovedit și s-a împărtășit de mai multe ori. Și-a uns partea de cap care o durea cu vată de la icoana izvorătoare de mir din Montreal. După ce a fost văzută de mulți doctori, după ce și-a abandonat studiile la facultate, a mers cu noi la un alt medic - al șaptelea. Acesta i-a pus diagnosticul de nevralgie occipitală severă - ceea ce înseamnă că nervul occipital se crăpase și era deschis ca un fir electric sub tensiune. Singurul lucru care o putea ajuta, în afară de medicamente, era să fie liniștită, însă acest lucru era imposibil, fiindcă durerea nu înceta niciodată. Din cauza medicamentelor, care erau toate narcotice, începuse să-i fie afectată mintea și starea ei se înrăutățea. Unul dintre prietenii noștri apropiați ne-a sugerat să îi scriem lui Vlădica, să ne deschidem inimile în fața lui într-o scrisoare și să o trimitem părintelui Ilia din San Francisco. Am scris imediat și am trimis scrisoarea în după-amiaza aceea de la oficiul poștal. După ce a primit-o, părintele Ilia a slujit un parastas pentru Vlădica și a pus scrisoarea sub mitra acestuia [care este păstrată în Criptă]. În ziua în care s-a săvârșit parastasil, fiica noastră a simțit că i s-a luat o povară de pe umeri și a început să ne spună cum a trăit în ultimele luni. După mai multe zile am primit o scrisoare de la părintele Ilia. L-am sunat imediat ca să-i

spun că se întâmplă ceva cu Lara. El mi-a spus că făcuse o molitvă pentru ea în acea dimineață. Tot atunci Lara încetase să mai ia medicamente, lucru pe care ni l-a spus mult mai târziu.

Ni se sugerase că Lara ar trebui să consulte un psihiatru și am făcut o programare pentru a doua zi. Acesta ne-a confirmat boala Larei, însă a spus că este o persoană normală și că nu este nevoie să vină la el decât dacă vrea ea. A doua zi am lăsat-o pe Lara dormind și m-am dus la muncă. Lara m-a sunat pe la ora zece dimineața și mi-a povestit că s-a trezit și a simțit că nu este în pat, ci plutește deasupra. Era un sentiment ciudat, fiindcă știa că s-a întâmplat ceva. S-a sculat din pat și tot simțea că picioarele nu-i ating pământul. Atunci și-a dat seama că nu o mai durea nimic, își simțea capul limpede, era plină de energie și bucurie. Ea nu știa ce am întreprins noi și, când i-am explicat că Vlădica a aju-tat-o, nu a înțeles și s-a uitat la noi cu uimire. A continuat să-și recapete puterile și a devenit din nou ea însăși. Am sunat-o pe doamna Troian din San Francisco să-i spunem vestea cea bună, am dat să se facă o rugăciune, iar Lara s-a spovedit și s-a împărtășit. Apoi am primit o sticlută cu ulei sfințit și o fotografie cu Vlădica. Lara ne-a spus că i se pare cunoscut, însă nu-l văzuse niciodată, fiindcă el murise înainte ca ea să se nască. Au trecut luni de zile și o dată, uitându-se la fotografie, Lara si-a amintit unde îl mai văzuse.

Cu câteva luni înainte de a se îmbolnăvi, Lara avusese un vis foarte urât. Cobora scările la noi în casă și a văzut că în sufragerie icoanele erau întoarse cu capul în jos și tot acolo stătea o siluetă îmbrăcată în negru, ținând în brațe o pisică neagră. Și-a dat seama că este diavolul și a încercat să fugă, dar nu putea. Din senin a apărut o persoană scundă, înveșmântată în negru, care a prins-o de mână și a fugit afară cu ea. Ea i-a văzut fața însă nu a știut cine este până de curând, când și-a amintit de acel vis. Era Vlădica Ioan, care a salvat-o cu luni înainte de a se îmbolnăvi.

A doua minune s-a petrecut cu o rudă foarte apropiată, care voia să intre în Paza de Coastă, însă îi era greu să treacă de analizele pe care trebuia să le facă. Ultima a fost testul HIV, care este obligatoriu. Rezultatul testului a fost pozitiv. I-au fost descrise toate aspectele negative ale acelei boli și i s-a spus că, bineînțeles, nu o pot primi, în acea zi i s-a mai făcut o dată analiza, rezultatul urmând să vină peste două zile. Eu am sunat-o pe doamna Troian și i-am explicat că a doua zi trebuie făcut un parastas pentru Vlădica și o rugăciune specială. Părintele Ilia le-a făcut a doua zi de dimineață. Rezultatele care au venit a doua oară erau negative. Paza de Coastă nu a crezut și a mai comandat un test. A durat câteva zile până să vină rezultatele, însă și acestea au fost negative. Fata a fost invitată în Paza de Coastă.

Din nou, Vlădica a ajutat o persoană aflată în suferință, ca să aibă încă o șansă la viață.

Întotdeauna i-am cerut ajutorul lui Vlădica, pentru orice - lucruri mici -, iar el m-a ajutat. Acestea două au fost niște favoruri foarte mari și nu m-a uitat. Singurul mod în care pot să-mi manifest recunoștința este să îl fac cunoscut și altora care îi cer rugăciunile și dragostea. Îți mulțumesc, Vlădica, pentru că mi-ai ascultat umilele rugăciuni.

*Irene Dutikow
Flushing, New York
29 decembrie, 1986*

Izbăvire de insomnie

Vreau să vă povestesc ce mi s-a întâmplat în legătură cu Fericitul Ioan Maximovici. Lucrurile au decurs astfel:

Era august, noaptea târziu, și eu mă chinuiam de ceva vreme cu o alergie. Mă ținea trează toată noaptea, nu puteam să dorm. Această situație dura de două-trei săptămâni și ajunsesem la capătul puterilor. Eram epuizată, aproape de deznădejde. Se făcuse ora trei dimineața și încă nu adormisem. Nasul îmi curgea încontinuu, iar capul și sinusurile îmi erau înfundate. Așa că m-am sculat din pat și m-am dus la măsuța pe care țineam o icoană a Fericitului Ioan. Privind-o, am văzut că strălucea. M-am rugat Fericitului Ioan: „Te rog, fă să dorm, te rog, adoar-me-mă. Am atâta nevoie de puțină odihnă.” Apoi m-am întors în pat. Am adormit imediat și l-am visat pe Fericit, în vis conduceam o mașină, căutând prin tot orașul (cred că era San Francisco, dar nu sunt sigură) locul unde Fericitul Ioan săvârșea Liturghia. L-am găsit -slujea afară într-o piață mare și a trebuit să străbat o stradă lungă pentru a ajunge la el. M-am dus acolo unde stătea el și a venit și și-a pus mâinile pe capul meu. Am simțit cea mai minunată binecuvântare revărsându-se din mâinile sale în ființa mea. Era ceva foarte puternic. Această pace dulce s-a revărsat în sufletul meu și m-a umplut cu dulceața ei.

După ce m-am trezit, binecuvântarea primită de la Fericitul Ioan a rămas cu mine și încă mai simt acea dulceață extraordinară și puterea acelei binecuvântări...

O să vă mai povestesc încă ceva despre Sfântul nostru. Tatăl păstorului nostru, părintele J., are cancer și doctorii i-au dat între șase luni și doi ani de trăit. O dată pe săptămână ne strângem câțiva și citim acatistul Fericitului Ioan pentru tatăl părintelui J. într-o noapte - imediat după ce terminasem canonul - mama lui ne-a sunat ca să ne spună că starea lui este critică, însă ea se simte extraordinar de calmă, liniștită, acceptând toată situația - deși până atunci fusese isterică. Apoi, a doua zi, a sunat să ne spună că soțul ei și-a revenit uimitor, starea lui nu mai este critică și se simte mult mai bine. Acum face chimioterapie, însă este bine. Părintele J. tocmai a fost în vizită la el. Eu i-am dat p icoană cu Arhiepiscopul Ioan, pe care a luat-o cu el și i-a dat-o, împreună cu o sticlă cu ulei de la mormânt. Părintele le-a spus totul despre Arhiepiscopul Ioan tatălui și mamei sale și ei l-au crezut și se vor ruga Arhiepiscopului Ioan și vor folosi uleiul, pentru că au simțit roadele mijlocirii sale pentru ei.

Deci Sfântul nostru lucrează încontinuu. Și trebuie să spun că, atunci când cânt acatistul Arhiepiscopului Ioan pentru tatăl părintelui J., simt întotdeauna cele mai minunate binecuvântări de la el. Este cu adevărat aproape de noi și ne iubeste, îmi place foarte mult să fac acatistul lui.

Povestind aceste lucruri, aș putea să vă mai spun unul: deși este ceva mic, este important pentru mine. Înainte de Crăciun voiam să mă spovedesc, dar îmi era foarte greu să o fac din cauza inimii mele împietrite. Pur și simplu nu simțeam căință pentru păcatele mele și acest lucru mă chinuia, fiindcă mă simțeam împovărată. Așa că am cântat canonul Fericitului Ioan cu rugăciunea de a mijloci pentru mine și de a-mi înmuia inima ca să îmi pot mărturisi păcatele. Am cântat canonul cu această rugăciune în inimă și apoi m-am spovedit. Mi s-au revărsat lacrimile și inima mea s-a înmuiat - Domnul a fost milostiv cu mine datorită mijlocirii Fericitului nostru sfânt. Slavă lui Dumnezeu întru Sfinții Lui !

*Elaine Herndon
Indianapolis, Indiana
19 sept. si 30 dec. 1986*

Minunea insignei

Iertați-mă pentru o tăcere atât de lungă. Am fost foarte grav bolnavă. Vreme de vreo trei ani, inima mea a fost într-o stare de plâns. Mi-am pierdut cunoștința de câteva ori, așa că în cele din urmă am fost silită să chem salvarea și să mă grăbesc să mă operez. Inima era atât de bolnavă, încât puteam să mor oricând, însă, într-o zi, mi s-au întâmplat următoarele.

Era hramul bisericii noastre, înălțarea, și am vrut să merg la slujbă. Ajungând acolo, m-am grăbit spre balconul unde stă corul, ca să nu cad pe scări. Așezându-mă pe o bancă, am leșinat însă și am căzut pe podea. Oamenii au încercat să mă facă să-mi revin, însă nu au reușit, în balconul corului era și un domn din San Francisco, care încerca și el să mă facă să-mi recapăt cunoștința. Deodată a văzut o insignă cu Fericitul Ioan, prinsă la pieptul meu. A desfăcut-o și, cerând ajutorul Fericitului Ioan, m-a binecuvântat de trei ori cu ea. Am „înviat” imediat, m-am ridicat în capul oaselor acolo, pe podea, și am fost uimită să mă văd stând pe jos, întrebată ce s-a întâmplat. După aceea m-am simțit bine, m-am dus în grădina din spate și am rămas chiar și la masa comună de după slujbă.

Însă uimitor este faptul că dimineața, când mă pregăteam să mă duc la biserică, am uitat să-mi pun insigna, așa că trebuise să mă întorc după ea ca să mi-o pun.

Nu este o minune ? Sfântul Ierarh Ioan m-a salvat de la moarte sigură de mai multe ori. O mare parte din acele întâmplări au fost deja scrise [vezi minunile de la paginile 265-268], însă mai este mult de scris și acum acest lucru nu este posibil. Nu vă uit în rugăciunile mele; dimineața și seara mă rog să fiți izbăviți de prigoană ca să continuați să propovăduiți Adevărata noastră Credință Ortodoxă și să-1 proslăviți pe pururea-pomenitul nostru Arhiepiscop Ioan. Blagosloviți și rugați-vă pentru mine. Iertați-mă pentru scrisoarea lungă.

*Nina Sigizmundovna Makavoy
Sacramento, California
17 decembrie 1986*

Mijlocire pentru un nou-născut

Pe 28 aprilie 1980, după câteva avorturi spontane și o sarcină cu probleme, soția mea a născut primul nostru copil, un bebeluș prematur, de treizeci de săptămâni, care cântărea în jur de 1,5 kilograme. Copilul a fost dus la Terapie Intensivă și părea să fie mai bine, când deodată a început să aibă suflu sistolic. Știam că acest lucru ar putea însemna operație, lucru extrem de dificil ținând cont de cât de mic era copilul. Ne-am rugat la Sfânta Născătoare de Dumnezeu și la alți sfinți să ne ajute. L-am rugat și pe Dumnezeu, prin mijlocirea Arhiepiscopului Ioan Maximovici și am făgăduit și să vă scriu aceste lucruri. După patru zile, în timpul Sfintei Liturghii, suflul s-a oprit brusc. Eu am aflat după Liturghie, când m-am dus la spital. Și doctorii erau uimiți de această îmbunătățire. De atunci,

copilului i-a mers bine, a fost externat când cântărea 2,3 kg și a fost botezat și în-creștinat în Biserica Sfânta Varvara din Durham. Slavă Sfintei Treimi, Maicii Domnului, Sfinților și fericitei pomeniri a Arhiepiscopului Ioan !

Întru dragostea Domnului nostru Iisus Hristos,

*Gregorios Palamas Cognetti
Durham, Carolina de Nord
Dumnezeiasca arătare, 1981*

Scularea unui paralic

Ieri, după Vecernie, prietena mea Olga A. C. mi-a povestit o minune petrecută într-un spital de aici, din New York. Sâmbătă un preot pe care îl cunoștea bine, care slujea în altă parohie și cu care era foarte bună prietenă, a sunat-o și i-a spus, disperat, că la spital era un om pe moarte. Acest om era dirijorul corului bisericii unde slujea dânsul. Preotul o chema pe Olga să facă un podvig (o faptă eroică, de asceză), căci omul din spital murea de cancer. Fusese operat, însă era prea târziu: avea să moară în noaptea aceea, noaptea de sâmbătă, ajunul învierii lui Hristos, sărbătorită de Biserica Ortodoxă în fiecare Duminică. Spitalul unde se afla acest om era foarte departe, într-un cartier prăpădit și era primejdios să mergi acolo noaptea. Olga, bineînțeles, nu a vrut să se ducă, însă preotul a stăruit, spunând că nimeni nu voia să meargă acolo și să o ajute pe soția omului, care era foarte obosită și se temea să rămână singură cu soțul ei muribund.

În cele din urmă Olga, care îl venera pe Arhiepiscopul Ioan, care a răposat de curând, a consimțit să se ducă. Ea l-a rugat pe Arhiepiscopul Ioan, marele și sfântul ierarh, să o ajute în toate și să nu îi fie teamă să meargă noaptea pe acele stăzi mizere, și astfel să facă tot ceea ce poate ca să ușureze suferința soției muribundului, întărită de rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, a luat cu ea și agheasmă. Și-a amintit și de niște vată sfințită care fusese binecuvântată la moaștele Marei Mucenițe Barbara, adusă din Rusia de mama ei. A luat o bucățică din acea vată și s-a dus la spital. Ajungând acolo fără probleme, a fost întâmpinată de o soră (o călugăriță romano-catolică), care nu îngăduia ca bolnavii să fie vizitați noaptea. Disperată, Olga stătea acolo și se gândea: „Ce să fac ? Fericite loane, ajută-mă !” Și deodată sora i-a spus:

- Bine, bine, o să vă duc la bolnav.

Chiar și numai acest lucru a fost o minune.

Soția stătea împietrită la căpătâiul bărbatului său muribund. Ea a luat vata de la Olga, a înmuiat-o în agheasmă și a uns cu ea fruntea, ochii, obrații și buzele bolnavului. Acesta era paralizat, un braț îi atârna ca o cârpă. După o vreme, soția a hotărât să mai facă o dată ce făcuse înainte și îndată ce a început să umezească buzele bolnavului, acesta i-a apucat cu putere mâna cu brațul paralizat și și-a recăpătat cunoștința.

Dimineața, doctorul a fost pur și simplu uluit de schimbarea stării bolnavului. Iar ieri Olga s-a dus iarăși să o viziteze pe soția lui. Când a ajuns, l-a văzut stând relaxat pe perne și mâncând. Soția i-a povestit că toți doctorii din spital îl vizitau încontinuu și erau uimiți de ceea ce se petrecuse: toți au confirmat faptul că era o minune, în tot acel timp Olga se rugase în gând marelui nostru Răbdător, Fericitul Ierarh Ioan, pentru ajutor. Lucrurile petrecute au mișcat-o foarte tare și crede că toate au fost lucrarea nevăzută a sfântului ierarh, un răspuns la rugăciunile ei. La urma urmei, toți cei care îl cunoșteau pe bolnav erau convinși că avea să moară

În acea noapte.

Cunoscând-o bine pe Olga A. C., pot să dau mărturie că aceasta este încă o mijlocire minunată a Fericitului Ioan.

*Anna Cijoff**

New York

16/29 decembrie 1967

Înainte-vederea Fericitului Ioan

I. Prietena mea, doamna Popova, care a trăit ani de zile în Shanghai în vremea când orașul era ocupat de japonezi, mi-a povestit despre cazul doamnei Vandenburg, care trăiește acum în Berkeley și pe care am întâlnit-o și eu. Doamna Vandenburg era soția unui om înstărit din Olanda, care fusese arestat de japonezi și trimis într-un lagăr de concentrare, în același timp, fiul său George se îmbolnăvisese foarte grav. Ea i-a scris Episcopului Ioan și chiar a doua zi fiul ei era complet sănătos. Familia Vandenburg a devenit foarte dăruită ierarhului și de atunci l-au ajutat foarte mult în activitatea sa de binefacere.

II. În Shanghai mai era o doamnă, Elizabeth Ivanovna De Blaise, o femeie foarte frumoasă, căreia îi plăcea să se îmbrace cu haine la modă și să se distreze. Soțul său, Michael Arturovici De Blaise, era căpitan în marina comercială și provenea din familia nobilă a cenților De Blaise. Înainte de Revoluția Rusă el fusese locotenent în marina rusească. Strămoșul său fugise din Franța în Rusia în vremea Revoluției Franceze.

Următoarele lucruri s-au petrecut în Shanghai: într-o noapte, Elizabeth Ivanovna l-a văzut în vis pe Ierarhul Ioan, pe care nu-l cunoștea aproape deloc, în vis, el o chema la biserică. Așa că dimineața ea a hotărât să se ducă să-l vadă pe Ierarhul din vis. Era aceeași persoană. Când, la sfârșitul Liturghiei, s-a apropiat să sărute Crucea pe care o ținea Ierarhul în mână, cum se face de obicei, spre marea ei uimire, el a ridicat Crucea sus, deasupra capului ei, și nu a vrut să îi îngăduie să o sărute. Atunci a aflat că a făcut acest lucru, pentru că avea ruj pe buze. S-a mâniat foarte tare și era indignată. S-a dat deoparte cu ură și a hotărât că trebuia să se ducă la el și să pretindă scuze, pentru că fusese insultată, însă când s-au întâlnit el i-a spus liniștit:

- Mă bucur că ai venit la mine. Am foarte mare nevoie să vii să lucrezi la mine la orfelinat.

Atunci ea a fost uluită și și-a dat seama că de aceea o chemase el într-un mod atât de tainic.

A muncit pentru el cu mare râvnă până la sfârșitul perioadei în care au stat în Shanghai, fiind unul dintre ajutoarele cu cea mai mare dăruire pe care le-a avut. Au existat totuși discuții între ei doi. Odată, el i-a dat o scrisoare pe care ea trebuia să o înmâneze altcuiva. Fiindcă scrisoarea conținea o muștrare, ea s-a simțit stânjenită și nu a dat-o cui trebuia, ci a ținut-o la ea în geantă foarte mult timp. Într-o zi, Fericitul Ioan a întrebato:

- Ai transmis scrisoarea ?

- Da, a răspuns ea.

* Vezi și mărturia de la paginile 236-240.

- Ce păcat, a spus el. îmi pare rău de ce am scris acolo. Atunci ea a spus:

- A, uitați-o. Nu am dat-o.

Am cunoscut-o bine pe această Elizabeth Ivanovna și am auzit aceste lucruri din gura ei. A fost o femeie foarte bună, avea de fapt o bunătate deosebită. Acum, bineînțeles, este moartă. Familia ei a locuit înaintea noastră în apartamentul acela de la parter de pe Strada Divisadero. Acolo era multă umezeală și ea suferea de artrită, de care a și murit.

III. Vindecarea minunată a dr. Vladimir Semeniuk din vremea copilăriei acestuia s-a petrecut astfel: Pe când erau băieței, Vladimir și frații lui îl însoțeau totdeauna pe Fericitul Ioan, chiar și noaptea, când vizita bolnavii. Când cel mai mic dintre ei, Boris, era epuizat, Vladimir, cel mai mare, îl purta în spate. Ei erau copiii de altar ai Fericitului Ioan. Odată, când Vladimir s-a îmbolnăvit, episcopul a venit și le-a spus să nu deznădăjduiască; însă în acel moment nimeni nu se gândea că este ceva grav. S-a dovedit apoi că avea pneumonie și alte boli primejdioase. A fost dus la spital, unde cazul lui a fost considerat fără speranță. Însă episcopul l-a vizitat încontinuu și s-a rugat pentru el și băiatul s-a făcut bine, în ciuda primejdiei de moarte.

Nu este adevărat că Episcopul Ioan nu mânca deloc în Postul Mare. Soția lui Vladimir, Olga Semeniuk, mărturisește următoarele:

Când era în Shanghai, Fericitul Ioan a fost otrăvit de mai multe ori cu mâncare. El s-a aflat într-o primejdie atât de mare, încât doctorii i-au mai dat doar două luni de viață și i-au recomandat să abandoneze totul și să se ducă într-un sanatoriu chinez, însă el nu a fost de acord și a cerut ca doamna Olga Ivanovna Semeniuk să îi pregătească mâncarea. Doctorii i-au spus acesteia să accepte, de vreme ce oricum Arhiepiscopul nu o să mai trăiască mult. Dar el a început să se însănătoșească.

Ea îl hrănea astfel: în Săptămâna Brânzei îi făcea găluști de brânză, *varenniki*, cu smântână și alte mâncăruri asemănătoare. Apoi, în prima săptămână din Postul Mare nu mânca nimic și nici nu bea cafea sau ceai. Sâmbătă mânca supă de legume, fără ulei însă. Iar în ceea ce privește celelalte zile, mânca fără ulei lunea, miercurea și vinerea, în Săptămâna Mare, când îi pregătea legumele, îi spunea să le gătească separat, adică sau numai morcovi, sau sfeclă, sau cartofi, astfel încât să nu fie amestecate. Bineînțeles, fără ulei. În Postul Crăciunului (Nașterii Domnului), nu mânca nimic în ultima săptămână, iar lunea, miercurea și vinerea mânca fără ulei. Olga Semeniuk îi aducea ea însăși mâncarea și stătea cu el cât mânca, pentru ca nimeni să nu se atingă de mâncare. Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu putea să facă acest lucru, mâncarea era pregătită de Anna Nikolaevna Cijoff, o fecioară cu o viață sfântă, care a murit de curând, acum numai două luni, în San Francisco. Sora ei, Sofia, încă mai trăiește.

Iată un exemplu de cum se încerca să fie otrăvit. Odată, după Liturghia de Paști, după ce consumase Sfintele Daruri și ieșise afară să pună capăt postului, a vomitat. Anna Cijoff a strâns vărsătura și a îngropat-o în grădină. Aceste lucruri s-au întâmplat în fața tuturor. Ținând cont de ceea ce ne-a spus mai târziu părintele Petru Triodin, este foarte posibil ca vinovatul să fi fost preotul Medvedev. Se pare că cel care l-a otrăvit a fost un preot, dacă a vărsat după ce a consumat Darurile, fiindcă otrava a fost pusă în *zapeefka* fun vas cu vin și apă folosit la curățirea

potirului] sau chiar în potir, împăratul Alexandru III a fost otrăvit într-un mod asemănător, de dr. Zaharin, care mai apoi a venit în America și chiar s-a lăudat cu lucrul acesta.

Olga Semeniuk era președinta comitetului de femei care a ajutat la înființarea orfelinatului. Doamnele, dându-și seama că ideea Fericitului Ioan de a întemeia un orfelinat era cu neputință de realizat, s-au împotrivit la început, însă Olga a început să meargă din ușă în ușă, la toate piețele, la băcan, la brutar etc. și aceștia trimiteau alimente. Apoi au fost găsiți binefăcători și astfel a fost început orfelinatul. Doamnelor din comitet le fusese teamă să înceapă fără nici un fel de fonduri, fără nici un ban de fapt.

În legătură cu acest preot Medvedev, părintele Petru Triodin ne-a povestit ce persoană respingătoare era. În vremea tulburărilor bisericesti de la începutul anilor 1960, a publicat în ziarul rusesc „Apusul” calomnii îngrozitoare la adresa Fericitului Ioan. Însă la sfârșitul vieții l-a rugat pe Fericitul Ioan să îl ierte și bineînțeles că Vlădica s-a bucurat foarte tare. Medvedev și editorul „Apusului” fuseseră vrăjmași fățiși ai Fericitului Ioan. Medvedev avusese un comportament scandalos în Shanghai.

Olga Ivanovna știa multe lucruri despre episcop. Când acesta a sosit în Shanghai, i-au pregătit cearșafuri albe, pături etc. Însă apoi au văzut că au rămas acolo nefolosite, așa că au împachetat așternuturile și le-au trimis părinților lui, în America de Sud.

*Helene Y. Kontzevitch
Berkeley, California
23 ianuarie 1972*

Fericitul Ioan grabnic-ascultătorul

După cum v-am făgăduit, vă mai scriu două întâmplări vrednice de însemnat, care s-au petrecut în urma rugăciunilor mele către dragul meu Fericitul Ioan. În 1982 Phillip al meu, după ce a terminat tratamentul, a vrut să mergem în America, să viziteze toate locurile sfinte de acolo. Fiindcă mai fusese de câteva ori în America și știe destulă engleză cât să se descurce, am acceptat să îl însoțesc. (Bineînțeles, am făcut acest lucru mai mult pentru el, gândindu-mă că o să-i fie de mare folos.) Cu atât mai mult, cu cât un Arhimandrit îmi trimisese un cec în memoria iubitului meu episcop, Fericitul Ioan, pentru a acoperi costul unui bilet; altminteri, desigur că nu aș fi putut merge. Adunasem cumva și banii pentru biletul lui Phillip, fiindcă economisiseam aici și colo. Trebuie să mărturisesc că nu eram prea încântată de călătorie, îndeosebi pentru că era chiar înainte de Crăciun și era prima oară când aveam să fiu departe de biserica mea la niște sărbători atât de mari. Numai pentru el fusesem de acord să merg. S-a întâmplat însă că în ajunul plecării noastre, când trebuia să cumpărăm biletele, Phillip „s-a pomenit” că nu mai are bani: îi cheltuisese și nu-mi spusese nimic, sperând că o să apelez la economiile mele, care din păcate nu existau. Eram disperată și nu știam ce să fac. Gândeam că o să fie un dezastru pentru echilibrul său sufletesc când va înțelege că nu mai plecăm. Și atunci i-am cerut ajutorul dragului Arhiepiscop Ioan: „Dragă Vlădica, dacă tu crezi că această călătorie o să îi fie de folos lui Phillip,

ajută-ne. Dacă nu, atunci o să îndur tot ce se întâmplă într-o astfel de situație."

Și ce credeți ? Chiar în ziua aceea am primit un aviz de la poștă că sosise pe numele meu un mandat de 7700 de franci - exact cât îmi trebuia pentru bilet. M-am dus acolo cât am putut de repede, ca să văd dacă pot lua banii imediat sau dacă trebuia să aștept până îi transferă, cum se obișnuiește. Banii erau însă la poștă și îi puteam lua fără nici o problemă. Și mi i-au și dat, în ciuda faptului că nu aveam nici un act la mine, iar actul este necesar chiar și pentru scoaterea unei sume foarte mici. Nu i-am spus nimic lui Phillip până când nu ne-am întors din America. Dar i-am mulțumit bunului episcop. Dragul de el îmi vede întotdeauna necazurile și mă ajută.

În același timp, în America trebuia să cumpăr candelile roșii, pentru că în Franța nu avem așa ceva. Când am fost în New York și în alte locuri, am uitat cu desăvârșire de ele, deși am văzut astfel de candelile în biserici, însă când eram în Cripta Fericitului Ioan în ultima zi dinainte de plecare, exact în momentul în care am intrat în acea biserică mi-am amintit că am nevoie de candelile. Le-am cumpărat pe loc, și numai la ceva vreme după ce m-am întors în Franța mi-am dat seama că Fericitul Ioan îmi adusese aminte de ele și că mi le oferise exact din biserică lui.

Și iată încă o întâmplare, tot atât de însemnată. Pe când Fericitul Ioan era cu noi, ne-a povestit odată despre minunea săvârșită de Arhanghelul Mihail în Hone*.

Mi-a dat o iconiță din hârtie cu această minune, spunându-mi să o acopăr cu plastic și mi-a arătat locul exact unde să o agăț. Am făcut întocmai cum mi-a spus. Însă după plecarea părintelui Mitrofan a venit un alt preot, care a luat icoana aceea de pe perete și a pus-o undeva. L-am rugat de câteva ori să mi-o înapoieze, însă mi-a spus că nu își amintește unde a pus-o. Am încercat mulți ani după plecarea la Domnul a Fericitului Ioan să găsesc o icoană asemănătoare aceleia, însă nu am reușit. Apoi, acum doi ani, mergând la biserică să aprind candelile, mi-am amintit că peste câteva zile avea să fie sărbătoarea minunii săvârșite de Arhanghelul Mihail în Hone. Fără să-mi dau seama ce fac, am spus spontan:

- Dragă Vladicenka, poți să mă ajuți să găsesc icoana aceea ?

Și chiar în acea zi am primit o scrisoare de la Ieromonahul T., în care era această icoană. Am acoperit-o imediat cu plastic și am agățat-o în locul pe care mi-l arătase Fericitul Ioan. Și vă puteți imagina ce bucurie a fost pentru mine, ce fericire.

Vă rog să mă iertați pentru că scrisoarea este atât de lungă, însă nu sunt în stare să scriu scrisori scurte. Să o corectați dumneavoastră. Domnul nostru și Sfânta Sa Maică, pentru rugăciunile dragului și neuitatului nostru Ierarh Ioan, să vă aibă în pază !

Cu dragoste întru Domnul,

* Minunea, petrecută în secolul al IV-lea, se leagă de un izvor minunat din Frigia, de lângă Hierapolis, a cărui apariție fusese prevestită de Sfântul Ioan Teologul și de Sfântul Apostol Filip, care prorociseră și că acolo se va arăta Sfântul Arhanghel Mihail. Un păgân bogat, care avea o fiică mută, a fost îndemnat de Sfântul Arhanghel să o aducă la izvorul tămăduitor, unde, prin rugăciune către el, aceasta a fost vindecată. Apoi tatăl, împreună cu fiica și toată casa lui, s-au botezat și au primit învățătură de credință; de asemenea, el a construit în acel loc biserică Sfântul Mihail. Pe lângă această biserică s-a stabilit Arhip, care a slujit timp îndelungat acolo, în vremea sa, păgânii au vrut să inunde biserică, schimbând cursul a două râuri de munte, însă, la rugăciunea lui Arhip, a apărut Sfântul Arhanghel Mihail, care a crăpat cu sulita muntele de lângă biserică, iar apele s-au scurs pe acolo - *Nota trad.*

Ajutor pentru mănăstirea Lesna

Nota editorului: Mai multe persoane din Franța, precum și măicuțele de la Mănăstirea Lesna ne-au informat adesea despre intervenția Fericitului Ioan în viețile lor personale, ca și despre ajutorul dat la găsirea noului loc al mănăstirii, în Provemont.

I

Dragi Părinți,

În scrisoarea domniilor voastre din 14/27 ianuarie ne rugați să vă povestim cum ne-a ajutat Arhiepiscopul Ioan Maximovici să găsim noul loc pentru mănăstirea noastră.

Mă tem însă că, deși credem cu tărie că Arhiepiscopul Ioan a săvârșit multe minuni, nu putem dovedi că aceasta a fost tot o minune.

Iată povestea venirii noastre în Provemont. Șitiți probabil că mănăstirea noastră a fost întemeiată acum aproape o sută de ani (în 1885), cu binecuvântarea starețului de la Optina, Ambrozie, și a Sfântului Ioan din Kronstadt -avem o scrisoare a acestuia din urmă în care spune:" Am ajutat și voi ajuta întotdeauna mănăstirea Lesna."

Ei bine, când am reușit să scăpăm din Iugoslavia comunistă am avut voie să plecăm, dar nu și să luăm bani cu noi; așa că am ajuns la Paris fără nici un ban. Am fost găzduite de niște călugărițe catolice vreme de patru luni, până când niște călugări catolici, care aveau o casă în Fourqueux, ne-au închiriat-o cu 15 000 de franci pe lună. Unul dintre prietenii noștri ruși a întrebat-o pe stareța noastră (maica Teodora, care a răposat în 1976) cum are de gând să plătească această chirie. Matușka i-a răspuns liniștită:

- Nu am nici cinci, nici cincisprezece mii, așa că îmi este indiferent cât trebuie să plătesc.

- Dar pe ce contați ? a întrebat-o el. Trebuie să vă bizuiți pe ceva real.

- Contez pe singurul lucru real din lumea aceasta, a spus matușka, pe ajutorul Domnului nostru, al Stăpânei noastre și al Sfinților - eu sunt realistă, nu dumneavoastră !

S-a dovedit că matușka a avut deplină dreptate - totdeauna am putut plăti chiria.

După câțiva ani, când Arhiepiscopul Ioan era deja în Franța, proprietarii noștri ne-au spus că trebuie ori să cumpărăm casa din Fourqueux, ori să o părăsim. Am adunat o parte din banii necesari, când, brusc, călugării s-au răzgândit, însă între timp Arhiepiscopul Ioan a trebuit să plece din Versailles. Nu puteam îngădui ca Vlădica al nostru să nu aibă adăpost, așa că i-am dat toți banii pe care îi adunasem și cu aceștia și cu banii pe care îi avea și el și-a cumpărat o casă în Paris, unde era loc și pentru o biserică. Apoi a plecat în State și a murit brusc, fără să ne dea înapoi toți banii pe care i-i dădusem.

Pe 19 decembrie, ziua Sfântului Ioan din Kronstadt, ni s-a spus să plecăm din Fourqueux, pentru că terenul era rechiziționat de autorități.

Maicile bătrâne care îl cunoscuseră personal pe Sfântul Ioan și își

* Vezi memoriile sale din Partea I, capitolul 7.

aminteau de venirea sa la Lesna ne-au spus că nu trebuie să ne îngrijorăm - batiuşka avea să ne dea cu siguranță ceva mai bun decât Fourqueux -, numai că nu aveam bani să plătim. Însă banii au început să vină în chip minunat. Eram sigure că erau trimiși de Stăpâna noastră și de Sfântul Ioan, dar și de Vlădica Ioan, care își plătea datoria; însă, după cum vedeți, nu putem dovedi ajutorul acestuia din urmă, și nici măcar să atribuim toate acestea numai rugăciunilor sale, deși știm că se roagă întotdeauna pentru noi. El ne-a dat o dovadă minunată a grijii sale iubitoare în chiar ziua morții sale. În acea zi ne-a trimis o scrisoare (expediată, bineînțeles, înainte de Liturghie) care cuprindea doar aceste puține cuvinte: „Vă trimit binecuvântarea mea tuturor și fiecareia dintre voi în parte.” Suntem încredințate că știa că avea să moară în acea zi și ne-a trimis ultima sa binecuvântare.

Vă rugăm să ne blagosloviți și să ne pomeniți în sfintele rugăciuni ale domniilor voastre.

Cu dragoste întru Hristos,

*Stareța Magdalena și toate maicile
Provemont, Franța
22 ianuarie/4 februarie 1981*

II

Înainte-văzătorul

Pe când Fericitul Ioan era plecat de acasă din Versailles, Lydia S. a murit în Medon, lângă Paris. Una dintre maicile de la noi de la mănăstire a venit să citească Psaltirea pentru răposată. Când Vlădica s-a întors la Versailles, secretarul său, P. S. Lopucin a început să-i povestească:

- În Medon a murit... Episcopul l-a întrerupt și a spus:
- Da, știu - Lydia. Și o maică de la mănăstirea Lesna a citit Psaltirea. Exact așa fusese.

Sfântul

Într-un spital din Paris era o bolnavă, Alexandra La-vrentievna Y., despre care i s-a vorbit episcopului. El a transmis mesajul că o să vină să o împărtășească. Fiind într-un salon comun unde erau cam patruzeci-cincizeci de persoane, ea s-a simțit stânjenită față de franțuzoaice că o să fie vizitată de un episcop ortodox înveșmântat în haine ponoșite, și desculț pe deasupra. După ce Vlădica a împărtășit-o și a plecat, franțuzoaica din patul alăturat i-a spus:

- Ce norocoasă sunteți că aveți un asemenea îndrumător spiritual. Sora mea locuiește în Versailles și când i se îmbolnăvesc copiii îi scoate afară, pe strada pe unde trece de obicei episcopul, și îl roagă să îi binecuvânteze. Și întotdeauna după aceea copiii se fac imediat bine. Noi îl considerăm un sfânt.

Tămăduitorul

Un preot romano-catolic care vizita bolnavii din Versailles venea adesea la Fericitul Ioan, cerându-i să se roage sau să îi viziteze pe fiii săi

duhovnicești, crezând că aceștia vor fi vindecați datorită acestor lucruri, ceea ce adesea se și întâmpla.

Vă rugăm să ne blagosloviți și să ne pomeniți în sfintele rugăciuni ale domniilor voastre.

Cu dragoste întru Hristos,
Cu respect adânc,

*nevrednica monahie Anna
Mănăstirea Lesna
Provemont, Franța
13/26 iulie 1977*

III

Lumină necreată

... O maică bătrână de la Lesna mi-a povestit următoarea întâmplare: Pe când ea și celelalte maici locuiau la Lesna, Fericitul Ioan venea adesea la o anumită icoană din biserică, cea cu Maica Domnului de la Iveron, care se pare că îi plăcea foarte mult și în fața căreia obișnuia să se roage. Odată, când se ruga astfel înaintea acelei icoane, maica a intrat și a văzut că... Fericitul Ioan era învăluit de o lumină strălucitoare și nu stătea pe pământ, ci deasupra lui!

Zinaida V. Julem Paris, Franța, 1978

Tămăduirea unei infecții interne

Am avut destulă vreme, în îndelungata mea colaborare cu Arhiepiscopul Ioan, să îmi dau seama că este un mare rugător și drept. Eu am lucrat mai mulți ani ca episcop și secretar. Pe lângă faptul că era răspunzător de Eparhia Europei Apusene, Ierarhul avea în păstorie și Biserica Ortodoxă Franceză de Rit Apusean, care era și încă este foarte defăimată, în timpul vieții Arhiepiscopului, s-au înmulțit acuzațiile împotriva sa din cauză că sprijinea această Biserică. Când a fost trimis în Eparhia Americii Apusene, înainte de a pleca la San Francisco, mi-a poruncit să rămân în Biserica Ortodoxă Franceză, să țin legătura cu ei și chiar să slujesc ca ipodiacon. Administrația Eparhiei Europei Apusene a fost reorganizată și s-a mutat la Geneva. Arhipăstorul ei, încă de când era episcop vicar, fusese totdeauna împotriva Arhiepiscopului Ioan. Părintele Mitrofan, care rămăsese în Franța după plecarea Arhiepiscopului Ioan, s-a dus și el la San Francisco. Apoi B. N. Trezvinski a plecat din Paris și la scurtă vreme după aceea Arhiepiscopul Ioan a murit pe neașteptate în Seattle.

În 1971, în septembrie, m-am îmbolnăvit foarte grav. Am fost operat imediat. Chirurgul a spus că nu era cancer al intestinelor, ci un caz foarte grav de intoxicație cu bilă; în același timp am avut o criză de apendicită. Noaptea aceea, după operație, a fost absolut critică. Și eu, și personalul medical am crezut că nu o să mai trăiesc până dimineața, îmi verificau încontinuu tensiunea, îmi pierdeam cunoștința și apoi îmi reveneam și tot timpul mă rugam fierbinte Arhiepiscopului Ioan să se roage pentru mine ca să se facă voia Domnului. Prin rugăciunile lui nu am mai avut căderi de

tensiune, dimineața am început să mă mișc și am supraviețuit. Și apoi mi-au revenit toate: sănătate, putere, energie - și mă simțeam de parcă întinerisem cu douăzeci de ani.

Acum câteva zile am avut un vis. L-am văzut pe Arhiepiscopul Ioan, care nu era înveșmântat complet, ci avea numai epitrahilul, crucea și panaghia. În mâna stângă ținea o cârjă - obișnuita cârjă neagră, folosită de episcopi în afara slujbelor bisericești. Am recunoscut îndată acel epitrahil. Pe cap nu purta mitră, ci o camilafcă neagră. M-a binecuvântat cu mâna dreaptă, apoi mi-a arătat cu aceeași mână să continui să merg pe aceeași cale pe care mi-o arătase când a plecat la San Francisco - adică să merg pe calea Bisericii Franceze Ortodoxe. Fiind din nou sănătos, am înțeles că nu trebuie să stau și să fiu inactiv ci, dimpotrivă, să-mi reîncep lucrarea pentru aceleași scopuri. Aceasta este calea mea. După cum este scris în a doua epistolă a Sfântului Pavel către Timotei: *Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit*. L-am apărut pe dreptul Arhiepiscop Ioan. Se pare că aceasta este calea mea.

Vă rog să vă rugați pentru mine.

Vladimir Grabbe Bolonia, Franța septembrie 1972

Tămăduire de difterie

Dacă veți sta de vorbă cu ruși din Shanghai, oricare dintre ei vă va spune că era preferatul lui Vlădica; și ei chiar cred lucrul acesta. Este cu neputință să nu crezi așa ceva, fiindcă atunci când Vlădica se uita la tine, erai singurul copil din fața lui, erai iubirea lui, totul. Atât de preocupat de tine era. Nu era doar superficialul: „Ești unul dintre fiii mei.” Era dragoste adevărată.

...Am trăit într-adevăr ceva neobișnuit în legătură cu Vlădica. La acea vreme eram o fată foarte, foarte tânără și mă îmbolnăvisem de difterie. A venit doctorul și casa a trebuit să fie pusă în carantină. Părinții mei au încercat să mă ducă la spital, dar spitalul era plin. Îmi amintesc că oscilam între două stări, pierzându-mi și recăpătându-mi cunoștința. Trecând prin fața catedralei, m-am gândit: „Am pierdut slujba, n-am fost azi la slujbă.” Și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram la spital și a ieșit o asistentă, care a spus:

- Nu avem paturi. Luați-o înapoi.

Așa că părinții mei m-au adus înapoi acasă și în cea mai mare parte a timpului eram în comă. Apoi am avut un vis ciudat, că alunecam în sus și în jos pe niște pante. Mama m-a trezit și mi-a spus:

- A venit Vlădica !

Iar eu m-am gândit: „Ce vrea ? Vreau să dorm.” M-am uitat la el și el a spus:

- Ce se întâmplă cu tine ? Ai face orice numai să nu vii la slujbă.

Tot uitându-mă la el, i-am spus:

- Vreau să dorm.

- Nu poți să dormi, a spus el, trebuie să-ți spun o glumă.

De-abia îmi mai puteam ține ochii deschiși. Nu înțelegeam ce se întâmplă: avea de gând să-mi spună o glumă ? Stătea acolo și râdea și, mă credeți sau nu, a spus glumă după glumă până când, uitându-mă la el, am început să râd pentru că toată situația era amuzantă. Și când am râs, am râgâit. El a chemat-o pe mama și i-a spus:

- Acum este bine. Să o curățați.

Mama mi-a curățat gura. Totul se rupsesse și puteam din nou să respir. După ce m-a curățat mama, el mi-a pus mâna pe frunte și a spus:

- Acum că ai râs la gluma mea, poți să dormi. Până acum câțiva ani nici măcar nu mi-am dat seama că aceasta a fost o minune. Singura urmă a diferiei a fost că vocea mea s-a îngroșat puțin, însă în afară de acest lucru, am supraviețuit. Doctorul chinez care mă îngrijea le spusese părinților mei că nu o să supraviețuiesc.

*Valentina Harvey
Redding, California
februarie 1982*

Tămăduire de meningită

După Al Doilea Război Mondial, Selma (Olga) Ro-dukoft a făcut o formă foarte gravă de meningită. Doctorii erau siguri că, dacă cumva și-ar fi revenit, ar fi rămas oarbă, surdă și cu afecțiuni psihice. Arhiepiscopul Ioan s-a rugat pentru ea și și-a revenit complet. Acum trăiește în Australia. Este foarte bătrână, trebuie să aibă peste optzeci de ani, însă a repetat această poveste de multe ori.

Mai este apoi încă o întâmplare cu vicepreședintele Comitetului rus de la biserică, Cevalov, care povestește următoarele:

Odată, era foarte bolnavă și arhiepiscopul a venit să o viziteze și i-a spus: „Ridică-te !”. Ea s-a ridicat și de atunci nu a mai fost niciodată bolnavă.

Blagosloviți,

*Nadia P. Pitts
St. Ives, Australia
23 ianuarie 1987*

Nota editorului: Autoarea mărturiei de mai sus l-a cunoscut pe Arhiepiscopul Ioan chiar din ziua în care a sosit în Shanghai. Fiii ei au i-au fost paracliseri și martori ai mijlocirilor sale minunate. Mai târziu a corespondat cu el; și este uimitor cum, având un program atât de încărcat, el scria niște răspunsuri atât de meticuloase și complete la toate întrebările ei. Tot ea a fost și prima consultată când Episcopul Sava a început să adune povestiri despre minunile săvârșite de Fericitul Ioan.

Foc din ceruri

Bătrâna noastră monahie, maica Augusta, a scris, la rugămintea noastră, următoarele:

„Să mă iertați că vă supăr. Am șovăit multă vreme dacă să scriu despre Arhiepiscopul Ioan din Shanghai. Însă, pentru că sunt înaintată în ani și pot să mor în curând, nu vreau să iau cu mine în mormânt ceea ce mi-a arătat Domnul pentru învățătură, într-adevăr, Arhiepiscopul Ioan avea o credință foarte mare.

Am suferit mult... în 1939 mi-am trimis fiica în Italia, la soțul ei. Soțul ei a venit să o ia de pe vapor, a dus-o la părinții lui, a trăit cu ea

unsprezece zile și apoi a fost trimis în Africa. După ce a plecat, rudele lui i-au spus fiicei mele că trebuie să plece de la ei. Necunoscând limba și neavând decât șaptesprezece ani, mi-a trimis niște scrisori pline de deznădejde. M-am rugat mult. Au trecut două luni. Mă duceam în fiecare zi la catedrala din Shanghai, însă credința mea începuse să se clatine. Așa că într-o zi am hotărât să nu mă mai duc la biserică, ci să-mi vizitez prietenii; și astfel nu m-am grăbit să mă scol mai devreme. Drumul meu trecea pe lângă catedrală și am auzit că se cânta înăuntru. Am intrat. Slujea Vlădica Ioan. Ușile altarului erau deschise. Vlădica spunea rugăciunea *Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, și acesta este Sângele Meu.. spre iertarea păcatelor* și după aceea a îngenuncheat și a făcut o metanie mare. Atunci am văzut Potirul cu Sfintele Daruri descoperit și după cuvintele lui Vlădica de sus a venit o flacăra care a coborât în Potir. Flacăra avea forma unei lalele, dar era mai mare. Niciodată în viața mea nu m-am gândit că voi vedea sfințirea Sfintelor Daruri ca o flacăra, în mine a fost reaprinsă credința. Domnul mi-a arătat credința lui Vlădica și mi-a fost rușine de lipsa mea de tărie.

Cred că ar fi bine să adăugați această întâmplare biografiei - *Vieții* - arhiepiscopului. Numai vă rog să o corectați și să o semnați cum credeți de cuviință. Ierta-ți-mă și mă blagosloviți!"

Episcopul Sava a adăugat următoarele cu privire la această întâmplare:

„Există un caz asemănător în *Viața Sfântului Serghie din Radonej*, scrisă de Sfântul Epifanie înțeleptul, ucenicul Sfântului Serghie, la scurtă vreme după adormirea Sfântului. Iată ce este scris în *Viață*:

Odată, Sfântul Serghie slujea Sfânta Liturghie și era prezent acolo ucenicul său, Simon ecleziarhul. Acesta a văzut o arătare minunată. El a povestit cum, în timp ce Sfântul slujea, a văzut un foc mișcându-se de-a lungul Sfintei Mese, luminând masa și tot altarul. Când Sfântul se pregătea să primească Sfânta împărtășanie, focul dumnezeiesc s-a răsucit ca o batistă și a intrat în Sfântul Potir. Astfel a primit Sfântul împărtășania. Văzând aceste lucruri, Simon s-a înfiorat și a început să tremure. Sfântul, coborând de la Sfânta Masă, a înțeles că lui Simon îi fusese dat să vadă această arătare minunată și, chemându-l, i-a spus:

- Fiul meu, de ce s-a tulburat duhul tău ? Iar celălalt a răspuns:

- Stăpâne, am văzut un lucru minunat; Harul Sfântului Duh lucrează în tine.

Atunci Sfântul i-a poruncit:

- Să nu spui nimănui cele ce ai văzut, până ce nu mă va chema Domnul din viața aceasta.

Iată ce spune Dimitrie din Rostov despre un alt caz:

Scrive în *Viața Sfântului Epifanie*, Episcopul Ciprului, că acest mare ierarh al lui Dumnezeu avea de la El Harul de a putea vedea pogorârea Sfântului Duh asupra Sfintelor Daruri în timpul Jertfei celei fără de sânge. El nu oprea revărsarea rugăciunii până ce nu vedea pogorârea Sfântului Duh. Odată, pe când se ruga și rostea rugăciunea aducerii Sfintei Jertfe, nu a văzut semnul venirii Sfântului Duh. Neterminând rugăciunea, a luat-o de la început, însă din nou Sfântul Duh nu a venit. Asemenea și a treia oară. Nevăzând Sfântul Duh, s-a mirat, a început să plângă și să Îl roage în gând pe Dumnezeu să îi arate din a cui vină Darurile aduse erau lipsite de Sfântul Duh. Apoi, uitându-se la diaconul care ținea evantaiul în stânga sa, a văzut chipul acestuia întunecat de tulburare, desfigurat de parcă avea

lepră. Atunci Sfântul i-a luat evantaiul, spunându-i cu blândețe:

- Fiule, nu primi Sfintele Daruri și mergi la casa ta. După ce l-a scos pe diacon din sfântul altar, Sfântul Epifanie a văzut iarăși Harul Sfântului Duh venind peste Darurile aduse. După ce a terminat Sfânta Liturghie, Sfântul l-a chemat pe diacon, întrebându-l ce fel de păcat săvârșise, care împiedicase venirea Sfântului Duh peste cinstitele Daruri. Și atunci diaconul a mărturisit adevărul, că în noaptea dinainte fusese împreună cu soția sa... Atunci Sfântul Epifanie, chemând toți preoții și diaconii și tot clerul său, le-a spus:

- O, fiilor, de vreți să fiți vrednici să slujiți în altar, lepădați patimile voastre trupești, iraționale. Nu intrați în dumnezeiescul altar înlănțuiți de porniri de desfrâna-re și ascultați de Apostolul care a spus: *cei ce au femei să fie ca si cum nu ar avea* (I Cor. 7, 29)."

Și eu pot da mărturie: Când am vizitat Mănăstirea Sfânta Treime din Jordanville, New York, în timpul înmormântării părintelui nostru întru Hristos, Mitropolitul Anastasie, s-a petrecut următoarea întâmplare, care atunci nu mi s-a părut deloc ceva extraordinar. Eram împreună cu maica Mariamna în biserica mănăstirii. Am hotărât să primim Sfintele Taine ale lui Hristos și eu m-am dus să mă spovedesc. Când m-am întors, maica Mariamna mi-a spus în grabă că o femeie cu frica lui Dumnezeu voia să vorbească cu mine și, arătându-mi-o, a plecat și ea să se spovedească. Femeia aceea, pe care nu o cunoșteam deloc, a început să-mi povestească despre soțul ei, care era străin și al cărui nume nu mi-l amintesc precis. Ea a adăugat că dorește foarte mult să se întâlnească și să vorbească cu Arhiepiscopul Ioan, care venise din Shanghai și locuia acum cu noi în San Francisco. Stăteam de vorbă în biserică, destul de departe de altar. Imediat după ce a terminat de spus aceste cuvinte, l-am văzut pe Arhiepiscopul Ioan ieșind din altar și venind drept spre noi. Aceste lucruri se întâmplau cu mult înainte de a fi citite Ceasurile înaintea Liturghiei. Văzându-l, i-am spus femeii:

- Iată-l pe episcop.

Apoi m-am apropiat de amvon, i-am arătat-o pe femeie episcopului și i-am spus:

- Această roabă a Domnului ar dori să vorbească cu domnia voastră.

Și deodată l-am auzit limpede spunând grăbit:

- Știu, știu.

M-am dat la o parte, nedorind să le stau în cale. La scurtă vreme ea s-a întors la mine cu ochii plini de lacrimi și m-a întrebat:

- Cine oare i-ar fi putut spune episcopului despre necazul meu ?

Episcopul mi-a spus că știe tot și că se roagă...

Episcopul îi dăduse pe loc învățături mântuitoare femeii aceleia nefericite.

Cu privire la această întâmplare, este interesant să notăm faptul că era cu neputință ca Arhiepiscopul Ioan, fiind în altar, să audă discuția noastră, căci eram - după cum am mai spus - destul de departe de altar și vorbeam foarte încet. Cum a aflat de supărarea ei ? Ce l-a făcut să vină la ea înainte ca ea să aibă timp să i se adreseze ? Lucrurile rămân, bineînțeles, neștiute. Oricum, această întâmplare este o nouă dovadă a înainte-vederii episcopului, de vreme ce nu o mai întâlnește niciodată pe femeie. Mai mult, ea arată marea grijă a episcopului față de supărările oamenilor și mijlocirea rugăciunilor sale înaintea lui Dumnezeu pentru ei - în cazuri în care cei aflați în supărări nici măcar nu și le exprimaseră față de el.

*Stareța Ariadna
Mănăstirea Stăpâna Noastră
din Vladimir San Francisco,
California, 1967*

Chemare la pocăință

Dragi Părinți,

Fericitul Ioan nu mijlocește numai pentru a ne ajuta și vindeca, ci și pentru a ne învăța lecții prețioase:

De curând am vizitat împreună cu un prieten Mănăstirea Jordanville. Am fost tratați foarte bine, unul dintre călugări ne-a condus prin mănăstire. El ne-a povestit despre sfinții îngropați acolo. Ne-am închinat la moaștele Sfântului Serafim, ale Sfântului Ioan Botezătorul, ale Sfinților din Peșterile Kievului și chiar la un fir din veșmântul Fericitei Născătoare de Dumnezeu. Ne-am rugat în biserică pictată minunată și în cele din urmă am vizitat librăria, unde ni s-a dat fiecareia dintre noi, spre marea și neașteptata noastră bucurie, o bucată dintr-un veșmânt purtat de Fericitul Ioan. Am plecat de la mănăstire cu comorile noastre, minunându-ne de o asemenea revărsare de dragoste.

S-ar putea crede că această revărsare avea să mă ducă spre fapte de binefacere, însă nu a fost așa. Când am ajuns în oraș, ne-am întâlnit cu un alt bun prieten, pe care l-am luat deoparte și căruia i-am povestit tot. El m-a întrebat dacă pot să-i dau o parte din bucata mea. L-am rupt o bucățică foarte mică, păstrând cea mai mare parte pentru mine.

Mai târziu, la despărțire, prietenul cu care fusesem la Jordanville și-a tăiat în două bucata și i-a dat o jumătate celuiilalt. Imediat, eu i-am cerut înapoi bucățica pe care i-o dădusem, socotind că nu are nevoie de două bucăți.

Ne-am despărțit și eu mi-am continuat călătoria spre alt oraș, unde am băgat mâna în buzunar după bucata mare de veșmânt pe care o aveam și nu am mai găsit-o. Mi-am întors valiza cu josul în sus și mi-am răvășit toate hainele, căutând de cinci sau șase ori prin ele, însă nu era nicăieri. Am simțit atât de puternic sentimentul pierderii. Singura bucată care îmi mai rămăsese era cea foarte mică pe care i-o dădusem prietenului meu și pe care i-o cerusem înapoi. Am fost copleșit de conștiința zgârceniei mele. Am sunat în orașul unde fusesem, însă bucata nu era de găsit nici acolo. Mi-am dat seama că Fericitul Ioan îmi dăduse o lecție aspră despre roadele zgârceniei.

După mai multe zile, bucata a fost găsită de fiica prietenului meu, care s-a uitat la o iconiță cu Arhiepiscopul Ioan și a observat că veșmântul său avea aceeași culoare ca o bucată de panglică cu care se jucase ea în biserică în urmă cu o zi. Prietenul meu s-a dus la biserică și bucata era în mijlocul ei... ca și cum Arhiepiscopul Ioan îngăduise ca ea să fie găsită după ce m-am căit de greșeala mea. Când mi s-a înapoiat bucata, am tăiat-o imediat în două și i-am dat o jumătate unui alt prieten. Am jumătate din bucata mare și bucățica cealaltă în colțul meu cu icoane, dar bucățica îmi amintește tot timpul de mijlocirea iubitului Sfânt pentru mântuirea sufletului meu.

Al dumneavoastră în Hristos,

J. M.

Auzirea chemării unui muribund

În a patra săptămână a Postului Mare, după Liturghie, s-a apropiat de mine o doamnă care mi-a dat un plic închis, spunându-mi că acesta conține ce a scris ea despre răposatul nostru Arhiepiscop Ioan. Înainte de a părăsi Vancouver-ul am desfăcut scrisoarea și am citit o dovadă limpede a înainte-vederii Fericitului Ioan... Mai târziu am sunat-o pe acea doamnă, rugând-o să-mi confirme că în scrisoare era adevărul despre întâmplarea descrisă, ceea ce a și făcut. Este vorba despre Helen Mihailovna Brynner, o femeie care se trăgea dintr-o familie cunoscută a Rusiei prer evoluționare. Era o familie bogată, de milionari, și foarte bine cunoscută de toți rușii din Extremul Orient. Bineînțeles, Helen Mihailovna și-a pierdut toată bogăția materială din Rusia, însă în locul acesteia a dobândit bogății duhovnicești, care nu se pot compara cu cele materiale. [A fost mătușa celebrului star de cinema Yul Brynner.] Iată ce mărturisește această slujitoare a Domnului în scrisoarea menționată mai sus*:

Aceste lucruri s-au petrecut în Shanghai în 1948. Locuiam chiar lângă Spitalul Frăției Ortodoxe Ruse. O asistentă de acolo venea în fiecare zi la mine ca să-mi facă injecții. Eram bolnavă.

Într-o zi a venit foarte agitată și mi-a povestit ce se întâmplase în noaptea aceea, când fusese de gardă. Pe la ora trei dimineața a fost chemată la un om grav bolnav, care a rugat-o să îl cheme imediat pe Fericitul Ioan, pentru că îi era foarte rău. Simțea că va muri și a cerut să vină episcopul ca să îl împărtășească. Afară era o furtună puternică: se dezlănțuise un taifun și ploua torențial. Vântul doboră cablurile electrice. Asistenta i-a spus muribundului că nu îi poate îndeplini rugămintea pentru că telefonul nu merge, ea este singură în tot spitalul și îi este cu neputință să plece. Bolnavul s-a întristat și repeta încontinuu că trebuie să-l vadă imediat pe episcop. Atunci ea i-a făgăduit că îndată ce sosește o altă asistentă, la ora șase, o să alerge fără întârziere la episcop și o să îi transmită rugămintea lui.

Apoi, deodată, cam după treizeci-patruzeci de minute, s-a auzit o bătaie foarte puternică în poarta spitalului. La întrebarea paznicului adormit:

- Cine-i acolo ?, s-a auzit răspunsul:

- Deschideți poarta ! Sunt Episcopul Ioan - sunt chemat, sunt așteptat.

Paznicul i-a deschis. Episcopul a traversat repede curtea și a intrat în spital. Văzând-o pe asistentă care i-a deschis ușa, a întrebat-o:

- Unde este aici un om foarte bolnav care mă așteaptă ? Duceți-mă la el!

Am citit în articolele domniei voastre, dragă Vlădica [Sava] descrierile multor cazuri de vindecări minunate și de înainte-vedere a răposatului Arhiepiscop Ioan și de aceea v-am scris această întâmplare adevărată: cum Fericitul Ioan a auzit gândul și nevoia celui grav bolnav și a venit noaptea să răspundă chemării lui, prin vântul acela îngrozitor, udat până la piele de ploaia torențială.

Fără îndoială, aceasta este încă o dovadă palpabilă a darului înainte-

* Cele de mai sus au fost scrise de către Episcopul Sava (vezi *Pravoslavnic Rus*, 1971, nr. 19, p. 6).

vederii pe care îl avea Arhiepiscopul Ioan.

Helen M. Brynner Postul Mare, aprilie 1971

Ajutor după o operație la plămâni

Întorcându-mă acasă dintr-o călătorie în Vancouver, B. C., am găsit o scrisoare de la un prieten, un inginer care locuiește în San Francisco, cu data de 5 aprilie a acestui an. Printre alte lucruri, îmi scrie următoarele:

„La cazurile de ajutor venit prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan s-a mai adăugat încă unul. Unul dintre cântăreții din corul bisericii din Burlingame [California] a suferit joi o operație prin care i s-a scos un plămân. Sâmbătă soția sa, o prietenă pe care o cunoșteam din China, ne-a sunat și, plângând, ne-a spus că rana nu se vindecă și că nici după două zile nu i s-a oprit hemoragia. I-am spus că trebuie să vină imediat [în Cripta Fericitului Ioan] și noi toți o să fim acolo și o să slujim un parastas pentru Arhiepiscopul Ioan.

Parastasul a avut loc la ora trei și jumătate după-a-miază. Când s-a întors la spital după parastas, i s-a spus că hemoragia s-a oprit și că viața soțului ei nu mai este în pericol. Acum bărbatul este deja acasă; și, deși își revine foarte încet, totuși nu a murit, cum se așteptaseră doctorii. Părintele Mitrofan, care slujește parastase la racla Arhiepiscopului Ioan, vă poate povesti despre mai multe cazuri asemănătoare...

Datorită eforturilor noastre, Cripta este acum mai mare; iar iconarul Pimen Sofronov a realizat deja trei picturi murale - icoane în mărime naturală cu Hristos, Golgota și Acoperământul Preasfintei Maici a Domnului. Până la Paști va fi aproape gata. Foarte mulți oameni vin să se roage înăuntru. Se vând lumânări, pe care oamenii le aprind la icoane - în valoare de mai mult de o sută de dolari pe săptămână.

Este de netăgăduit că în timpul vieții Fericitului Ioan au fost foarte multe cazuri de ajutor minunat, însă faptul că au început să se petreacă vindecări minunate la mormântul său după moarte aduce într-adevăr foarte mare mângâiere. Domnul a spus: *Spre cine voi căuta, fără numai spre cel blând și smerit cu inima, care tremură de cuvintele mele ?* (Isaia 66, 2).

Nu era oare Fericitul Ioan chiar așa ?"

Episcopul Sava Postul Mare, aprilie 1971

Ajutor într-o infecție respiratorie

Pe când eram în San Francisco (continuă Episcopul Sava), într-o zi, după Dumnezeiasca slujbă din noua catedrală, m-a dus acasă cu mașina un fost membru al Consiliului parohial al Catedralei, domnul Viktor Șakaloff. Pe drum mi-a povestit cum băiețelul său Dimitri, căruia îi spuneau Dima, s-a îmbolnăvit la doi ani și jumătate. L-au dus la spital, unde doctorii i-au găsit un virus străin: cu alte cuvinte, sistemul respirator era infectat. Infecția a început să se răspândească și băiețelul se sufoca și suferea îngrozitor. Apoi doctorii au spus că numai rugăciunea poate fi de ajutor, că ei nu pot face nimic. Șakaloff, tatăl copilului, s-a îngrozit. A telefonat îndată la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk și a cerut să vorbescă cu Arhiepiscopul Ioan. I s-a spus că episcopul slujește și nu poate veni la telefon. Atunci a plecat imediat de la spital și a alergat la orfelinat. Până să

ajungă el, ierarhul intrase la o întrunire a Consiliului parohial. Când l-a văzut pe Șakaloff, s-a dus imediat la el, i-a pus mâna pe umăr și i-a spus:

- Viktor, mergi acasă, mergi acasă - m-am rugat. Domnul Șakaloff s-a dus acasă, cerându-le altora să se roage pentru salvarea fiului său.

Dimineața devreme s-a dus la spital și s-a întâlnit cu doctorii, care aveau chipuri fericite ! Ei i-au spus că s-a petrecut o minune, pe care nu o pot înțelege: băiețelul începuse pur și simplu să respire normal, fără nici o piedică. Peste trei-patru zile tatăl și-a luat băiatul acasă, cu desăvârșire sănătos.

Șakaloff mi-a mai spus că într-o zi, cam după un an și jumătate, când băiatul avea deja patru ani, Arhiepiscopul Ioan a slujit în biserica din Burlingame și l-a văzut pe fiul lui Șakaloff în mulțime.

- Dima, Dima, l-a strigat el, vino să-mi ții cârja ! Dima s-a dus la el și i-a ținut cârja tot timpul cât a durat slujba.

Și atunci Șakaloff a dat mărturie:

- N-au decît să-1 defăimeze cât vor pe Arhiepiscopul Ioan: eu sunt încredințat că în primul rând prin rugăciunile lui a fost salvat fiul meu de la moarte.

Viktor Sakaloff aprilie 1971

Salvarea a două vieți

I

O doamnă în vârstă (cam de șaptezeci de ani), o bună creștină din San Francisco, mi-a povestit amănunțit tămăduirea ei minunată, rugându-mă numai, dintr-un motiv special, să nu îi pomenesc numele.

Odată, ducea niște cutii și pachete la poștă. Intrând în clădire, a alunecat fiindcă podeaua era umedă și alunecoasă. A căzut cu fața în jos și pieptul ei, lângă mâna dreaptă, s-a lovit de o cutie. După ceva vreme a observat că sub vânătaie a apărut o gălmă de mărimea unui măr, care cu timpul a început să o stingherească. A vorbit despre acest lucru cu o altă doamnă, al cărei fiu fusese vindecat de o boală îngrozitoare prin rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, nici un doctor neputând să îl ajute în boala lui incurabilă. Această doamnă a sfătuit-o deci să îi scrie Arhiepiscopului Ioan și să îi ceară să se roage pentru ea. La acea vreme Arhiepiscopul Ioan locuia în Franța și nu se mutase încă în San Francisco. Și așa, ea a început să-i scrie o scrisoare. A scris jumătate din ea și apoi s-a oprit, gândindu-se: „Nu este bine să îi scriu așa în grabă Arhiepiscopului Ioan - trebuie să mă gândesc bine, ca să o scriu cum trebuie.” Și astfel, scrisoarea nu a fost terminată niciodată.

Nu la multă vreme după aceea, Arhiepiscopul Ioan a venit pentru o lună sau două în San Francisco, într-o zi, slujea într-o biserică. După slujbă, doamna bolnavă a venit la el ca să ia binecuvântare. Episcopul a binecuvântat-o, apoi i-a ținut mâna un timp, s-a uitat cu atenție în ochii ei și a întrebat-o:

- Dumneavoastră mi-ați scris ?

- Nu, Prea Sfinția voastră, a răspuns ea, nu v-am scris.

După câteva zile era din nou în biserica unde slujea Fericitul Ioan și iarăși, când s-a apropiat să ia binecuvântare [cum făcea toată lumea la sfârșitul slujbei], el a întrebat-o a doua oară dacă i-a scris. Și la fel ca înainte, ea i-a răspuns că nu.

Era foarte uimită: cum știa Fericitul Ioan că ea începuse să-i scrie o scrisoare, de vreme ce nimeni nu știa acest lucru ?

Am uitat să o întreb de ce i-a răspuns Fericitului Ioan că nu i-a scris: fiindcă nu a expediat scrisoarea sau fiindcă a fost surprinsă și nu a spus că începuse să scrie, dar nu a terminat și nu a expediat scrisoarea ?

După câteva zile, durerea s-a întetit foarte mult și a si-lit-o să meargă la arhiepiscop și să îi ceară să se roage pentru ea. Presupun că s-a dus să-1 vadă la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk. A vorbit foarte puțin, spunându-i:

- Sfinte Vlădica, sunt foarte bolnavă. Vă rog, ruga-ți-vă pentru mine !

- O să mă rog, i-a răspuns Arhiepiscopul.

După aceea s-a întors acasă. În seara aceea, înainte de a se culca, a observat că gâlma ieșise în afară. Dimineața, când s-a sculat - exact în clipa aceea - umflătura s-a spart și sângele a țâșnit cu putere. A fost dusă la spital, unde a fost examinată de o doctoriță rusoaică; aceasta a fost foarte uimită și a sfătuit-o să se opereze imediat, ceea ce a și făcut. După două luni, doctorița aceasta i-a spus că are cancer într-o formă malignă foarte agresivă și că, după experiența medicală, ar fi trebuit să mai trăiască cel mult trei-patru zile după operație sau, în mod excepțional, treizeci-patruzeci de zile. Însă faptul că mai trăia era o minune !

Încheindu-și povestirea, ea mi-a spus:

- Vedeți, Prea Sfinția voastră, au trecut deja cinci ani de la operație și sunt încă în viață și nu mă mai deranjează nimic legat de operație și de cancer. Cred cu tărie că operația a reușit atât de bine numai datorită rugăciunilor răposatului Arhiepiscop Ioan.

Când îmi povestea aceste lucruri Fericitul Ioan plecase deja în Ceruri. Era anul trecut, nu cu mult după adormirea Arhiepiscopului: nu-mi amintesc dacă era după înmormântare sau la patruzeci de zile după moarte, când m-am dus iarăși la San Francisco, la parastas.

II

Sora cumnatului meu, din Canada, a fost pur și simplu adusă la viață din moarte sigură de rugăciunile Arhiepiscopului Ioan. Arhiepiscopul a vizitat-o foarte des în spital, unde zăcea cu ambii plămâni sfâșiați, coastele rupte și suferind îngrozitor. Avusese un accident de mașină.

Când a fost internată prima dată în spital, avea chipul umflat ca o pernă, așa încât nu i se vedeau ochii, dar era conștientă. Când i-am spus că Fericitul Ioan este lângă ea, și-a desfăcut pleoapa cu degetele și l-a văzut. Apoi i-a apucat mâna și a apăsat-o pe buze - căci nu putea vorbi din cauza tubului din gâtul său sfâșiat. Din crăpături (ce avea ea în loc de ochi) s-au scurs lacrimi de bucurie.

După acea primă dată Episcopul a vizitat-o de mai multe ori și ea a început să-și revină. Odată, ne-am dus acolo și - îndată ce am intrat în salonul comun al spitalului municipal, unde erau pacienții care aveau nevoie de terapie intensivă - Fericitul Ioan, care încă nu auzise nimic, ne-a spus:

- Mousia este într-o stare critică acum.

Apoi s-a dus la ea, a tras perdelele și s-a rugat vreme îndelungată la căpătâiul ei. Între timp au venit doi doctori și i-am întrebat fără ocolișuri: cât de critică este starea ei și dacă să-i spunem fiicei sale - căreia îi ascusesem că mama ei avusese un accident de mașină ca să nu o mâhnim prea tare - să vină din Canada ? Ambii doctori mi-au răspuns:

- Vă privește dacă o chemați sau nu pe fiica ei, dar nu garantăm că o să mai trăiască până dimineață...

Slăvit să fie Domnul - după noaptea aceea, nu numai că a supraviețuit, ci s-a făcut și bine și s-a întors în Canada. După moartea Fericitului nostru arhipăstor, mi-a scris exprimându-și dragostea și recunoștința pentru el. Mi-a spus că este sănătoasă, la un an după cele întâmplate.

Împreună cu sora ei, care era la volan când s-a petrecut accidentul, ne-a spus că ele cred că, firește, rugăciunea Fericitului Ioan a salvat-o.

Numele ei este Maria Tuscia.

*Episcopul Sava
mai 1967*

Tămăduirea unui braț paralizat

Eu, Alexandra Iliinicina Mullins, dau mărturie despre vindecarea brațului meu deformat, paralizat, prin rugăciunile Fericitului Ioan (Maximovici).

Totul a început în 1964, când brațul a început să mă doară îngrozitor. Imediat am cerut ajutorul doctorilor. Diferiți medici au folosit diferite metode, dar nimic nu a fost de folos. Brațul nu se mai îndoia din cot și bineînțeles că nu mai puteam ține un serviciu. Având credință în puterea rugăciunilor Fericitului nostru Ioan, i-am cerut de câteva ori să se roage pentru mine, însă cu siguranță ierarhul îmi încerca credința în Dumnezeu. De fiecare dată mă binecuvânta și îmi spunea:

- Roagă-te la Dumnezeu.

A trecut un an. Mă gândeam că deja devin infirmă, de vreme ce toate tratamentele doctorilor nu reușiseră să mă ajute. Atunci i-am cerut din nou ajutorul episcopului, să îl roage pe Domnul și să îmi atingă brațul suferind. Episcopul, ca întotdeauna, a devenit foarte serios: și-a ridicat ochii la cer, și-a pus mâna pe locul care mă durea și a început să se roage. Cu credință tare și cu nădejde mă rugam și eu Domnului Dumnezeu. Și așa au trecut câteva zile și brațul meu deformat a devenit flexibil și am început să lucrez. Un sentiment de adâncă recunoștință față de Domnul Dumnezeu și de vrednicul Său slujitor și rugător mă îndeamnă să fac cunoscută tuturor credincioșilor această minune săvârșită prin rugăciunile iubitului nostru Arhiepiscop Ioan.

*Alexandra Mullins
1258 - 13th Ave.
San Francisco, California
25 iulie 1968*

Ajutor pentru găsirea unui loc de muncă

*Nu fi necredincios,
ci credincios (Ioan 20, 27)*

Fiica mea cea mare își căuta de lucru de mult timp, în zadar. Din cauza acestui eșec era complet deprimată. Și eu aveam o stare proastă, dar încercam să nu arăt acest lucru, pentru că nu aveam cum să o

consolez.

În perioada aceea mi-a fost dăruită o mică revistă misionară, „The Orthodox Word”, și un supliment în limba rusă intitulat „Fericitul Ioan Maximovici”, care mi-a atras atenția. Automat am început să-1 citesc.

Nu-1 cunoșteam pe Arhiepiscopul Ioan, dar știam că foarte mulți oameni îl venerază pentru viața și rugăciunea sa și că acum se odihnește sub noua catedrală, într-o Criptă pregătită special pentru el. Brusc m-a luminat gândul să îi cer Fericitului Ioan să se roage pentru ca fiica mea să-și găsească o slujbă.

Involuntar, am îngenuncheat și am început să plâng fără să mă pot controla și să-1 implor pur și simplu pe Fericitul Ioan să-mi asculte rugămintea. Era pe la mijlocul săptămânii. Duminică am sunat-o din nou pe fiica mea, fără nici un fel de speranță de a auzi ceva încurajator. Punându-i aceeași întrebare privitoare la serviciu, am auzit deodată o sclipire de nădejde, deși postul pe care îl voia ea mai fusese solicitat de încă zece fete.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am spus să vină imediat la mine, să ne rugăm unui ierarh ortodox despre care citisem cu câteva zile înainte și aflasem că are o rugăciune foarte puternică. A venit fără întârziere și i-am spus:

- Fata mea ! Tu ești catolică. Dar acest ierarh se ruga pentru toți.

I-am arătat fotografia sa din revistă.

- Hai să ne rugăm împreună.

Așa că ne-am rugat cum am știut noi mai bine, îngenunchind și plângând amar. Ne-am rugat, am implorat... Luni, fiica mea m-a sunat și mi-a spus:

- Mamă, am obținut slujba. O să lucrez.

Era ceva atât de neașteptat că am încălecat pur și simplu, simțind un singur lucru, că Fericitul Ioan ne ascultase. Acum fiica mea, cu ajutorul lui Dumnezeu, muncește cu succes. Toată lumea se poartă bine cu ea și este mulțumită și de colegi și de ceea ce face. Rugându-se la Fericitul Ioan, și-a exprimat dorința de a fi membră a Fondului Arhiepiscopul Ioan Maximovici din Los Angeles și a început să ceară să i se trimită ceea ce s-a scris despre Arhiepiscopul Ioan. Slavă Dumnezeului nostru !

*Z. Sylvonic
Los Angeles, California
17 august 1971*

O vedenie dătătoare de sănătate

Am aflat cu tristețe adâncă despre decesul brusc, neașteptat al adânc-veneratului, neuitatului, dragului și mult-iubitului Fericit Ierarh, Arhiepiscopul Ioan Maximovici, a cărui amintire purtătoare de lumină nu se va șterge niciodată și la ale cărui rugăciuni ajutătoare alergăm în clipele grele ale vieții.

Doresc să vă împărtășesc o vedenie pe care am avut-o.

Acum șase sau șapte ani așteptam o viză de la fiica mea din America, eu trăind temporar în Franța, într-o zi de luni am primit o scrisoare de la ea, în care îmi spunea să ne întâlnim într-o gară duminică următoare, în aceeași zi i-am răspuns că o să vin cu siguranță. Și exact în ziua aceea, luni, m-am îmbolnăvit foarte tare: aveam aproape 40°C, mă durea pieptul într-o parte și aveam o tuse uscată - simptome ale

pneumoniei sau pleureziei. În ciuda tuturor încercărilor doctorilor, situația nu s-a îmbunătățit deloc și eram disperată, gândindu-mă că nu o să mă pot întâlni cu fiica mea. Vineri dimineață am început să mă rog fierbinte sfântului Arhiepiscop Ioan. În după-amiaza aceea l-am văzut limpede pe sfântul ierarh, îmbrăcat cu toate veșmintele, cu o cârjă, venind și așezându-se pe un scaun de lângă patul meu. Copleșită și extraordinar de fericită, mi-am întins mâinile spre el, ca să mă binecuvânteze, însă viziunea a dispărut și locul a rămas gol. Atunci m-am sculat, m-am dus la masă și mi-am turnat un pahar cu apă. După ce am băut, m-am întins iarăși. Nu trecuse nici măcar un minut, când episcopul a apărut a doua oară, purtând aceleași veșminte, stând lângă ușa cu cârja sa. Am sărit din pat - și nu mai era nimeni! Încurajată și fericită, m-am întins din nou, foarte sigură că totul avea să fie bine. Și m-am cufundat într-un somn adânc pentru prima dată de când mă îmbolnăvisem. A doua zi m-am sculat, după ce avusesem febră de 40°; deși mai eram încă foarte slăbită, eram cu desăvârșire sănătoasă și aveam 37° - și toată boala dispăruse dintr-o dată. Puterea rugăciunilor neuitatului nostru Fericit Ioan m-a pus pe picioare în câteva ore.

Neuitate, dragă Fericite Ioane, roagă-te la Dumnezeu pentru noi!

N.B.: În ciuda faptului că atunci aveam șaiszeci și șapte de ani, când slujea dânsul, oricât de mult ar fi durat slujbele, nu simțeam deloc oboseală sau greutate din cauza statului în picioare vreme îndelungată; dimpotrivă, mă învăluia un sentiment nepământesc de fericire, nu numai pe mine, ci și pe copiii mei, iar vedenia minunată pe care am descris-o aici este întipărită pe vecie în mintea mea.

Dragul nostru Sfânt Ierarh, nu ne uita în sfintele tale rugăciuni; nici noi nu o să te uităm niciodată.

Nadejda Vladimirovna Levițkaia

200 West 109th St., Apt. 134

New York, New York

22 mai 1967

Izbăvire dintr-o obsesie cu ascultarea

Cred că este datoria mea să vă fac cunoscut cum am fost izbăvită în chip minunat datorită rugăciunilor Arhiepiscopului Ioan. După trecerea la odihna veșnică a soțului meu am scris la Mănăstirea Lesna, cerând să fiu primită acolo. De zece ani, aveam un mare dor, o dorință arzătoare să fac acest lucru; iar maica stareță Teodora și părintele Nicandru au fost de acord să mă primească la mănăstire. Am fost atât de fericită, încât, fără întârziere, mi-am vândut și mi-am dat toate lucrurile și apoi am mers repede la această mult-așteptată mănăstire. Eram acolo cam de patru ani, când deodată a început să se întâmple ceva ciudat cu mine: două săptămâni la rând nu mai voiam să mănânc sau să iau vreun medicament; zile și nopți în șir stăteam în capul oaselor în pat, fără să ies din chilie, și nu vorbeam aproape deloc cu nimeni, pronunțând numai câte un cuvânt dacă era neapărat nevoie. Maica stareță Teodora m-a vizitat de câteva ori, avertizându-mă că dacă nu încep să mănânc va fi silită să mă trimită la spital; însă totul era în zadar, fiindcă eu eram încredințată că fac ascultare de duhovnic. Așa că am fost trimisă la un spital de psihiatrie, unde am stat câteva luni; însă de vreme ce spitalul era departe de mănăstire, înainte de praznicele mari veneau să mă ia pentru câteva zile la mănăstire. O, ce

fericită și recunoscătoare eram să stau măcar câteva zile la iubita mea mănăstire ! Însă după câteva zile mă aduceau înapoi la spital.

Prietenii mei din Venezuela au aflat despre ce mi se întâmpla, au adunat niște bani și au trimis un prieten să mă aducă înapoi. Cum la vremea aceea mă chinuia rău reumatismul - din cauza căruia nu îmi mai puteam îndoi degetele de la mâini și mă dureau tare umerii, coatele și genunchii -, am primit să mă întorc pentru o vreme într-o zonă cu climă caldă, ca să mă mai însănătoșesc, dacă primeam binecuvântare de la maica stareță și de la duhovnic. Am luat binecuvântare și m-am întors în Venezuela, arzând de dorința de a reveni cât de curând posibil la draga mea mănăstire. Domnul însă a socotit altfel... în Venezuela din nou m-am îmbolnăvit foarte tare și am reînceput să fac „greva foamei” și mai des, așa încât eram aproape mereu în spital, adeseori leșinând sau pur și simplu cedând fizic din cauza slăbiciunii excesive. Astfel, stăteam tot timpul (îmbrăcată) în pat. Îndeosebi înaintea sărbătorilor mari nu mai mâncăm și beam nimic și nimeni nu mă putea convinge să o fac. Drept urmare, în loc să mă duc la biserică ajungeam la spital.

Da, mă puteam ruga atunci, însă în taină, în reprize scurte, rostind iute câte o frază mică, întreruptă, dintr-o rugăciune și făcându-mi repede cruce, de parcă cineva nu mă lăsa să mă rog. Odată, când zăceam în pat, am văzut limpede deasupra mea capul maicii starețe Teodora și al părintelui Nicandru, și amândoi îmi spuneau deslușit: „Nu mânca nimic și nu bea.” Iar eu, proasta, am făcut ascultare și după aceea am mai ajuns de câteva ori la spital din cauza „grevei foamei”. Bietul părinte Nicandru îmi scria că nu îl ascult pe el, ci pe vrăjmaș și că trebuie să mă silesc să mănânc și să beau; însă înșelătorul mă convinsese foarte bine că îndeplineam dorința părintelui meu. Ascultam de vrăjmaș, fiind încredințată că făceam ascultare de duhovnic.

Odată părintele Nicandru mi-a scris că trebuie să vă scriu imediat dumneavoastră, părinte Mitrofan [în San Francisco], cerându-vă să vă rugați Arhiepiscopului Ioan pentru tămăduirea mea. Vă sunt foarte recunoscătoare, părinte Mitrofan, că mi-ați răspuns atât de repede, spunându-mi că ați slujit un parastas în Cripta Fericitului Ioan și că vă rugați lui pentru tămăduirea mea. Da, și stareța Teodora, în scrisoarea părintelui Nicandru, a întărit că este întru totul de acord cu el. În scrisoare mi-ați trimis bucățița de vată plină de har și m-ați învățat să stau înaintea sfintelor icoane și să mă rog așa: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Arhiepiscopului Ioan, tămăduiește-mă pe mine păcătoasa” - și să fac semnul crucii de trei ori pe frunte cu vata sfântită, spunând de fiecare dată: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”, ceea ce fac în fiecare dimineață cu credință. M-am rugat astfel vreme de treizeci de zile, cum mi-ați scris să fac, însă deja după douăzeci și una de zile eram vindecată. Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Într-o zi, când am fost chemați toți la micul dejun, eu nu m-am dus (locuiesc în Căminul de bătrâni al Eparhiei). Atunci directorul căminului a urcat la mine și s-a oferit să-mi aducă o ceașcă de ceai, ca măcar să beau niște ceai, însă nu am primit. Și apoi, după ce toată lumea mâncase și se strânsese masa, am devenit deodată conștientă de gândul pe care îl tot repetam în minte: „Numai nu fi ascultătoare; în nici un caz să nu fii ascultătoare.” Și - lucru cu totul neașteptat pentru mine - am sărit deodată din pat și m-am dus repede și cu hotărâre la bucătărie, unde am băut două cești de cafea cu lapte. După aceea am început să mănânc și să beau normal, mi-am recăpătat puterile și Domnul milostiv m-a luminat să-mi

dau seama că fusesem într-o stare demonică de „prelest”*, care durase doi ani. Când i-am spus acest lucru preotului din localitate, părintele Sergius Gudzenko, acesta mi-a spus:

- Părintele Nicandru și cu mine știam acest lucru (de vreme ce, presupun, au comunicat în scris despre mine).

După ce m-am tămăduit prin rugăciunile Fericitului Ioan, a doua zi - chiar din zori - vrăjmașul m-a atacat cu sălbăticie, astfel că nu mă puteam ruga, stând în chilia mea, ca de obicei. Tot timpul îmi făceam ceva de lucru, mă duceam în oraș cu diferite treburi, pentru ca acestea să mă distragă de la atacurile vrăjmașului. Intram adesea în camera mea, mă rugam înaintea icoanelor, repetam propoziții din rugăciuni, îmi făceam cruce, băteam metanii și iarăși plecam, îmi tremurau mâinile și picioarele. Nu mai puteam îndura și am mers la părintele Sergius. I-am spus tot matușkăi sale, care mi-a citit rugăciunile de exorcizare și apoi am plecat liniștită acasă, însă atacurile vrăjmașului nu s-au sfârșit aici, deși au slăbit mult. A început să mă atace noaptea, de seara până dimineața, însă acest lucru s-a întâmplat numai de câteva ori. M-am hotărât cu tărie să nu cedez; am rezistat, cerându-l ajutorul Domnului, și Domnul m-a ajutat. Dintr-un motiv oarecare, vrăjmașul mă ataca mai puternic când stăteam întinsă în pat, așa că vreme de două săptămâni și dormeam și mă războiam cu el stând într-un fotoliu. Din această pricină picioarele mi s-au umflat atât de tare, că nu mă mai puteam încălța cu pantofi și a trebuit să umblu în papuci, însă de la începutul

Săptămânii Patimilor până astăzi - slavă Domnului - a fost liniște.
Blagosloviți și vă rugați pentru mine,

păcătoasa Galina Hockheim
Valencia, Venezuela
U/24 mai 1972

Întoarcerea celui iubit

După ce am citit cartea *Fericitul Ioan Maximovici* (în limba rusă), pe care am cumpărat-o de la Cripta sa, am fost foarte mișcată și m-am hotărât să

* Cuvântul *prelest* a fost preluat în limba engleză din limba rusă în lipsa unui echivalent exact, deși este tradus adeseori cu termeni ca *amăgire duhovnicească*, *înșelare duhovnicească*, *iluzie*. Arhiepiscopul Teofan de Poltava explică cele două feluri în care este folosit acest cuvânt: *prelest*, în general, înseamnă să uiți și să nu îți dai seama de păcatele tale; Sfântul Ignatie Briancianinov spune că toți suferim de prelest, pentru că nu ne dăm seama pe deplin de păcatele noastre. Pre lest propriu-zis înseamnă să te crezi drept atunci când de fapt nu ești. Arhiepiscopul Teofan comentează un fragment din scrierile Sfântului Isac Șirul, spunând că prelest este când omul încearcă să trăiască peste puterile sale: „fără să se fi curățat de patimi, se nevoiește pentru o viață de contemplare și visează la desfătările harului duhovnicesc” („Orthodox America”, din scrisorile Arhiepiscopului Teofan).

„Părinții ne învață că prelest sau amăgire duhovnicească este starea sufletească în care omul primește o minciună ca fiind un adevăr. El începe să se roage și să citească cu aviditate din Sfintele Scripturi și încet-încet începe să se socotească mai bun decât ceilalți, în alte cazuri, începe să se socotească un fel de autoritate duhovnicească sau liturgică și devine iritabil față de toți ceilalți, în cele din urmă văzându-i pe aceștia ca fiind niște proști neștiutori, pe care îi disprețuiește. Cum putem ști dacă cineva suferă de prelest ? încercați să îl provocați și urmăriți-i reacția. Dacă izbucnește imediat cu mânie sau este încontinuu iritabil și critic când este luat la întrebări, atunci cu siguranță suferă de prelest”. (Părintele Serafim Gascoigne, în „Russian Orthodox Pastoral Theology Newsletter”, nr.8 din 18 august 2002) -*Nota trad.*

mai adaug ceva la ceea ce am scris până acum (vezi mărturia de la paginile 272-276). Iată o altă întâmplare care mi-a fost povestită de o veche clientă a mea, în care am încredere și pe care o cred. Ea are drept chiriașă o tânără bună, muncitoare, care a suferit foarte mult... Fata aceasta a cunoscut un bărbat divorțat care avea un fiu din prima căsătorie. S-a îndrăgostit de el și au început o relație, din care s-a născut o fetiță. Era însărcinată din nou, când bărbatul a făcut o pasiune pentru o altă femeie, lăsând-o pe ea și pe copil fără nici un sprijin. Biata fată era disperată. S-a dus la Cripta Arhiepiscopului Ioan și a plâns și s-a rugat acolo.

Între timp, bunica bărbatului i-a scris acestuia, am-intindu-i că mulți din familia lor muriseră de cancer și că dacă nu se însoară cu fata și nu recunoaște copiii, s-ar putea să fie și el pedepsit de Domnul cu aceeași soartă. Iar el i-a dat ascultare. S-a întors la ea și a luat-o de soție. Li s-a născut un băiețel, care a fost botezat, având-o nașă pe clienta mea (proprietăreasa lor). Acum ambii părinți lucrează și viața lor a intrat pe un făgaș normal, datorită celui care a auzit rugăciunile suferinței omenești atunci când acestea au fost îndreptate către el.

Acestea sunt lucrurile pe care am simțit că trebuie să vi le fac cunoscute. Povestea nu este complicată și poate este ceva prea obișnuit pentru cei care privesc din afară; dar ce tristețe năvălește asupra unei inimi iubitoare când își pierde obiectul dragostei ! Fericitul Ioan a știut acest lucru !

*Vera C. Terehov
San Francisco, California
15 octombrie 1971*

Citirea gândurilor

Slăvit să fie Dumnezeu nostru pentru că ne-a fost dat să trăim și să ne rugăm alături de un drept ca răposatul nostru Ierarh Ioan ! Fie pomenirea sa veșnică și binecuvântată.

Odată, eram la biserică și slujea Arhiepiscopul Ioan. Slujba mi se părea foarte lungă și istovitoare. Fiind foarte obosit, mi-am spus: „Ce bine ar fi dacă episcopul ar scurta puțin slujba.” Am continuat însă să stau răbdător în picioare. După slujbă mă dusesem cu toți ceilalți, după obicei, să luăm binecuvântare de la ierarh, când deodată acesta mi-a spus:

- Dacă nu poți să stai în picioare vreme îndelungată și te dor picioarele, poți să stai jos sau, și mai bine, pleacă din biserică, de vreme ce locuiești în apropiere.

Am fost uluit de cât de ușor îmi citise gândurile Fericitul Ioan.

*T. B.
1967*

Curaj înainte-văzător

Vă trimit două fotografii: una cu Arhiepiscopul Ioan... și una cu catedrala „Izbăvirea păcătoșilor” din Shanghai. Aceasta este așezată în Concesiunea franceză și are trei altare: cele laterale sunt închinat unuia Sfântului Inochentie din Irkuțk și celălalt, Apostolului Simon Zelo-tul. Eu locuiam chiar vizavi.

În anii '40 a fost un conflict între chinezi și japonezi. Chinezii au adunat forțe și au deschis focul, peste teritoriul Concesiunii engleze, asupra cuirasatelor ancorate pe râul Wampoo. Navele erau aproape de țărm, ascunse după o clădire mare, lungă, cu terasă, care avea treizeci și șase de apartamente, în mijlocul acestei case era biserica noastră ortodoxă. Pușcașii chinezi au tras în această clădire și au distrus complet toate apartamentele din ea. Prima dată când s-a tras, oamenii care locuiau acolo au fugit din apartamente. Fericitul Ioan a primit vestea că toate apartamentele din dreapta și din stânga bisericii au fost distruse în întregime. La etajul întâi, unde fusese mai înainte o bucătărie, era un depozit de medicamente. Un obuz căzuse acolo și toate recipientele de sticlă și chiar și etajerele fuseseră distruse - însă apartamentul în care era biserica era neatins. Pereții erau întregi, fără nici o crăpătură. Nimeni nu a dat crezare acestui zvon. Însă Arhiepiscopul Ioan a hotărât să meargă să vadă biserica noaptea, când nimeni nu umbla nici măcar pe străzile Concesiunii. Ajungând la un pod peste un canal, a fost oprit de gărzi japoneze. Fiindcă japonezii nu-l înțelegeau, unul dintre ei a fugit să aducă un interpret, care i-a spus episcopului că nu se poate merge pe străzile spre biserică, deoarece infanteria chineză se luptă cu soldații din marina japoneză pe toată strada. Se auzeau limpede împușcăturile. Iar interpretul i-a spus:

- Mergeți la moarte sigură.

Episcopul însă a cerut un permis scris, ca să meargă acolo chiar și așa. Atunci interpretul a alergat înapoi și i-a adus permisul de la cartierul general.

Fericitul Ioan a înaintat pe strada întunecoasă și, când a intrat în zona în care se trăgea, împușcăturile s-au oprit cât a străbătut-o și au continuat înapoia lui.

A cercetat biserica și s-a întors în același fel. Mai târziu a povestit că în toată casa până și geamurile erau neatinsse și că nici o icoană nu căzuse de unde era. Iar când a străbătut podul, garda japoneză a executat salutul militar, fiindcă erau uluiți, spunând că Dumnezeu îl dusesse până acolo și înapoi.

Iată cum Arhiepiscopul Ioan a văzut în sufletul unui om și i-a citit gândurile:

După cum am spus mai înainte, locuiam vizavi de catedrala „Izbăvirea păcătoșilor”, într-o sâmbătă seara la ora șase băteau clopotele de Priveghere și m-am dus la poarta catedralei. Voiam să mă împărtășesc Duminică, însă trebuie să spun că nu vorbisem cu nimeni despre acest lucru.

Apropiindu-mă de poartă, l-am văzut pe Fericitul Ioan venind din partea opusă, întorcându-se, cu siguranță, dintr-o vizită la Spitalul „Frăției ortodoxe”. M-am dus la el să iau binecuvântare. Episcopul m-a întrebat:

- Te împărtășești mâine ?

- Nu, Vlădica ! am răspuns eu.

- Dar de ce ? m-a întrebat.

- De fapt, voiam să mă împărtășesc, dar am fost în vizită la Basil Ivanovici, care mi-a oferit niște cotlet.

(Deși nu era post atunci, eu nu mănânc niciodată carne înainte de Sfânta împărtășanie.)

- Dar în suflet ce este ?

- Mă căiesc, Vlădica, am răspuns eu

- Atunci ce legătură are carnea ? îți dau binecuvântare să te

împărtășești, mi-a spus el, și a plecat!

*Monahul Nestor Levitin
Syracuse, New York
28 august/10 septembrie 1969*

Tămăduirea celor care s-au întors împotriva Sfântului

Aflând că strângeți material despre răposatul Arhiepiscop Ioan din Shanghai, consider de datoria mea să vă informez despre cazurile în care rugăciunile sale au adus ajutor, la care am fost martoră prin cuvintele unor oameni pe care îi cunosc personal foarte bine.

1. Mai întâi, cazul vindecării unei fete, T. Aceasta a devenit complet infirmă pe când trăia în Tubabao [Filipine] și a fost transferată din tabăra rusească de acolo la spital, în vremea aceea Fericitul Ioan lipsea din Tubabao. Fata era o fostă elevă a Liceului Rus din Shanghai, unde predase și Fericitul Ioan când ea învăța acolo. Dânsul a fost cel care a reușit să scoată din Shanghai toți refugiații ruși. Când ea s-a îmbolnăvit Fericitul Ioan nu era în Shanghai, dar le scria rușilor din tabără. Și fata aceasta a primit o scrisoare de la dânsul, în care îi spunea: „Roagă-te ! Totul o să fie bine.” Aceste lucruri se petreceau în 1950 sau în 1951: nu își mai amintește precis, în scurtă vreme T., fata bolnavă, s-a însănătoșit și a primit permisiunea de a veni în SUA, în vreme ce înainte aceasta nu îi fusese acordată din cauza faptului că fusese expusă la tuberculoză.

2. În spitalul din Shanghai era printre ruși o letonă. Aceasta mi-a povestit mie personal, când era deja în SUA, cum într-o zi a venit la spital Fericitul Ioan, care a început să împartă bucățele de prescură bolnavilor, apropiindu-se de fiecare dintre ei. A venit și la această femeie, dar ea i-a spus:

- Nu sunt ortodoxă, dar vă rog foarte mult să vă rugați pentru mine.

Arhiepiscopul Ioan i-a spus că nu este nici o problemă că nu este ortodoxă și i-a dat o bucată de prescură. După ce i-a vizitat pe toți, Fericitul Ioan a plecat.

„În curând m-am făcut bine și am plecat în SUA. Cred în puterea rugăciunii Fericitului Ioan și știu că el m-a vindecat” - așa și-a încheiat Maria Osolin povestirea despre vindecarea ei.

3. O persoană din rangurile înalte ale clerului se îmbolnăvise de răceală și tratamentul obișnuit nu i-a fost de ajutor, în fiecare zi, la ora patru după-amiaza, îi creștea foarte mult temperatura. Medicii nu au putut diagnostica boala, iar bolnavul era din ce în ce mai slăbit, într-una dintre vizitele pe care i le-am făcut, mi-a spus:

- M-am hotărât să îi scriu Arhiepiscopului Ioan să se roage pentru mine, păcătosul.

În vremea aceea Arhiepiscopul Ioan era în Franța, îndată ce a primit scrisoarea cu rugămintea bolnavului, acesta s-a însănătoșit complet. Aceste lucruri se întâmplau în 1955, în California. Atunci persoana despre care vorbim îl prețuia foarte mult pe Arhiepiscopul Ioan și avea un respect profund pentru dânsul; însă în timp atitudinea sa față de Fericitul Ioan, ca și a multor alora, s-a schimbat în rău și a uitat de vindecarea primită. Pot confirma acest caz de vindecare prin jurământ în prezența aceluia om care

a fost vindecat prin sfintele rugăciuni ale Arhiepiscopului Ioan.

4. O vindecare dintr-o boală foarte gravă. Un anume domn A. K. se îmbolnăvise, plângându-se de amețeli, grețuri și o slăbiciune generală. Analizele au arătat că îi apăruse apă în urechea medie. Tratamentul din spital nu a fost de folos și starea lui s-a înrăutățit, în curând a intrat în comă, de-abia mai respira. I se administra oxigen. Urmându-mi sfatul, i-a fost trimisă o telegramă Fericitului Ioan în Franța, cu rugămintea de a se ruga pentru cel grav bolnav. Chiar a doua zi boala a dispărut de parcă nici nu existase și prietenul nostru a fost externat. Era cam prin 1957 - 1958, în Los Angeles. Cu timpul, influențat de alți oameni, fostul bolnav și-a schimbat radical atitudinea față de Fericitul Ioan, uitând de cum a fost vindecat. El l-a făcut pe Fericitul Ioan să sufere foarte mult. În anii următori această cunoștință a noastră a suferit de tensiune mare, depresiune nervoasă și scleroză generală într-o formă greu de tratat. A murit acum trei ani.

5. Un rus ortodox foarte evlavios se îmbolnăvise foarte rău. El trebuia să hotărască dacă să facă sau nu o operație complicată: înlocuirea unei porțiuni deteriorate din coloana vertebrală cu o porțiune artificială, din plastic. Dimineața devreme, înainte de operație, i-am trimis o telegramă Fericitului Ioan în San Francisco, cerându-i să se roage pentru cel grav bolnav, spunându-i ora operației și numele lui. Fericitul Ioan îi cunoștea familia și îi iubea. Noi credem că operația a reușit datorită rugăciunii Arhiepiscopului Ioan. Bolnavul a început să își revină repede și mai târziu s-a întors la locul său de muncă. Operația a avut loc în ziua Sfinților Chirii și Metodii, 11/24 mai 1966, în Los Angeles. Înainte de operație bolnavul, M. R., a primit Sfânta împărtășanie, lăsându-se în voia lui Dumnezeu. Și în ziua de azi este sănătos.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate marile sale milostiviri, pentru rugăciunile răposatului Arhiepiscop Ioan Maximovici.

*Nadejda Șumlianski
28915 N. Banquet Cyn. Rd.
Saugus, California 91350
24 iulie/6 august 1971*

Readucere la viață prin Sfintele Taine

Binecuvântează, Doamne!

Doresc să povestesc despre o minune săvârșită prin rugăciunile pururea-pomenitului Arhiepiscop Ioan.

În 1945, în Shanghai, o rudă de-a mea lucra ca ajutor de soră medicală la Spitalul Evreiesc. Odată, la miezul nopții, a sunat cineva la ușă și ea s-a dus să vadă cine este. Uitându-se printr-o fereastră din ușă, neștiind dacă să deschidă imediat, fiindcă lucra acolo de puțin timp, i-a spus asistentei-șefe că este Arhiepiscopul Ioan și aceasta i-a spus:

- Deschide repede ușa.

Ea a deschis și s-a dus să primească binecuvântare. Fără să spună nimic, Fericitul Ioan a început să străbată coridorul. S-au uitat după el,

întrebându-se la care dintre bolnavii din secție se va duce. Apoi el a intrat acolo unde era o femeie în comă. Consiliul medicilor declarase că va muri în noaptea aceea. Lângă ea stătea fratele ei. Fericitul Ioan a scos o icoană și a început să se roage. Apoi, după ce a binecuvântat-o, l-a întrebat pe fratele ei dacă femeia se împărtășise.

- Nu, i-a răspuns fratele, ne ducem rar la biserică. S-a îmbolnăvit și s-a dus direct la spital.

Episcopul a plecat și după ceva timp ea a deschis ochii și i-a spus fratelui ei:

- Am văzut un călugăr stând lângă patul meu, care m-a întrebat dacă m-am împărtășit. I-am spus că nu și el m-a binecuvântat și a plecat.

Fratele a întrebat-o dacă ar vrea să se împărtășească și ea a spus că da. Atunci el s-a consultat cu asistenta ce să facă și aceasta i-a spus că o să telefoneze la catedrală dimineața devreme. Dar înainte de a suna ei, a venit un preot care le-a spus că era trimis de episcop la o anumită secție, ca să împărtășească bolnava. Aceasta a primit Sfânta împărtășanie cu foarte mare bucurie și a început să se însănătoșească. Mai târziu a plecat din spital și a venit, împreună cu fratele ei, la catedrală. Când l-a văzut pe episcop, i-a spus:

- Prea Sfinția Voastră, dumneavoastră ați venit la mine în spital.

El a discutat cu ei și în încheiere le-a spus:

- Nu uitați de Domnul și mergeți la biserică și vă rugați. După aceea ea a devenit o creștină evlavioasă.

Iar portarul aceluia Spital Evreiesc a primit ordinul ca la orice oră din zi sau din noapte, ușile să fie deschise pentru Fericitul Ioan. Acesta vizita spitalul cu paracliserii săi la praznicul Botezului Domnului, aducând apă sfințită și binecuvântându-i prin stropire pe creștinii ortodocși de acolo, în timp ce băieții cântau troparul: „în Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat...” și așa mai departe. Același lucru îl făcea și de Crăciun.

Anna (Lușnikova) 1967

Redobândirea sănătății de către o victimă a unui accident de mașină

O mare supărare s-a abătut asupra noastră: Arhiepiscopul Ioan al nostru a fost transferat la Bruxelles [din Franța]. Am fost la slujba sa de rămas-bun. Arhiepiscopul purta „pălăria ca o schimă” [o mitră ciudată care se putea strânge, creată de orfanii săi]. Predica lui a fost de numai câteva cuvinte. Însă părea trist.

În zilele noastre, cred că acest om stă deasupra tuturor oamenilor din întreaga lume. Deja trăiește la un nivel străin nouă. Nu degeaba, se spune, într-o biserică (romano-catolică) din Paris un preot, vorbindu-le tinerilor, le-a spus:

- Cereți dovezi; spuneți că nu mai există minuni acum, că nu mai sunt sfinți. La ce vă folosec dovezile teoretice când azi pe străzile Parisului umblă un sfânt ?

În vara trecută, lângă biserica din Versailles, am întâlnit o franțuzoaică convertită la ortodoxie. Arătându-mi strada, mi-a povestit că după un accident de mașină era pe moarte în spital. A cerut să vină Fericitul Ioan, despre care auzise multe lucruri. Când acesta a sosit și s-a apropiat de ea, femeia i-a văzut ochii. Fericitul a început să se roage și ea

s-a simțit mai bine; durerea a încetat și a adormit. Când s-a trezit dimineața era sănătoasă. Doctorii au fost uimiți, spunând că pur și simplu s-a întâmplat o minune și că ea va trăi. La puțină vreme după aceea era din nou pe picioare...

*Olga Rudolfovna Gutan
Franța, 1961*

Încetarea unei secete

În 1978 a fost o secetă îngrozitoare în partea de vest a Statelor Unite, îndeosebi în centrul Californiei, de unde provine cea mai mare parte a produselor agricole ale țării. Și cei doi ani dinainte fuseseră lipsiți de ploi. În 1978 pământul ajunsese atât de uscat, încât se crăpase peste tot, după cum putea observa oricine călătorea pe autostrăzile din zona de câmpie, îndeosebi priveliștea vitelor slabe, suferinde era dureroasă; îți dădeai seama că dacă cerurile nu vor trimite ploi bogate pe pământul însetat - și asta, încă repede ! - vitele vor trebui să fie omorâte, fiindcă nu vor mai fi bune nici de carne.

Cu astfel de gânduri negre doi prieteni ai Frăției Sfântul Gherman, soț și soție, călătoreau adesea în zona Salinas River Valley, odinioară fertilă, acum fierbinte și uscată. Fiind buni creștini ortodocși, nu puteau decât să se cutremure la gândul unor asemenea urmări jalnice dacă Dumnezeu nu avea să-Și trimită ploaia. Desigur, în toată țara poporul lui Dumnezeu se ruga pentru apă dătătoare de viață - însă treceau săptămânile și nu ploua deloc. Era ca și cum Dumnezeu nu-i auzea.

Într-o zi, călătorind prin acest peisaj dureros al naturii chinuite, soția, văzând mile în șir aceleași priveliște, a ajuns într-o stare de deznădejde totală. Știa că oamenii se rugau neîncetat în multe locuri - în zadar însă. Ea a strigat către Domnul în inima ei plină de căință: „La cine ar trebui atunci să ne rugăm pentru ploaie ? Ale cui rugăciuni vor mijloci pentru natura care suferă ? Ajută-ne, Doamne!”

Și la scurtă vreme a avut un vis ciudat. Când ne-a vizitat mănăstirea, după un timp, ne-a spus de acest vis, iar noi am rugat-o să îl descrie într-o scrisoare. Iată conținutul acelei scrisori:

„Cu privire la visul meu - tot ce pot să spun este că nici măcar atunci nu mi-1 aminteam prea bine. Ar fi trebuit să îl scriu imediat, dar nu am făcut-o, păcătoasa de mine. Îmi amintesc însă cu siguranță că l-am văzut pe Arhiepiscopul Ioan. Dar nu mi-a spus nimic. Parcă stătea jos - nu mi-amintesc precis dacă era îmbrăcat cu toate veșmintele sau nu. Apoi m-am dus la el să iau binecuvântare și, înclinându-mă, mi-am spus: „A, uite ! Iată cui trebuie să ne rugăm.” Nu pot spune cu siguranță dacă m-a binecuvântat atunci sau nu (deși este foarte important dacă în vis apare semnul Crucii). Însă, ca și cum ar fi răspuns gândului meu, Arhiepiscopul Ioan s-a răsucit puțin și a luat din spatele său și mi-a dat o sticlută cu ceea ce părea a fi apă sfințită și în acel moment visul s-a terminat.

Am hotărât că acesta era cu adevărat răspunsul: adică, să ne rugăm lui pentru ajutor. Așa că am început să mă rog pentru odihna sufletului Arhiepiscopului Ioan, adăugând la sfârșit „pentru rugăciunile sale” și cerând ploaie. Și peste puțin timp a venit ploaia - și seceta s-a sfârșit: desigur, nu prin rugăciunile mele. Atunci mi s-a părut foarte ciudat, fiindcă eu personal nu-l cunoșteam deloc pe Arhiepiscopul Ioan și nici nu mă gândi-

sem la el; în legătură cu seceta, vreau să spun. Și de ce tocmai eu să am un asemenea vis ? Este un lucru de neînțeles și aproape de necrezut pentru mine, mai ales pe măsură ce trece timpul. Nu era 1976, ci 1978, după câte îmi amintesc; și exact atunci s-a terminat seceta.

Cu respect,

*Dna. Irene Vagin
Salinas, California
7/20 noiembrie 1979*

Ajutor la naștere

Vă salut în numele Domnului nostru Iisus Hristos ! Vă mulțumesc încă o dată pentru că mi-ați trimis această carte despre Fericitul Vlădica Ioan... I-am simțit intens rugăciunile când eu însămi mă rugam; I-am rugat fierbinte să mijlocească înaintea Domnului nostru.

Acum două săptămâni eram la spital cu o femeie care năștea, în mijlocul unui travaliu foarte activ, mama a simțit dureri acute, continue, în zona abdominală, iar copilul a început să sufere (după cum se vedea pe monitorul fetal - ritmul bătăilor inimii se înjumătățise). A fost dusă de urgență în sala de operații ca să fie scos copilul cu forcepsul. M-am dus cu ea; stând afară din sala de operații și uitându-mă înăuntru pe geam, am început să mă rog lui Vlădica să mijlocească pentru această femeie și copilul ei. Imediat inima copilului a început să bată normal și a rămas așa până la naștere, care a avut loc cam după zece minute.

Îți mulțumesc, Fericite Vlădica Ioan, pentru că îi ascuți pe toți cei care te cheamă în ajutor.

Dumnezeu să vă binecuvânteze lucrarea, întru Hristos,

*Anne Barkham
Vancouver, Canada
30 martie 1987*

Consimțământul Sfântului pentru publicarea minunilor

Începând de la procesul josnic din San Francisco, când o parte dintre colegii împreună-slujitori ai Arhiepiscopului Ioan au încercat să îl defăimeze public pe acest drept, s-a simțit o nevoie foarte puternică de a face cunoscute faptele bune și sfinte ale Fericitului, însă când neașteptata sa trecere la cele veșnice a venit ca o urmare de neocolit a faptului că era supus unor hărțuiri neîncetate, nevoia de a-i publica *Viața și minunile* a devenit o datorie a conștiinței universale a Bisericii. Părea firesc ca o asemenea lucrare să fie încuviințată, sprijinită și încurajată de toți. Însă, în locul unei astfel de reacții -spre uimirea tuturor celor care îl iubesc pe Dumnezeu și pe Sfinții Săi -, o adevărată prigoană s-a abătut asupra celor care voiau să spună o vorbă bună despre noul făcător de minuni, ales de Dumnezeu, al secolului al XX-lea ! Lucru destul de uimitor, o întreagă serie de încercări vădit plănuite au început să înăbușe veștile cele bune despre Fericitul Ioan. Ca să pomenim numai câteva dintre ele: primul său biograf, Episcopul Sava, le-a scris celor care au alcătuit această carte că, din cauza

activității sale de răspândire a cinstirii lui Vlădica Ioan, va fi prigonit și își va încheia viața în acest chip. El a fost apoi silit să se retragă, a fost redus la tăcere și nu i s-a mai îngăduit să fie episcop, din care pricini a și murit peste scurtă vreme (în ianuarie 1972), neducând la bun sfârșit încercările sale biografice. S-au publicat într-adevăr două mici lucrări despre Sfânt, însă vânzarea lor a fost interzisă în librăria Sinodului și au fost înapoiate editurii. Sfintele Liturghii din Cripta Sfântului, care odinioară erau săvârșite des (de cele mai multe ori de către Arhimandritul Mitrofan), au fost limitate oficial la o dată pe an și a fost interzisă chiar și obișnuita citire din Psaltire în Cripta sa în timpul slujbelor, când aceasta era deschisă. Iar Frăția Sfântul Gherman a fost muștrată pentru că a publicat materiale despre Fericitul Ioan aproape de fiecare dată când apăreau mărturii despre minunile sale - în presa liberă din America liberă ! Când a fost întrebat de răposatul părinte Serafim Rose, episcopul de atunci a spus, indignat:

- Nu publicați nimic despre Arhiepiscopul Ioan până ce nu mor dușmanii săi!

- Dar de ce ?, a fost reacția firească la aceste cuvinte. Până atunci vor muri și prietenii săi și nu va mai fi nimic de publicat!

A urmat răspunsul semnificativ:

- Atunci veți putea scrie ce vreți! - adică *atunci* nu va fi nici o problemă să „țesem” legende neputincioase, inofensive, și să nu păstrăm consemnări adevărate, care poate tulbură, despre un Sfânt real, întemeiate pe fapte la care au fost martori cei care chiar l-au cunoscut pe Sfânt așa cum era el cu adevărat. Frăția Sfântul Gherman s-a plâns despre această înăbușire a adevărului unui alt ierarh, Episcopul Nectarie, prieten și apărător al Fericitului Ioan. Ca răspuns, Episcopul Nectarie s-a ridicat, și-a făcut cruce și a conchis:

- Ați săvârși un *păcat* dacă, primind aceste mărturii și verificându-le personal, nu le-ați publica, din orice pricină.

Ceea ce ne interesează însă este următorul lucru: care este voia Sfântului privind încercările de a publica materiale despre el ?

Sunt multe cazuri în trecut când Sfinții au confirmat după moarte adevărul vieților lor. De pildă, când scrierile marelui Episcop Ignatie Briancianinov erau supuse criticii, sfântul episcop i s-a arătat unei femei și i-a spus:

- Tot ce scrie în cărțile mele este adevărat.

În chip asemănător, Fericitul Ioan i s-a arătat după moarte celui mai apropiat prieten și ucenic al său, Arhimandritul Mitrofan, binecuvântându-l și încurajându-l în lucrarea de consemnare a mijlocirilor sale minunate și de răspândire a cinstirii sale. Iată cum descrie părintele Mitrofan aceasta:

„Pace sufletelor voastre și mântuire ! Am luat hotărârea să mă silesc cu foarte mare seriozitate să adun material despre Vlădica Ioan... Am simțit o nevoie imperioasă să fac acest lucru și în noaptea după ce am luat această hotărâre l-am văzut limpede și de aproape pe Arhiepiscopul Ioan. Era foarte bucuros și m-a binecuvântat. Lăudați pe Domnul întru Sfinții Lui. *Este un lucru bine-plăcut lui Dumnezeu*, pentru că Sfinții lui Dumnezeu nu săvârșesc minuni cu putere de la ei, ci prin Puterea Sa cea Dumnezeiască. Am verificat deja o serie de cazuri în care oamenii au fost tămăduiți... Vă sărut întru Domnul. Mă voi ruga cu râvnă pentru domniile-voastre în Țara Sfântă.

Rugătorul vostru fierbinte înaintea lui Dumnezeu,

nevrednicul Arhimandrit Mitrofan

Epilog

Însemnătatea Fericitului Ioan pentru oamenii secolului al XX-lea nu poate fi subestimată. Cei care au citit cartea aceasta în întregime au auzit mărturii de netăgăduit - din toate colțurile lumii - despre puterea spirituală colosală a acestui omuleț firav. Dumnezeu a fost atras spre inima arzătoare, iubitoare a Fericitului Ioan, care a devenit vas al harului Său. El i-a încredințat Sfântului taine cerești și puterea de a trece dincolo de legile firii, făcând din el un punct de legătură între El, Făcătorul, și noi, făptura Sa.

Acum, fiindcă de douăzeci de ani cei care îl cinstesc pe Fericitul Ioan încearcă să îl preaslăvească în toată lumea, numele său este din ce în ce mai mult asociat imaginii unui erou curajos, aventuros care făcea ceva minunat aproape la fiecare mișcare. Cu siguranță, aceasta este imaginea care ne apare dacă privim la viața sa din punct de vedere duhovnicesc. Însă cei care nu l-au cunoscut în timpul vieții ar trebui să se întrebe cu sinceritate: l-am fi privit oare așa dacă l-am fi văzut *direct*, nu prin filtrul a două decade de cinstire universală ? Să ne amintim că mulți credincioși practicanți, clerici conștiincioși și ierarhi foarte respectați l-au respins sau chiar l-au disprețuit pe Fericitul Ioan când acesta trăia. Ei își manifestau sonor dezaprobarea când intra în biserică, spuneau că este „mândru” și că suferă de „prelest” și îl asemănau personajului negativ al lui Dostoievski, părintele Ferapont din *Frații Karamazov*.

Auzind asemenea lucruri, reacția noastră imediată este: „Cum de a fost cu putință o asemenea orbire ? Nu se vedea limpede că era un Sfânt ? ” *Nu, nu se vedea „ limpede!”* Dacă te uitați la înfățișarea Fericitului, era o priveliște șocantă: neîngrijit, încovoiat, cu un defect de vorbire din cauza căruia părea că bolborosește fără sens. Neclintirea voinței sale îndreptate spre Dumnezeu - însăși calitatea datorită căreia a ajuns la o asceză atât de înaltă - a fost socotită mândrie și încăpățănare irațională. Pentru mulți el era numai un bătrân ciudat, care făcea voia sa și avea idei fixe, „greșite”, cu privire la ceea ce trebuie să facă Biserica. Și mai rău pentru cei cu înțelepciune lumească era faptul că nu putea fi folosit pentru slava nici unei cliici sau partide. Era liber înaintea lui Dumnezeu. Pe scurt, după gândirea lumească era o rușine deplină, aceasta văzând numai înfățișarea din afară a lucrurilor și căutând foloase vremelnice pentru oameni sau pentru grupul lor.

Lumea, care zace în rău și al cărei stăpânitor este diavolul, a căutat să împruțineze însemnătatea Fericitului Ioan. Deși este cu neputință ca ceea ce este dumnezeiesc să „aibă succes” pe pământul acesta căzut, stricăcios, Sfinții ca Fericitul Ioan sunt cu adevărat biruitori în fața veșniciei și a Judecării de Apoi. Stăpânirea de acum a răului nu trebuie să ne facă să îngăduim, pasiv, ca ne-dumnezeirea să iasă învingătoare. Este datoria noastră să *apărăm* binele de atacurile lumii. Prin urmare, chiar dacă am fi fost printre cei care au văzut dincolo de cele din afară și de părerile comune, chiar dacă inimile noastre ar fi fost alături de Fericitul Ioan atunci când era defăimat și dat în judecată, *nu este de ajuns*. Dacă vrem să urmăm celor dumnezeiești, trebuie să fim eroi întocmai cum a fost Fericitul Ioan. Trebuie să fim gata să ne primejduim chiar și „numele cel bun” - poziția

noastră sau a grupului nostru și „credibilitatea” - când vestim puterea nemijlocită a lui Dumnezeu, Care este proslăvit întru Sfinții Lui.

Un preot ortodox care a văzut personal câteva minuni ale Fericitului Ioan a spus bine că „Fericitul Ioan este un fel de «cumpănă a apelor», îndeosebi în vremurile noastre, între oameni. Pot fi observate multe exemple lămurite: cei care îl cinstesc pe Fericitul Ioan se dovedesc a fi oameni dăruți și credincioși Bisericii lui Hristos, iar cei care nu-l cinstesc, ba chiar îl defăimează se descoperă a urmări scopuri mercantile și a fi plini de trufie”.

De cele mai multe ori pizma este cea care îi face pe oameni să micșoreze slava unui Sfânt. Ca un adevărat apostol al lui Hristos, Fericitul Ioan îi făcea să se simtă stânjeniți pe simplii funcționari, căroră le lipsea duhul său. El era purtat de dragoste și această dragoste îi era întoarsă în aceeași formă curată, necondiționată. Cei care îl pizmuiau erau mânați de calcule despre ce este cel mai „prudent” și orice fel de „dragoste” pe care ar fi putut să o primească era numai respectul condiționat care li se acordă de obicei persoanelor de rang înalt. Ei doreau să scape de Fericitul Ioan pentru că îi incomoda foarte tare dragostea sa.

Neînțelegerile privitoare la cinstirea unui Sfânt nu sunt lucru nou în Biserică. De pildă, cu toții îl cunoaștem și îl iubim pe Sfântul Serafim ca pe un mare Sfânt rus. Ceea ce nu se cunoaște însă este cât de mult l-au batjocorit oamenii în timpul vieții sale și cât au căutat să îl șteargă din amintirea credincioșilor după moarte. Ucenicii săi au înfruntat greutăți foarte mari în proslăvirea părintelui și învățătorului lor. De fapt, dacă nu ar fi intervenit Țarul-Mucenic Nicolae II pentru canonizarea Sfântului, vrăjmașii săi pizmași ar fi biruit și Sfântul ar fi fost aproape necunoscut în ziua de azi.

În ciuda încercărilor diavolului de a ascunde imaginile înălțătoare ale Sfinților, care au o putere de neprețuit în a trezi și a inspira credință creștinilor, Hristos a făgăduit că *porțile iadului nu vor birui Biserica* (Mat. 16, 18). În cazul Fericitului Ioan, mărturiile despre sfințenia sa au devenit atât de bogate și de lămurite, încât înșelăciunile și viclesugurile celui rău nu au putut să o ascundă. Sunt episcopi ortodocși care au săvârșit deja slujbe închinare în întregime Fericitului Ioan, care constituie proslăviri (canonizări) locale ale sale ca Sfânt.

Nu încapă îndoială că Fericitul Ioan a fost trimis ca un dar de sfințenie oamenilor din zilele cele de pe urmă. În vremurile acestea, în care *imitația* a devenit lege în toate aspectele vieții, când duhul adevărat al Credinței Creștine este atât de ascuns, încât mulți oameni au uitat chiar că mai există, Fericitul Ioan poate fi privit ca o pildă de *autenticitate*. El este un fel de „băț de măsurat”^{*} care arată cine și ce este real în vremurile noastre tulburi. Unitatea de măsură nu este altceva decât dragostea creștinească adevărată, din care Fericitul Ioan avea și dăruia din belșug. Având această dragoste, lupta aprigă a vieții duhovnicești *merită osteneala*. Fără ea, tot ceea ce rămâne din relațiile umane și din viața bisericească este un fel sau altul de manipulare: fie în forma defăimării și a capcanelor înșelătoare, fie în forma linguşelilor și recunoașterii reciproce.

Fericitul Ioan a arătat lumii moderne cum trebuie să fie adevărata

* Engl. „measuring stick”. Autorul a preluat probabil expresia de la înțelesul cuvântului ebraic „kaneh”, de la care provine cuvântul românesc „canon”. „Kaneh” însemna „trestie” sau bățul cu care se măsură (un zid sau altceva), apoi orice măsură. Este vorba deci aici de un model de urmat, de o normă, o regulă. (Vezi Pr. Prof. Ioan Constantinescu, *Studiul Noului Testament*, Editura Credința noastră, București 1997, p. 13)-Nota trad.

apostolic. Tot mai mulți oameni venind la Biserica Ortodoxă a lui Hristos înainte de ultima dezlănțuire a răului, fie ca ei să îl socotească îndrumătorul lor iubitor și un păstor care nu cunoaște moarte. Spuneți-le oamenilor: deși am murit, tot viu sunt!

Fericitul Ioan

Cuprins

<i>Prefață la ediția întâi</i>	5
<i>Prefață la ediția a treia, revăzută</i>	7
PARTEA I Materiale despre viața Fericitului Ioan	
Capitolul 1: Episcopul Sava - primul cronicar al vieții și minunilor Fericitului Ioan.....	11
L Necrologul Episcopului Sava.....	14
II. Episcopul Sava, sprijinitorul înflăcărat al renașterii duhovnicești.....	16
III. Predica Episcopului Sava.....	20
IV. Din Cronica Episcopului Sava.....	23
Capitolul 2: Viața Fericitului Ioan (1896-1966)___	30
Capitolul 3: Copilăria (1891-1911).....	53
Capitolul 4: Profesor la Seminarul din Bitolia, Iugoslavia (1929-1934).....	60
Capitolul 5: Făcător de minuni în Shanghai (1934-1951).....	67
Capitolul 6: Victimă a pizmei. Pătimirile Fericitului Ioan în Shanghai.....	77
Capitolul 7: Apostolul Apusului (1951-1966).....	79
I. Cinstirea Sfinților locali.....	80
II. Fericitul Ioan în Franța: amintirile fiicei sale duhovnicești.....	83
377	
Capitolul 8: Fericitul Ioan în Olanda. Cinstirea lui de către Biserica Ortodoxă Olandeză.....	129
Câteva amintiri personale.....	136
Capitolul 9: Moartea unui Sfânt.....	142
Capitolul 10: Cripta.....	148
PARTEA A H-A Mijlocirile Fericitului Ioan	
<i>Prefața editorului</i>	153
1. Izbăvire de orbire.....	155
2. Izbăvire de moarte neîndoielnică.....	158
3. Ocrotire minunată în Vietnam.....	165
4. Tămăduirea unei boli a picioarelor.....	168
5. Tămăduirea unei excrescențe primejdioase	172
6. Ajutor pentru găsirea unui soț.....	174
7. Ocrotire mistică la moarte sau Nina a Arhiepiscopului.....	175
8. Ocrotitorul călătorilor.....	177
9. Scăpare de cancer.....	179
10. Ocrotire de accident de mașină.....	181
11. Nădejde pentru răposații neortodocși.....	181
12. Readucere-aminte de rugăciunea pentru morți.	183
13. Tămăduire de ulcer.....	184
14. Ajutor pentru oprirea sângerării.....	184
15. „Roagă-te pentru bolnavi!”.....	185
16. Chemare la Ortodoxie.....	186

17. Minuni în Franța.....	187
18. Tămăduire de astm.....	188
19. Apropierea Sfinților.....	190
20. Tămăduire de artrită.....	192
21. Tămăduirea unor degete rănite.....	194
22. Scăpare de o excrescență a pielii.....	195
378	
23. Ajutor pentru un paralizat.....	198
24. Abaterea unui uragan.....	199
25. Ajutor pentru un bolnav de reumatism.....	200
26. Untdelemnul tămăduitor.....	203
27. Vindecarea unei infecții.....	203
28. Scăpare de meningită.....	204
29. Ușurarea durerilor de ochi și de stomac.....	205
30. Ajutor pentru un șold fracturat.....	207
31. Ajutor pentru găsierea unor lucruri.....	208
32. Ușurarea unei deformări a coloanei.....	209
33. Tămăduire de nevralgie.....	214
34. Ajutor minunat după citirea slujbei închinată Fericitului Ioan.....	214
35. Apropierea Fericitului Ioan.....	215
36. Ocrotirea unor băieți ortodocși.....	216
37. O convorbire telefonică minunată*.....	221
38. Îndepărtarea unei umflături.....	228
39. Mijlocire pentru un băiat evreu.....	231
40. O înviere pascală aproape din morți.....	231
41. Izbăvirea Shanghai-ului de bombardament . . .	232
42. Păzitorul unor creștini ortodocși spanioli.....	233
43. Redarea sănătății mentale.....	234
44. Izbăvire de moarte.....	236
45. Izbăvire de foc.....	240
46. Înlăturarea durerilor de artrită.....	250
47. Tămăduirea unui doctor bolnav fără speranță .	254
48. Ajutor pentru crize de astm.....	255
49. Izbăvire de tifos.....	256
50. Tămăduire de apendicită.....	262
51. Ajutor pentru a dobândi educație la seminar . .	263
52. Tămăduire de emfizem.....	264
53. Ajutor pentru găsierea unui serviciu.....	265
379	
54. Tămăduirea degetelor.....	266
55. Disparația unui carbuncol.....	267
56. Ajutor pentru a nu face o operație.....	268
57. Tămăduire de o boală a creierului.....	272
58. Tămăduire de arsuri ale pielii.....	276
59. Îndepărtarea eczemei.....	278
60. Tămăduirea imediată a unei boli îndelungate..	280
61. Scăparea celor fără de casă.....	281
62. Salvarea unui ochi.....	282
63. Regăsirea unui prieten pierdut.....	283
64. Salvarea piciorului unui copil.....	284
65. Legătură mistică cu inimile copiilor.....	288
66. Tămăduirea unei hernii de disc.....	294

67. Tămăduirea unui deget, a unui ochi și a spatelui..	295
68. Tămăduire de peritonită.....	299
69. Tămăduire de boli intestinale.....	300
70. Scăpare de o erupție.....	302
71. Tămăduire de nevralgie și de virusul HIV	304
72. Izbăvire de insomnie.....	307
73. Minunea insignei.....	309
74. Mijlocire pentru un nou-născut.....	310
75. Sculara unui paralytic.....	311
76. înainte-vederea Fericitului Ioan.....	313
77. Fericitul Ioan grabnic-ascultător.....	318
78. Ajutor pentru mănăstirea Lesna.....	321
79. Tămăduirea unei infecții interne.....	325
80. Tămăduire de difterie.....	327
81. Tămăduire de meningită.....	329
82. Foc din ceruri.....	330
83. Chemare la pocăință.....	334
84. Auzirea chemării unui muribund.....	336
85. Ajutor după o operație la plămâni.....	338
380	
86. Ajutor într-o infecție respiratorie.....	339
87. Salvarea a două vieți.....	341
88. Tămăduirea unui braț paralyzat.....	345
89. Ajutor pentru găsierea unui loc de muncă.....	346
90. O vedenie dătătoare de sănătate.....	347
91. Izbăvire dintr-o obsesie cu ascultarea.....	349
92. întoarcerea celui iubit.....	354
93. Citirea gândurilor.....	355
94. Curaj înainte-văzător.....	356
95. Tămăduirea celor care s-au întors împotriva Sfântului.....	358
96. Readucere la viață prin Sfintele Taine.....	361
97. Redobândirea sănătății de către o victimă a unui accident de mașină.....	363
98. încetarea unei secete.....	364
99. Ajutor la naștere.....	366
100. Consimțământul Sfântului pentru publicarea minunilor.....	367
<i>Epilog</i>	371